

СЮЗЪН ДОНЪЛ ПОКАХОНТАС

Превод от английски: Мина Станева, 1996

chitanka.info

Бъркли Букс, Ню Йорк

На тези, които ме вдъхновиха...

За първи път разказът за Покахонтас възбуди моето въображение, когато бях на около десет години. Във Вирджиния, заедно с брат си и братовчедите, проигравах всички варианти на нейната история, но в опасния момент тя винаги спасяваше Джон Смит. В историята съществуват две мнения по въпроса дали Покахонтас и Джон Смит са били любовници. Със сърцето си чувствам, че те действително са били такива. Историята описва, че Покахонтас е била обзета от толкова силни чувства, когато е видяла Смит отново, в Англия, след няколко години на раздяла, че той не би могъл да ѝ бъде само приятел. Освен това, през първите дни във Вирджиния тя не би рискувала живота си и не би извършила смели подвизи заради Смит и неговите приятели авантюристи, които са били непознати за нея, освен ако не е имало много силно привличане. През тази епоха животът е бил толкова груб, толкова бърз, изпълнен с приключения. Понякога издателят ми казваше: „Имаш толкова епизоди, които следват един след друг, че просто е нереално!“.

Но аз настоявах, защото тези случки са исторически факт. Друг факт, който ме интересуваше, докато пишех книгата, беше отношението на англичаните към индианците. Те били третирани по различен начин, но като равни. Поухатаните били селски народ, опитни в отглеждането на селскостопански култури (с които запознали англичаните), живели в градове от груби къщи, придържали се към строги граждански закони, хранили се много по-природосъобразно от англичаните и включвали задължителна ежедневна баня в преклонението си към своите богове. Те се обличали екстравагантно в кожи, пера и еленови кожи и техният вожд Поухатан (когото англичаните наричали вожд или цар, а неговата любима дъщеря Покахонтас — принцесата) управлявал с деспотична ръка и държал по една къща за себе си във всеки от многото си градове. Те били много богат народ, който се радвал на идеална околна среда. Не съществували предразсъдъците, които възникнали по-късно, след дългите години на война между тях. Бързайки да живея и пътувам по света, бях забравила за Покахонтас. Тогава дълбоко обичаната от мен семейна къща във Вирджиния изгоря и по много причини не можеше да бъде построена отново. Семейството ми беше живяло на тази земя в

продължение на двеста и петдесет години. По това време живеех в Англия и внезапно се почувствах силно наранена. Изпитах внезапна нужда да затвърдя моя произход, историята на моето семейство, което смятам да направя в няколко книги. Така аз седнах и написах първите редове за забележителната принцеса Покахонтас, на която съм пряк потомък от четиринадесето поколение.

ГЛАВА 1

Лондон, юни 1616

— Джон, погледни! Сигурно всяко семейство си има църква. Никога не съм си представяла, че може да са толкова много. — Покахонтас стоеше на перилата, докато корабът си проправяше бавно път по Темза, покрай Грейвсънд и към пристанището на Лондон.

„Трежър“ — корабът на Нейно Величество, беше пристигнал в Плимут предната сутрин от Вирджиния, пресичайки океана. Там сър Едуин Сандис, член на парламента, и малка група от „Вирджиния Къмпани“ се качиха да придружат своето протеже, индианската принцеса, нейния съпруг Джон Ролф, малкия им син и свитата им до тържествената церемония по посрещането в Лондон. Сър Едуин слезе пръв по моста в Плимут след пресичането на океана от Джеймстаун и Покахонтас веднага изпита възхищение от прямия му и енергичен маниер и честното му отношение. Тя почувства, че под неговата опека нейната група би прекарала добре. Покахонтас беше развълнувана от това, че е поканена от „Вирджиния Къмпани“, за да съдейства за повишаване на интереса към любимата ѝ страна и за осигуряване на инвестиции в нея. Сър Едуин седна с нея и Джон Ролф и планира маршрута им. Той ѝ каза, че нейният стар приятел и наставник Джон Смит е в Шотландия, но се очаква скоро да се върне в Лондон. Тя усети познатото чувство на отмаляване при споменаване на името му, но още в началото на пътуването беше решила, че стане ли въпрос за Смит, няма да избягва разговора. Беше учудена, че в резултат на това вътрешно решение се почувства по-спокойна, но сега споменаването на името му я порази като гръм. Корабът забави ход покрай Трейтърс Гейт и Покахонтас се намръщи, поглеждайки към Тауър. Тя знаеше, че графът на Нортхамбърлънд, братът на нейния приятел Джордж Пърси, през всички тези години беше затворен зад желязната врата със стърчащи зъби на мрачната централна кула. „Колко варварско — помисли си тя. — Те би трябвало или да убиват затворниците си, или да ги освобождават, както прави баща ми.“ Тя се учуди дали това беше

християнска мисъл. Трябва да попита. Протегна се да хване ръката на сина си. Томас беше облечен според английската мода, копие на баща си, в сатенен горен жакет и украсена с пера шапка. „Вълнувам се колкото него“ — помисли си тя. Томоко, съпругът на сестра ѝ, държеше на раменете си двегодишното дете, така че момчето да може ясно да вижда. Покахонтас погледна към брега на реката, гъмжащ от народ, докато корабите изпълваха кея. Извозвачи, пирати и пътници, качващи се и слизащи от корабите, се суетяха наоколо. Трудно ѝ беше да повярва, че някъде по света има толкова много хора. Когато напусна Вирджиния, Томоко възнамеряваше да направи белег на бастуна си, за да отбелязва всеки десети човек, когото срещне, но отдавна се беше отказал. Стоотици нетърпеливи лица се обърнаха към нея, докато корабът се изтегляше в пристанището. Тя беше облякла английските си дрехи, но останалите поухатани носеха пълно церемониално облекло: мъжете — окичени с пера и оплетени лисичи кожи, жените — в еленови кожи и пелерини с пера в яркочервено, жълто и зелено — цветове, рязко отличаващи се от мъгливия английски ден. Сред чакащата тълпа се чува викове на любопитство и удоволствие, докато хората проточваха шии. Сър Едуин я предупреди, че Лондон я чака с отворени обятия. Докато той жестикулираше, Покахонтас видя на пристанището графа на Дорсет. Представителят на краля стоеше отделно със своите адютанти. Брадата му бе остра и оформена по испанска мода, предпочитана в двора. Наблизо стоеше грамадна фигура в свещеническо облекло, несъмнено чакаща да поздрави от името на епископа на Лондон. Разговаряйки в група, стояха дузина търговци, нейните спонсори. Техните копринени и сатенени дрехи свидетелстваха за богатството им. Приятелската тълпа, кръжаща около тези сановници, беше толкова гъста, че на посетителите и техния антураж: жените — в столове-носилки, а мъжете — прави, им трябваше два пъти повече от обикновеното време, за да си проправят път от кораба към странноприемницата „Бел Совидж“ на Ладгейт Хил. Въпреки предупреждението на сър Едуин, че хората ще се блъскат, за да я видят и да се опитат да я докоснат, пак беше голямо изпитание, а миризмата, миризмата! Покахонтас видя зад себе си сестра си Мехта, почти губеща съзнание в стола носилка, въпреки че и двете държаха близо до носовите си портокали, набодени с карамфил. Трудно беше да

се разбере кое усещане беше по-дълбоко накърнено — слухът или обонянето.

Глъчката от града, виковете на любопитните, които се тълпяха наблизко, и крясъците на амбулантните търговци, бяха болезнени за тъпанчетата на ушите, привикнали да различават неуловимите звуци на гората. Сандис беше уредил странноприемницата да бъде напълно на разположение на хората от Вирджиния за времето на престоя им и след час от пристигането си, все още клатушкайки се от дългото пътуване по море, придирчивите поухатани обърнаха хотела наопаки. Те поискаха метли, четки и вода и придружаващите ги слуги изметоха сградата, като я обърнаха с главата надолу в желанието си да изринат с години натрупаната мръсотия. Сър Едуин заведе объркания съдържател на странноприемницата в съседния магазин, напи го с вино и му даде къс злато, като му обясни, че човек трябва да проявява търпение към ексцентричността на чужденците.

Момчетата от хотела и чираците дойдоха до вратата на странноприемницата с кошници с пролетни цветя, подаръци и дебела веленова хартия, надписана с покани за различни празници. До падането на нощта главата на Покахонтас беше пълна с впечатления. Тя се чудеше дали е възможно да поддържа това неистово темпо и се молеше за малко време, за да събере мислите си за следващия ден. Макар да знаеше, че Смит е в Шотландия, тя не можеше да не се чувства неспокойна при всяко почукване на вратата. На другата сутрин имаше друга неприятност. В странноприемницата нямаше достатъчно вани, за да могат поухатаните да си вземат ритуалната баня. Томоко отиде бързо до реката с четири слуги, но те привлякоха такава тълпа, че не беше възможно да отправят молитвите си към богинята на реката Ахоне. Отказаха се от жертвоприношения, докато трае пътуването. Беше им обяснено, че англичаните нямат такъв обичай и дори може да ги уплашат, но трябваше да се изкъпят. Джон Ролф спаси мъжете, като ги заведе до турските парни бани (които се оказаха лош заместител), докато съберат повече дървени вани от околността.

Докато Покахонтас си почиваше, дойде шивачка с две дузини принадлежности. Тя се възхити от екзотичните платове и техните хармонизащи цветове — праскова и светлолилаво, бледозелено и тъмозелено, червено и бяло и различни нюанси на жълто и синьо. Беше очарована от палитрата цветове и се учудваше, че такава

разнообразие от нюанси може да съществуваха в плат. Сър Едуин обясни, че англичаните са имали година, за да се подготвят за нейното посещение, а в много писма, пресичащи Атлантическия океан, е описван всеки детайл от външността ѝ. Тя се чудеше как би минала през вратата в такива широки кринолини (мода, която още не беше известна в Джеймстаун) и прекара по-голямата част от следобед, учейки се как да маневрира. Когато поухатаните се настаняха, сър Едуин уреди първата поява на принцесата на публично място — вечеря в къщата на сър Джон Смайт, един от най-богатите търговци от „Вирджиния Къмпани“.

— Ще бъде доста спокойно събитие — обясни Сандис на Джон Ролф — и ще даде на Покахонтас представа за това, което следва.

Докато свърши първото ястие от дългото ядене в къщата на сър Джон, Покахонтас разбра колко беше примитивен Джеймстаун в сравнение с Лондон. Джон Ролф се опита да ѝ обясни качеството на нещата, които ще намери в Лондон — среброто, златото, копринения плат, искрящите чаши, от които пиеха, богатите гоблени по стените, финия дървен материал, който се усещаше като атлаз. Но никакво описание не би могло да я подготви за действителния лукс. Само храната не беше толкова хубава. Тя нямаше свежестта, цвета, състава и вкуса на храните, с които беше свикнала. Беше предупреждена и за лондончани. Ролф я посъветва да говори малко и да оставя другите да говорят, докато се почувства сигурна в себе си. Но беше удивена от члена на Парламента, който седеше на масата от дясната ѝ страна и я отрупваше с въпрос след въпрос за народа ѝ, особено за баща ѝ. Той искаше да знае за богатствата на големия цар и какво желае да купи, докато умело вмъкваше комплименти в разговора. „Той е умен колкото един от най-добрите търговци по реката на баща ми“ — мислеше Покахонтас.

— Не трябва да го приемате сериозно, скъпа принцесо — каза домакинът, който беше седнал от другата ѝ страна. — Парламентаристите винаги работят. Такова е естеството на работата им.

Но тя хареса члена на Парламента. Откритият начин, по който отправяше своите искания, я поласка.

През останалата част от вечерта, докато различни хора идваха да се запознаят с нея, Покахонтас положи особени усилия с жените. Сър

Едуин ѝ беше казал, че те са силни в сянка, но готови да се сприятелят, ако тя положи малко усилие, независимо от нейната склонност към екзотичното. Сандис се усмихна, когато на следващата сутрин ѝ каза, че е преминала първото си изпитание с голям успех. След като напуснала вечерята, всички били единодушни, че се е държала като истинска царска дъщеря. Окуражена, Покахонтас нетърпеливо зачака тържествата, планирани в нейна чест. Сандис ѝ каза, че аристократите, които я заобикаляха в Джеймстаун, сега не са на почит в двора, затова помолил Джон Смит да напише писмо от нейно име, с молба да бъде приета от краля и кралицата. Монарсите отговорили, че те имат намерение да се срещнат с принцеса Ребека, както я наричаха в християнския свят. Тя щеше да бъде поканена на домашен прием в Хамптън Корт в средата на лятото. Коленете на Покахонтас омекнаха при мисълта, че е задължена на Джон Смит. На прием в двореца Ламбет, даден на обяд в нейна чест от епископа на Лондон, за пръв път усети церемониала и величествеността в Англия. Беше облечена в бяло — бял дантелен рюш и бяла шапка с бяло перо, за да прояви любезност към баржата на епископа, която беше обзаведена с бели и златни възглавници и която ги откара по Темза към двореца му. От лодките на амбулантните търговци и уредниците на празници махаха и пляскаха с ръце, докато величествената процесия от баржи, включваща поухатаните в крещящи национални дрехи в червено, зелено и жълто и единствените облечени в малко по-бледи цветове — войниците от гвардията на епископа, се движеше бавно срещу течението. В Ламбет никой не можеше да си спомни друга жена, освен старата кралица, която да е била почетена по такъв грандиозен начин. Но великолепието на двореца и топлината на приемането бяха само част от удоволствието, което Покахонтас изпита. Тя беше истински възхитена, когато видя орлови нокти, северноамериканска магнолия и зелени пълзящи растения от Вирджиния, растящи в градините на двореца. Искаше да прегърне новото дърво, натежало от цветове и да попита защо тези растения виреят на цял океан разстояние от родното им място.

— Те са плодовете от труда на баща и син Трейдскант, изследователи-ботаници — обясни придворният, а Покахонтас си спомни, че беше срещала бегло бащата в Джеймстаун. Тя би се разхождала дълго сред многото дървета и цветове, чиито разсад беше

внимателно пренесен с кораби от Индия и Китай, но банкетът, епископът и гладните гости не чакаха вече.

Тази вечер тя беше избрала рокля в син цвят, изработена от коприна, специално боядисана в Китай за нейния първи бал. Една от дамите, избрана от кралицата да я придружава и напътства, лейди Де ла Уар, съпруга на първия губернатор на Вирджиния, който беше сериозен инвеститор във „Вирджиния Къмпани“, ѝ даде диаманти, блестящи на шията и в косата ѝ, като обясни, че тя винаги е носила диаманти с този специфичен нюанс на синьо и че ѝ ги подарява, докато съпругът ѝ купи нейни собствени.

О, танците, виното! Покахонтас беше опиянена от всяка проява на гостоприемство от страна на графа на Дорсет. Негова Светлост изпрати свой собствен стол-носилка, богато избродиран с коприна отвътре и силно напарфюмиран с мускус от Арабия, за да отклони миризмите на улиците, през които преминаваха. Пешеходци в алени ливреи, носещи пламтящи факли, очертаваха стъпалата, водещи в градската му къща, обзаведена по френска мода. Тя беше доволна, че беше прекарала часове в Джеймстаун с Джон Ролф, усъвършенствайки танцовите стъпки, защото трябваше да се запомнят много движения. Както изглежда, там всеки мъж желаше да танцува с чуждата принцеса, която толкова грациозно изпълняваше галиард, бранла и куранта под меките звуци на лютня и клавесин. Покахонтас пожела да може да увие деня и вечерта като копринена мантия около себе си и винаги да я носи.

Последните дни на юни преминаха като калейдоскоп от случки, които поразиха Покахонтас със своето разнообразие и интерес. Крал Джеймс беше заинтригуван и нетърпелив да види тази жена, която беше пленила въображението на Лондон. Той каза на сър Едуин да я доведе заедно със съпруга ѝ в Хамптън Корт една седмица по-рано от планираното. Беше нетърпелив да се срещне с тази екзотична дъщеря на чужд цар, възможен съперник за интересите му във Вирджиния. Групата на Покахонтас реши да вземе лодка до Хамптън Корт, защото пътуването по пътя беше прашно и шумно. Малкият Томас хареса живота по реката с минаващите кораби, возещи продукти или хора, и различните водни птици — лебеди, патки и гъски, които живееха в Темза.

Покахонтас с облекчение излезе от странноприемницата. Знаеше, че Джон Смит може всеки момент да се върне и гостуването в Хамптън Корт е просто отлагане на почукването по вратата, което тя чуваше от седмици. Беше развълнувана от приемането ѝ в Лондон. Говореше щастливо и дълго за предимствата на Вирджиния на всеки, който проявяваше интерес. Начинанието ѝ да подпомогне Новия свят в никой случай не представляваше проблем и беше доволна, с изключение на страха от срещата си със Смит, която тя изтласкваше от ума си чрез пълно отдаване на мисията си.

През първата си вечер в Хамптън Корт семейство Ролф бяха поканени да вечерят с краля и кралицата. Покахонтас носеше розово и украси косата си с рози, преплетени с перли, но стисна здраво ръката на Джон Ролф, когато видя краля. Тя беше подготвена да види мъж, изглеждащ странно, по думите на всички, но този човек със съсухрени крака и дълги ръце, с увиснали устни, все пак я изненада. Независимо от това, тя беше решена да спечели доверието на краля, защото Сандис ѝ беше внушил колко жизненоважно е това. Кралицата беше закръглена, но лицето ѝ с червени вени беше приятно, все още красиво и тя често се усмихваше. Покахонтас почувства, че е мила жена.

През следващите дни на пикници и тенис, мързеливи разходки в градините и на вечерни забавления, кралят се спираше със свитата си от красиви млади мъже и говореше няколко минути, а понякога и по-дълго с Покахонтас, която бе придружавана от сър Дейвид, определения за нея придворен, и някои от нейните цветни поухатани. Тя използва целия си женски чар и екзотичността на своята свита, за да омае краля и всички други в обичайния удоволствия двор. Както кралят каза по-късно на удовлетворения сър Едуин:

— Тя е подкупващо мила, с бистър ум, истинска царска дъщеря, но не представлява заплаха за мен в колонията, както ми каза.

На сутринта, преди големия бал в средата на лятото, Покахонтас правеше ежедневната си разходка с посетители, дошли от Лондон да търсят съвета ѝ за Вирджиния. Тя внезапно спря близо до вратата от големи камъни, водеща към тенискорта, когато летният бриз донесе гласовете на играчите:

— Чух, че Джон Смит пристига скоро.

— Да, може би ще е тук довечера.

Сърцето ѝ щеше да спре, а после заби толкова силно, че тя едва успя да си свърши работата и да се сбогува с посетителите. С треперещи ръце се обърна, веднага щом благоприличието ѝ позволи, и се върна в стаите си в двореца.

По-късно в ранната вечер принцесата влезе в тоалетната стая в съседство със спалнята. Отиде до камината и облегна главата си на хладния мрамор. Гладката му повърхност подейства успокоително на бузата ѝ. Тя не извика прислужниците си, не още; по-късно ще се облече за бала. Хареса ѝ самотата, рядкост в двореца. Не успя да свикне с толкова много хора около себе си през цялото време. Изведнъж се присегна към гърба си, откопча кринолина си и пусна дрехата да падне с мек удар на земята. Бързо се измъкна от роклята, двете долни ризи и дългите гащи. Гола, тя изправи гръб, разпери широко ръце и пристъпи към дългата каса на прозореца, изрязана в масивната стена. Мъглата се беше разсеяла и започна да притъмнява.

Тя стоеше с ръце отстрани, наслаждавайки се на потока хладен въздух върху тялото си. Почувства се свободна, ненапрегната, отново цяла. Големият огън в камината на тоалетната стая грееше откъм гърба ѝ. Топлотата предизвика у нея копнеж и носталгия и тя отново вдигна ръце. Почти в транс започна да повтаря монотонно и тихо. После гласът ѝ се усили до меко ридание и отново спадна. От устата ѝ излязоха думи, които не беше казвала дълго време:

— Ахоне, Ахоне! — И продължи да повтаря монотонно. След това изведнъж спря. — Не, не! — простена тя.

Падна на колене и зарови глава в ръце. Прекръсти се пламенно и бързо зашепна християнска молитва за разкаяние. След няколко минути седна с кръстосани крака на пода, по-близо до огъня, все още с лице към прозореца. Дълго време остана неподвижна, но с мисли, които бяха избледнели с времето. „Нито дума — помисли си тя, — нито дума почти шест години. Досега мислех, че е мъртъв. Как можа да си отиде и да не ми се обади? Той беше моят господар, моята любов. Довечера може би ще присъства на веселието. Ще издържа ли, като го видя?“

Дълбоко в душата си тя все още се колебаеше. После с меко движение се изправи и се присегна за една от ризите си. Пристъпи към огнището и дръпна въжето на звънеца, за да извика прислужниците си.

ГЛАВА 2

Вирджиния, 30 април 1607

Земята беше затоплена от пролетното слънце. Тя обичаше да го чувства върху голата си кожа — беше по-приятно даже от кожата на катерица и лисица върху леглото ѝ. Естествената твърдост на клонките и камъчетата, заедно с мекотата на мъха и гъделичкането на тревата, я караха да се чувства като едно цяло със земята и бога на земята. Тя прекара часове, като лежеше по гръб и се взираше отвъд високите борове към небето и облаците. Братята ѝ я дразнеха, че е мечтателка, но как другояче би могла да открие какви послания имат боговете за нея, мислеше си тя, освен ако не се посъветва с бога на небето и бога на облаците?

Покахонтас се търкулна и украсената ѝ с ресни пола от еленова кожа залепна на земята, нашарена с локви чиста вода, тъй като предната нощ бе валило. Покахонтас се придвижи, за да погледне отражението си в една от локвите. Това, което видя, ѝ хареса. Тя завъртя главата си от едната на другата страна, за да се види по-добре. Челюстта ѝ беше здрава и закръглена, с остра брадичка. Носът ѝ беше малко дълъг, но прав. Дългите ѝ кафяви очи, раздалечени над високите гладки скули, светеха палаво. Понеже очите ѝ много често проблясваха от мисли и идеи на преждевременно развит човек, наричаха я Покахонтас, което означава Малка палавница или Малко буйно дете. Тя не беше малка, а ръцете и краката ѝ бяха дълги и добре оформени. Здравата ѝ, фина кожа имаше цвета на пясъка под водата. Покахонтас виждаше в очите на другите, че я харесват, и това ѝ придаваше самочувствие. Много хора казваха, че прилича на майка си, но Покахонтас никога не беше я виждала. Веднага след нейното раждане майка ѝ е била дадена на един от вождовете на баща ѝ по река Рапаханок. Такъв беше неговият обичай. Само баща ѝ можеше да си позволи толкова съпруги, колкото желае.

В града баща ѝ държеше няколко любими деца, за които се грижеха мили жени. Само Покахонтас имаше дойка, която се грижеше

единствено за нея. Вовока беше толкова силна и грижовна към Покахонтас, колкото планинска котка към котенцето си, а грижата за бъдещата вероанскуа не беше лесна задача. Водеше непрекъснатата битка в опитите си да превърне Покахонтас в правилно възпитана поухатанска девойка. Поради своята интелигентност и дух беше любимото дете на Великия вожд. Очакваше се да сключи подходящ брак със сина на съседен вожд.

Покахонтас се обърна отново по гръб и се втренчи в небето. Синьото ставаше по-тъмно и денят обещавахе да е горещ, когато слънцето се изкачи по-високо. Сега тя говореше на бога на слънцето. Той беше любимият ѝ и най-успокояващ бог. Носеше ѝ хармония.

Тази сутрин имаше нужда от хармония. Покахонтас почувства, че главата ѝ ще се пръсне от любопитство и смут от новината, която дочу предната нощ. Само да беше слушала по-дълго, но пазачът на баща ѝ я хвана, потупа я леко по рамото и я отпрати. „Как може да научи за какво си говореха, без баща ѝ да разбере, че подслушва?“ — чудеше се тя. Трудно се виждаше през тясната пролука в стената, но тя беше влизала много пъти в къщата за провеждане на съвети, така че си представяше картината — слабата светлина, замъглена допълнително от облаците тютюнев дим, които кръжаха под тавана, стените, направени от листи от кора на дърво и плетени тръстикови рогозки, с окачени трофеи от многоцветни пера, светло боядисаната рогозка върху отъпканата земя на пода. Чуваше познатата дълбока интонация на гласа на чичо си Вовинчо. Какво правеше той тук? Неговото родно село беше на разстояние един ден път. Навярно е пристигнал тайно. Обикновено бързоходци идваха от града му, за да съобщят за пристигането на вожда, а Поухатан изпращаше делегация да го приветства. Нейното учудване и любопитство я отведоха направо до пролуката в стената. Баща ѝ, Великият вожд, седеше на малък трон, покрит с кожи. Ако беше сам със съпругите си, тя би влязла вътре да му пожелае лека нощ, но тази вечер по-старшите му воители бяха насядали около него и говореха оживено. Тя долови вълните на напрежение през стените от кора. Не присъстваха боядисаните в черно жреци. Напрягайки се колкото може, тя успя да чуе откъси от това, което казваше чичо ѝ:

— Дяволи, които издават странни звуци... Отново мръсните войни... Космати... Големи канута!

Покахонтас беше озадачена. За какво говореха? „Войни“ и „дяволи“, каза Вовинчо. Дали ново племе идва да се бие с тях?

Покахонтас долови проблясък върху лицето на баща си — безмилостен и заплашителен. Изглеждаше ядосан от това, което му казваше Вовинчо, но не почувства тревога. Но тя никога не беше виждала баща си загрижен. Той беше най-силният владетел на всички земи. Някои казваха, че е силен като самите богове. Думата на Поухатан беше абсолютна и неоспорима. Покахонтас беше свикнала с обожаващите го, но все пак страшни мъже, които трепереха и даже припадаха в негово присъствие.

Не беше страх това, което почувства сега, а лошо предчувствие. Този разговор беше много странен, различен от всичко, което беше чувала преди.

Облак, лек като паяжина, засенчи слънцето, но Покахонтас потрепери. Трябваше да чака, докато те сами проговорят. Знаеше, че няма да е лесно. Тя лежа будна през половината нощ. Опитваше се да начертае план, който бързо би задоволил любопитството ѝ. За своите дванадесет години Покахонтас беше научила, че е трудно да се чака.

Навярно трябва да предложи жертвоприношение — птичка, катеричка, може би заек. Това ще смили боговете и няма да има неприятности с баща си заради подслушването.

Покахонтас лежа известно време на топлата земя и размишляваше върху задача си. Долепи ухо до земята. Беше рефлекс, толкова естествен, колкото дишането. Важно беше да се знае какво се движи наблизо. Тя не беше толкова опитна, колкото някои от старите хора при откриване на различни звуци по земята, но отгатваше разстоянието до животното толкова добре, ако не и по-добре от други на нейната възраст. Чу ли слабо глухо тупване? Не беше сигурна. Понякога откриваше, че си въобразява звуци. Напипа острия кремъчен нож на кръста си, неотдавнашен подарък от баща ѝ. После отново долепи ухо до земята. Не чу звук, не почувства шум от движение на животно. Изтегляйки навътре краката си, тя се изправи с едно грациозно движение. За момент остана, загледана към гората, права, слаба фигура, присвила очи срещу блясъка на слънцето. Дългата ѝ черна коса се спускаше между лопатките на гърба ѝ. Тръгна към гората, към мястото, където залязва слънцето.

Гората започваше в края на ливадата и се простираше толкова далеко, докъдето воините от града някога бяха стигали.

Беше сезонът на цветята и кучешкият дрян беше напълно разцъфнал със своите бели и бледорозови цветове. Някои дървета имаха големи висулки от пурпурна глициния, осеяна с туфи от азалия, блестящи в тъмнорозово и червено. Гората беше хубава, а времето — ясно. Беше идеален ден за лов.

Когато достигна първите дървета, Покахонтас се заслуша отново. И отново, няколко крачки по-нататък. И отново. Този път тя го усети — долови мирис, загатване за тропот на копита, предадено по земята. Беше слабо и неясно, но знаеше, че е там, дълбоко в гората, далеч от града, към залеза на слънцето.

Тя продължи да се промъква от дърво на дърво. Босите ѝ крака се движеха леко, проверявайки земята преди всяка стъпка, така че да не счупи клонче под краката си. Умът ѝ беше остър като ножа в колана ѝ, всяко сетиво беше фиксирано върху нейната плячка. Беше ловувала толкова често, че движенията ѝ бяха инстинктивни — паузите, за да провери посоката на вятъра срещу кожата си: лекият полъх, който носеше със себе си уханието на бор, на цветовете от кучешки дрян, на елен. На елен...

Мирисът беше ясен. Тя се плъзна около дебелия ствол на стар бор и настръхна; тя беше там, млада и бледа кошута, на разстояние, на което може да бъде изстреляна една стрела, но нейното оръжие беше нож, а не стрела. Само да ѝ бяха разрешили да носи лък! Това беше повод за непрекъсната караница с баща ѝ.

„Не мога да мисля за това сега — реши тя. — Трябва да я убия с ножа си.“

Знаеше, че ще бъде най-трудното убийство, което някога е опитвала. Знаеше, че никой мъж не би се опитал, без да носи обичайната си мантия от еленова кожа и еленов рог, за да измами елена. Трябваше да чака, докато кошутата дойде по-близо, много по-близо, и тогава да я изненада. Да скочи от дърво, навярно ще е най-добре. Ще намери нисък клон и ще се качи на него.

Главата ѝ не се помръдна, но очите ѝ шареха, докато оглеждаше дърветата наоколо. Имаше клен на пет-шест крачки разстояние, с ниско висящ клон, който щеше да издържи теглото ѝ. Внимателно се огледа, докато преодоляваше разстоянието. Очите ѝ пробягваха от

сърната до земята, до дървото. Сърната се обърна настрани и тя използва момента, за да пробяга последните две крачки, да се метне на клона и да се вдигне нагоре.

Движенията ѝ бяха сигурни и опитни, но все пак издаде няколко слаби звука. Задържа дъха си. Сега не виждаше кошутата, не я чуваше, докато не успокои дишането си, даже не я усещаше по миризмата. Но това беше добре. Ако беше смутила животното, тя би чула трясъка и шума при оттеглянето му.

Чака дълго време. Левият ѝ крак беше лошо сгънат, но тя не посмя да го раздвижи. Трябваше да издържи пронизващите болки в бедрото си. Би било облекчение да освободи крака си.

Възприятията ѝ бяха съсредоточени върху кошутата. Тя се движеше непрекъснато, но не минаваше покрай клона ѝ. Как въобще ще я хване, когато тя упорито отказва да премине под нейното дърво? Започна да мисли, че се е надценила. А ако я убие, как щеше да я отнесе обратно? Беше много тежка, за да я носи сама.

Покахонтас тъкмо реши да се откаже, когато кожата ѝ настръхна. Звук, движение или просто някакво чувство ѝ подсказа, че освен кошутата и някакво друго живо същество беше наблизо.

Кошутата също го усети. Чу се шумолене, после тупането на копита. Напълно объркано, животното бягаше далеч от нападателя, към Покахонтас и дървото ѝ.

Покахонтас имаше само секунда, за да реагира. Имаше неясно движение отдолу и в същия момент тя скочи. Тялото ѝ се блъсна, удряйки гърба на кошутата, но след малко тя дойде на себе си и сграбчи врата на животното. Несръчно, полувъзседнала го, с влачещ се по земята крак, тя успя да достигне врата на кошутата с ножа. Намери мястото в основата на врата и вкара ръката си нагоре и навън. Кошутата веднага падна, с Покахонтас върху нея. Трепване, и после животното се отпусна неподвижно в краката ѝ.

Покахонтас издиша дълго и бавно. У нея се породиха първите слаби чувства на триумф, въпреки че тялото ѝ беше изцедено. Беше обаче нащрек. Инстинктът я докара върху елена, инстинкт, създаден от поколения ловци. Но инстинктът ѝ подсказа също, че не е сама в гората. Наблизо имаше човек. Друго животно не би уплашило елена по този особен начин. Наклони глава и се послуша.

Ясно, над звуците на гората, достигна острата, отчетлива трела на яребица, допълнена с една нота: сигналът, чрез който нейните братя и сестри се разпознаваха. Вълна на облекчение премина през нея. Тя отговори с подобно изсвирване.

Той идваше бавно, защото за всички тях беше втора природа да се движат тихо в гората, да се крият колкото е възможно по-дълго. Но тя успя да го види, когато той беше отдалечен на около двадесет крачки, защото беше висок. Беше Памоуик.

Брат и сестра застанаха над убитото животно и се усмихнаха радостно един на друг. Въпреки че горите гъмжаха от дивеч, беше удоволствие да се осигури още ядене. Беше част от вечния ритуал. Тя беше противопоставила своята хитрост и умения срещу ловкостта на животинския свят и беше спечелила.

— Ще бъде добре за празника днес — каза Памоуик.

За празника? Но тя беше следила елена за жертвоприношение на бога на слънцето, за да изкупи подслушването си! Облегната на ствола на едно дърво, Покахонтас мислеше упорито, докато Памоуик завързваше кошутата.

Ще бъде опасно брат ѝ да узнае, че се нуждае от такова голямо жертвоприношение. Ще трябва да му каже за подслушването.

Тя каза на Памоуик:

— Да, тази кошута ще е добре дошла.

Толкова усилия и тя все още нямаше жертва!

Двамата изнесоха товара си от гората през ливадата, през спретнатите парцели земя със зелената напъпила царевица, вретеновидните тютюневи растения, редовете пъпки и нови листи, които показваха къде през есента ще има тикви, домати, фъстъци. Двойка стари воители, слаби, но свирепи по дух, ревниво пазеха нивите, като отблъскваха малки животни, птици и деца с войнствени викове и размахани копия. Иначе земята беше пуста. Повечето хора бяха в града, за да се приготвят за празника.

От вътрешната нива те можеха да видят реката: голяма синя шир, толкова широка, че през нея не можеше да се прехвърли камък. И точно по протежението на брега се намираше град Веровокомоко, градът, от който великият Поухатан избра да управлява империята си.

Беше голямо селище, оградено с верига от дървета, с чисти редици къщи от двете страни на широкия пращен път. Къщите бяха

дълги и сиви, достигащи от двадесет до шестдесет фута дължина. Бяха оформени като самуни хляб — със закръглени покриви, направени от кора на дърво и рогозки. Много от покривите бяха навити встрани, за да влиза вътре чистият пролетен въздух и за да посрещнат бога на слънцето.

Вътре зад оградата братът и сестрата се разделиха, като Памоуик взе кошутата. Покахонтас вървеше бавно към къщата на баща си, най-голямата в града. Искаше да избегне, ако е възможно, Вовока, докато си смени мръсната пола, в противен случай щеше да има тирада за изчезването в празничен ден, когато имаше да се правят толкова много приготовления. Вовока не беше добре настроена към ловджийските експедиции дори в обикновен ден. Тя мислеше, че те са под достойнството на любимото дете на великия вожд Поухатан.

Последната работа на Покахонтас, строго наблюдавана от Вовока, беше да се научи да събира данъци. Защото, както каза Вовока, щом стане жена, ако не се омъжи през първите няколко месеца, баща ѝ ще я изпрати извън империята си. Покахонтас хареса идеята. Щеше да пътува със свита, да представя мощта на баща си и да се развлича с празници и танци във всеки от градовете. Пътуването щеше да бъде поредица от празненства. В земите на баща ѝ трябваше да се празнуват раждания, смърт, сватби, жертвоприношения, мъчения, пролетни, летни, зимни и есенни тържества, както и военни победи и изпращане на война. Покахонтас никога не беше чувала за претърпяно поражение в битка.

Когато стигна стаята, която делеше с неомъжените си сестри в къщата за спане на баща си, там бяха не само двете ѝ сестри, но и последната годеница на баща ѝ, Сача. Жените усилено се приготвяха за празника. Сача беше красиво, весело момиче, което приготвяше перо, за да начертае церемониалните си шарки за фестивала. Покахонтас се чудеше колко дълго тя ще бъде с Поухатан. Не желаше да се сприятелява със съпругите и после да ги вижда как напускат и никога не се връщат. Случваше се често, но не беше възможно да не харесва Сача, така че на Покахонтас ѝ оставаше само да се надява, че тя ще накара баща ѝ да я остави в селището. Някои от съпругите му наистина останаха, омъжени за изтъкнати воители. Всяка бивша съпруга на Великия вожд се ползваше с висока почит.

Лицето на Сача беше усмихнато, докато тя ровеше в пера и мъниста. Двете сестри, Мехта и Куимка, се затрудняваха, защото Сача не стоеше мирно, така че да могат да проследят с пръсти и да закрепят перата — цялата тържествена шарка на тялото ѝ. Всяка линия имаше своето място и значение: зелената — за празнуване на пролетта, червените линии надолу по ръцете — да покажат, че Сача е една от съпругите на Поухатан; черните венчета и кръгове, които следваха значението на името ѝ, и синьото — да се наблегне на високото ѝ положение.

Докато гледаше, Покахонтас си каза: „До следващата пролет аз също ще съм жена и ще нося шарка. Ще бъда красива, навярно най-красивата от всички. Собственото ми име е Малко снежно перо, тайната на моята шарка. Ще боядисам перата по ръцете и на гърдите си, ще поставя меки къдрави палмови клончета, които ще покриват извивките и ще танцуват по тялото ми. Ще помоля Памоуик да намери красивите бели пера от бяла чапла за огърлица и за косата ми“.

— Покахонтас, не чуваш. Два пъти ти викнах. Не чу ли? — Мехта обърна нетърпеливо лице към сестра си. Тя беше пълничка и закръглена и не много интелигентна, но внимателна и весела.

— Вчера воините ни хванали монакан близо до реката. Той бил с голяма група, но останалите избягали.

Заловен. Всеки воин по-скоро би умрял в битка, отколкото да се остави на врага да го плени. Монаканът сигурно е хванат неочаквано. Покахонтас седна отново на чистите папури, които бяха разпръсквани ежедневно из стаята. Значи по време на пролетния празник ще има жертвоприношение. През краткия си живот беше наблюдавала ритуала много пъти. Това беше изкупление за войник, допуснал грешката да бъде заловен жив. Възможност да покаже храброст, да умре с чест. Жертвоприношението беше интересно, защото показваше истинския характер на боеца. Покахонтас не си спомни някога да е виждала жена на кола.

Беше идеален ден за пролетния празник — топъл и сух. Мястото за празненството беше на близко разстояние от селището, голямо пространство, където се събираха воините и се извършваха жертвоприношения. По протежение на едната страна на сечището Покахонтас видя равномерно горящи огньове под цвъртящи елен, опосум и бобър. Диви гъски и други птици се печеха в изровена пещ.

Миризмите от приготвяната храна се смесваха със сладкия остър аромат на орлови нокти.

Имаше купчини опушени раци в меки черупки, големи, изплетени от тръстика кошници, пълни със стриди от залива, опечен царевичен хляб. Редица от малки сребърни рибки, всяка една набодена на шиш, чакаше до огъня. Имаше лук, зеленчуци, тикви и дузина сорта плодове. Тютюневи листи от миналия сезон, изсушени от слънцето, лежаха в глинени пури, готови за пушене.

От другата страна на сечището стояха воините, всеки сияещ в цветовете за празника. Намазаните им с масло тела блестяха на слънцето. Краката им бяха боядисани в червено, синьо и зелено, а дългите плитки, които висяха от необръснатата половина на главите им, се смесваха с поставените на гърдите им пера и кожи. Лъковете им бяха праметнати през гърба, а отстрани висяха пълни колчани със стрели с пера на върха. Покахонтас видя Памоуик, толкова висок, че стърчеше над тълпата, а до него Секотин, друг неин брат.

Няколко от момчетата, които веднъж ходиха на лов в горите с Покахонтас, също бяха там. Оттогава те бяха посветени и се бяха присъединили към мъжете. Тя ги харесваше, но знаеше, че не може да се омъжи за някого от тях. Женитбата ѝ ще бъде съюз със сина на друг вожд. Поухатан ще ѝ избере такъв воин, който би му довел мощни съюзници, но също и когото тя намираше подходящ, за да легне с него. Вълнуващо беше да наблюдава воините, които бяха толкова подвижни, здрави и силни, и ѝ беше приятно да мисли, че ги докосва или ляга с един или двама от тях. Тялото ѝ се стопли от желание, но знаеше, че това не може да се случи.

От отсрещната страна мястото на Поухатан беше празно, очакващо пристигането на Великия вожд. Върху дългата широка рамка на пейката беше натрупана украса от кожи — възглавници от боядисана еленова кожа и купчини кожи от мека сива катерица, златистокафява видра, сива, черна и червена лисица, бялка, норка, миеща мечка със сребърни петна и блестяща черна къртица. Зад мястото на Великия вожд, срещу неясния екран от скупчените бели и розови цветове на кучешкия дрян, Покахонтас успя да види тъмните контури на трофеите му: поставени в редици почернени скалпове. Някои от съпругите на Поухатан вече бяха седнали там — младите, с които беше лягал, но които още не бяха му родили дете. Телата им бяха

украсени с такова разнообразие от бои, пера, цветя и орнаменти от раковини и камъни, че нямаше две еднакви; техните гъвкави, закръглени тела, боядисани във всички оттенъци — от бледозлатисто до черничево, фактически бяха скрити под дивата екстравагантност на цветовете. Движеха се гъвкаво като котки, докато крадешком поглеждаха воините.

В долния край на мястото на вождя беше специалното място, запазено за Покахонтас. Мястото ѝ винаги беше най-близо до неговото. Тя предполагаше, че беше поставена там, за да се учи от примера му. Когато беше по-малка, церемонията по жертвоприношението ѝ се струваше странна и отегчителна. Сега спектакълът ѝ беше интересен; нямаше време да се отегчи, защото баща ѝ беше много по-милостив от повечето свои вождове. Някои обичаха да удължават церемониите по няколко дни, но Поухатан предпочиташе бързо жертвоприношение. Времето му беше ценно, заето от неотложните задачи на своя далеко захвърлен народ.

Покахонтас пресече сечището и седна на рогозката си. Само след момент настъпи тишина, която съобщи за появата на Поухатан. Всички очи се насочиха към фигурата на баща ѝ, величествено проправяйки си път към мястото си. Зарадва се, че идва. Изглеждаше прекрасно. Раменете му бяха широки и изправени и имаше най-силното лице, което беше виждала, арогантно и с остър поглед. Прическата му като еленов рог беше високо вдигната и нанизана от перли и полирани камъни висяха около врата му. От раменете му падаше пелерина от най-мека еленова кожа, избродирана с перли, маргарит, пера и камъни; шлейфът се влачеше по земята след него, заемащ мястото на двама души. Носеше всичките си шарки — шарките за земите си, за Веровокомоко и останалите пет територии, които беше наследил; шарките на осемнадесетте земи, които беше завладял по петте реки, познати като Апоматокс, Чикахомини, Памунки, Матапони и Рапаханок; шарките на общоприетото и на тайното му собствено име. Всички шарки върху кожата му бяха украсени с извивки.

Поухатан се движеше величествено към мястото си и редицата от воини, които го придружаваха, се разкъса. Великият вожд повдигна ръка, за да говори:

— Народе мой — заяви той с дълбок, авторитетен глас, — днес празнуваме пролетта. Отдаваме почит на боговете на пролетта и

боговете на войната. Днес принасяме специална жертва, за да ги почете.

Той посочи към страната на сечището, най-близо до гората. Там стоеше група воини; осем от тях бяха боядисани в черно от глава до пети, с изключение на бузите, които бяха означени с ярки червени разрези. Двама от тях носеха голям вързоп. Пеейки песента за жертвоприношение, си проправиха път към полето.

Тълпата наблюдаваше в тишина, наситена с особеното затишие на очакването, докато мъжете пресякоха празното пространство. Те спряха на няколко крачки от Великия вожд и изтърсиха вързоп си на земята. После приближиха до Поухатан и коленичиха пред него.

Един от воините се надигна и извади дебел церемониален прът, малко по-висок от човешки ръст, боядисан в нащърбени резки в зелено, червено и черно и увенчан с ухилена издялана глава. Постави го в дупка пред мястото, където седеше Поухатан. Започна да се чува думкане на барабан и хората от Веровокомоко станаха на крака.

— Ела — извика Мехта и повлече Покахонтас за ръката. — Трябва първи да танцуваме.

Покахонтас завъртя разсеяно глава.

— Днес няма да танцувам.

Още един барабан се включи, после още един. Звуците бяха дълбоки и ечащи, ритъмът — настоятелен. Хората около пръта уловиха ритъма и го изпратиха на импулси по земята, които минаваха през тялото на Покахонтас.

Жертвоприношение! Искаха барабаните. Шумните изпълнители се включиха, инструментите им лъщяха на слънчевата светлина. Те уловиха ритъма и го превърнаха във висока, извита мелодия. Жертвоприношение!

Музиката отекна по-високо и по-силно. Изглежда, всички танцуваха, с изключение на Покахонтас и Поухатан, който седеше безразличен зад нея. Земята трепереше и стенеше, и тъмният вързоп зад тропачите крака, изглежда, също потрепери. Настойчивото биене докосна дълбока струна в Покахонтас и тялото ѝ отговори на нещо древно вътре в нея, някакъв ритъм, който беше минал през народа ѝ за хилядолетие. Беше тъжно, но все пак весело.

Тогава изведнъж дойде знакът, рязко кимване от Великия вожд. Музиката спря по средата, танцуващите — секунда по-късно.

Всички паднаха на колене с протегнати напред ръце. Мекият звук от кратко издишване изпълни въздуха. Великият вожд махна с ръце и всички мъже, жени и деца безшумно заеха предишните си места покрай мястото за празника.

Бойците изтеглиха вързоп, спазвайки строга церемония, докато достигнаха на няколко крачки от мястото, на което седеше Поухатан. Покахонтас сега може да види формата под черно-червеното одеяло. Тя наблюдаваше, докато главният жрец се протегна да хване единия край на одеялото и го издърпа.

Мъжът под одеялото първоначално не се помръдна, дори не засенчи очите си от слънчевата светлина. Жрецът го ритна отстрани. Той трепна и като че ли се разгъна, после се изправи с едно странно движение. Застана, изпънат като струна, пред Великия вожд. Беше висок и с горда стойка. Голотата му го правеше уязвим, в контраст с празничните бои и пера на тълпата. Имаше дълга рана отстрани, където кръвта беше засъхнала, но нямаше никакъв белег на друго място по слабото си тяло.

Някой въздъхна. Покахонтас се огледа. Въздишката от нея ли дойде, или от Мехта? Или всички реагираха на красотата и осанката на младия монакан? Нещо в решителната стойка на раменете му, в наклона на брадичката му, в суровата упорита линия на устата му обещаваха, че ще умре доблестно.

Не гледаше към Поухатан или към воините, които го носеха в одеялото. Очите му, изглежда, бяха фиксирани в далечината, върху точка над хоризонта. „Той се моли — помисли Покахонтас, а очите ѝ се разшириха. — Той се моли така, както аз се моля на бога на слънцето.“

Поухатан повдигна леко ръката си. Две жени излязоха напред и хванаха монакана за горната част на ръцете. За момент погледът му се разколеба. Далечният му фокус се промени и очите му пробягаха наоколо, като избегнаха безразличния втречен поглед на Поухатан и спряха на полуобърнатото лице на Покахонтас. Очите им се срещнаха. Беше само за момент, миг на пълно, чисто опознаване. Но на Покахонтас се стори вечност. Тя го опозна; разпозна нещо важно в него. И той я опозна.

Моментът беше прекъснат. Монаканът беше заведен към два стълба, завързани, за да образуват Т-форма, която стоеше постоянно в едната страна на мястото за тържества. Покахонтас се втрени в него,

когато жените започнаха да връзват ръцете му към хоризонталния стълб, но той не я погледна отново.

Боядисаните в черно воители, жреците, хората от селището — всички заедно още веднъж монотонно запяха молитва към боговете на войната. Великият вожд изглеждаше отегчен. Беше виждал това толкова много пъти и се дразнеше, че с монасите не може да се сключи мир.

Но за Покахонтас тази церемония не беше само друго жертвоприношение. Не ѝ беше безразлично какво ще се случи на монасите. Всичко беше толкова красиво, че тя изпита вътрешна болка — очертанията на тялото на монасите, разпънато на кръста, медният блясък на кожата му в следобедната светлина, ярките червени, зелени и жълти цветове на празничните шарки навсякъде около него. Можеше да си представи какво е видял: бога на небето, толкова син днес, невъзмутим към драмите на хората; буйната зеленина на храстите наоколо; стотиците лица около него, всяко боядисано с шарките на неговите врагове; всички очи, вперени в него, пълни с очакване.

„Той ще запази красотата — помисли си тя. — Той ще я запази ясна и хладна в себе си. Великолепието на пролетния ден ще му помогне да издържи, докато падне тъмнината.“

Един от бойците се отдели от групата и пристъпи към затворника. Потупа няколко пъти монасите по гърдите. Монотонното пеене продължи тихо и настоятелно. Давайки път на жрец, боецът се върна, като прокара магическата си пръчка по цялото тяло на монасите със сечива — ремък, направен от усукани ленти от одрана кожа, закрепени към медно шило и заострена черупка. Той използва черупката, за да разреже гърдите на затворника и да вкара шилото. После дръпна ремъка, за да се убеди, че е здрав. Като хвана двата му края, боецът се обърна с гръб към монасите и закричи навън с премерени церемониални стъпки, докато ремъкът се опъна. Монотонното пеене беше в такт с крачките му. Стъпка по стъпка. Засили се, когато боядисаният в черно боец стегна тялото си и скочи високо нагоре.

Боецът сега закрепваше ремъка си, бавна работа, защото кръвта, бликаща от гърдите на затворника, му пречеше. Монотонното пеене се превърна в тиха погребална песен, бавна и настойчива. Лицето на монасите беше невъзмутимо. От устните му не излезе звук.

Воинът се обърна, закричи, скочи. Трепването на късащите се мускул и кожа, изглежда, проряза тялото на Покахонтас. „Мисли в синьо — каза си тя, — трябва да мислиш в синьо. Трябва да видиш небето.“ Тя усети как Мехта и Куимка се олюляваха до нея.

Замести го друг воин, после друг. Те всички бяха избрани мъже, най-бързите и най-силните от племето. Монаканът стоеше изправен и тих. Главата му беше вдигната към небето. Сега гърдите му бяха една голяма червена рана. Кръвта се стичаше по краката му, образувайки локва в мръсотията под него.

Монотонното пеене беше силно, изпълващо въздуха. Воините излизаха отново и отново напред, за да намерят в кървавата маса място, където да закрепят шилото си.

Тълпата отговаряше. Барабаните биеха по-бързо и хората пееха все по-силно. Следваха жестокия настойчив ритъм на жертвоприношение и смърт.

Сега главният жрец излезе напред, а последният воин се оттегли. Пеенето и барабаните утихнаха до слаб шум. Ръката на жреца се движеше в ритъм с ударите на барабаните, издигнала високо нож. Отрязва пръстите на едната ръка, после на другата. Всеки път, когато повдигнеше високо трофея, тълпата ревеше. Отрязва едната ръка и се чу силен вик. Много удари бяха нужни, за да отсече краката. Чу се последен одобрителен вик, после тишина. Зад Покахонтас Поухатан беше вдигнал ръце.

Кръвта нахлу в главата на Покахонтас. В нея все още ечаха виковете, шумното биене на барабани. Нещото, закрепено към кръста, вече не беше човек. Започваха да се събират мухи.

— Добра смърт — прошепна Мехта в ухото ѝ.

Покахонтас кимна, с очи, плоски като камъчета.

— Ела, този път трябва да танцуваш — каза сестра ѝ.

Беше танцът на прослава. Танцът на жертвоприношението беше изигран и приет. Инструментите стенеха, тракането ечеше, барабаните издаваха различен вълнообразен ритъм. Всички хора бяха станали. Покахонтас последва Мехта; първоначално краката ѝ бяха схванати и тежки, но постепенно познатият такт навлезе в изпълнатото ѝ тяло и с облекчение Покахонтас се хвърли в яростен танц. Баща ѝ я видя и се усмихна.

Накрая тя се отскубна и навлезе в падащия мрак, далеч от търсещите очи на мъжете и момчетата. Около нея развеселени двойки, с разпалени от мрачния спектакъл страсти, навлизаха в горите. Тя искаше да е сама. Бързо намери хубаво място до реката и потъна в хладните пясъци на брега. Спусна си краката в успокояващата вода, натопи ръце и ги притисна към слепоочията си. Изведнъж изпита болка при дишане. Сълзи потекоха по лицето ѝ. Във водата подскочи риба, сребърна дъга в здрача, отминала за миг. Измина доста време, преди да се върне на празненството.

Напрежението на деня беше спаднало; всички се бяха отпуснали. Жените седяха над останалата храна и клюкарстваха. В ъгъла група млади бойци изпълняваха танци на войната в стегнат кръг, докато други ритяха топка. Нагоре-надолу по улиците на селището децата надаваха войнствени звуци, препускаха с кучетата си, играейки на своите игри. Поухатан се беше върнал в къщата, в която заседава съветът. Но мълвата се беше разпространила, Великият вожд ще говори довечера. Имал да им каже важни новини.

Покахонтас се върна на мястото до баща си, преди да се върнат другите, разтоварени от почивката след напрежението на жертвоприношението. Тя седеше сама и мислеше за изминалия ден. Беше празненство, приличащо много на другите, но тя почувства, че нещо се беше случило, и то я бе направило повече жена, отколкото беше при започването на деня. Тя бе убила елен, бе изтърпяла жертвоприношението и не допусна баща ѝ да види, че е разстроена. Със сигурност богът на небето ще я награди за това. Но не тези неща я караха да се чувства различно. Беше моментът от жертвоприношението, тази секунда на пълно единение, когато очите ѝ се срещнаха с очите на друг човек. Тя разбра, че е напуснала детството си завинаги.

Наблюдаваше завръщането на баща си със свитата. Нищо не можеше да прочете по лицето му; той умееше да скрива чувствата си. Останалата част от селището отново се беше събрала и търпеливо чакаше. Накрая Поухатан се обърна към тълпата и заговори:

— Народе от моето царство — започна той. — Народе от Петте реки. Отдавна чухме за странна нова заплаха за нашите брегове: големи канута, докарващи до тези земи хората, които наричаме тасентаси, мръсните хора.

Покахонтас седеше изправена, наострила уши да долови всеки нюанс.

— Тасентасите, странниците, дойдоха и принесохме жертва на нашите богове, и боговете ни чува. Мръсните хора умряха, всички до един. Но моят брат Вовинчо идва тук вчера с история, донесена му от неговите бойци. Преди два дни тасентасите пристигнали на нашия бряг.

Чу се свистене от шумно поемане на въздух и гласът на Поухатан стана по-силен:

— Ние пропъдихме тези нашественици преди време. Призовахме злия бог Океус и с негова помощ ги победихме. Отново ще ги победим. Трябва да се подготвим за битката. Ако е необходимо, ще водим продължителна война. Трябва да се подготвим да принасяме жертви на боговете. Трябва да се избавим от тези нашественици. Те носят болести. Говорят на странни езици. Имат мръсни навици. Ограбват земята ни.

Покахонтас слушаше удивена. Тя бегло си спомни, че е чувала истории за странни хора по техните брегове. Не можа да си спомни дали бяха митове или мечти. Но сега те бяха реални, бяха тук. Тя беше завладяна от любопитство към тези странни мъже. Искаше да ги види. Всяка друга мисъл излезе от ума ѝ. По някакъв начин трябваше да помогне на баща си в тази битка.

Жреците на Поухатан излязоха напред след завършване на речта му. Боядисаните им в черно тела изглеждаха арогантни от желание за власт. Великият жрец приближи до краката на трона на Поухатан и се посъветва с господаря си. Чакащата тълпа вече се беше надигнала и шепнеше възбудено.

Още веднъж Поухатан вдигна ръка и тълпата утихна.

— Моите жреци казват, че злият бог Океус трябва да бъде укротен. Имаме няколко луни, през които да изгоним тасентасите. Но ако не ги изгоним сега от нашите земи, трябва да направим допълнително жертвоприношение на наши синове.

Тълпата изрева, а няколко жени изхлипаха. „Това е най-лошото, което може да се случи“ — помисли си Покахонтас. Специалното жертвоприношение трябваше да се извърши, щом го искаха жреците. Обичайното годишно жертвоприношение беше вече невероятно болезнено. То беше необходимо, както знаеше всеки, за да се запази

народът им от лоши болести, опустошена реколта и унищожителни бури. Но да се вземат още момчета, беше твърде много за тях, за да го понесат.

От всеки от многото градове можеше да бъде взето кое да е момче. Никой, от вожда на селището до най-обикновения стопанин, не е освободен от страха, че синът му ще е между тях. Жреците избираха жертвите; причините им бяха тайна и изборът им никога не можеше да бъде оспорен.

„Това не бива да се случи“ — помисли Покахонтас. Тя ще намери начин да помогне на баща си да се увери, че тасентасите ще напуснат, преди жреците да насрочат време за жертвоприношението.

Баща ѝ вече напускаше площада и тълпата се разпръсна. Цялата радост от пролетния празник изчезна. Мрак, черен като нощното небе, се спусна в сърцето на Покахонтас. Утрото беше пълно с обещания, но сега тя почувства, че идването на тасентасите ще промени живота ѝ, ще промени живота на всички.

ГЛАВА 3

Новият свят, април 1607

Джон Смит падна тежко на една страна в голямата лодка, докато сърдити мъже го блъскаха и бутаха. Трудно задържа яда си и наруга моряците, които го държаха.

Лодката се потопи във водата с плискане, наклони се и се изправи, докато мъжете гребяха към залива. Три скърцащи дървени кораби, бавни като корита, със събрани платна, стояха на котва в Доминика, отнесени от курса си към Вирджиния. „Сюзън Констънт“ и „Годспийд“ бяха търговски кораби, но „Дискавъри“ беше само един малък кораб, подходящ повече за плаване в река, отколкото в океан. Всеки кораб носеше малко оръдие. Те се клатеха като големи патки в топлите води на тропическия залив. Тези кораби бяха дом за членовете на „Вирджиния Къмпани“ през четирите дълги месеци, откак напуснаха Англия, на път за Новия свят. Тропическа жега се прибави към нещастieto на хората, чието търпение вече беше изчерпано. Лодката се плъзна успоредно на „Годспийд“. Джон Смит риташе с чувство на безсилие, докато се изтегли на палубата, където двама мъже го сграбчиха за ръцете и го заведоха до ареста. Горещината беше непоносима. „Поне капитанът на кораба е приятел“ — размишляваше Смит.

Чака цял час, преди да чуе превъртането на ключ в ключалката на вратата към малкия затвор. Вратата се отвори и той успя да различи русата глава на Бартоломео Госнолд в мрака.

— Какво, за бога, се случи, Джон? — Капитан Госнолд седна, без да пали лампата, която носеше. Топлината от нея щеше да превърне малката стая в камера за изтезания.

— Ритаха ме и искаха да ме бесят. Уингфийлд заповяда. Ако Нюпорт не се беше намесил, щях да съм мъртъв.

Едуард Мария Уингфийлд беше действащият водач на експедицията, а Кристофър Нюпорт беше адмирал от флотата и командваше, докато бяха в морето до акостирането във Вирджиния.

Преди да напуснат Англия, крал Джеймс и председателят на Камарата на лордовете написаха списък с инструкции и поставиха по едно копие във всяка от три еднакви запечатани кутии, по една за всеки кораб. Кралят имаше ясни идеи за това какво иска за колониите си, както и твърдо мнение кой да бъде водачът и кои мъже да бъдат включени в управителния съвет. Всички бяха напрегнати, докато акостират във Вирджиния и узнаят какви са тайните заповеди. А адската жегата в Доминика не спомогна с нищо, за да успокои лесно избухливите им нрави.

— Какво беше престъплението ти? — Откритото квадратно лице на Госнолд беше безизразно. Преди да го привлече каперството, беше учил право в Лондонското адвокатско сдружение и добре умееше да скрива чувствата си.

— Това глупаво копеле Уингфийлд мисли, че оспорвам неговото ръководство на експедицията. Разбира се, ние не можем да знаем кой ще бъде президент, докато не прочетем заповедите на краля, но аз трябва да ръководя съвета. Уингфийлд не е компетентен.

На слабата светлина Госнолд погледна към приятеля си. „Бедата е — помисли си той, — че Джон Смит е лъв, лъв сред многото овце в това пътуване, но е все още млад мъж, навярно само на двадесет и седем години.“ Той имаше лице, върху което тежкият живот не беше заличил чертите на темпераментна личност, изпълнена със силна любов към всичко, което животът предлага. Червено-руските му къдрави мустаци и острата брадичка бяха като на денди. Но не беше глупак. Силните черти на лицето му и здравото мускулесто тяло, като на боксьор, опровергаваха тази възможност. „Не — каза си Госнолд — никой не си е и помислял за Джон Смит като за човек, който се преструва, въпреки шушукането на някои хора, че подвизите му звучат невероятно.“ Беше разказвал за приключения във Франция, за битка на страната на военния диктатор на Унгария. Беше разказвал истории за плен и робство в Турция, за див бяг през пустините и степите на Русия, преследван от войници, все още с верига на шията. Много хора смятаха, че Смит преувеличава. Но Госнолд беше разпитвал Смит с намерението да открие следа от лъжа или извъртане, но без резултат.

Госнолд замислено прехапа устни. Нямаше съмнение, че Смит се е държал нетактично в някои случаи. Той обичаше да се хвали, да се защитава и да бъде нетърпелив с хора, които смяташе за мързеливи

или страхливи. Имаше твърде богат опит в живота, за да страда от глупаци. Все пак по време на дългото пътешествие той се сприятели с много хора. Но имаше и силни врагове, които биха били доволни да го видят обесен.

— Трябва да се подчиня на заповедите на Нюпорт — каза Госнолд — и да те държа в затвора, докато стигнем Вирджиния. Веднага щом стигнем сушата и отворим инструкциите на краля, очаквам, че Уингфийлд ще поеме командването. Тогава навярно ще иска да си във вериги. Но мисля, че дотогава положението ще се изясни.

Госнолд постави ръце върху раменете на приятеля си:

— Почини си, Джон, на този кораб си между приятели. Взехме на борда всички пресни запаси, които можахме да поберем, и когато потеглим, ела на палубата. В залива има голямо ято фламинго, а палмите и зеленината са единственото, което ще виждаш известно време.

След час Смит се беше облегнал на релинга на кораба и наблюдаваше буйната зеленина на тропическия остров, покрай който минаваше. Жегата беше все още мъчителна, а следобедното слънце беше ярко. Смит напрегна зрението си и видя мястото на брега, където бяха построили бесилка за него. „Да, бях на косъм — помисли Смит, — а неудобството на всички беше малък проблем.“ В голямата жегата той единствен носеше тънка ленена риза. Другите, в тежките си жакети, кожи, кадифе и дантела, бяха полудели от пот. Ядът им се увеличаваше от обриви и силен сърбеж, причинени от ядене на екзотични плодове. В мъчението си често избухваха и цялата им завист и негодувание от Смит прерастваше във вулкан от емоции. Когато не за пръв път Смит предизвика Уингфийлд, той заповяда на мъжете да го обесят. Само навременната намеса на Нюпорт, чуващ шума от врявата на „Сюзън Констънт“, спаси Смит. Той не показва следа от страх или облекчение, когато Нюпорт заповяда да бъде отведен отново на кораба. Джон Смит беше опасен човек. Малко хора се съмняваха в смелостта му.

Непрестанният шум на работещия кораб се увеличи, когато задуха свеж вятър. Смит не харесваше кораби; предпочиташе пътешествия по земя, където човек можеше редовно да се къпе в чиста

вода, навик, който беше усвоил от турците. Но в момента на отплуването драмата го погълна.

— Казват, че ще сме във Вирджиния след няколко дни, особено ако този вятър се задържи. — Джордж Пърси застана до Смит, за да наблюдава действията на екипажа.

— За мен не е толкова скоро — отговори Смит. — Беше адско пътуване.

Той харесваше Пърси, по-малкия брат на изпадналия в немилост граф на Нортхамбърлънд, който беше затворен в Тауър в Лондон. По време на пътуването той се оказа добър приятел.

Пърси, слаб, тъмен млад мъж, се усмихна:

— Не харесваш много от нашите пасажери, нали?

— Не че не ги харесвам. Но ето ни, екипаж от сто или повече мъже, а петдесет от тях са безнадеждно невежи за коя да е работа или търговия.

Джон Смит говореше с презрението на човек, който е пробил през твърдата класова структура и се е издигнал по стълбицата от фермер до джентълмен-авантюрист, въпреки че всеки го смяташе за джентълмен.

— Но те са акционери във „Вирджиния Къмпани“ като теб и мен. Добри или лоши, те са вложили парите си в авантюрата — отговори Пърси.

Смит направи гримаса:

— Те действат като паплач в Доминика — недисциплинирани, арогантни. Имат нужда от водач, а Уингфийлд не е този човек.

Пърси въздъхна:

— Не ти помогна това, че го нокаутира в двубой и се опита да го хвърлиш през борда по средата на океана. Признай, че през цялото пътуване непрекъснато вбесяваше Уингфийлд!

— Уингфийлд предположи, че съм нелоялен към краля и че се опитвам да поема ръководството на експедицията. — Нямаше нужда да обяснява на Пърси, аристократа, че Уингфийлд беше направил една стъпка повече и че се опита да се отнася снизходително към него.

— Ще го понасяме, поне докато пристигнем във Вирджиния и можем да отворим кутиите, съдържащи инструкциите.

— Тези проклети кутии! — изръмжа Смит. — Навярно ще ни инструктират за всичко, включително как да ходим по нужда.

— Поне ще бъде по-добро, отколкото да сме седнали върху дупка в дъска край брега! — Двамата мъже се засмяха. Животът на моряка беше труден.

През следващите дни, в силен вятър, трите малки кораби подскачаха и се клатушкаха през моретата. Устояха на лошото време, докато пресичаха Атлантика към Антилските острови, но нищо не можеше да се сравни със свирепостта на тези ветрове. За Смит беше мъчение да бъде затворен в трюма на кораба дълбоко във водата. Но накрая бурята спря. С първата слаба светлина на зората наблюдателите се възряха на запад. С напрегащи се очи те успяха да видят слаб сив облак от дим.

— Земя! — се чу тържествуващият вик.

Беше земя, тяхната земя. Не Индия, гореща и влажна, с игуани и костенурки и странни плодове и растения, не населените територии на Испанска Америка, а Вирджиния — земята, която беше наречена на името на тяхната кралица Елисавета I преди половин век, но населена наскоро и неуспешно, веднъж през всичките следващи години. Сега „Вирджиния Къмпани“, сформирана наскоро, добре финансирана, снабдена с харта от крал Джеймс, ще промени тази окаяна история. Хартата със списъка на акционерите и трите кораба, пълни с хора, ще направят Вирджиния английска територия както в действителност, така и по име. Освен това беше първата обща авантюра за мъже от всички класи, които имаха капитал в Лондон. Обществени пари и пари на аристократи, всички бяха хвърлени в общото гърне. Акционерите имаха големи надежди, че заселниците ще намерят суровини за Англия, препитание за безработните в пренаселена Англия и най-важното, злато, сребро и сухопътно преминаване към Индия и Индокитай, а там — още повече богатства.

Корабите влязоха в голям залив. Мъже, които предната вечер бяха близо до отчаяние, сега бяха изпълнени с очакване. Затворен в кораба, Джон Смит наблюдаваше, докато те нетърпеливо взеха греблата и подкараха големите лодки през залива.

В момента, когато краката им почувстваха твърда земя, дълго стаяваните чувства на мъжете избухнаха във викове на облекчение. Виковете им разкъсаха тишината. Смутени кюкавци и чайки литнаха от дюните и се скупчиха, като махаха с крила и издаваха дрезгави викове. Мъжете лудуваха и скачаха като деца. Облекчението ги

правеше безразсъдни. С люлеещи се крака те потъваха в мекия пясък, препъваха се, без да поглеждат назад към лодките или да помислят за клопка или възможна необходимост от бързо оттегляне. Очите им се наслаждаваха на пролетните цветя и не видяха фигурата, преместваща се от ствол на ствол между високите борове, нито пък можеха да забележат изстреляна от колчан от еленова кожа стрела или опънат лък. Нямаха знамение за тъмнина или опасност.

Стрелата не литна. Вместо това фигурата навлезе по-дълбоко в прикритието на гората. Следобедът преваляше. Първите англичани достигнаха края на боровете и извикаха на приятелите си, че виждат поток между дърветата и мислят да го последват. Мъжете разглеждаха и откриваха нова птичка или дърво, което никога не бяха виждали. Сърцата им ликуваха от предизвикателството на девствената земя. През клоните на гората англичаните вървяха слепешката, ритаха и със сеч си проправяха път. Търсеха великолепието на непознатата страна. А над тях невидими очи ги наблюдаваха, ръце жестикулираха, заговорничеха.

Слънцето залезе и червено сияние изпълни небето. Уморени, въодушевени, накрая англичаните се струпаха още веднъж на брега. Момчето, оставено да наблюдава рибарските лодки, беше единственото, което бързаше да се върне на корабите. Почувства се заплашено от откритото пространство и тишината. Беше градско момче.

Кристофър Нюпорт, капер с една ръка, адмирал на флотилията, капитан на „Сюзън Констънт“ и водач до завършване на пътешествието, събра мъжете около себе си и произнесе реч в духа на дадените заповеди:

— Предявявам права към тази земя от името на крал Джеймс. И я наричам на името на най-силния и знатен принц, Хенри Фредерик, пряк наследник на трона на Великобритания, Франция, Ирландия и Вирджиния. Ще се нарича нос Хенри!

— Нос Хенри! — извикаха заедно около тридесет мъже. Повечето от тях бяха увлечени от събитието и подхвърлиха във въздуха шапките си. Гейбриъл Арчър се извърна от Нюпорт и погледна към дюните. Беше изплашен от това, което видя. В началото помисли, че са мечки, но почти веднага разбра, че са пълзящи по ръце и колене мъже, облечени като мечки. Голите им тела блестяха в червено на фона на

залязващото слънце. Всеки носеше в устата си лък. Арчър рязко смушка капитан Госнолд.

— Туземците! — извика удивен Госнолд.

В този момент един от туземците се изправи на крака, взе лъка от устата си, стрела от колчана и с едно светкавично движение постави стрелата, насочи я и я изстреля.

Стрелата падна наблизко. Но втора, изстреляна веднага след нея, беше по-добре насочена. Тя улучи ръката на Арчър и викът му, остър като изстрел от мускет, прозвуча в неподвижния въздух.

— Стани и стреляй! — извика Нюпорт. — Отвърни на огъня!

Само двама души се подчиниха на заповедта му. Повечето веднага се втурнаха в бяг. Сред шум от боричкане и викове малките лодки бяха изтикани със стържене по пясъка към безопасността на водата.

— Направете път! — извика Госнолд. — Направете път за капитан Арчър! Разчистете път за ранения!

Несръчни пръсти набиваха заряда на мускет. Първият изстрел процепи пясъка, докато прелитаха дебели и бързи стрели. Друг писък съобщи, че е ранен втори мъж. Но първата лодка вече пореше водата и плуваше свободна.

Гребците гребяха яростно, докато лодките пресякоха водата към безопасността на „Сюзън Констънт“ и корабите от същата серия.

По здрач бреговата линия изглеждаше спокойна. Джон Смит седна на мостика на тъмния „Годспийд“ и погледна над водата. Госнолд успя да му махне веригите, но той все още беше затворен на кораба. Подразни се от задържането и изруга моряците си. Всички първоначални преживявания във Вирджиния ще получи от втора ръка. Това беше най-вбесяващото от всичко. С притъмняване на небето той си събра мислите. Наблюдаваше свещите, които горяха през страничните отвори на „Сюзън Констънт“, люлеещ се нежно във водата на петдесет фута разстояние. Там бяха всички, капитаните и акционерите, и се подготвяха да отворят кутиите с указания от Лондон. Само той беше изоставен. Беше твърде много, за да го понесе.

В представите си той виждаше главната кабина на „Сюзън Констънт“ — беше кръстосал океана на него и добре го познаваше. „Кабината на капитана ще е пълна с мъже, стоящи рамо до рамо: акционерите, които бяха упълномощени да основат първата колония на

«Вирджиния Къмпани» в Новия свят. Дългата дъбова маса ще побере трите дървени кутии, обковани с желязо, зад тях капитаните им — Кристофър Нюпорт на «Сюзън Констънт», Бартоломео Госнолд на «Годспийд» и Джон Ратклиф на «Дискавъри». Нюпорт първи ще отвори своята кутия, с оцелялата си дясна ръка. Ще бъде трудно. Кутиите несъмнено са се разширили от влагата и заключалките ще са малко ръждясали, но той сам ще го направи“ — мислеше Смит.

Главното безпокойство на Смит беше кой ще бъде посочен да участва в управителния съвет. И кой ще бъде президентът? Ще се узнаят желанията на ръководителите на „Вирджиния Къмпани“ и тези на краля в Лондон. Няма нужда да се правят догадки какво друго става на „Сюзън Констънт“. Трябваше да почака завръщането на Госнолд на „Годспийд“.

Времето течеше. Смит се загледа в звездите. Мислите му се върнаха към последните нощи в Лондон. Обикновено не си разрешаваше удоволствието да мисли за жените в живота си. Това отслабваше мъжа. Освен това при дългите му пътувания в Европа и Западна Азия винаги имаше нови лица, нови възможности. Но сега, на другия край на света, затворен и разстроен, той имаше нужда да си спомни нещо, което да го развлече.

Беше приятно да си задава въпроса дали туземците имат толкова миловидни жени колкото Ани от странноприемницата „Главата на глигана“. Дали имаха толкова меки устни, толкова закръглени и сочни гърди? И най-важното, дали ще са услужливи? Смит мислеше, че може без жена, но не беше пуритан. С неохота би привлякъл млада жена към себе си при това опасно начинание.

Гласове! Нежната пролетна нощ изведнъж оживя от гласове, носещи се през водата от „Сюзън Констънт“. С плясък беше спусната лодка и мъжете загребаху към „Годспийд“. Смит наблюдаваше, а яростта му се възвърна. Докато Госнолд се изкачи по стълбата и закрачи по палубата, Смит стоеше до главната мачта, с ръка на кръста. Извика без предисловие:

— Какви са новините?

— Ти и аз сме посочени за съвета от Лондон, но също и Уингфийлд, който беше определен за президент. Той се опитва да те отстрани от съвета.

— По дяволите Уингфийлд! — измърмори Смит и такава ярост изпълни устата му, че дори усети вкуса ѝ. — Кой друг ще бъде в съвета?

— Ратклиф, Мартин и Кендал.

— Значи Пърси не беше споменат?

— Не, и съм сигурен, че е много разочарован. Арчър също се чувства така, навярно и някои други.

Смит не отговори. Едуард Мария Уингфийлд беше стар войник от аристократична католическа фамилия, богата и с големи връзки. Рангът му осигуряваше място. Госнолд беше избран от народа. Млад и с добър характер, преди няколко години той беше изследвал крайбрежието на Новия свят и предимно на неговите усилия се дължеше набирането на моряци, защото убеди много от присъстващите мъже да дойдат във Вирджиния. Капитан Джон Мартин произлизаше от семейство на златари. Очакваше се той да играе водеща роля в търсенето на ценни минерали в тази нова земя. Джон Радклиф и Джордж Кендал бяха по-малко очевиден избор, но и двамата бяха способни капитани. Да, навярно има много разочаровани мъже, освен Джордж Пърси.

— Как се опита Уингфийлд да попречи на моето назначение? — Гласът на Смит беше непроницаем.

— Той загатна, че подстрекаваш към въстание. Смята да пише до Лондон.

— Имаше ли поддръжници?

— Мартин е човек на Уингфийлд. — Госнолд се поколеба. — Мисля, че и Кендал.

— А Ратклиф? На коя страна ще бъде?

— Ще зависи само от два гласа, Джон: от твоя и моя.

— По дяволите, само да беше избран Пърси.

— Или Арчър, или кой да е от половин дузина други. Трябва да го приемеш, Джон: Уингфийлд е господар на положението.

— Ще съм затворен за месеци. — Гласът на Смит беше дрезгав от безсилие. — По същото време, когато трябва да съм с теб, за да планираме отбраната срещу туземците и да поддържахме дисциплината при нашите нападения. Какъв ад!

На разсъмване бяха издърпани котвите с гръмотевичен тропот сред тишината на ранното утро.

След инцидента с туземците Смит и Госнолд бяха решили, че Нюпорт трябва да отплува веднага, но вместо това капитанът на „Сюзън Констънт“ настоя да спусне малката лодка — плитководен съд, с който трябваше да изследват реките на Вирджиния. Накрая мъжете в лодката намериха подходящ дълбок канал в реката, който течеше от залива към вътрешността. Сега капитаните се съгласиха да следват този маршрут.

От удобната си позиция на палубата Смит виждаше сини небеса и дълбоки реки, високи дървета, чисти потоци, ливади, пълни с пролетни цветя и гори, накичени с много бели цветове. Вирджиния изглеждаше толкова красива, колкото очакваше, но в сърцето му имаше малко радост. В продължение на четири месеца хората бяха живели натъпкани един до друг в малки помещения, устоявайки на постоянното движение и клатушкане на кораба, непрестанния шум от викове на моряци и тичащи крака, студеното осолено месо, мокрите дрехи, непрекъснатия студ и над всичко — вонята, воня толкова силна, че беше осезаема. Тя почти разби здравето на колонизаторите. Сънят им често се прекъсваше от виковете на болните и виенето на вятъра. И сега, когато искаха само да стъпят на земя и да запалят огньове, да ловят дивеч и да спят мирно в истински легла в чистия свеж въздух, те се сблъскаха с повече проблеми.

„Туземците са най-малкият от тях — помисли си Смит, — независимо от атаката, при която беше ранен Арчър и бе убит моряк.“ Тези бойци най-вероятно бяха поданици на великия вожд Поухатан. Ралей каза, че са воинствени племена от царството на Поухатан. Той препоръча да се напредва бавно. „Разбери кой кой е и след това ги противопостави един на друг.“ Но дългото пътешествие беше намалило запасите им, те трябваше да търгуват, докато разчистят земята и засадят своя собствена храна.

Смит вярваше с цялото си сърце, че за да преживее „Вирджиния Къмпани“, членовете трябва да се сдружат, независимо от ранга или законното право, и да работят заедно, за да установят приятелски връзки с туземците.

Уингфийлд, изглежда, не знаеше как да работи с другите. Той се интересуваше само от своето собствено върховенство. Имаше репутация на компетентен войник в Ирландия и непланинските части в Шотландия, но никога не беше изследвал чужди територии извън

Европа. Нуждаеше се от съвета на мъже като Нюпорт и Госнолд, които познаваха Индия и крайбрежието на Новия свят, мъже като Смит, който беше преживял години сред варвари. Той нямаше представа от необходимата дисциплина, за да ръководи мъже във времена на изключителни трудности. Беше аристократ, а Джон Смит беше син на малък фермер, нещо, което Уингфийлд винаги напомняше на Смит, защото той беше истински син на времето си и с обществена репутация.

Джон Смит беше консултант на английските войници и дребната аристокрация по време на приключенията си в Европа и Западна Азия. В битките се биеше ожесточено и делеше с тях жени и вино. Беше амбициозен човек. Беше следвал своите търсения и пътувания, за да усъвършенства ума и положението си в живота. Беше решен да разруши железните закони, ръководещи правата, възлагани на добър произход и богатство. И той щеше да спаси колонията.

— Ще слизаме ли на брега днес, сър?

Смит се обърна да погледне младия Томас Сейвидж, корабния прислужник.

— Много е рано да се каже, момче — каза Смит. — Но все още има надежда.

— Чух, че ще спрем на място, наречено нос Камфърт.

— Не разчитай на това, Томас. Капитаните трябва да огледат мястото, а този път те няма да рискуват. Ще спрем само ако няма дървета близо до бреговата линия и ако можем да хвърлим котва в обхвата на оръдието върху брега. Туземците няма да ни изненадат отново.

Смит се втрени към брега. Всяко скалистозаливче примамаваше, но на някои места горите бяха много близо, водата до брега — много плитка, за да могат корабите да хвърлят котва, или пък земята беше много мочурлива.

„А там има много туземци“ — помисли си Смит. Хората на Нюпорт, които ходиха на разузнаване, намериха изоставени огньове и кану от голям издълбан ствол от дърво, четиридесет фута дълго, изтеглено на брега. Имаше и други неуловими знаци — кану се изгубваше по повърхността на поток, слабият звук на преминаване през локви, зърване на фигури, изчезващи в гората. Туземците бяха там и без съмнение техните невидими очи следваха напредването на

големите дървени кораби във всеки момент от тяхното преминаване през устието на залива. Смит се извърна и срещна учудения поглед на корабния прислужник.

— Няма да ги убием — добави той, — даже ако можехме.

— Те простреляха капитан Арчър — каза Томас войнствено.

— Вярно е, но ние дойдохме тук да търгуваме, момче, не да започваме война.

Сейвидж направи гримаса.

— Не можем да търгуваме с тях. Те са голи и неграмотни.

Смит изсумтя с неодобрение:

— Виждал съм много мъже в живота си, момче, във всички видове дрехи и изобщо без дрехи, и не бих ги нарекъл глупави. Те може да са невежи, но са хитри и смели. Ако мислиш, че са по-долу от теб, никога няма да ги прецениш правилно.

— Мислите ли, че имат злато, сър? А сребро и скъпоценни камъни, каквито намериха испанците?

— Така мисля, момче — каза Смит.

Злато и сребро. Сърцето на Смит започна да бие ускорено. Именно за това дойдоха във Вирджиния, но преди да тръгнат, знаеха, че туземците, които беше срещнал сър Уолтър Ралей тук, не бяха същите хора, които испанците бяха завладели далеч на юг.

Испанците откриха цивилизация, която беше дива и малокултурна, но с житейска опитност, с жилища от камъни и съкровищници, пълни със злато и сребро. Мъжете на брега на нос Хенри изглеждаха по-малко лишени от наивност и въпреки че предишни пътешественици бяха докладвали, че те имат значителни знания за земята и водите и умения в селското стопанство и воденето на война, досега никой европейец не беше намирал съкровищница на туземец.

Ралей и няколкото останали живи от неговата гибелна експедиция разказаха за силен и безжалостен вожд Поухатан и предупредиха новите колонизатори да се отнасят внимателно и с уважение към него и народа му. „Бяха съвсем прави“ — помисли Смит, като си спомни за нос Хенри. Но колонизаторите не идваха във Вирджиния да търгуват с оръжие. Обаче се появиха необещаващите нищо добро туземци и те трябваше да ги привлекат за приятели, трябваше да се съгласят да търгуват, а те трябваше да имат стоки, с

които си заслужава да се търгува. Трябваше да имат злато, или цялата работа и пари, хвърлени от „Вирджиния Къмпани“, ще бъдат напразни.

Вятърът се задържа свеж и скоро корабите отпуснаха платна и се отправиха към дълбокия канал, към който ги насочи Нюпорт. Котвите едва бяха докоснали дъното на залива, когато видяха туземците. Съгледвачът на Нюпорт ги видя пръв. Петима, бягащи покрай брега. Той извика и скоро палубата на „Сюзън Констънт“ се препълни от любопитни колонизатори, самоуверени от успокояващата мисъл, че са извън обсега на лъковете им.

Пътуващите на „Годспийд“ ги последваха. Смит си запази мястото на носа, без да го е грижа в този момент дали Уингфийлд го вижда или не. Той беше задържан под палубата толкова дълго, че нищо не би го спряло да действа сега.

Успя да види, че са високи мъже, по-високи с няколко инча, даже с цяла глава от англичаните, добре сложени, с дълга коса от едната страна на скалповете им, които бяха обръснати от другата страна, и грациозни. Той си спомни за инструкциите, които Госнолд му показва преди няколко дни.

— Съди по външния вид на хората — поучаваха сър Едуин Сандис и хората му. — Ако имат мътни очи и издути кореми, приеми го за предупреждение и отмени. Ако са силни и чисти, приеми го като знак за здрава душа и потърси място за заселване. — Тези туземци бяха силни и чисти.

Очевидно Кристофър Нюпорт също мислеше така, защото група от хората му вече заемаше малката лодка. Смит протегна врат. „Този път само смел човек би поел риска да се изправи срещу туземците — помисли той, — докато раните на Гейбриъл Арчър още кървят и ясно се виждат лъковете и стрелите на туземците.“ Нюпорт беше в лодката, заедно с Джордж Пърси, Джон Мартин и сина му Джон, дърводелец, половин дузина работници и двама моряци. Имаше двадесет души, но Едуард Мария Уингфийлд не беше между тях.

Смит се взря към брега, за да види по-добре туземците, но те бяха изчезнали. Лодката беше вече близо, а брегът беше безлюден. Той погледна внимателно към края на гората и ги зърна зад храстите и между дърветата.

Нюпорт първи прегази до брега, Пърси — на няколко крачки след него. Капитанът изчака, докато всички мъже се събраха зад него,

след това извика. Викът му не беше повече от слабо ехо, докато стигне до палубата на „Годспийд“, но настана такава тишина, че Джон Смит имаше чувството, че е оглушал. Видя как Нюпорт направи няколко крачки напред, спря се, след това си вдигна ръцете високо във въздуха, така че от липсващата му ръка провисна празен ръкав. Той махна, като че ли да покаже, че няма оръжие; накрая постави дясната си ръка на сърцето като общоприет жест на приятелство.

Няколко листи едва доловимо се разклатиха. Нюпорт извика отново. На корабите всички сдържаха дъха си. Перченето на Нюпорт беше колкото вълнуващо, толкова и заплашително. Дали иззад тези храсти ще долети стрела, насочена към него? Или туземците ще обърнат гръб и ще избягат?

„По дяволите, бих искал да съм на брега — ядоса се Смит. — Насърчително е да се наблюдава смелостта на Нюпорт, но даже и така да е, трябваше аз да съм на неговото място.“

Цареше тишина. Ниските дървета изшумоляха и от средата им излезе туземец. Той стоеше, висок и горд, пред зеленината на гората. Направи две крачки напред, поклони се и внимателно постави лъка на земята пред себе си.

Появиха се други туземци, петима застанаха на брега. Те се движеха, без да бързат, докато стигнат близо до англичаните.

За Джон Смит беше мъчение да бъде само зрител на тази сцена. Въпреки че не чуваше думите на Нюпорт, разбра жестовите на капитана и значението им. Движенията, които правеха туземците, не му бяха познати, но докато ги наблюдаваше, той започна да ги разбира. „Това не беше внезапно атакуваща група — помисли си той, — не е група воители, изпратена да прогони нашествениците.“

Нюпорт все още изразяваше с жестове приятелството си, като че ли не разбираше отговора на туземците. Дали наистина не можеше да разбере движенията им? Или нарочно се показваше слабоумен? Гърлото на Смит се сви от нетърпение. Беше говорил много пъти с хора, чиито думи други не разбираха. Той правеше това по-добре от всеки друг, когото познаваше.

Накрая Нюпорт, изглежда, разбра. Той се обърна да говори с Пърси и другите. Между тях възникна някакъв спор. После двама мъже бяха оставени да пазят лодката; останалите, с оръжие на рамо, тръгнаха с туземците по пътека, която водеше към гората.

След секунди не се виждаха. Мъжете, оставени отзад с лодката, седнаха срещу мачтата, като държаха свободно мускетите в ръка, като че ли се готвеха дълго да чакат. Джон Смит се размърда от мястото си на перилата на „Годспийд“ и се зарече да е търпелив.

ГЛАВА 4

Към Кекофтан, май 1607

Покахонтас чакаше баща си на неговата пътека. Тя беше напълно сигурна, че той ще бъде в добро настроение, след сутрешните си задължения. Богинята на реката Ахоне не искаше жертвоприношение от тютюн всеки ден, но изискваше всекидневно къпане в нейните реки и океани. Всеки член на царството трябваше да спазва това, освен ако не е болен. Чистото тяло беше толкова важно за нея, колкото чистият дух.

През лятото, когато водата в реката беше топла и обгръщаше приятно тялото, а пясъкът беше мек и примамлив, Покахонтас понякога трябваше да чака по два часа, докато баща ѝ се къпе. В зависимост от настроението си, Великият вожд обичаше да взема една или дори няколко от съпругите си в своето уединение.

Покахонтас се облегна на буково дърво до пътеката. Никога не се осмеляваше да търси скалистото заливче. Нейните братя сигурно също никога не са го търсили. Нито живеещите в селището. Да отидеш непоканен до мястото на реката, принадлежащо на Поухатан, означаваше да си търсиш смъртта.

Сега слънцето беше високо. Мързеливо тя наблюдаваше как червена птица кълве семена по пътеката. Долетя приятелят ѝ, огнен цвят на фона на дърветата. Покахонтас ги наблюдаваше как танцуват един около друг, изпълнявайки ритуала на чифтосване. Те бяха толкова светли в сравнение с бледоликите мъже, които заемаха въображението ѝ. Дали тези мъже са бели колкото лошият бог Океус в храма? Навярно чуждоземните мъже са негови апостоли. Това, което Номех беше чувал, не ги правеше привлекателни. Той каза, че те носят странни дрехи и миришат като порове, но той самият не ги е виждал. „А аз трябва — помисли си Покахонтас с решителност. — Трябва.“

— Малко снежно перо! — Беше брат ѝ Секотин, един от пазачите на баща ѝ тази сутрин.

Покахонтас се изправи на крака. Секотин игриво я бутна с лъка си. Той винаги без причина я дразнеше. Никога не знаеше доколко може да му се довери. Имаше нещо скрито зад очите му, някакъв израз, който тя не разбираше; независимо от това той се показваше като любящ брат. Но един ден тя ще си върне за непрекъснатото му дразнене.

— Той идва ли?

Секотин нямаше време да отговори, защото в този момент Поухатан излезе от завоя и се показа пред тях. Най-новата му съпруга беше до него; ръката му беше на рамото ѝ. Друга негова съпруга вървеше след тях и береше цветя по пътя, а след нея бяха личните пазачи на Поухатан.

— Покахонтас, мен ли чакаш? — Великият вожд протегна ръката си, за да поздрави с добре дошла дъщеря си.

Покахонтас веднага видя, че силните му черти бяха отпуснати. Да, беше удобно време да се защити. Почувства прилив на обич към баща си и се усмихна:

— Да, татко, искам да ти задам няколко въпроса за тасентасите.

Жестът на баща ѝ я накара да млъкне. Той се обърна и каза нещо на съпругите си. Отпрати ги с потупване и усмивка, след това заповяда на пазачите си да наблюдават от разстояние, достатъчно далеч, за да не чуват. Седна под сянката, близо до Покахонтас, и ѝ даде знак да седне до него, после каза:

— Кажи, Палавнице.

Покахонтас му отправи изпълнена с вяра усмивка. Баща ѝ винаги я наричаше с нейното име. Беше ѝ го избрал, така че то беше само за тях двамата, много по-интимно, отколкото Матоакс или Малко снежно перо, тайното ѝ име. Той го хареса още когато тя беше малко, смело дете. Тя разбра, че спокойно може да го помоли за услуга и имаше добър шанс да я получи.

— Татко, бих искала да видя мръсните хора.

— Да ги видиш? Но те са на един ден път отук.

— Тогава трябва да отида там, където са те. Искам да знам как изглеждат.

Поухатан се намръщи:

— Любопитството е опасно, дъще. Много от нашите хора отидоха да видят тасентасите, когато за пръв път пристигнаха на

нашата земя. Някои не се завърнаха или се върнаха само за да се разболеят и умрат. Бледоликите мъже притежават силна магия.

— На пролетния празник ти каза, че са били по нашите земи и преди.

— Не говорим често за това, Покахонтас, но аз съм ги виждал много пъти през изминалите години. Последния път, когато достигнаха бреговете ни, ти беше много малка, за да се заинтересуваш; проявяваше интерес само към своите животни и игри. Във всеки случай това не е работа за жени и деца.

— Но аз вече не съм дете и сега се интересувам от тях. Те трябва да идват от странно място, щом са с друг цвят.

— Много си любопитна, Покахонтас.

— На пролетния празник ти каза, татко, че се каниш да ги пропъдиш, но ако те продължават да се връщат, навярно ще бъде по-добре да им позволиш да останат. Можем да ги асимилираме в нашето племе, както направихме с други покорени народи. Те, с цялата си магия, изглежда, могат да бъдат полезни.

Поухатан изсумтя:

— Вече опитахме, но не стана.

Изведнъж Покахонтас се почувства несигурна. Никога не беше и помисляла, че някой може да е по-силен от Поухатан и мощната му армия от войни. Тасентасите може би са по-опасни, отколкото първоначално си представяше. Трябва да промени тактиката си, за да спечели за своя план баща си.

— Не е само любопитство, татко. Искам да ти помогна. Искам да помогна да ги отпратим, преди да свърши лятото и дойде време за...

— За жертвоприношенията — с печален глас довърши вместо нея Поухатан. — Ние всички искаме това. Но какво можеш да направиш ти, моя малка Палавнице? Ти даже не си още жена. Това е мъжка работа. Ужасно нещо е да трябва да извършваш жертвоприношения; никой от нас не желае да се случи това. Но има четири луни, докато заседават жреците. Трябва да мислим и наблюдаваме, преди да извършим каквото и да е срещу мръсните хора.

— Тогава нека наблюдавам заради теб. Очите ми са силни, имам и добър слух. А може да е предимство, че съм още момиче. Мога да отида на места, където мъжете не могат. Бледоликите може да кажат

някои неща пред мен, за които не биха говорили, ако присъстват воини. Бих могла да разговарям с тях.

— Няма да можеш да разбереш странните им звуци — предупреди Поухатан. — Наистина, малка Палавнице, всеки познава острия ти ум, но ще си имаш работа със странниците, както и хората на Починс. — Той се намръщи, замислен.

— Хората на Починс? — Починс беше брат й, най-големият син на Поухатан.

Поухатан я погледна остро.

— Починс е мъж на място. Тасентасите дойдоха през морето и слязоха на територията на Вовинчо, но хората на Вовинчо ги върнаха към големите им канута. Снощи съгледвачи ми донесоха, че сега те пътуват към земите на Починс.

— Тогава нека да отида до Кекофтан, татко. — Гласът на Покахонтас нетърпеливо се повиши. — Мога да ги посетя с Починс и хората му. Знам пътя за Кекофтан; мога лесно да го намеря.

— Смятах да изпратя Секотин — отговори баща й, — заедно с Памоуик.

— Можем да отидем и тримата. Те ще ме вземат, ако им кажеш.

— Не мога да искам толкова много от тях: такова пътуване с помалка сестра. Освен това наоколо може да има още монакани. — Поухатан спря и погледна замислено дъщеря си. След дълга пауза продължи: — Ти си любимото ми дете, Покахонтас, не крия това. Скоро ще станеш жена и аз имам големи планове за теб. Навярно това пътуване ще бъде първа стъпка към поемане на отговорност. Ще говоря с Памоуик. Ще отидеш. Но запомни: тези странници са подли. Аз ги мразя и ти трябва да ги мразиш. Ти не отиваш да атакуваш, а да наблюдаваш и слушаш, за да ми докладваш. Никога, никога не смъквай гарда си. Мисли за тях като за твои врагове. Запомни също, че един ден ще бъдеш вожд, и се дръж, съобразявайки се с това.

— Татко, ще се държа винаги така. Ще свърша това добре заради теб. Все пак съм твоя дъщеря.

Развеселен, Поухатан широко се усмихна.

Покахонтас се промъкна край други сгради по различни пътеки, водещи до къщата, където спеше баща й. Любимите съпруги на Поухатан и няколкото неженени деца, които той държеше при себе си, също спяха там. Беше дълга сграда. Проправи си път през частта за

момчета към отделенията за момичета в средата на къщата. Над нея беше мястото за съпругите и още по-нататък, със собствен вход, беше районът на баща ѝ.

Четири от децата спяха в частта за момичета и Покахонтас отиде направо към своето място: купчина от любимите ѝ меки кожи от катерица, покрита отгоре с мантия от сива бялка. Тя обичаше да чувства нежната топлина до кожата си. А срещу стената беше голямата кошница, в която държеше специалните си дрехи. Тя имаше много дрехи; всички съпруги на по-малки вождове ѝ бяха изпратили подаръци. Имаше поли и мокасини от мека кожа, наметала, украсени с пера и пискюли, всички разкрасени с бялото перо на нейния ранг. Имаше нанизи от перли и медни бижута, изпратени ѝ с надеждата да доставят удоволствие на баща ѝ. Покахонтас коленичи върху платформата до кошницата и започна да търси нещата, необходими за пътуването. Нищо натруфено, защото ще бъде трудно пътешествие и те трябва да пътуват без багаж. Във всеки случай в къщата на баща ѝ в Кекофтан ще има много дрехи. Нуждаеше се само от здрава кожена пола, пелерина от кожи срещу вечерния хлад, а за краката — прости кафяви мокасини, дрехи, които не издават ранга ѝ. Нищо повече.

След като събра нещата си, седна за момент на леглото и се замисли защо баща ѝ смяташе да изпрати само Памоуик и Секотин. Обикновено група воини с пратеник отиваше да води разговори с Починс и тасентасите. Но сега не беше моментът да задава въпроси. Беше щастлива, че отива на пътешествието. Памоуик и Секотин бяха нейни добри приятели, както и нейни братя. Поне Памоуик беше такъв. После се смъмри. Секотин винаги е бил мил.

Покахонтас мислеше за разговора снощи, когато братята ѝ казаха колко ужасно миришат тасентасите. Дори когато влизаха в реката, те бяха облечени с всичките си дрехи! Не се триеха с раковини и не се сушаха с чисти пера. Напълно странни същества! Те бяха пристигнали с големи канута, които летяха със скоростта на вятъра, и с оръдия, които гърмяха по-силно от гръм. Как нападаха от засада? Покахонтас беше очарована.

Покахонтас стана в зори. Тя беше толкова развълнувана от мисълта за пътуването, че спа много малко. Тихо, движейки се грациозно като млад елен, тя се измъкна през отделението и влезе в

частта за момчета, мина покрай спящите си братя и излезе навън, в хладината на бледата лунна светлина.

Отиде първо към задната част на къщата към място, където държаха редици малки, изплетени от ракията, кафези. Нейният беше малък, с кафяво-зелена крастава жаба вътре. Последната задача от предния ден беше да намери подходящо жертвоприношение. Тя отвори кафеза и се присегна да хване жабата.

„Колко са глупави тасентасите“ — помисли си тя, докато вървеше по пътеката към реката с лепкавата жаба в ръка. — „Те не почетоха Ахоне. Колко е опасно никога да не ѝ принасяш жертви. И колко тъжно, че те никога не се отдаваха на удоволствието мързеливо да плуват.“

Скоро стигна до брега, където реката се движеше, тиха и дълбока, към големия залив Чезапеак, към мястото, където тасентасите са слезли на сушата. Тя се наклони и отчупи остро тръстиково стъбло, после коленичи в мекия пясък.

— Ахоне — прошепна тя, — предлагам ти това жертвоприношение, за да осигуриш безопасно пътешествие за мен и братята ми.

Тя потрепери, извършвайки жертвоприношението, защото не обичаше крастави жаби. Навярно Ахоне ще бъде много по-благодарна за отвращението, което изпита. После изхлузи полата си, гмурна се във водата и започна силно да се търка. След това се изсуши с гъши пера.

Трябваше да бърза; трябваше да се принесе още една жертва — на лошия бог Океус. Океус я плашеше, тя беше загубила брат заради него и мисълта за още жертвоприношения на деца висеше над нея като буреносен облак. Но церемонията трябваше да бъде изпълнена; в противен случай пътуването щеше да бъде изложено на опасност. Тя се спря, за да хване в кафеза три катерички и после се присъедини към братята си. Тримата тръгнаха мълчаливо и бързо към храма на Океус.

Загубиха време, докато намерят жреца и влязат в храма. Той беше тъмен. Стените никога не бяха навивани, за да влезе слънце и единствената светлина идваше от огън, който жрецът беше запалил. Покахонтас коленичи на пръстения под между двамата си братя и започна да се моли с тих шепот:

— Бъди мил с нас, Океус. Осигури ни добро пътуване и го доведи до успешен край. Носим ти катерички, Океус, но ако ни

заведеш в безопасност до Кекофтан и до мръсните пришълци, ще ти намерим голям бисер от реката, по-голям от всички, които имаш около врата си сега.

Звънецът на жреца издаде глух звук, когато го разлюля. Той измърмори молитва, а огънят като че ли започна да свети по-ярко със силна жълта светлина. Ръцете на Покахонтас трепереха. Изглежда, цялото зло на света беше събрано на това място. Океус трябваше постоянно да бъде умиротворяван или неговото ужасно студено зло би изтекло навън от храма, в града.

— Виж, богът идва да приеме твоите жертви.

Беше го виждала много пъти, но видът на Океус все още я караше да трепери. Огънят го осветяваше отдолу, хвърляйки черни сенки върху лицето му, което го правеше особено заплашително. Беше бяло лице, мъртвешки бяло, разположено върху набито, тъмно тяло. Представи си, че той прилича на мъжете, които дойдоха през голямата вода, за да ги уплашат. Пушекът и димът, издигащи се от огъня, караха бога да изглежда, като че ли се движи, като че ли ги наблюдава зад тези хлътнали очи, които се задържаха безкрайно дълго върху нейните. После огънят угасна и тя, Памоуик и Секотин останаха сами в тъмнината.

С въздишка те паднаха като един на земята и останаха да лежат там, без да се движат. През земята Покахонтас усети движенията на жреците зад бариерата, меки стъпки, тътрещи се в мрака.

Чу се писък, кратък и агонизиращ, после втори, после трети. Три катерички за Океус, три малки смърти за укротяване бога на злото. Три жертви за жреците, които да прибавят към колекцията си.

Те лежаха там, докато жреците се върнаха през външната врата и сноп светлина докосна краката им. После се изправиха. Жреците поклатиха глави, докато те излизаха един по един от храма.

— На добър път.

На развиделяване канутата чакаха на брега на реката. Докато Покахонтас си проправяше път към тях с наметало в ръка, видя Памоуик и Секотин да приготвят собствените си принадлежности. Дватама мъже бяха на около двадесет години, родени в рамките на около месец, но никои двамата братя не се различаваха толкова много един от друг. Памоуик беше бавен, докато Секотин беше винаги нащрек, с бързи реакции и темперамент. Той имаше най-острия слух от

всички бойци в племето; никой не беше усещал елен, вражески воин или даже змия преди Секотин. Отстрани, близо до двамата мъже, имаше трима войници, подготвящи се за второто кану. Все пак баща ѝ беше решил да изпрати с тях придружители.

За втори път тази сутрин Секотин вдигна ръката си за поздрав.

— Покахонтас, ще бъдеш в първото кану между Памоуик и мен.

Покахонтас видя, че това бяха тежки лодки от издълбани дънери на дървета, а не леките съдове от брезови кори, които предпочитаха някои племена от царството, боядисани в червено и синьо, характерно за всички лодки на Поухатан. Той имаше неколкостотин, вариращи по големина от канута за двама до четиридесет мъже. Тя винаги се вълнуваше от гледката на флота на баща си, когато тръгваше на ловна експедиция или война. Караше я да тръпне от гордост.

Покахонтас помоли баща си да не споменава на другите в селището, че заминава. Искаше да се измъкне бързо, без сбогувания и напътствия в последния момент, които биха ги забавили. Не беше дълго пътуване, навярно половиндневно гребане до мястото, където реката се разширяваше в залива Чезапеаке. Тя предположи, че цялото пътуване ще бъде по вода. Но Секотин може да избере да се предвижат по сушата, като носят канутата си над главите. Ако е така, ще минат през територията на Починс и ще пристигнат в Кекофтан от страната на сушата.

Покахонтас се чудеше къде са сега тасентасите. Дали ще избягат в големите си канута към залива или дори нагоре по реката? Някои от тях може би се движеха по сушата. Тя гледаше наоколо към познатите гористи брегове на Памунки, докато се придвижваха напред с леки, равномерни загребвания. Покахонтас изпадна в лек унес, загледана в широкия гръб на Секотин. Умът ѝ бе зает с ритъма на движенията на греблата. Несъзнателно усещаше второто кану, точно отпред. Тя погледна настрани и видя вгълбените лица на войниците, като се движеха със същия постоянен ритъм като братята ѝ.

Когато слънцето започна да се издига все по-високо и по-високо, тя започна да се чувства разведрена и гладна. Устата ѝ беше толкова суха, че повече не можеше да навлажнява устните си с език.

— Секотин, кога смяташ да спреш? Гладна съм.

— Веднага щом намерим добро място.

На Покахонтас ѝ се струваше, че са минали покрай няколко подходящи места. Но те продължаваха да се движат и тя започна да се чуди дали Секотин не иска да ѝ каже, че не трябва да забавя пътуването им. Отново се зачуди защо има съмнения относно Секотин. Тя никога не се чувстваше така към другите си братя и сестри. Какво я караше да се съмнява в него?

Тогава Секотин обърна глава и извика на мъжете в другото кану. Той започна да придвижва кануто към място от брега, където клоните на голям дъб и бреза бяха надвиснали над реката. Двамата братя спряха кануто под заслоняващите листи, после завързаха оплетено въже към един от клоните, докато втората лодка спря след тях. До самия бряг водата беше поне три фута дълбока. С лека въздишка Покахонтас си изхлузи полата и се хлъзна над борда на кануто във водата.

Тя се потопи под повърхността, изпитвайки наслада от хладката вода върху горещите си глава и врат и започна да плува мързеливо към талвега. Водата беше балсам за тялото и схванатите ѝ мускули. Тя плува известно време права, за да изтръска водата от ушите си, но изведнъж се вцепени, защото чу вика на гарвана — сигнала за опасност на племето ѝ. Обърна глава и видя размаханата ръка на Секотин, сигнализиращ ѝ да се върне веднага към дърветата и прикритието. Гмурна се под вода, плувайки мощно, но сега, без да набразди повърхността. Почувства, че достигна под външното кану и с едва доловимо движение във водата се показва на повърхността между двете канута.

Покахонтас се заслуша, но не можа да чуе нищо. Видя, че и другите се напрягат да чуят; само Секотин изглеждаше сигурен.

Това странен звук ли беше, или само дишането ѝ? Отново се послуша, за да чуе. Беше слабо, много слабо, но сега отчетливо — леко размахване на гребла. Обърна глава да погледне братята си. Ръцете им се движеха, разменяйки точни сигнали. Канута — няколко големи канута. Много мъже — петдесет, навярно повече. Рибари? Някой от техния народ?

Секотин даде знак. От много дни такава група не беше напускала Веровокомоко и околните селища.

Големи канута. Покахонтас се втренчи нагоре по реката, към звука, но на около двеста фута имаше остър завой. Не можа да види

нищо.

Може ли да са вълшебните лодки на белите мъже? Не, човекът на Починс каза, че те не си служат с гребла. Трябва да е група от народа на Петте реки, отиваща по реката да лови риба или да търгува със съседни. Тогава съзнанието ѝ се разтърси от спомена за измъчвания боец. Може да е войнствена група от монакани! Тя погледна към лицето на Секотин: твърдо, напрегнато. Това беше.

Те чакаха, неподвижни като дърветата. Покахонтас помисли, че е в състояние да почувства всяка слаба вибрация в неподвижната вода около себе си.

Не откъсваше очи от завоя на реката. Накрая се появи тъмна форма на стрела, после друга. Бяха две канута, големи лодки от издълбани дънери на дървета, с по двадесет мъже във всяко. Тромавите им загребвания създаваха шум във водата, която човек от Петте реки не би допуснал; боядисаните в червено носове на лодките и шарките на покриващите главите им пера показваха, че са монакани.

Канутата се движеха бавно, като че ли монаканите бяха по средата на дълго пътуване. Домовете им бяха в планините, далеч на запад. Сигурно са пътували много дни, за да дойдат толкова близо до морето. Но сега те бяха уморени и невнимателни. Нито един чифт очи не се огледа наоколо, когато се изравниха с надвесените клони на дъба и брезата.

Неподвижни и тихи, шестимата поухатани под дърветата наблюдаваха как двете канута се плъзгат покрай тях. Реката беше широка и монаканите бяха на разстояние петдесет фута в талвега. Покахонтас виждаше всяка тяхна черта. Слънцето блестеше върху лъскавите им тела и се отразяваше от водата. Подслонът от листи се раздвижи леко. Падаща вейка докосна леко бузата ѝ. Спокойствието и красотата бяха застрашително крехки. Покахонтас никога не се беше страхувала толкова много. Ако само един монакан от четиридесетте беше погледнал внимателно към водата под дърветата, сцената би се превърнала в клане. Монаканите нямаше да ѝ спестят нищо, ако я хванеха жива. Мъчението щеше да трае дни и всяка подробност ще бъде разказана на баща ѝ. Движеше очите си, без да мърда глава, опитвайки се да намери средство, за да се убие, преди да бъде заловена.

Но канутата се придвижиха бавно напред, без промяна в ритъма на загребване. Дирята, която оставиха, стигна с плискане до скритите канута, появи се под дъбовото дърво и се завихри около тялото на Покахонтас, като образува леки вълнички, които тя почувства приятни след първото си отърсване от страха. Изчезвайки надолу по реката, канутата ставаха все по-малки, докато не станаха колкото мравки — малки петна върху широката празна шир на реката.

Напрежението бавно напусна Покахонтас. За пръв път усети, че тялото ѝ под водата е студено и кожата на пръстите ѝ започва да се сбръчква. Погледна към Секотин и му даде знаци, че иска да излезе от водата.

Секотин отговори със знак:

— Не още.

На Покахонтас ѝ се стори, че чакат часове, докато накрая Секотин каза с тих глас:

— Мисля, че сега сме в безопасност.

Докато мъжете придържаха кануто, тя безмълвно се качи обратно в него. Стана ѝ студено, много студено, под сянката на клоните.

— Ще се връщаме ли? — попита един от воините.

— Не — каза Секотин. — Ще гребем напред, близо до брега на реката. Веднага щом можем, ще напуснем реката и ще вървим по сушата.

— Каква дързост! — измърмори Памоуик. — Да използват нашата река!

Покахонтас изведнъж се разяри:

— И при това през деня — извика тя.

Никой не спомена възможността, че монаканите бяха група, готова за война. Никой не спомена възможността за плен, мъчение и смърт.

— Нека да хапнем сега — каза Покахонтас, за да разведри натегнатата атмосфера. — Памоуик, вземи малко царевичен хляб. А тук има студена пуйка. Ще ти откъсна едно парче.

Беше неимоверно облекчение да седи в кануто и да чувства лъчите на слънцето, провиращи се през клоните, изсушаващи влагата от тялото ѝ. Беше чудесно да яде пресен царевичен хляб, замесен сутринта. Но мъжете бяха все още напрегнати. Покахонтас почувства, че са бдителни и се ослушват в случай, че дойде друга група монакани.

Нахраниха се и пиха жадно от чистата река, после почакаха, докато слънцето премине през най-високата си точка. Въпреки че никой не спомена, всички знаеха, че няма да достигнат Кекофтан тази нощ. Трябваше да нощуват по пътя.

Време беше да тръгват. Мъжете внимателно разтвориха клоните и изкараха канутата във водата. Те се съсредоточиха да координират загребванията си, докато лодките набираха скорост надолу по реката.

Изведнъж Секотин повдигна греблото си от водата и сигнализира на Памоуик да направи същото. Неговият гарванов вик се понесе над водата към бойците в другата лодка. Двете лодки се изравниха и спряха. В тишината всички се заслушаха. Покахонтас не чу нищо. Усети напрегането на Секотин да улови повторение на звука, който го смути.

Да, той чу нещо. Направи знак на другата лодка да продължи и те загребяха колкото се може по-бързо обратно към прикритието от листа, удрайки се една в друга в бързината. Вълничките около тях затихнаха. Птиците, които тревожно изцвърчаха, закръжиха и накрая кацнаха. Реката се успокои.

Покахонтас промълви:

— Монакани?

Памоуик кимна рязко и направи жест да се пази пълна тишина.

„Защо? — зачуди се Покахонтас. — Защо се връщат? Дали усетиха присъствието ни? Или бягат от нещо?“ Докато чакаха, през ума ѝ минаха всякакви ужасни възможности.

Гребейки с висока скорост, нашествениците изведнъж се изравниха с тях. Малката група поухатани забеляза по лицата на враговете си решителност, но не и страх. Беше очевидно, че се е случило нещо, което да ги разтревожи, и че имат план.

Канутата се придвижиха бързо на кратко разстояние, после извиха към брега над тях и спряха. Всички, с изключение на двама мъже отляво, които останаха, за да пазят канутата, слязоха и навлязоха тихо в гората. Поухатаните усетиха мириса на монаканите. Но вятърът беше с тях, и за щастие, щеше да се задържи.

Секотин направи знак на групата си и прошепна тихо:

— Веднага трябва да напуснем това място. Ако завият назад, ще ни видят и ако вятърът смени посоката си, ще бъдем открити. Слушайте внимателно. Придържайте се до брега и гребете бързо

надолу по реката. Покахонтас, наблюдавай. Ако забележиш, че монаканите ни виждат...

Покахонтас кимна. Страхът отново я обсеби. Тя беше преследваната; това беше ново усещане. Знаеше, че тялото ѝ излъчва мирис на страх като този на животно и тя го усети и у другите.

Секотин погледна всеки от воините в очите, за да е сигурен, че са разбрали заповедите му. Войниците тръгнаха първи. Мъжете гребяха бързо и тихо с резки точни загребвания, които не издаваха по-силен шум от докосващо водата водно конче.

Всички монакани, освен мъжете, пазещи двете канута, бяха изчезнали в гората. Понякога поухатаните дочуваха счупване на клонче или шумолене от суха трева под краката им. Покахонтас непрекъснато държеше под око пазачите. Те си правеха знаци и разговаряха с очи, настрани от бягащите канута.

После един от тях се обърна и изглежда, че потърси с очи брега. Ужас спря кръвта ѝ. После Покахонтас изведнъж видя как монаканът застана неподвижно и нащрек.

— Видяха ни — прошепна тя.

Секотин едва отговори с тяло, но се полуизвърна към другата лодка и извика:

— Бързо!

Кануто пред тях се задвижи с пълна мощ и се понесе по повърхността като морска чайка. Тяхната група се наклони напред със скърцане. Очите на Покахонтас не се отделяха от монаканите. Пазачите се изправиха в канутата, виковете им отекнаха над широката шир на водата.

Викаха на другите. „Ще им трябва време да влязат обратно в канутата си“ — помисли си тя. Освен това те не гребяха умело, но във всяко кану имаше по двадесет силни мъже. Явната сила ще им даде преднина. Ще бъде невъзможно за поухатаните да избягат.

— Кажи ми, когато тръгнат — каза Секотин едва чуто.

— Не още. Не още... Сега!

— Опусум!

Сигнал от детството. Покахонтас не очакваше внезапното олюляване на кануто. Но Памоуик го очакваше, разбра тя, когато удари водата и всички изградени инстинкти ѝ помогнаха да управлява тялото си. Памоуик се движеше леко като Секотин, двамата воини се хванаха

за кануто и го изтласкаха силно надолу по течението. Един тласък ги отпрати под водата към тръстиките, които обграждаха реката. Малко по-късно Покахонтас ги настигна. Тя се появи на повърхността между двамата си братя, с глава над водата, между тръстиките.

— Другото кану — прошепна тя.

— Забрави за него. Намери тръстика и се гмурни.

— Моли се на Ахоне — каза Памоуик. Той откъсна дълга дебела тръстика и ѝ я подаде. Тя постави единия ѝ край в устата си и потъна в плитката вода, близо до тинестото дъно. Кожата ѝ настръхна от студенината на водата и докато полулежеше на дъното, можа да види високите тръстики наоколо и тихото завихряне на тинята, което спря, когато движенията им утихнаха. Другият край на тръстиката беше над водата и тя дишаше лесно през кухото стебло. Памоуик беше до нея, протегна се и ѝ стисна ръката.

Чакаха. Водна змия запълзя по ръката на Покахонтас. Тя наблюдаваше болезнено бавното ѝ придвижване.

Канутата на монаканите минаха покрай тях като тъмни сенки върху повърхността на водата. Покахонтас дишаше през тръстиката си с дълбоки внимателни вдишвания. Една от лодките на монаканите се върна. Тя мина веднъж и отново покрай тях. Две дълги пръчки се показваха надолу от кануто. Промушваха тръстиката. Едно намушкване засегна ръката на Памоуик. Той не трепна, не се помръдна. Лодката на монаканите отмина.

Стори ѝ се, че чакат с часове. Покахонтас си каза, че трябва да е търпелива; братята ѝ ще ѝ кажат, когато е в безопасност. Наблюдаваше подводния свят: здравите тръстики, движещ се плевел на дъното на реката, рибите и насекомите. Малка водна змия се плъзна наблизо. Тя дишаше правилно и се радваше на чувството, че е в нова среда. „Аз съм речно същество, дете на Ахоне; навярно това е моята среда, тази тиха хладина.“

Накрая Секотин се протегна да я докосне — знак да остане неподвижна. Тя наблюдаваше как ръката му излиза на повърхността. След дълга пауза той направи знак на другите да се покажат тихо навън. Водата течеше покрай лицето на Покахонтас.

Ушите ѝ бяха пълни с вода, косата ѝ — с тръстика и тиня. Тя се огледа наоколо и видя, че Секотин вече е в талвега и проверява реката

нагоре и надолу. Главата му се люлееше върху течението. Памоуик газеше надолу да огледа брега. Не се виждаше друго живо същество.

След няколко минути братята ѝ се върнаха при нея.

— Няма следи от кану или монакани — премигна Секотин, взирайки се в далечината. — Ние сме близко до устието на залива. Можем или да потърсим кануто, или да се опитаме да се придвижим по море, или да тичаме по сушата.

— По сушата — каза Памоуик.

— Сега? — попита Секотин.

— Ще бъде по-безопасно да се скрием, докато се стъмни, по-добре да пресечем реката и да намерим някое подходящо дърво, на което да се качим.

— Аз ще остана с Покахонтас.

— Не, аз — каза твърдо Памоуик.

Внимателно, един по един, те преплуваха широката река, докато стигнат далечния бряг, постоянно нащрек за някое странно движение. Вече на другата страна, те се наведоха ниско, като използваха тръстиките за прикритие, докато достигнат тясно пространство между брега и дърветата. После по сигнал се изправиха и затичаха.

Покахонтас беше бърза като планинска котка. Тя първа стигна гората, избра високо дърво с дебел дънер и се покатери горе. Памоуик беше точно зад нея.

— Продължавай да се изкачваш — извика той, — докато можеш да виждаш около себе си.

Не беше необходимо да ѝ казва. Високата скорост беше възбудила всеки нерв в мокрото ѝ тяло. Сега короната на дървото се усещаше, груба и топла. И най-важното, тя се движеше към слънцето. „Не — помисли си тя, — аз не съм дете на реката. Ахоне беше добра към нас и чу молитвите ни, но моят любим бог е богът на слънцето. Аз ще бъда птичка, не риба, птичка, която се извисява към слънцето.“ Дървото беше високо и тя виждаше на мили разстояние във всички посоки. Гората беше килим от зелени листа, осеян с бял кучи дрян: вълшебна гледка. Тя се прекъсваше само от голямата подвижна шир на реката. Почака за момент, за да се наслади на слънцето и небето, после протегна ръце към бога на небето, докато слънцето силно я грееше.

Памоуик извика:

— Следи от хора?

— Не виждам никого. — Тя хвърли поглед и си помисли, че вижда отблясъка на слънцето върху водите на далечния залив. — Но мисля, че виждам нашето кану надолу по течението.

— С това е свършено. Ела долу и ще намерим клон, на който да се разположим.

С облекчение Покахонтас слезе, докато стигне до неговата височина. Тя различи краката на Секотин през клоните на съседно дърво. На тяхното дърво Памоуик намери здрав чатал, който да ги побере, за да спят.

— Ще пазиш ли ти пръв, Секотин? — извика той.

— Поспете малко. Ще ви викна привечер.

— Хайде, Малко снежно перо. — Памоуик се присегна към нея и тя се настани близо до него в извивката на чатала. Той нежно сгъна топлото си тяло около нея. Тя изпита облекчение от чувството за удобство, което ѝ осигури. Усмихна се, унасяйки се в мисли, че навярно е единствената жена, която е в безопасност с него. Брат ѝ беше всеизвестно бърз с ръцете и устните си.

Беше нощ. Звуците на гората — бухането на бухала, шумът от крилата на прилеп, писъкът на малко животно, проникваха в съзнанието ѝ. Жълта луна в трета четвърт висеше над върховете на дърветата. Къркорещият ѝ стомах я събуди. Беше гладна като вълк и мислеше за царевичния хляб и пуйката на дъното на реката. Те няма да хапнат нищо, докато стигнат Кекофтан, земята на Починс.

В тъмнината те слязоха от високите убежища и се протегнаха.

— Ще тръгнем направо за Кекофтан — каза Секотин и раздвижи мускулите на краката си. — Ако имаме късмет, скоро ще попаднем на следа.

Не беше трудно да се пътува през гората даже и преди да намерят следата. Това беше земята за ловуване на Кекофтан; предната есен хората на Починс бяха изгорили храсталаците, както правеха всяка година. Под краката им имаше само оскъдна пролетна растителност. Секотин водеше, движейки се в тръс, Покахонтас бе веднага след него, а Памоуик осигуряваше тила. Въздухът беше хладен. На Покахонтас ѝ се искаше да бъде с коженото си наметало, но то беше заминало на дъното с кануто и храната.

Скоро намериха следата, тясна мръсна пътечка, по която ходеха потомствени жители на Кекофтан. Твърдата повърхност им позволи да

се движат дори по-бързо. „Все още предстои дълъг път“ — помисли Покахонтас, като си спомни далечния блясък на слънцето в морето. И по-бързо да пътуваха през нощта, ще съмне, преди да достигнат Кекофтан.

Секотин спря така внезапно, че тя почти се блъсна в него. Инстинктивно сподави вика си и въпроса, който щеше да го последва. Секотин побягна зад дърветата близо до пътеката и другите го последваха. Той им каза да останат там, докато разузнае напред. Върна се след няколко минути със сериозно изражение.

— Огън на монакани? — прошепна Покахонтас.

— Много по-лошо. Елате.

Бяха изпълнени с предчувствия, въпреки че Секотин даде ясно да се разбере, че вече няма опасност. Пътеката се разшири в малко сечище, окъпано от лунната светлина. А там, подредени в тържествен ред, лежаха три трупа, три скалпирани и прерязани глави и три чифта ръце и крака.

— Нашите пазачи са били превъзхождани по численост, но не са измъчвани. — Гласът на Секотин беше дрезгав. — Монаканите навярно не са имали време.

Тримата стояха тихо, шокирани.

— Е, има и по-лоша смърт. По-добре да ги погребем. — Памоуик наближи останките.

— Покахонтас, покачи се на това дърво и наблюдавай.

Покахонтас изглеждаше вцепенена. Гледаше втренчено трите глави. Двете изглеждаха спокойни, но устните на третата бяха разтеглени в ужасна гримаса.

— Мърдай — извика остро Памоуик.

Тя се покачи на дървото, но не можа да си наложи да погледне към сцената на сечището. Чувахе сумтенето на Секотин и Памоуик, докато копаеха твърдата земя с ножове и счупени клони. Въпреки че надникна през дърветата във всички посоки, изпълнявайки съзнателно задължението си, чувството на облекчение ѝ подсказваше, че монаканите са напуснали. Нямаше да се върнат обратно по този път.

ГЛАВА 5

Кекофтан, май 1607

Секотин лъскаше лъка си с пчелен восък. Прекара хубава нощ. Жените, които живеяха до залива, бяха чувствени като нежно милващите води. Чивоя. Изкълчи си езика, за да произнесе името ѝ.

— В друг свят си, братко — подразни го Памоуик.

Секотин се усмихна и наведе глава.

— Трябва скоро да тръгваме.

— Не можем. Покахонтас е в къщата на жените.

Секотин погледна остро, после се намръщи:

— Значи е станала жена? Тогава навярно не може да тръгне веднага. Колко дълго остават там жените?

— Не съм сигурен. Мисля, че няколко дни.

— Това променя всичко. Трябва да изпратим съобщение на баща ни. Той ще има планове за Покахонтас. Дали сега ще ѝ разреши да пътува, за да наблюдава тасентасите? Навярно ще ѝ даде други указания. Едно нещо е сигурно: ще ни заповяда да останем с нея. Най-вероятно ще иска и повече хора да я пазят. Починс знае ли?

— Да, той обмисля предложение за женитба и ни дава жена, която да се грижи за нея. Да поискам ли Чивоя? — Памоуик се усмихна и мушна брат си в ребрата.

— Добра идея.

Памоуик наблюдаваше внимателно брат си. Секотин изглеждаше разсеян.

— Навярно Великият вожд ще даде на Покахонтас благородническа титла. Тогава тя ще превъзхожда всички ни по ранг. Той също ще ѝ даде да управлява земи и градове, като двете ни лели — каза Памоуик.

— Сигурно. Тя му е любимка — отговори Секотин.

Сега Памоуик беше внимателен:

— Е, тя е номер едно. Но теб също много те обича, Секотин, дори и Починс да те превъзхожда.

— Навярно. Така казват някои. — Секотин се облегна и погледна право в очите Памоуик, без да мигне.

Покахонтас седеше до стената в къщата за жените. Беше разстроена, защото беше затворена между тези четири стени за няколко дни и така щеше да бъде всеки месец, докато остарее. Знаеше, че тялото ѝ ще се промени, но защо сега, когато току-що пристигна в Кекофтан, когато беше на път да научи повече за тасентасите? Жадуваше да знае какво правят братята ѝ, особено какво смята Починс, но тя научаваше вести само когато пристигнеше нова жена или ѝ носеха храна, но дори и тогава идващите рядко знаеха отговорите на въпросите, които задаваше.

Знаеше, че когато стане жена, в живота ѝ ще настъпят промени. Вече не беше момиче; беше жена и се очакваше да се омъжи преди следващата пролет. Тя се усмихна унило, спомняйки си мислите от предния ден.

Поухатан несъмнено вече е узнал новината. Като негова любимка, тя винаги беше глезена, но сега щеше да притежава и сила. Всички ще се отнасят различно към нея. Очите на Покахонтас заблестяха при тази мисъл; тя ще бъде истински независима. Знаеше, че никога не може да наследи положението на баща си — в царството на Поухатан наследяването минаваше от Великия вожд към децата на най-възрастната му сестра, но щяха да ѝ възлагат важни задачи за изпълнение. Можеше да участва в политически разговори в къщата за провеждане на съвети. Две от нейните лели правеха това, преди да бъдат направени вероанскуа, както бяха наричани жените вождове със собствени владения.

И тя пак ще може да помогне за тасентасите. Като жена ще има по-голям авторитет. Навярно ще се опита да разговаря с жените на тасентасите. Сигурно на плуващите острови има много такива. Покахонтас се чудеше дали те са толкова руси колкото мъжете. Избухна в смях.

Наха я погледна учудено. Тя беше последната съпруга на Починс. За живота ѝ се носеха различни слухове, но Покахонтас я беше срещнала във Веровокомоко и я хареса. Наха беше омъжена за вожд близо до река Рапаханок. Когато Наха видя Починс, който беше там на лов, изостави племето и съпруга си и го последва обратно в Кекофтан. Нямаше да се върне при съпруга си и настояваше тя да бъде

първата, която топли леглото на Починс. Първа да му носи храната. Скандалът се беше разпространил в царството на Петте реки и вождът при Рапаханок беше бесен. Поухатан трябваше да се намеси. Той каза на вожда, че трябва да упражнява по-голям контрол върху съпругите си. Навярно се опитваше да ги задоволява твърде много? В началото Починс беше смутен от вниманието на Наха, но както всички забелязаха, не се извъръщаше, когато тя често си триеше гърдите в гърба или ръката му или нежно го масажираше, като си мислеше, че никой не ги наблюдава. Покахонтас се доближи до Наха, и започна да разказва историята си.

— Мислех за тасентасите — каза Покахонтас.

— Разкажи ми за тях — каза Наха. — Тук съм от три дни и изпуснах всички клюки.

Беше средата на предобеда, когато най-последно видяха в далечината палисадите на Кекофтан. Градът беше голям, изграден от около сто двадесет и пет къщи, наредени в спретнати редици, с градини за растения, разперени като ветрила около тях. Веднага щом преминаха от гората в полето, работещите там жени оставиха сечивата и се взряха, после внимателно пристъпиха към тях и достигнаха достатъчно близо, за да разпознаят тройката. Изглеждаше като че ли целият град се беше изсипал в полетата, за да ги посрещне.

В очакване Починс стоеше до вратата на палисадата с група войници. Когато ги видя, Покахонтас изпита голямо облекчение и пробяга последните няколко ярда, за да се хване за ръката му. Поздрави го.

— Безпокояхме се, Покахонтас — каза Починс. — Нощният скороходец вчера каза, че ще пристигнете миналата вечер.

— Новините ни са тъжни.

Секотин разказа за цялото пътуване от Веровокомоко, за монаканите, за смелостта на пазачите и достойнството, с което са посрещнали смъртта. Той разказа за плитките гробове в гората и продължителното вървене по суша.

Починс слушаше внимателно историята им. Той беше най-големият син на Поухатан. Наричаха го Починс — Красавеца, защото бе висок, внушителен, с широки рамене. Носеше кожа от черна лисица, праметната през едното му рамо, главата ѝ се зъбеше зад гърба му. Отдавна, след като потуши едно въстание, беше изпратен да

управлява Кекофтан. Тогава въстаниците бяха асимилирани в много от градовете на царството на Петте реки и техните собствени селища бяха отново заселени с хората на Поухатан. Маниерът на Поухатан беше да разделя и да владее.

Сега Покахонтас наблюдаваше Починс. Добре го познаваше; той често посещаваше Веровокомоко. Беше ги поздравил с голяма топлота, но Покахонтас забеляза, че като че ли криеше нещо, като че ли беше много зает.

Починс изчука малко тютюн от лулата си и се намръщи:

— Сигурни ли сте, че монаканите са извършили това дело?

— Без съмнение. Видяхме канутата им, чухме ги, че ни търсят, а и те бяха оставили знаците си върху телата — каза Секотин.

— Но какво искат монаканите? Те не са рибари, тръгнали да търсят нови води. Дали търсят отмъщение? Със сигурност не заради загубата на един войник. — Починс се обърна към войниците си, извика дузина и бързо, решително, им даде заповеди. — Трябва да пазим брега и горите си. Освен това трябва да докараме убитите пазачи в нашите гробища.

Когато най-последно седяха върху рогозки на червени ивици, а жени донесоха чинии с горещ хляб и еленско месо, Починс съобщи новината:

— Очаквам бледоликите скоро да пристигнат в Кекофтан. Моите скаути се върнаха тъкмо преди да дойдете.

Тримата пътешественици се обърнаха с лице към него.

— Ще дойдат днес — продължи Починс. — Техните плувачи острови са закотвени в реката и моите мъже водят тук тяхна група.

— Днес! — Покахонтас мислеше, че е толкова уморена, че нищо не може да привлече вниманието ѝ. Но я обхвана вълнение. Опасяваше се. Ето защо Починс ги беше поздравил резервирано. Той знаеше, че Покахонтас смята мръсните хора за врагове и се очакваше тя и братята ѝ да се върнат с разкази за посещението им.

Починс се обърна към братята и сестра си:

— Белите хора няма да са тук до залез-слънце. Сега си починете.

Докато вървеше към къщата, която баща ѝ държеше в Кекофтан, Покахонтас благодари на Ахоне и на бога на слънцето, че Кекофтан беше хубав голям град. В душата си благодареше на баща си, че е толкова могъщ и че има свои собствени къщи, очакващи него и

семейството му, когато пътува. В действителност, тя се почувства щастлива само от факта, че е жива.

— Но, о, толкова съм уморена — каза тя високо, като влезе в отделението за жени и легна на първото легло с кожи, което видя. Веднага заспа дълбоко.

Когато внезапно се събуди, ръцете ѝ бяха студени и изведнъж се почувства сама. Беше топъл ден, но тя леко трепереше. После си спомни, че днес щяха да дойдат тасентасите. Но вместо очакваща, тя се почувства потисната. Какво правеше тук? Защо пропътува целия този път, за да види странни същества, които навярно ще са отблъскващи? Тя се огледа в стаята. Нямаше стара дойка, която да извика, за да я утеши, баща, към когото да изтича. Никога през живота си не се беше чувствала толкова несигурна и сега тя жадно копнееше за познатото си легло и хората, които винаги беше познавала.

Чувстваше цялото си тяло тежко, а мозъка си — притъпен, като че ли голям гарван се беше надвесил над нея и пляскаше с криле. Тя си спомни последните два дни. В бъркотия от проблясъци видя кошутата, умираща в краката ѝ: монакана, завързан към кола; скалистото заливче, заслонено от клони, когато тя се отдръпна от пълната лодка при преминаване на воините монакани; нарязаните на парчета воители в гористата долчинка. Но тя беше виждала смърт през целия си живот и никога не се бе смущавала. Въпреки всичко тържествуваше. Тя беше извършила добре жертвоприношенията и беше угодила на Океус и Ахоне. Какво ѝ става?

„Не съм силна поухатан — помисли тя. — Как мога да имам тези опасения? — Усети капчици пот по гърдите си. — Трябва да се облека и изкъпя навреме за пристигането на тасентасите.“

Тя се разгърси в стаята за дрехи, които са оставили съпругите на баща ѝ. Когато издърпа една кошница иззад хамака, почувства, че част от притеснението ѝ изчезва. Извади пола от светла еленова кожа с дебел пискюл и нов чифт мокасини, зашити със зелен конец. Видът на хубавите мокасини малко я разведри. Хвърли настрани старата си пола и мокасини с такава сила, че те паднаха шумно на земята. Това я накара да се почувства по-добре.

„Аз съм мръсна — помисли си тя. — Трябва да намеря място, където мога да се изкъпя и да се огледам. Искam да измия мислите за слабост. Искam отново да изглеждам красива, както трябва да изглежда

дъщерята на Великия вожд. Тасентасите трябва да ме видят и да ми се възхитят.“

Стоеше до вратата на къщата, опитвайки се да си спомни къде е езерото. Тогава се досети, че е в края на палисадата. Тя се огледа наоколо, взе снопче пера от пуйка, които бяха подпрени до вратата и побърза към банята си. Не се погрижи да облече дрехите, които носеше.

Когато стигна езерото, изтърка тялото и косата си, после се изсуши с перата от пуйка и облече дрехите си. Почувства се обновена. Вдигна глава. Бе усетила движение в града. Шумът отначало беше слаб, не повече от ехото от много стъпки. После то нарасна в жужене и грохот. „Ах, странниците пристигат — помисли тя. — Трябва да побързам.“ Тъмните ѝ мисли изчезнаха. Любопитство зае мястото им.

В началото не можа да види нищо през тълпата жители на града. Покахонтас се провря по-близо до края на празнуващата тълпа, само с една мисъл в главата — да види тасентасите.

— Покахонтас, тук, тук ти е мястото — извика някой.

Тя се придвижи към гласовете. Знаеше, че трябва да е с Починс, но искаше да види мръсните хора за пръв път, без да е част от свита. Тълпата се понесе към палисадата и после спря. Покахонтас искаше гражданите да се помолят на Океус за благословията му, преди странните мъже да бъдат пуснати вътре в палисадите.

Жителите образуваха широк кръг. По знак от градските жреци, те паднаха на земята. Покахонтас искаше да вдигне глава и да погледне крадешком странните хора, но се страхуваше от гнева на злия бог Океус.

Постави глава върху топлата земя. „Току-що се изкъпах — помисли тя весело, — а сега съм в мръсотията!“ После, обзета от тържествеността на случая, протегна ръце и започна молитвата заедно с другите. Тя ехтеше от стотици гърла, ниска и ритмична. Оплакваха несъществуващата смърт, за да спрат Океус от причиняване на реална смърт. Ако той ги чуеше да оплакват една смърт в този ден, сигурно не би искал друга. А смъртта беше там. Гледката на съсечените воини премина отново пред очите ѝ. Беше болезнено да ги загубят, но те не са били внимателни и затова бяха заловени.

Накрая молитвата свърши и тя бързо вдигна главата си. Сега можеше да види тасентасите.

Те не бяха бели! Изпита остро разочарование. Бяха наистина много странни, но не бяха бели като Океус или меките облаци, или даже като лъскавия бял цвят на речна перла. „Те са със същия цвят като нас — помисли си тя, — само че кален като на сготвена риба или диво прасе.“ Всичко, което успя да види, бяха ръцете и лицата им. „Защо не боядисват телата си със сокове от орех или да укрепват кожата си на слънце като нас?“ Останалата част от телата им беше покрита с дрехи, независимо че беше слънчев, топъл ден. Покахонтас реши, че дрехите им също са грозни. Те не бяха направени от кожи или пера, а имаха цвета на камъни, земя и загнили листи във водопада. Косите им също бяха странни. Те очевидно не си бръснеха главите от страната, от която изтегляха лъковете си. Но косата им беше подстригана по-късо от косата на воините, така че навярно не се заплиташе в тетивата. Не беше лъскава черна коса, падаща меко надолу, а беше с цвят на морски пясък или почва и къдрава, навиваща се около вратовете и брадички им. Един от тях имаше червена кожа като лисица. Като цяло тасентасите бяха ужасно разочарование.

Покахонтас пристъпи по-близо, доволна, че може да гледа, без да е задължена да бъде до Починс. Жителите се тълпяха наоколо, но този път оставиха пътека за своя вожд, който крачеше към странните посетители. Те бяха двадесет.

— Добре дошли в Кекофтан — каза Починс, като държеше изправена главата си. На нея имаше украса от пера на орел, потрепващи от пролетния бриз. Доближи се до тасентасите. Покахонтас видя, че е с една глава по-висок от най-големия от странниците. Повечето от хората на Починс бяха високи колкото него и дори повече. Един от бледоликите мъже излезе напред и протегна ръка. Защо? Той нямаше предложение. Странникът се обърна леко и Покахонтас видя, че е само с една ръка. Ръкавът му висеше свободно без месо и кости в него. Тогава мръсният човек заговори: странни звуци, различни от всяка реч, която Покахонтас беше чувала преди. Тя слушаше внимателно, изпълнена със силно желание да разбере какво казват, но за нея това бяха безсмислици. Друг от тасентасите каза нещо на същия странен език. Те се прекъсваха един друг в бързината да говорят. Колко груби бяха! Дори не се поклониха на Починс, който беше сто пъти по-величествен от който и да е от тях.

Тя се чудеше защо Починс не се ядоса от лошите им маниери, но той, изглежда, не им обърна внимание. Само направи знак към отвора в палисадата и се обърна да поведе тасентасите в града. Небето беше червено от залязващото слънце и от залива задуха хладен вятър. Светулки танцуваха и образуваха стотици мигащи светлини около тълпата. Мирисът на гора се смеси с аромата на цветя и солена въздух.

Прислужващите жени донесоха рогозки, но странните хора, изглежда, не разбраха предназначението им. Гледаха колебливо, докато видяха, че Починс сядва. А видът на храната, изглежда, ги успокои. Тасентасите гълтаха храната, като че ли беше изминало много време, откакто са се хранили толкова добре. Готвачите на Починс бяха много известни. Днес те осигуриха скариди, раци, пуйка, еленово месо, царевичен хляб и дребни малини и боровинки.

Покахонтас не откъсваше очи от тасентасите. Тя отказа мястото до Починс, на което рангът ѝ даваше право, и отиде в края на редицата, близо до братята си. Искеше да е колкото се може по-близо до тасентасите, но скоро съжали за решението си.

Едва се владееше и поддържаше вежливо, безразлично изражение. Те миришеха толкова лошо, колкото каза Номех, но това не беше мирис на пор. Това беше тежък и кисел мирис, така както миришат хора, когато са болни или не могат да се изкъпят. Покахонтас си спомни само няколко пъти, когато беше надувала поухатан да мирише така, защото нейните хора рядко боледуваха. Тя наблюдаваше странниците и си мислеше: „Не мога да харесам тези хора. Те са животни“.

Не успя да различи никакви знаци по дрехите им, които да показват ранга им. Имаха странни неща, закрепени към коланите. Не бяха ножове или саби; имаха дълга, лъскава предна част, а останалото беше обемно и тъмно. Покахонтас се зачуди дали това са оръжия. Мъжете не демонстрираха бдителната неподвижност, която войните на Поухатан биха показали във вражеско селище. Но те ядяха. Сервиращите жени идваха отново и отново, докато накрая Починс ги отпрати, извади лулата си и я предложи на всеки от странниците. Беше очевидно, че никога не са виждали лула, но от движенията на ръцете им Покахонтас успя да разбере, че познават тютюна.

Изведнъж тя осъзна, че разбира жестовите им. Лесно се четеше по лицата им, а те показваха открито мислите им. Покахонтас усети

чувство на мощ. Не очакваше да разбере толкова бързо и се развълнува от възможностите си. Искаше ѝ се да е сама с тях, да научи повече за тях.

Починс направи знак на жителите, че е време за обредите, и жрецът започна песента си. Щеше да има танц за посрещане. Не беше живият танц от празненството, който Покахонтас хареса толкова много, но поне беше обикновената оратория. Поухатаните бяха словоохотливи. Една обикновена реч би траела от два до четири часа, но тъй като тасентасите нямаше да я разберат, Починс реши да я изпусне. Докато се въртеше и подскачаше, Покахонтас видя, че странните мъже наблюдават изпълнението. Те седяха тихо, със смутени лица, като че ли се чудеха какво да правят. Но тя усети, че те знаеха, че би било неучтиво да не внимават. Въпреки всичко навярно не бяха толкова примитивни.

Танцъорите намалиха темпото, докато спряха. Беше дълъг танц — искаха да окажат чест на тези странни мъже, но сега всички очи се обърнаха към тасентасите. Те се бяха събрали в малка група и си шушукаха. Един от тях извади кафява торба и я показа на едноръкия, който, изглежда, беше водачът. Със здравата си ръка той извади верижка, нанизана с някакви предмети, които Покахонтас не беше виждала преди. Но огънят огря тези магически неща и те като че ли затанцуваха и заблестяха на светлината. Бяха като замръзнали топчици въздух. От тълпата се разнесе дълга въздишка. Водачът пристъпи към Починс и му подаде верижката. Починс се подвоуми, а тълпата беше тиха. На Покахонтас ѝ се прииска да отиде и да го разтърси. Не виждаше ли, че това скъпо рядко нещо беше символ на приятелство? Накрая Починс прие подаръка и тълпата отново въздъхна облекчено. Водачът се върна към торбата и донесе друга верижка. Този път орнаментите бяха с цвета на небето. Покахонтас спря да диша, виждайки красотата им. Колко щастлив беше Починс, колко щастливи бяха съпругите му!

Изведнъж Покахонтас разбра защо Починс е поканил тасентасите в Кекофтан. Бледоликите са били по тези брегове и преди. Починс знаеше, че те притежават тези чудеса. Независимо че знаеше, че Поухатан нарича странниците врагове, той беше алчен за тези красиви неща. И освен това той, изглежда, харесваше тасентасите.

Починс не искаше да се подчини на заповедите на баща си. „Брат ми е дързък“ — помисли Покахонтас.

Докато Починс и водачът се покланяха важно един на друг, Покахонтас се чудеше как ще издебне момента, за да говори с мръсните хора. Ако беше по-голяма, може би щяха да я помолят да стопли едно от леглата им. Ахоне! Какво изпитание, с техния мирис! Но сигурно Починс ще помоли съпругите си да заведат странниците до реката и да ги изтъркат. Тогава най-красивите ще бъдат предложени за нощта, за да успокоят телата им и да задоволят страстта им. Но тя знаеше, че никога нямаше да я помолят заради ранга ѝ.

В свежото пролетно утро, когато кръжащите чайки летяха ниско над синьото море, Покахонтас побърза от банята си към входа на палисадата. Беше нетърпелива да види странниците колкото е възможно по-скоро. Като зави зад ъгъла, тя ги видя да разговарят тихо един с друг, докато Починс приближаваше с група воини.

Видя, че се приготвят да тръгват. Сърцето ѝ спря. Тя толкова много искаше да говори с тях, да чуе отново гласовете им. Навярно сега ще разбере по-добре говора им, отколкото предната вечер. Но тя можеше само да чете по израженията на лицата им. Като че ли те търсеха указания, но не беше сигурна. Разстроена, Покахонтас се взираше в мъжете. Трябва да говори с тях по някакъв начин, преди да напуснат тези брегове.

Един от тасентасите се обърна, този с празния ръкав, и за момент улови погледа на Покахонтас. Повдигна тъмната си вежда, като че ли силата на погледа ѝ го учуди, после внезапно се усмихна. Покахонтас му отвърна с усмивка и си каза: „Искам да ме запомни“.

Воините бяха приготвили кануто си. Покахонтас чу Починс да им дава указания:

— Върнете тасентасите обратно до тяхното кану и ги наблюдавайте. Действайте като тяхна свита, ако желаят да отидат да видят Вовинчо и хората му, но не отивайте с тях до рапаханоките. Важно е.

Покахонтас слушаше внимателно. Починс беше негов човек, но тя знаеше, че всеки от вождовете на баща ѝ би имал свои идеи за тасентасите. Всеки от тях би действал различно. Тя трябваше да узнае какво смята да прави всеки един от тях. Тогава може да занесе информацията на баща си.

Тасентасите махаха весело, докато се отдалечаваха, малка група в своите кафяви и сиви дрехи, мръсни на ялната слънчева светлина. Но посещението очевидно беше успех за тях, ако съдеше по усмивките им. Хората на Кекофтан също бяха щастливи, докато водеха посетителите към реката. Но когато странниците завиха зад завоя, хората от града се върнаха по къщите си, отрезвени. Вълнението премина. Те пак се заеха с ежедневната работа — риболов, мелене на царевица и грижа за пролетните култури.

Раменете на Покахонтас се отпуснаха, когато се запита дали трябва да се върне сега при баща си. „Не, още няма достатъчно новини“, реши тя, а винаги може да изпрати вестоносец. Ще стои в Кекофтан и ще наблюдава и слуша Починс и неговите хора, докато може да изготви по-пълнен доклад. Тогава ще реши как да се срещне с тасентасите.

Същата вечер имаше още веселие и танци. Денят беше хладен, а шарките на танцьорите изглеждаха свежи в чистия вечерен въздух. Покахонтас носеше червени пера около врата и в косата си и беше намерила чифт зашита с червено мокасини, които да обуе за танците. Знаеше, че тържествата са поздравление за нея и братята ѝ, за да компенсират разстроеното посрещане от предния ден. Жителите също имаха нужда от свое собствено тържество, за да се разведрят и да празнуват без задръжки. Не беше възможно да се танцува с жар, когато между тях имаше непознати. На Покахонтас ѝ хрумна също, че брат им ще ги забавлява щедро с надеждата, че те ще кажат на баща си само това, което Починс би искал Поухатан да узнае. Починс вече беше дал и на тримата от блестящите сини неща и приличащите на лед подаръци, които могат да се носят като огърлица.

Докато поднасяха различните празнични храни, Памоуик седеше с момиче, което носеше огърлица от бели раковини. Покахонтас забеляза, че той ту я тупваше, ту я пощипваше леко, непрекъснато я галеше; никога не можеше да си сдържа ръцете. Секотин беше си намерил момиче с големи очи, което седеше тихо, докато той я хранеше с хапка от пуйка, а после с друга от глиган. Само гледката на братята ѝ с техните жени накара тялото ѝ да се почувства странно. Тя беше неспокойна и в същото време — бавна и отпусната, но същевременно се чувстваше топла и жива.

Неприятните ѝ мисли от предния ден бяха изчезнали.

— Покахонтас, искам да се запознаеш с Кокум. Той е син на вожда на чикахомините.

Тя се обърна, сепната. Не беше чула приближаването на Починс, докато не застана над нея. До него стоеше воин, чиито шарки не беше виждала преди. Като погледна лицето му, почувства силата на тялото му. Видя, че е висок, не толкова колкото братята ѝ, но достатъчно млад, така че скоро щеше да стане като тях. Тялото му беше мускулесто, но слабо, с широки рамене и тесен ханш. И лицето му беше красиво, с фини изрязани черти. Въпреки че ѝ се усмихна, зад подвижната му уста и бели зъби се четеше незаинтересованост, почти високомерие. „Той не е щастлив човек като Памоуик“ — помисли тя. Очите му бяха малко хладни, но имаше нещо в него, което силно я привлече. Инстинктивно кръстоса ръце пред гърдите си, като че ли да го задържи на разстояние.

— Мога ли да остана с теб? — Гласът му звучеше така, че я възбуди. Не можеше да му се устои, но тя не беше сигурна дали го харесва или не. С едно плавно движение той се плъзна надолу до нея. Покахонтас се почувства неудобно. Тялото ѝ реагира така, като че ли нямаше нищо общо с разума ѝ.

Тя се опита да мисли трезво. Територията на чикахомините беше в границите на земята, която Поухатан управляваше навътре от Веровокомоко, но нейният вожд винаги поддържаше известна независимост. Това не безпокоеше Великия вожд, но не го и радваше. Понякога казваше, че ще се опита да уреди женитби, което би сближило двете племена. Дали това щеше да бъде нейната женитба?

Танцьорите с раковини и барабанчиците започнаха ритъма. Ще бъде танц, нямащ нищо общо с любезната музика, с която поздравиха тасентасите. Кокум протегна ръка и Покахонтас я хвана. Почувства трепет, преминаващ през цялото ѝ тяло. Оркестърът ги впримчи в този танц за воини и техните жени. Беше танц на не потискана похотливост, на споделена в селището клюка и сексуална догадка, преведени в звуци. Ритъмът и думите му бяха измислени, за да възпламенят и да доведат до страст. Телата на танцьорите се движеха в унисон, с търсещи се очи, ръцете им се докосваха точно толкова, колкото Покахонтас да усети пулса си в гърлото.

Много пъти Покахонтас беше изпълнявала този танц. С радост се изплъзваше от нетърпеливите ръце на мъже като Памоуик. Това я

караше да се смее. Но този път тя изпадна в транс и единствената реалност бяха очите на мъжа срещу нея. Не харесваше Кокум, не още, но когато почувства очите му да блуждаят по тялото ѝ, тя отговори, като че ли неговата уста нетърпеливо търсеше нейната. Почувства, че той приема за нормално това, че беше негова, но дори с огън в крайниците си тя не искаше да принадлежи на Кокум, не още. В същото време почувства непознато усещане в гърдите си. Почти залитна, когато за секунда ръката му леко я докосна. Почувства странна топлина в слабините си.

Чувствата ѝ бяха почти непреодолими. Но знаеше, че ако легне с Кокум, това няма да е само просто катурване в гората. Винаги беше мислила, че превръщането ѝ в жена ще я направи свободна, но това нахлуване на засилващо се усещане, тази загуба на контрол би било друга форма на обвързване. „О, Ахоне, защо всичко винаги е толкова сложно?“ Тя почти сгрещи стъпките, но възстанови равновесието си. „Никога няма да се освободя от тялото си. Винаги ще съществува един мъж и нещата, които вършим заедно.“

Замисли се за сестрите си. Искаше ѝ се да разкаже на една от тях, някой да ѝ каже как да се справи с тази слабост в себе си. Хората на Починс бяха любезни, но те бяха просто познати.

Танцът свърши и тя се обърна настрана.

Покахонтас не искаше да мисли за Кокум. Дори не искаше да е жена. Поне не още. Не искаше да ляга с Кокум, да стане негова съпруга. Когато той се приближи, топлината на тялото му спря дъха ѝ. Тя се отстрани — не грубо, но решително и обърна глава да му каже, че ще бъде любезна, но няма да легне с него дори за да удовлетвори желанието на Починс и баща си.

Покахонтас се облегна на стената в стаята за жените. Тя беше говорила около час с тих глас, така че само Наха да я чува. Учуди се, че беше толкова откровена. Но при отсъствието на сестрите си беше облекчение да разкаже историята си на съсредоточената и симпатична жена, която сигурно най-добре от всички ще разбере чувствата ѝ. Тя благоразумно пропусна политическите страни на връзката между Поухатан и Починс.

Не беше скучно в къщата за жените. Повечето жени, чакащи да дойде времето им, се радваха на това редовно прекъсване в тяхното ежедневие. Даваше им възможност да си починат и да поклюкарстват.

Знаеха, че никой няма да ги безпокои; техният дух се считаше временно нечист.

Сега те говореха за тасентасите. Жените, които не ги бяха видели, бяха нетърпеливи да чуят всичко за тях от тези, които ги бяха наблюдавали. Бяха толкова любопитни и уплашени от тези нашественици, колкото и Покахонтас, но никой от тях не смяташе сама да отиде да види големите канута. Говореха колко са грозни тасентасите, как лошо миришат и колко грубо са се държали.

Те обмисляха женитбата на Покахонтас.

— Навярно ще се омъжиш за тасентас — каза една от по-хитрите кекофтанки и всички се засмяха. Това беше такава невероятна идея.

Някой предположи, че навярно тя ще се омъжи за Кокум. Друга добави, че Кокум е наистина красив и баща му има власт, която той ще наследи, ако е толкова добър воин, колкото са чували. Две от помладите ѝ разказаха подробно какво удоволствие им е доставил той. Ако си беше във Веровокомоко, Покахонтас би се отдалечила, когато жените започнаха да клюкарстват, но в стаята нямаше достатъчно място. Във всеки случай това я интересуваше. Тя мисли много за Кокум.

ГЛАВА 6

Джеймстаун, май 1607

„Джеймстаун.“ Заслуша се в звученето на думата. „На името на самия крал Джеймс.“

Земята беше ниска, почвата — песъчлива, но трите кораба можеха да хвърлят котва до няколко фута от бреговата линия. Погледът на Джон Смит блуждаеше от полетата към гората. Втрени се с отвращение в земята; почвата беше дори по-влажна, отколкото очакваше. Последния път, когато видя земя като тази, беше близо до блатата в Анатолия. Там мъжете потъваха и изчезваха като мухи, когато времето се затопли.

Изминаха две седмици, през които търсиха надолу и нагоре в залива място, което да харесат и Уингфийлд, и Нюпорт. Капитаните на корабите и техните екипажи направиха измервания на дълбочината, преминаха през ливади, опитаха водите. Но преуморени, мъжете бяха станали сприхави и мрачни. Бяха изгубили надежда, че ще достигнат суша.

А беше важно да се намери залив или река, достатъчно дълбока, за да могат корабите да хвърлят котва близо до брега, така че в случай на атака оръдията да ги прикриват. В края на деня, когато с мек полъх вятърът донасяше солта от далечното море, капитаните избраха издадено в реката място на няколко мили нагоре от големия залив. Полетата бяха ниски, хълмисти и широки, а високите дървета не бяха толкова дебели и някои стигаха до водата. Носът заемаше стратегическо положение към залива, а устието беше широко. Смит прецени, че до срещуположния бряг има над миля разстояние.

Досега имаше няколко места, които Джон Смит счете подходящи, но никой не поиска мнението му. Въпреки че беше член на управителния съвет, беше освободен от затвора само преди два дни и още беше в изпитателен срок.

Сега, в края на тежкия работен ден, Смит седна на новоотсечения дънер. Той погледна към осемдесетте незаети мъже,

размотаващи се наблизо. Само половината работеха. Джентълмените — инвеститори се разхождаха наоколо, както правеха всеки ден. Наслаждаваха се на въздуха и говореха за политика, или пишеха писма. Смит ги наблюдаваше с презрение. Забеляза обаче, че работниците бяха натоварили корабите с хубав дървен материал, преди да си построят подслон на сушата. Те дори не бяха инвеститори, но се бяха разписали за годишна заплата. Само да може да убеди незаетите, че не е унизително, а животоспасяващо да работят в този нов свят.

Погледна нагоре и видя Джордж Пърси, подгизнал и разчорлен, с дълъг нос и стеснени от умора красиви тъмни очи. Смит направи място на дънера и Пърси седна до него.

— Свършихме много работа днес. Първият товар дървен материал е на борда; първите части на форта са построени. — Пърси постави ръце на коленете си и се взря в морето.

— Можем да направим повече, ако всички тези джентълмени се заловят за работа. — Смит взе стиска трева и я смачка между пръстите си.

Лицето на Пърси се отпусна в усмивка. Смит не можеше да понася шляенето на колегите си — търсачи на приключения, но не можеше нищо да направи. Всички те бяха инвеститори във „Вирджиния Къмпани“.

— Уингфийлд ми каза, че няма защо да се тревожим за туземците — каза Пърси. — Той смята, че никога няма да нападнат.

— Греши. Поухатан е деспот. Хубаво угощение с един от неговите по-маловажни царе, който е приятелски настроен, не е гаранция, че другите ще го последват. А аз силно се интересувам как се строи фортът. Уингфийлд мисли, че няма нужда да слагаме оръдия, но трябва да сме укрепени. Трябва да се отървем от този човек, преди да е избил всички ни.

Двамата мъже се загледаха в морето. Слънцето беше слязло в гората зад тях и първите звезди колебливо блещукаха.

— Това е красива земя, Джон. Надявам се да видя четири или пет града на наши хора нагоре и надолу в този залив.

— Ще се нуждаем от повече, за да намалим пренаселеността у дома. Сега сме четири милиона души. — Смит направи пауза. — Правителството се безпокои, че условията на живот се влошават — твърде много насилие, твърде много пианство, твърде много бездомни

и безработни, твърде много разбити семейства. Очакват от нас да построим повече градове, така че е жизненоважно да се разбираме с туземците. — Смит сниши гласа си. — Безпокоя се за намаляващите ни запаси. Трябва да търгуваме за храна.

Пърси разбра настойчивостта в гласа на Смит.

— И някак трябва да стигнем до великия Поухатан — продължи Смит. — Той е ключът към изпълнение на нашите задачи тук. Мисля, че Нюпорт ще убеди Уингфийлд да ме пусне да отида при него. В техните очи аз не съм незаменим.

В мрака Пърси се усмихна:

— Ще дойда с теб. Ще намерим и други желаещи.

След като Пърси си тръгна, Смит влезе в импровизираната барака, която служеше за временно жилище. В нея имаше матрак и няколко неща, от които се нуждаеше — неговите пистолети, вилица и лъжица. Когато легна в леглото си, той усети, че мисли за Лондон и последните си вечери там, по-специално за вечерта, когато беше с Джон Рейнолдс, говорителя на Камарата на общините, в една от кулите на Уестминстърския дворец. Там между гостите той срещна не само сър Едуин Сандис, член на парламента и негов близък съветник, но също и двете руси дъщери на говорителя Джон Рейнолдс. По време на двугодишната си дружба с Рейнолдс го беше чувал да говори за двете красиви, буйни момичета. Баща им горчиво се оплакваше, че всички подходящи мъже в града бяха почукали на тяхната врата, но никой не бе задоволил Мери и Елизабет. Той се бе отчаял, че някога ще се омъжат. Тази вечер Смит седеше между тях на масата и беше пленен от чара им.

Сега, докато лежеше самотен в нощта на дивия свят, случките от тази вечер изглеждаха почти като сън. Двете жени, които не бяха стеснителни, бяха облечени в брилянтни цветове: едната — в червено, другата — в лилаво кадифе. Под белите рюшове се виждаха почти целите им пълни гърди, с набръчкани и зачервени зърна. Мери се беше притиснала до едната му ръка, а Елизабет — до другата. Усмихна се в тъмнината, спомняйки се как не знаеше накъде да се обърне.

Веднага щом свършиха с последната лъжичка от десерта от каймак, вино и захар, Елизабет го хвана за ръката и помоли, не, настоя да му покаже стаите, познати ѝ от детството. Като пламък от свещ тя се накланяше ту към него, ту настрани, докато го развеждаше от стая в

стая. Накрая, в библиотеката, тя натисна един от рафтовете, влезе в тъмнината на малка тайна стая и го придърпа към себе си. Смеейки се, с топли ръце тя го блъсна в тъмното върху приятно миришещите папури на пода и потърка гърдите си напред-назад върху жадуващата му уста. След секунди те бяха слети в разтърсващ екстаз. Малко по-късно тя издаде слаб вик, преди той да покрие устата ѝ със своята. Тя се отстрани и скоро се чу удрянето на кремък и запалването на свещ. След като пламъкът се успокои, тя си оправи полите, изчисти тръстиките и изтича към него:

— Знаех, че ще си чудесен. Чудесен! Сега трябва да побързаме, защото ще им липсваме.

Тя продължи да дърдори, докато вървяха небрежно към стаята, където другите гости очевидно не бяха забелязали отсъствието им, освен Мери, която ги приближи със светнали очи.

— Помолих татко капитан Смит да ме придружи до вкъщи. Не се чувствам добре.

В своята тъмна барака на непознатата земя Смит си спомни с хихикане как мислеше като обезумял тогава: „Не мисля, че разбирам тази ситуация!“.

Едва успял да се подсили с глътка вино, той беше отнесен към стълбището, през вътрешните дворове на Уестминстърския дворец, осветен с факли на фона на меко падащия сняг, към каретата на Рейнолдс. Всяко залитане по камъните на калдъръма по пътя към дома ѝ събуждаше ново чувство, когато Мери изявяваше желанието си, като го докосваше и му говореше нежно. Той се опита да се съпротивлява, но тя яростно заяви, че не се интересува дали има някой в живота му. Отпрати каретата обратно в Уестминстърския дворец и въведе Джон в спалнята си покрай дремещите слуги. Залости вратата и през остатъка от нощта те спокойно изучаваха всички тънкости на любовта. Той въведе високото и гъвкаво момиче във всички тайни, които беше научил по време на многото часове, прекарани в харемите на Турция, в дворците на Трансилвания, през дивите нощи с рускините в Келум и няколко свои лични тайни. На разсъмване, изтощени, но потопени в облак от прекрасно усещане, те най-сетне разплетоха телата си с последна тръпнеща въздишка.

— Ти си чудесен любовник. Трябва пак да те видя — прошепна тя, докато го водеше на пръсти надолу по задната стълба.

Трябваше да ѝ каже нежно, но с тайна въздишка на облекчение, че ще отплува след часове. Той знаеше, че лесно може да се превърне в слуга на малката бенка, която пазеше цепката на закръгленото ѝ дупе.

Сега, смаквайки един комар, той се чудеше защо като старец изравя тези спомени. При всичките си пътувания през двадесет и осемте си години никога не беше изпадал в носталгия, навярно защото винаги имаше нова възможност за всеки нов ден. Сега си помисли: „Може би дълго време ще бъде без жена“. Намести се по-удобно на матрака и се опита да заспи.

Следващият ден беше слънчев, с хладен бриз. Фортът беше започнал да се оформя. Между стените, в песъчливата почва, мъже маркираха улици и пазарен площад. Между борове няколко войници окачваха две платна за временна църква, докато построят истинска. Друга група продължи да товари дървен материал на „Сюзън Констънт“.

Когато слънцето се издигна високо в небето, почти над главите им, мъжете хвърлиха инструментите си и легнаха да починат на тревата, която беше запазила сладкия мирис на пролет. Уингфийлд, Нюпорт и управителният съвет бяха на борда на „Сюзън Констънт“. От инвеститорите само Джон Смит продължаваше да се разхожда покрай работещите на брега. Беше тихо. Водно конче изфуча, хвърчаха пчели, а чайки, дебели като пуйки, размахваха криле и се мъчеха да заемат изгодно положение.

Томас Емъри, един от дърводелците, седна, опъна се и се загледа към морето. Като се обърна за чука си, с крайчеца на окото си улови някакво движение. За секунда тялото му застина. Покрай гората стояха поне стотина туземци, тихи, втречени, неподвижни. Той си пое дъх и извика с все сила:

— Туземци!

Мъжете около него се заблъскаха и заскачаха. Някои посегнаха за оръжията си, други — за инструментите си, като ругаеха и се блъскаха. Започнаха да зареждат мускетите си с бавни и тромави от бързани пръсти. Индианците не се помръднаха.

— Не стреляйте! — изрева Джон Смит.

Двама индианци носеха елен, закачен за краката върху прът между тях. Смит направи знак към мъжете на полето да стоят спокойно и да застанат зад него. Той пристъпи внимателно напред към

тихите туземци. После почака, с мускет от едната си страна. Един от индианците се отдели напред и си протегна ръката, после я спусна. Смит направи същото. Те започнаха да се движат бавно един към друг. Чуваше се само сдържаното дишане на мъжете.

На палубата на „Сюзън Констънт“ моряците стояха тихо до релинга и наблюдаваха внимателно. Когато Смит тръгна напред, той забеляза, че мъжът, когото приближава, не беше млад и имаше авторитетен вид. Корона от черни пера красеше главата му. Той подаде ръка си на подчинен, докато вървеше с отмерени стъпки. Когато стигнаха на няколко фута един от друг, туземецът се раздвижи и каза:

— Пасапег, Пасапег.

„Значи той е царят на Пасапег, владетел на земята, на която стоим, кралство в пределите на империята на Поухатан“ — помисли Смит, приемайки поздрава. После индианецът посочи към елена и със знаци каза, че го носи за пиршество, което да сподели с англичаните. Постави ръка на сърцето си, после махна на Смит и хората му да оставят мускетите си на земята. Смит направи знак, че те също искат да пируват, но пренебрегна молбата да си оставят оръжията. И на двамата гласове бяха високи, жестове им — внушителни. Всички хора в полето разгадаха поканата за пиршество и при перспективата да хапнат за вечеря сочно еленско месо се разнесе силен одобрителен вик.

Отговорът на заселниците, изглежда, послужи като сигнал за индианците. Движейки се с особена грация, като безшумни котки, те се доближиха внимателно до англичаните. Двете групи бавно образуваха кръг. Заселниците протегнаха внимателни ръце, с които да докоснат перата, лъковете и стрелите на туземците. Туземците се взираха със страхопочитание и любопитство в инструментите и мускетите на тези хора, които бяха нови за тяхната земя. Някои пипаха дрехите на англичаните, като ги пощипваха и мушкаха. Един мъж погледна надолу, за да види, че ръкавът му е скъсан на две, докато туземците изследваха плата. Други бродеха близо до форта, за да оглеждат новите дървени дъски и железните пирони. Една група събираше клонки и дънери за огън, достатъчно голям, за да се опече еленът. Всички предчувстваха добро угощение.

Уингфийлд, Нюпорт и останалите от съвета слязоха на брега и забързаха към Смит, царя и воините му, които стояха около разгарящия се огън. Англичаните изглеждаха малки, цветовете им се губеха в

сравнение с високите, брилянтно боядисани туземци. Те жестикулираха, опитвайки се да предадат приятелските чувства, които изпитваха към туземците.

— Злато, търсим злато. — Смит с избиваща пот на челото упорито се опитваше да опише нуждите си, загледан втренчено в челюстите на червената лисица, зъбеца се над рамото на извисяващия се туземец.

Изведнъж долу, близо до реката, гласовете рязко се повишиха. Разярен крясък профуча през полето:

— Той ми взе брадвата. Хей, ти, върни ми я, ти!

Шум от борба достигна до мъжете около огъня. Смит взе мускета си и затича към центъра на разпратата. Дърводелецът тъкмо нанасяше силен удар по ръката на индианеца, който беше взел брадвата. Индианецът изпусна инструмента на земята. Трима войници се сблъскаха и паднаха върху нея. Друг туземец, вбесен, извади дървената си сабя и я размаха над главата на най-близкия англичанин.

В мелето прозвуча гласът на Смит:

— Спрете, всички спрете!

Боричкащите се подвоумиха.

— Още едно движение и ще ви надупча право в корема.

Известно време единственият звук по полето беше плющенето на платното върху „Годспийд“.

— Забъркахте хубава каша. — Погледът на Смит, пълен с упрек, премина по лицата на англичаните. Той се обърна с напрегнато от ярост тяло и тръгна обратно към мъжете, стоящи около огъня. Царят и воините му стояха със скръстени ръце, зачервени под загорелите кожи. Гняв се беше изписал по лицата им.

— Грешка, грешка! — опита се да обясни Смит.

Той беше посрещнат от студени втренчени погледи. Царят повика хората си. Двама от тях взеха елена.

Туземците тръгнаха обратно към гората. Стотина силни мъже. Тогава царят се обърна към Смит и започна да говори с висок глас, във всяка сричка се долавяха негодувание и гняв. Смит не се нуждаеше от общ език, за да разбере съобщението. После царят събра хората си, тръгна към гората и изчезна.

Англичаните стояха в недоумение.

— Това е най-лошото, което можеше да ни се случи — каза Смит.

— Както винаги, преувеличаваш. Те ще се върнат. — Уингфийлд се отстрани от огъня и погледна към гората.

— Да, ще се върнат с цяла бойна група. — Смит се опита да прогони насмешката от гласа си. Той все още не беше помилван и не искаше отново да вижда недрата на кораба.

— Беше важно първата ни среща да мине добре — отбеляза Гейбриъл Арчър.

— Не можем да виним Емъри, че си защити бравата — каза Джордж Пърси.

— Да, но наша е грешката, че не инструктирахме хората как да се държат с туземците, които очевидно бяха тук с приятелска мисия — каза Смит.

— Не искам мнението ти. — Едуард Мария Уингфийлд погледна отпращащо към Смит. — Мисля, че отдаваш прекалено голямо значение на случката.

Смит се обърна на пети, взе брадва и отмина. Никой не го последва, когато започна да сече яростно около корена на едно дърво.

Вечерта огънят все още грееше и топлината му беше приятна. Във въздуха се носеше пролетен хлад, който изостри контурите на ранните звезди и донесе отчетливо звуците на скърцащи на котва кораби и шепота на уморените мъже. Главата на Смит беше по-бистра, но беше все още разтревожен. Не можеше да разбере; беше му невъзможно да разбере човек, войник, който отказва да защити хората си.

Уингфийлд се беше съгласил да постави постове вечерта, но все още беше непреклонен срещу поставянето на оръдия на брега.

Смит огледа мъжете. Забеляза, че те често и нервно поглеждаха над раменете си към тъмната гора. „Уплашени са — помисли той, — и аз самият не се чувствам много спокоен.“ Почувства лек бриз като мека лапа на котка, който изпъзля и се плъзна върху тревата и с леко изсвирване докосна дърветата.

Но всеки приглушен звук звънтеше силно в ушите му и той знаеше, че е така и при другите. Никой не би признал, че се страхува, но всички знаеха, че страхът присъства. Смит се обърна към Джордж Пърси, който заедно с Бартоломео Госнолд седеше в топлия кръг на огъня.

— Независимо какво казва Уингфийлд, срещата с туземците днес беше злощастна. Не знаем каква ще е следващата им стъпка. Ами ако се върнат да атакуват? Те вече видяха вътрешността на форта ни. — Смит погледна към всеки един.

— Съветвах Уингфийлд да постави оръдия на трите кули на форта, когато бъде завършен — каза Госнолд. — Но ако бъде опустошен при първата битка поради липса на защита... — Той разпери ръце и вдигна рамене с израз на безпомощност.

— Няма да можем да го убедим да премести оръдията. Поне имаме постове, които да ни сигнализират в случай на опасност. Остава ни да разчитаме на оръдията на кораба. — Гласът на Пърси съдържаше нотка на безвъзвратност.

— Тогава трябва да се опитаме да установим приятелски връзки с цар Починс — каза Смит. — Той е благоразположен към нас и може да ни помогне, ако имаме неприятности с други групи. И, джентълмени, един жизненоважен въпрос: трябва да намерим с кого да търгуваме.

— Джон, днес на „Сюзън Констънт“ беше решено, че Нюпорт ще отплава колкото е възможно по-скоро, за да докара пресни провизии от Лондон — каза Госнолд.

— Това ще отнеме четири месеца, навярно повече. Трябва да търгуваме сега. Изпитваме застрашителен недостиг от провизии — отговори Смит.

— Тогава нека изпълним плана си — да вземем една от лодките и да се опитаме да уговорим търговия утре или в другиден. Засега това е най-добрият ни начин на действие.

Накрая Смит се изправи и другите го последваха. На борда на трите кораба мъждукаха свещи, амбразури бяха тъмни, а на сушата мъжете се приготвяха да нощуват. Ставаше късно. Скоро щеше да се пукне утрото със своите нови проблеми и предизвикателства.

— По дяволите жегата, по дяволите мястото, по дяволите работата — оплакваше се един от дребните земевладелци, докато изтегляше дънер на брега.

— Карат ни да работим след обедната почивка. Никога през живота си не съм работил повече от пет часа — отговори друг.

— Чувам, че в Съфолк някои въвеждат шестчасови работни дни, но общоприето е да се работи обичайните четири часа. Тук ще ни

убият.

— Ако не е работата, ще бъде храната или проклетите туземци.

Мъжете се шегуваха, докато прилежно нареждаха дървения материал на брега на реката. После други занесоха дънерите до „Сюзън Констънт“. Трюмът на кораба вече беше почти пълен.

Беше построена къса палуба, бяха издигнати няколко временни бараки и бяха положени основите на няколко къщи.

— Туземци! — Внезапно се чу силният вик на пазача в края на гората.

— Господи боже! Връщат се!

— Не, виж, само трима са.

— Ето ги, едното е момиче.

Работниците по полето се обърнаха към приближаващите се трима индианци. Никой не се наведе за оръжието си. Мъжете стояха с инструменти в ръце, любопитни, но несигурни. Гледаха втренчено момичето. От много месеци не бяха виждали жена, а то само им напомни за това, което им липсваше. Възмутени, някои започнаха да гледат твърдо и враждебно. Тук-таме се чуваше тихо мърморене, но в по-голямата си част мъжете бяха тихи. Горещото лятно слънце огряваше разиграващата се сцена.

Джон Смит, задълбочен в разговор с капитан Нюпорт, внезапно се обърна. Двата мъже разговаряха за лодката и провизиите за пътуването на Смит на следващия ден.

— Това е момиче! — извика Смит, когато погледна през полето към гората.

— Оттук прилича на тази, която забелязахме в Кекофтан — каза Нюпорт. — Тя, изглежда, проявява голямо любопитство към нас. Казват, че е дъщеря на Поухатан, принцеса. — Той надникна внимателно към доближаващите се туземци. — Името ѝ е Покахонтас.

— Любимата дъщеря на царя! За нея говорят даже в Лондон. Госнолд донесе новини за нея от пътуването си през 1603 година. Тогава, след като чухме за нея, решихме, че трябва добре да се отнасяме с Поухатан. — Смит и Нюпорт вървяха бавно през полето към туземците.

— Може ли да са примамка? — каза неспокойно Смит. — Дали след тях има бойна група?

— Не. Те не са от племето на Пасапег. А тя е сестра на цар Починс, когото ще посетите отново утре.

Нюпорт се запъти напред да посрещне туземците. За момент се поколеба, после се усмихна и сложи единствената си ръка на сърцето. Смит видя, че Нюпорт беше спокоен. Не се долавяше напрежение у него, докато гледаше приближаването на групата. Когато тримата туземци от Вирджиния застанаха на разстояние от двадесет ярда, те също поставиха ръце на сърцата си. Стояха с изправени гърбове, а момичето широко се усмихна, разкривайки белите си като слонова кост зъби. Движенията им бяха плавни, а не принудено вдървени.

Смит видя, че мъжете бяха по-млади от него, но по-високи с няколко инча. Бяха горди и красиви. „Може би са лейтенантите на Великия вожд или дори синовете му“ — помисли той. Определено не бяха функционери. Момичето носеше меко наметало от еленова кожа със сложна украса от мъниста и пера. Лицето ѝ беше обърнато към неговото, очите ѝ — широко отворени, невярващи.

Зениците на кафявите ѝ очи изглеждаха разширени и мека усмивка затрептя на устните ѝ. Нещо в нея задържа вниманието на Смит. Не беше само дълбочината на погледа ѝ или очевидната ѝ интелигентност. Тя изглеждаше непоколебима и дори величествена, но в същото време — уязвима. Смит беше заинтригуван. Помисли си, че момичето никога няма да си свали погледа от него. Навярно е на тринадесет или четиринадесет години. Той произнесе единствената фраза, която беше научил от Ралей:

— Ка каторавинос йово.^[1]

Очите ѝ още повече се разшириха, докато станаха огромни. Тогава от устата ѝ потече бърз порой от думи. Ръцете ѝ като че ли имаха свой живот, докато се движеха въодушевено. Двамата мъже също се включиха.

— Стой! — Смит се усмихна, вдигайки ръцете си. — Това са единствените думи, които зная. Не говоря вашия език.

Раменете на момичето се отпуснаха разочаровано. Тя схвана какво каза той и заговори бързо на придружителите си.

После се обърна към Нюпорт и Смит и започна бавно, грациозно да жестикулира, като в същото време говореше търпеливо и внимателно. Ясно беше, че предава добри пожелания от брат си, господаря на Кекофтан. По същия начин Смит бавно отговори на

любезностите. В същото време мислеше, че езикът със знаци придава тържественост при осъществяването на връзка. Но все пак се чувстваше разстроен; трябваше да научи езика им. Покахонтас предаде, че брат ѝ, царят, би искал да научи повече за инструментите, които притежават. Той също се интересува от търговия с някои от вещите, които са нови за тях. Смит отговори, че те много биха желали да разменят, особено за храна. Тя се усмихна. Смит тържествуваше и помисли, че срещата е най-хубавото нещо, което му се беше случвало от месеци. Когато момичето попита дали тя и братята ѝ могат да разгледат наоколо, Нюпорт и Смит показаха, че всичко е на тяхно разположение, като се поклониха учтиво. Тримата туземци избухнаха в смях. После и те се опитаха да се поклонят. Беше ред на двамата англичани да се засмеят.

Смит наблюдаваше отдалечаването на момичето, следвано отблизо от придружителите си. Той се обърна към Нюпорт:

— Ако и срещата ни с Пасапег беше толкова приятелска! Младата принцеса се държи с голямо достойнство.

— Да, забелязахме, когато я видяхме в Кекофтан, че заема важно място. Там се отнасят с голямо уважение към нея. Ще изпратя един от корабните прислужници да придружи поухатаните и да наблюдава какво правят. А за утре ще ти приготвя лодка. До Кекофтан имам пет часа, може и по-малко. Ще се възползвам веднага от предложението им да търгуваме.

— Така смятам, Нюпорт, така смятам.

[1] Денят е хубав. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Джеймстаун, 18 май, 1607

След като напуснаха форта, докато Покахонтас бързаше, за да настигне братята си, тя говореше с висок глас на дърветата:

— Очите му! Самият бог на небето гледаше точно в мен през неговите очи! А косата му! Като ранно слънце върху златна нива. — Не беше и сънувала, че някой може да изглежда като този тасентас. Не беше висок колкото братята й, а дрехите, които носеше, бяха грозни и покриваха доста голяма част от тялото му. Искаше й се види как изглеждат гърдите и краката му. А какво беше положението му? Защо тези хора не си показваха ранга? Въпреки това имаше изражение на командир. Не беше фермер или носач.

— Чудя се дали богът на небето не го е пратил като пратеник или предупреждение, или да бъде нашият нов владетел? Но това не може да се случи. Баща ми е добър вожд. Със сигурност боговете го харесват. Но трябва да наблюдавам този тасентас. Той е толкова красив, толкова различен. Когато го видях, си изгубих ума, а това е опасно. Трябва да се съсредоточа върху задачата, която баща ми е възложил. Трябва да помня, че той е враг.

Две седмици изминаха, откакто бе дошла в Кекофтан. През това време пристигнаха няколко съобщения от баща й, Великия вожд. Искаше тя да го придружи в пътуване до Утамусак, малкия град, където бяха неговите три царски храма. Там той съхраняваше своето голямо съкровище от перли, кожи, мед и оръдия за война. Всяка къща беше пазена от четиридесет от най-свирепите му воини. Покахонтас разбра, че баща й даваше знак, че ако сега не се интересуваше от Кокум и женитба, беше време да помисли за събирането на данъци. Защото именно приходът от данъците пълнеше до тавана съкровищниците. Тя се съгласи да се върне вкъщи и да разговаря, независимо какво смяташе, че е по-добро за нея. После забави връщането си. Изпрати скороходец да го запита дали не е най-добре за

нея първо да завърши мисията, която беше започнала: да разбере колкото е възможно повече за врага. Поухатан се съгласи.

В новото ѝ положение на жена и дъщеря за женене тя с облекчение се съгласи да има в свитата си три жени и още двама войници, освен Секотин и Памоуик. Помоли Наха да се присъедини към тях, защото все повече харесваше избягалата съпруга. Но Наха каза, че не би понесла да изостави Починс. Постоянният му мирис, който усещаше, беше необходим за нея като въздуха, който дишаше. Но Чивоя, новата другарка на Секотин, прие с радост. Покахонтас се зачуди колко разумен беше изборът, тъй като двамата бяха влюбени и непрекъснато се измъкваха да прекарат час в меките листи или в топлата река, или залюлени в разклонението на някое дърво.

Близостта им правеше мисълта за Кокум опасно привлекателна за Покахонтас и тя лежеше будна през нощта, мислейки си какво би било, ако той е до нея. Но това беше, преди да срещне тасентаса. Сега тя прогони Кокум от ума си. Искаше да лежи с този странник; той беше много по-далечен, твърде непознат, но я заинтригува. Искаше да разбере всичко за него и другарите му. Имаше да зададе дузина въпроси и жадуваше да научи езика му.

— Матоакс, Снежно перо! Бавиш се!

Тя изостана зад братята си по пътеката към лагера.

— Скоро ще ви настигна. Денят е красив! Има толкова много интересни неща наоколо!

Тялото ѝ беше леко, краката ѝ бяха като пера. Дали това беше, защото най-сетне се беше срещнала с тасентасите, или защото пред нея се откриваше нов свят? „Не бива да чувствам такава еуфория“ — помисли си виновно. Но дали врагът беше дошъл маскиран като бога на небето или някой, изпратен от него? Точно това не може да бъде. Богът на небето никога не би мамил хората си. Загадката за всичко това направи ситуацията двойно по-вълнуваща. О, да, обстоятелствата бяха трудни, много трудни; тасентасите бяха толкова мили с нея. Как ще обясни на баща си топлината на тяхното посрещане? „Измама“, би отговорил той. „Измама.“ Трябва да внимава с тасентасите, да бъде внимателна в преценката си, внимателна с баща си, внимателна с народа си.

— Матоакс, Матоакс, никога няма да ни настигнеш!

Тя почти се затича. Братята ѝ бяха доста напред и тя не ги виждаше и чуваше. Сега те не се безпокояха, че ще срещнат монакани. Когато Великият вожд чу за рискованото бягство по пътя към Кекофтан, той изпрати две войнствени групи. Всички монакани бяха заловени или убити. Великият вожд изпрати левия палец на всеки мъж на вожд на монаканите и предупреди, че същата съдба ще постигне всеки друг нашественик в неговите земи. Сега в горите на територията на Поухатан пътеките бяха безопасни. Поне засега.

Докато Покахонтас тичаше да ги достигне, тя изрече благодарствена молитва до Ахоне за това, че ги избави от безпокойство за врага от северозапад. Сега можеше да се концентрира напълно върху тасентасите.

Братята ѝ я чакаха на пасището, където бяха направили лагер. Мястото, което бяха избрали, беше добра база, от която да посещават тасентасите, тъй като беше много далеко да се връщат всеки ден в Кекофтан. Целта им беше за две седмици да разберат колкото е възможно повече. Бяха с няколко войници, включително двамата вестоносци, които Починс им даде. С тях бяха и Чивоя и две от сестрите на Покахонтас, Мехта и Куимка, които дойдоха от Веровокомоко да се присъединят към Покахонтас веднага след като тя напусна къщата за жените. Те също бяха нетърпеливи да посетят тасентасите. Но в среща преди два дни, в долчинка близо до бърлогата на старите вълци до техния лагер, всички те решиха, че при първите две-три посещения при тасентасите ще ходят само тримата.

Прекараха в лагера две нощи. Войниците издигнаха преносими къщи, направени от рогозки и кора. Страничните крила можеха да се навиват, за да пропускат бриза при топло време. Това беше важно, защото рогозките изолираха студа и бяха топли през зимата, но през лятото беше много горещо. Великият вожд използваше тези къщи при излизанията си на лов. Понякога повече от половината жители на града ги носеха, когато пътуваха с него да дебнат елени или да ловят мечки.

Две нощи те седяха около огъня след вечерята от пресен царевичен хляб и печен заек, пуйка или еленово месо. После започваха разказите и песните. Гласът на Куимка беше по-хубав от този на птиците. Заслушани, те седяха омаяни до късно под звездите.

Тази вечер сестрите ѝ скочиха срещу Покахонтас, веднага щом влезе в лагера. Тя ги отблъсна, като се смееше и протестираше:

— Оставете ме да хапна и след това ще ви разкажа всичко.

Сестрите трудно сдържаха любопитството си и техният ентусиазъм я вдъхнови да разкаже първата си история още преди да глътне последната си хапка. Тя описа подробно срещата с двамата високопоставени тасентаси, но без да издаде отношението си към красивия.

— Казах ви преди, колко ужасно миришат тези хора, но бях видяла едва малка част от тях. Когато си сред много от тях, мирисът е непреодолим. А техните плуващи острови, големите им канута, които летят с вятъра, те са най-лошото от всичко. Мирисът е толкова лош, че не разбирам как го търпят. Предполагам, че след време ще привикна към него, но сега го намирам ужасен. Навярно никога не се къпят. Какви ли странни богове имат!

Покахонтас разказа за големите гърмящи оръжия, които издаваха звук, по-оглушителен от най-голямата ярост на бога на небето. Говори за чудните сгради, които строяха, неприличащи на нищо, което е виждала преди. И за дружбата, която установи с млад тасентас на около нейната възраст, който я нагости със своята храна.

— Беше ужасна супа, направена от странни неща. Мисля, че това е всичко, което имат за ядене. Изглежда, не знаят как да убиват дивеч за храна, как да засяват семена или да ловят риба. А младият тасентас, който живее на едно от големите канута, играе смешна игра. Той се опира с ръце на земята, с крака високо във въздуха и се превърта многократно като лист, завъртащ се около края си. Не вярваше, че мога да го направя, но, разбира се, беше лесно. Трябваше да му покажа, че мога. Съблякох си пелерината и направих много, много завъртания нагоре и надолу по ливадата, без да спра. Той беше много впечатлен. Но братята ми се разсърдиха. — Покахонтас се засмя.

— Поухатан не би искал да научи, че дъщеря му е забавлявала врага полуоблечена — сухо ѝ напомни Памоуик.

— Наистина неподходяща постъпка за жена за женене — добави Секотин.

— Понякога забравям новите си отговорности — отстъпи Покахонтас. — Но ще бъда по-въздържана в бъдеще, обещавам. Сега нека да попеем и потанцуваме. Вечерта е приятна и боговете шептят щастливи думи в ушите ми.

Когато Куимка започна да пее, Покахонтас ги огледа, всички седнали удобно около гаснещите въглени на огъня. Беше разумно да имат горящ огън, даже да е нисък и ограден, за да плашат по-големите животни, мечките и глиганите, които в противен случай биха били достатъчно смели да нападнат. Тя наблюдаваше другарите си и мислеше колко са хубави — силни и красиви, с блестящи бели зъби, бляскава коса, червен оттенък на кожата, с дълги и добре оформени тела. Не можеше да не ги сравни с тасентасите: толкова сиви, толкова малки, толкова мръсни. Тя съжали всички, с изключение на златния мъж, този, който изглеждаше като пратеник от бога на небето.

Когато Покахонтас се доближи до светлината на огъня, тя огледа войниците и реши кой скороходец на следващия ден да отнесе на баща ѝ първите ѝ впечатления. Не искаше да пита за доброволец. Всеки поухатан беше горд с паметта си и продължаваше да развива и цени тази способност. Имаше състезания по запаметяване и победителят държеше крепко короната си, докато възрастта му размъти мозъка, но често дори и възрастните притежаваха забележителна памет. Починс имаше двама скороходци с толкова бистра памет, че можеха да преразкажат дума по дума съобщение, за което бяха нужни часове да се разкаже. „Първият ми доклад ще бъде кратък. Нямам много за разказване, докато не науча повече за тасентасите. Ще се върнем да ги видим утре.“

Покахонтас и братята ѝ разговаряха в свежата утрин за инструментите и големите оръдия на врага, които бяха видели. Искаха да уредят търговия между баща си и белите мъже веднага, така че те също да притежават тези инструменти и оръжия, за да защитават себе си и земите си. Починс бързо ще започне търговия, знаеха те, но размяната няма да помогне на баща им. А дали изобщо ще търгува? Може да предпочете да води война с всички средства, използвайки превъзходящия брой воини, за да унищожи врага. Дали ще спечели такава война?

— Ние имаме много повече воини — каза Памоуик.

— Татко не си дава сметка, че техният голям огън и гръм могат да унищожат двадесет от нас наведнъж — отговори Секотин.

— Не искаме ли да разберем повече за инструментите им? Не искаме ли да ги имаме за нас, за да помогнем на народа си? — попита Покахонтас.

— Да, но все още не знаем как да ги използваме — отговори Секотин. — Мисля, че трябва да научим колкото е възможно повече за всичко и да информираме татко, после да се върнем при него след четиринадесет слънца за пълен доклад. Навярно през това време ще можем да разкрием слабостта им. Всеки враг има слабо място.

Памоуик се изправи.

— Трябва да уведоим и жреците — каза той. — Трябва да ги ощастливим, за да няма друго жертвоприношение на дете.

Покахонтас видя погледа, който си размениха братята й. Лицата им изведнъж станаха сурови и мрачни. „Колко бързо се променят.“ Знаеше, че те не харесват контрола, който жреците упражняват върху тях, но това беше житейски факт. Жреците бяха почти толкова силни, колкото баща им. Мислите на братята й бяха глупави, но сега те трябваше да тръгват към тасентасите.

Пристигнаха рано до широката отворена ливада, близо до залива, където бяха отседнали тасентасите.

— Нека днес се разделим и да сравним каквото сме научили в края на следобед. — Секотин не понижи глас, докато говореше на брата и сестра си. — По този начин няма да дублираме каквото видим и чуем.

— Вчера те наистина бяха приятелски настроени — отговори Памоуик. — Но аз ще остана с Покахонтас в случай на беда.

— Добре, но създай впечатлението, че тя е сама. Вчера те я харесаха. Така може да й дадат повече информация.

Покахонтас се отклони от братята си и тръгна между мъжете, работещи на полето. Не й обърна голямо внимание. Тя наблюдаваше как се труди един работник и се учуди колко леко лопатата му раздвижваше почвата. Здравото вещество, от което беше направена, я заинтригува. Тя посочи към инструмента и започна да прави знаци с ръце.

Работникът се усмихна и каза:

— Желязо.

Тя повтори думата. Звучеше странно. Прокара ръце върху острието. То беше студено и много, много твърдо, по-твърдо от камък, но не толкова топло.

До нея падна сянка и тя бързо погледна. Беше красивият мъж, този, който изглежда, че е изпратен от бога на небето, и й се

усмихваше. С облекчение видя, че зъбите му не са черни като тези на човека, с когото току-що беше разговаряла.

Той посочи към нея.

— Покахонтас? — каза той.

Тя се усмихна и кимна.

После посочи към себе си:

— Джон.

Значи това беше името му! Лесно се изговаряше и тя го повтори няколко пъти.

Джон Смит я погледна замислено, после я покани да седне на един дънер наблизко и да чака. Той се отдалечи, но се върна почти веднага, носейки квадратно, тънко кухо парче дърво с плосък капак. Когато Смит дръпна горния край, тя видя, че това, което се появи, е парче от небето или вода. Пое дълбоко дъх и постави ръката си на устата. Това беше магия! Това трябва да е работа на злия бог Океус. Тя погледна отново — нещо зелено се движеше по повърхността. Тя подскочи. Смит се усмихна с мила усмивка, ъгълчетата на очите му се набръчкаха и той се приближи до нея — да погледне. Тя беше неспокойна, мислеше, че боговете може да се разгневят, но знаеше, че не трябва да показва страха си. Боговете ненавиждаха този вид слабост. Смит подаде кутията и тя внимателно прокара пръсти по дървото. Всичко, което имаха тези странни мъже, беше толкова гладко, толкова здраво. Тя отвори бавно капака и погледна отново. Ахоне, то беше все още там! Бавно разпери пръст и докосна внимателно водата вътре. Беше твърда, замръзнала като реката Потомак през сезона на дългите нощи. Любопитството победи страха. Тя отново погледна. Боже на небето! То показва лицето ѝ! Изглеждаше така, както когато погледне в езеро, само че сега изображението ѝ беше много по-ясно. Тя можеше да види очите си, широко отворени в почуда и устата си — във форма на буквата „О“. После Смит взе нещото от нея, задържа го пред собственото си лице и ѝ направи знак да погледне. Сега в нещото беше неговото лице. Покахонтас едва повярва на това, което видя. После Смит постави нещото отново пред нея и тя се усмихна. И то също се усмихна! Тя поклати глава и се засмя. Твърдата вода направи същото! Покахонтас беше омаяна.

— Нарича се огледало — каза Смит с намигване и усмивка.

Тя погледна към Смит и пулсът ѝ се ускори. Той ѝ беше донесъл магия, магия много по-добра от тази, която някога ѝ бяха давали жреците. Той седна до нея и както беше близо, тя с облекчение откри, че не мирише силно. Но тя не можеше да откъсне поглед от очите му. Това беше първият ѝ случай да го огледа добре и тя едва потисна въздишката си. Изглежда, богът на небето ѝ говореше. Очите му бяха със същия цвят като най-чистото небе след буря, когато всичко имаше по-светъл, по-очертан контур. Бяха тъмносини.

Лицето ѝ стана безучастно. „Аз съм уязвима пред този мъж; той ме прави слаба. Трябва да се контролирам. Трябва да помня, че той е мой враг.“

Смит посочи с две ръце към себе си и погледна въпросително Покахонтас, повдигайки вежди.

— Немароф — каза Покахонтас.

— Мъж — отговори Смит. И двамата се засмяха, после повториха внимателно думите на другия.

Смит посочи към Покахонтас.

— Гренепо. — Покахонтас се засмя.

— Жена — усмихна се Смит. Смит посочи към гората.

— Мусис — извика Покахонтас.

— Гора — отвърна Смит.

Беше игра, която Покахонтас би играла цял ден. Всяка нейна частица ликуваше от вълнението, което предизвикваха тези нови думи.

Павкусакс, пушки. Памесакс, ножове. Чепсин, земя. Те повтаряха и повтаряха, докато изброиха достатъчно много думи за Смит, но не достатъчно, съвсем недостатъчно за Покахонтас. Тя знаеше, че може да запомни всички думи, дори да продължава цял ден.

Накрая Смит спря. Покахонтас изпита изблик на благодарност към този мъж, този враг. Не беше възможно да се измори от него. Но си каза: „Навярно това е, което иска да постигне. Той иска да ме обезоръжи. Искане да приспи съмненията ми, че той и мъжете му са дошли да откраднат земята ни и да разболеят моя народ. Баща ми каза да бъда нащрек и аз трябва да му се подчиня. Но е трудно. Това е именно мъжът, когото и в сънищата си на ливадата не съм срещала“.

Тя се обърна и видя, че Смит я наблюдава. Той каза:

— Жрец. — Беше една от думите, които тя беше научила. Той ѝ направи знак да остане още малко.

— Витапичевайне^[1] — извика Покахонтас, когато Смит я остави. Денят изглеждаше особено ясен. Всяко дърво, всяко цвете, всеки мъж, работещ в полето, изглеждаха ясно очертани.

През полетата, навярно на разстояние от шестдесет ярда, погледът ѝ се спря на кълвач, внасящ промяна в сиво-зеления цвят на шубрака. Ушите ѝ изведнъж доловиха шум, толкова слаб, но толкова зловещ, че тя скочи на крака. „Тези хора около шубрака не чува ли змията? Тракането на гърмящата змия трябва да се чува като гръм до тях.“ Тя се затича към тях, с протегнати ръце, с длани надолу, показвайки им да стоят тихо, много тихо.

Като видяха, че момичето бяга към тях, мъжете се извърнаха и сграбчиха инструментите си; защо бягаше към тях? Когато Покахонтас се приближи, тя се наведе, все още бягайки, и взе голям камък. С крайчеца на окото си видя, че Памоуик също бяга към тях, но все още беше далеч. Навярно също е чул змията. Изведнъж един от мъжете, седнал близо до шубрака, нададе изненадан рев. Беше ухапан. Във внезапната тишина, която последва, Покахонтас чу тракане. Беше очевидно от обърканите им изражения, че заселниците не разбраха какво се е случило. Никога преди не бяха чували такъв звук, нямаха представа за опасността му.

Секунда след вика на мъжа Покахонтас, все още бягайки, хвърли камъка. Той падна до мъжа, който се беше свил на земята, сгърчен от болка. Покахонтас видя, че змията повдигна глава и твърдото грозно тракане стана още по-силно. Още два камъка, после трети, профучаха покрай рамото на Покахонтас. Последният беше толкова близо до слепоочието ѝ, че тя се сепна, но продължи да бяга. Видя, че змията е ударена и че Секотин се канеше да я убие. Тя се втурна към ухапания мъж, свали торбичката от колана си и извади остра като бръснач раковина. Работникът изкрещя, когато разряза ухапаното място и сложи уста на раната, за да изсмучи отровата. Раненият мъж се бореше с нея, но тя го натискаше, докато се увери, че е направила това, което трябва. После се отстри.

— Ти си бързо момиче. — Памоуик стоеше до нея.

— Убих гърмящата змия. — Секотин върна томаховката си в колана и застана до тях.

— И някой почти не ме уби. — Покахонтас погледна към братята си. — Може ли някой друг да е хвърлил камък?

Памоуик поклати глава. Секотин сви рамене и погледна настрани.

— С вашата опитност навярно никой от вас не е хвърлил този камък, който едва не ме уцели по слепоочието. Сигурно някой друг е хвърлял по същото време. — Покахонтас се огледа и също сви рамене: — Бих искала да имам корен от уизан, за да го поставя върху раната, или хубава къща, където можем да оставим този тасентас. Но тези хора нямат такава.

Работниците се потяха и ругаеха, събирайки се наоколо, нещастни и уплашени от гърмящата змия. Като че ли дявол беше ударил в сърцето на новия им дом. Имаше толкова непознати неща в тази нова земя, толкова много опасности. Един от мъжете се изплю през пръсти. Докато Покахонтас ги гледаше, помисли, че може да прочете мислите им. „Мислят си, че съм някакво зло. Свързват ме със змията, вместо да са ми благодарни за помощта.“ Забеляза, че някои от мъжете я гледаха враждебно. Учуди се дали жените не са приемани добре в тяхното общество. Никога ли нямаха жени около себе си?

Видя, че Джон Смит се беше присъединил към работниците. Погледна към нея, после отново към работниците. Изглежда преценяваше положението. Тогава се приближи и нежно докосна ръката ѝ. Разбра, че той искаше тя да разбере, че я счита смела, щом бе хвърлила камък по змията, и ѝ благодари за помощта, която бе оказала на ухапания работник. Откри ли грижа за нея в гласа и маниера му? Или той просто искаше да я отдалечи от мърморещите работници? Висок мъж, облечен в черно, с бяла лента около врата, се присъедини към тях. Смит посочи мъжа и каза:

— Свещеник.

Покахонтас се учуди, че свещеник ще общува свободно с хората, както правеше този мъж. Тя го забеляза да работи и говори с мъжете при предишното си посещение, но не разбра какъв е той. Никой жрец на Поухатан не се смесваше с хората и не беше част от тяхното ежедневие. Докато Покахонтас го гледаше, не изпита страх. Той имаше мило лице и светла коса. Не изглеждаше като че ли ще я прокълне или ще иска още жертвоприношения, нито я погледна с лошо око.

След три-четири опита тя успя да произнесе името му — преподобния господин Хант, което Смит търпеливо повтори няколко пъти.

Тя се обърна към Памоуик:

— Те искат да ми покажат боговете си и свещеникът ще ме заведе в техния храм. Мисля да отида с него. Ще разбера дали техният бог е по-силен или по-слаб от нашия. Може да се окаже важно в случай на битка.

Тя слушаше и се опита да улови няколко думи, когато господин Хант се обърна към Смит и каза:

— От нея ще излезе идеален покръстен човек. Като принцеса тя ще отнесе християнското учение на своя народ. Трябва да се опитам да я обуча и привлека към нашия Господ.

Тя последва Хант през полето, което беше множество от пътеки, бразди, пънове и паднали дървета от конструкцията на форта. Стигнаха до наклонено приспособление от корабно платно, опънато между две дървета. То покриваше няколко груби пейки и дълга като магаре дървена маса.

Хант не можа да повярва на късмета си. Величествената принцеса беше първата от туземците, която пристъпи в неговата малка черква. Той беше слушал капитаните да спорят за това дали да строят, дали да се конфронтират с туземците или да ги предразположат, докато през цялото време той знаеше, че единственият начин да покорят туземците беше да ги покръсти. Християнството беше ключът към установяването на англичаните в Новия свят. Не християнството на корумпираните свещеници и Рим, а чистата религия на Англиканската църква. Все пак, не държеше ли Бог Америка скрита чак до Реформацията? У дома се вярваше, че Бог е спасил Северна Америка за протестантските сили. А тук пред него беше първата от неговото ново стадо, идеалният човек за покръстване. Той не се съмняваше, че тя ще приеме истинския Бог. Беше млада, впечатлителна и зряла, за да бъде освободена от първоначалния грях.

— Трябва да се помолим — каза Хант, като коленичи с лице към импровизирания олтар.

— Да се помолим — повтори Покахонтас. Тя притисна длани, както правеше, когато се обръщаше към Ахоне или Океус.

„Техният бог не е внушителен — помисли тя, докато гледаше към дървената маса. — Но този свещеник му се моли. Навярно е могъщ, тъй като е дал на тасентасите толкова много фини и чудновати неща, толкова много неща, които са много по-големи и по-силни от

нашите.“ Тя се огледа наоколо. „Те се молят по същия начин като нас, но къде са жертвоприношенията?“ Нямаше огньове, жертви. Тя коленичи, когато преподобният господин Хант коленичи, и притисна длани, когато той ги притисна. Затвори очи, когато той ги затвори. Тя се опита да си представи какво би направил този странен бог за нея, ако му предложи жертвоприношения. Трудно беше да каже нещо за него. Той нямаше лице.

Хант беше доволен от начина, по който Покахонтас му обърна внимание, доволен, че тя събра ръце и коленичи с него с такава готовност. Да, тя беше отличен материал. Добрият бог ще я приеме с радост в стадото си.

Покахонтас реши да се върне в лагера и да предложи специално жертвоприношение на своите богове, за да ги увери, че не се е отклонила от правия път. Ще намери бялка. И за да зарадва своя нов приятел, свещеника, ще му донесе нещо малко — морска чайка или плъх, за да извърши жертвоприношение пред този странен бог. Тя погледна скептично към масата. Ще му окаже малко уважение, но не много, за да не предизвика гняв и ревност у своите богове.

Докато гласът на преподобния господин Хант опяваше и времето минаваше, умът на Покахонтас блуждаеше към нещо, което я разтревожи. Кой хвърли камъка, който едва не я уцели в сляпото око? Ако не беше мръднала глава, щеше да бъде ударена по това най-уязвимо място. Тя беше обучавана да се цели към слепоочието, ако искаше да убие. Памоуик и Секотин контролираха напълно хвърлянията си. Те никога не грешаха и тя беше сигурна, че никой от тях не беше хвърлил камъка. Кой друг беше зад нея? Беше видяла само братята си, но, разбира се, през това време тя тичаше бързо. Опита да се успокои. „Сега трябва да се помоля на Ахоне и да ѝ благодаря, че не бях ударена.“

След доста време преподобният господин Хант завърши молитвите си. Когато сложи ръце на главата на Покахонтас и каза бърза благословия, той мислеше за това, каква добра ученичка беше тя. После двамата се изправиха на крака, пречистени от молитвите и мислите си за Бога.

[1] Чакам. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 8

Джеймстаун, 20 юни, 1607

Смит и Арчър пълзяха ниско между тръстиките и тревата до колене. Те напуснаха обсадения форт при зазоряване на лов за дивеч. Въпреки че беше краят на деня, жегата беше все още голяма. Тежкият влажен въздух гъмжеше от комари. И двамата пляскаха по лицата си, благодарни, че телата им са защитени от дрехи и броня. Металните поли, ризници и шлемове все още изгаряха телата им, но не толкова жестоко, отколкото когато слънцето беше високо. Независимо от това всеки носеше предпазливо мускета си. Над главите им небето беше все още металически синьо, полирано и блестящо като гигантско отражение върху броните им.

— Още един час и можем да тръгнем за форта. — Арчър отпусна тяло върху мочурливата земя.

Смит изсумтя. Чудеше се колко пасапеги дебнеха случай да насочат една от стрелите си в телата им. През всички години на война, която той води надлъж и нашир в равнините на Европа, никога не беше срещал такъв яростен враг. Без никакво предупреждение човек би бил направен на решето от стрели, преди да успее да зареди мускета си с барут, още по-малко да го убие. Бронята беше все пак някаква защита, ако човек не умреше от изнемощялост от жегата.

За стотен път Смит тихо изруга Едуард Мария Уингфийлд за липсата на предвидливост. Седмица след проваленото пиршество с елена пасапегите се върнаха — четиристотин силни мъже, за да щурмуват форта на колонизаторите. Трима от заселниците бяха убити, преди оръдието на кораба да се задейства. Воят и тътенът на оръдието по-скоро насочи туземците, вместо наистина да гръмне. Но поне две дузини англичани бяха убити или ранени. Оттогава заселниците бяха заклещени във форта. Невидими лъкове изстрелваха стрели пред портата, ако някой беше достатъчно глупав да излезе на дневна светлина. Беше постоянна война и по мнението на Смит — напълно ненужна. Ако бяха въведени предпазните мерки, които искаше, той

беше сигурен, че положението щеше да е съвсем различно. Скръдна зъби от безсилие. Накрая оръдията бяха смъкнати на брега и поставени на трите кули на форта. „Но това не е победа — помисли Смит — да се доказваш с цената на продължаващата война“. А сега те се сблъскаха и с глада.

Това беше вторият опит на колонизаторите да ловуват. Първият път те не успяха, но днес уловиха шест диви зайци и четири пуйки. „Все още не е достатъчно“ — помисли Смит. Запасите на колонизаторите бяха застрашително намалели. Дори и царевицата щеше да стигне само за кратко време. Реколтата през тази година беше слаба и когато той посети Починс, научи, че за колонизаторите нямаше да се отдели много храна. Изръмжа, като се сети за месните храни, които му сервираха жените на Починс.

При първото излизане на лов и тримата ловци бяха ранени и останаха да лежат с изтичаща кръв под парещото слънце от ранна утрин до залез-слънце. Чак тогава беше безопасно да се довелкват ранените обратно във форта. Те бяха трима от неработещите, които изразиха желание за тази мисия. Смит трябваше да признае, че се държаша достатъчно храбро за положението си. „Повечето бяха добри стрелци, или поне казваха, че са такива.“

— Арчър, стъмва се — каза Смит. — Сега можем да преминем бавно през тревата към откритата ливада.

„Дяволски начин да се борим с врага — с влачещ се по мочурливата земя корем. Не можем да се изправим и да се бием като мъже. Но трябва да играем по тяхната свирка. Трябва да си набавим храна. Трябва да намерим начин да се сприятелим с тези туземци, така че те да ни помогнат при обработката на тази земя.“

Когато заблестяха първите вечерни звезди, двамата мъже се втурнаха във форта. Нетърпеливи ръце разтовариха дивеча от гърбовете им; ножовете бяха готови да го почистят.

— Колко души загубихме днес, докато засяваха царевица? — попита Смит.

— Том Казън, Уилиъм Танкърд и Ричард Саймън — отговори Госнолд.

— Те взеха ли всички предпазни мерки? — Уморено, Смит разкопча ризницата и смъкна полата си. Те паднаха с тракане на земята.

Госнолд си потърка веждата.

— Ние ги прикривахме с оръдията, заредени и готови да стрелят. Но нападението от засада беше много бързо. И тримата получиха стрели в гърлата си между шлемовете и ризниците.

Смит беше ужасно изморен. Сега пък трима мъже, убити от засада. „При това темпо всички ще сме мъртви преди декември. Този глупак Уингфийлд! Ако бяхме построили форта с поле вътре в него, досега можехме да засеем. Не можем да продължим да изпращаме мъже навън да почистват и засяват, и дори да ловуват. То е сигурна смърт. В безопасност сме само вътре във форта.“

— Госнолд, мислиш ли, че хората ще работят на полето през нощта? — попита Смит.

— Няма. Много са изплашени.

Арчър предложи вода на Смит. Той пи дълго и потрепери. Водата беше мръсна! Изруга. Хората не можеха да достигнат до чист извор. Проклетите туземци не атакуваха всеки ден, а точно когато заселниците спечелеха достатъчно доверие, за да напуснат форта. Тогава те изпращаха дъжд от стрели. Смит се доближи до близкия дънер и седна. Това не беше приключение, което ще му донесе печалба, както си беше представял, нито се радваше на славата, че ще основе колония в Новия свят, както предвиждаше, когато разписа. Ето ги тук, тикнати в средата на блато, невиждащи никакво злато, затворени в лошо построен форт, с враг извън стените, който може да атакува по всяко време — невидим, безшумен. „Имаме петдесет пъти повече барут от тях и не можем да го използваме. Те се стопяват във въздуха преди първия ни изстрел.“

Смит се огледа уморено към палисадите в сгъстяващата се тъма.

— Работиха ли пак днес мъжете по форта, Госнолд? Ако са работили, по-голямата част от палисадата щеше да бъде укрепена.

— Погрижихме се за това. Имаме други проблеми, Франсис Перкинс беше заловен, че краде храна. И по-лошо, някои от мъжете бяха заловени да разграбват гробове извън форта.

— За бога, Госнолд, какви гробове? Сега?

— От това, което разбрах, а само още един човек знае, двама мъже са се сприятелили с един туземец. Не знаем как е станало, но чрез тази връзка те откриха къде са гробовете на туземците. Освен това успяха да излязат невредими от форта. Не казахме на хората за

това, защото искахме да разберем как са избягали и да ги уловим на място. Един от техните другари — работници ни каза за тях.

— А Пъркинс? Той не е работник, той не би трябвало да краде — каза Смит.

— Мъжете са гладни. Пъркинс сега е в ареста на „Годспийд“ — отговори Госнолд.

— Глупав негодник, не бива да се краде сега. Това ще покоси редиците ни бързо като треска. Има ли други болни днес? — попита Смит.

— Не, само петимата. Но при тази жегата се страхувам, че ще станат повече.

— Какво смята да прави Уингфийлд по въпроса с кражбата? — запита Смит.

— Ядосан е. И за това дело той ще разпорежи строго наказание, сигурен съм. Съветът ще има заседание сутринта. Сега ще донесе малко храна за теб и Арчър — каза Госнолд.

Смит наблюдаваше отдалечаването на Госнолд. „Добър човек е — помисли, — но преуморен и по-мършав с всеки изминал ден.“ Смит потърка очи. „Аз не мога да се преуморя. Тази ниска земя, тези комари напомнят много за Анатолия.“ Погледна към Арчър, отпуснал се тежко до едно дърво. „Никой от тези мъже не е издържал на истински трудности — помни си той. — Пътуването по океана съвсем не беше леко, но поне имаше много храна и вода.“ Видя, че Госнолд стъпва тежко с две купи водниста овесена каша. Лоша храна, но по-добра от голи охлюви и листи. Той потупа Госнолд по ръката в знак на благодарност. Обядът утре ще бъде късче див заек или пуйка.

Бяха в Джеймстаун вече месец. През това време Смит беше върнат в съвета и между него и Уингфийлд се установи неловко примирие. Успехът на Смит при осъществяването на търговията с царевица с цар Починс принуди Уингфийлд да го включи при вземането на решения. Но Смит знаеше, че все още беше в изпитателен срок. С изключение на Госнолд хората в съвета продължаваха да подкрепят Уингфийлд.

Месеца разкри много неща за заселниците. Някои от джентълмените, свободните хора, бяха най-хладнокръвните под огъня и най-бързите доброволци за опасни задължения, но не и за ръчна работа. Останалите работеха толкова упорито, колкото може човек под

слънце, много по-свирепо от това в Англия. А сега фортът беше почти завършен. Щеше да отнеме още доста време, за да бъдат завършени постройките вътре в него, но укреплението беше възможно най-здравото. Беше далеч от идеалното, но то издържа под дъжда от стрели. Туземците се отказаха да щурмуват форта.

През първите дни в Джеймстаун всекидневните посещения на Покахонтас и свитата ѝ бяха светъл лъч. Тя идваше всяка сутрин, веднага след изгрев-слънце, с шест-седем от хората си и с жизненоважни подаръци — храна. Тя и другарите ѝ се движеха тихо между работниците, като екзотични птици, любознателни и яркоцветни. Те разглеждаха всичко — лопата, делви и тигани, незареден мускет или пистолет. През няколко дни питаха за огледалото. Въртяха се пред него, като се смееха и се усмихваха, а после смело го връщаха на Смит.

Англичаните свикнаха с посещенията им. Враждебността им изчезна веднага щом узнаха, че Покахонтас е с царска кръв и дъщеря на Великия вожд, с когото всички искаха да се срещнат. Те я уважаваха така, както биха уважавали принцеса у дома ѝ и бяха дълбоко благодарни за храната, която носеше. Дори изпаднаха в грешката да са самодоволно сигурни в редовните ѝ посещения. Понякога работниците спираха, за да се опитат да разговарят с воините, които стояха тържествени и нащрек под съседно дърво.

Всеки ден Смит хващаше Покахонтас за ръка и я водеше до дънер, където седяха заедно и се учеха на повече думи. Той усети, че чака с нарастващо нетърпение посещенията им, и беше смаян, когато тя и свитата ѝ изчезнаха така неочаквано, както се бяха появили в началото. Бедата беше двойна, защото бяха лишени и от царевицата, която тя винаги носеше със себе си. Той знаеше, че никой от хората на баща ѝ няма да засегне една принцеса, така че тя да бъде наранена. Тя можеше да влиза и излиза от форта без пасапегите да ѝ пречат. Но понеже реколтата беше много лоша, поухатаните свършваха царевицата, а тя смяташе, че не може да идва във форта с празни ръце.

Забавляваше го това, че му липсват питащите ѝ очи, бързата интелигентност и нежните обноски. Тя беше властна млада жена и въпреки това в известна степен уязвима. Да, лесно беше да се разбере защо беше любимката на баща си. Смит откри, че често мисли за нея,

и това го изненада. Тя по нищо не приличаше на другите жени, които беше познавал.

Лек вятър се появи, докато мъжете се приготвяха за нощта. Чуха се откъслечен смях, повишен глас. Случаен облак премина над новата луна, увеличаващ тъмнината. До всеки от форта достигаха приглушените звуци на гората — вик на бухал, писклив вик на малко животно, някакъв слаб неразбираем звук.

Най-тежко беше времето преди заспиване. Тогава усещането за голямата гора зад форта и невидимия враг вътре в нея изглеждаше непреодолимо. Едва късно през нощта напрежението в телата леко отслабваше и за успокоение всеки се заслушваше във вдъхващия увереност ромон на речната вода, която се плискаше ритмично в бреговата линия. Мирисът на водата и морето отзад съдържаха обещанието за връщане в Англия и, усещайки това обещание, те заспиваха.

Съветът се събра скоро след зазоряване, когато все още във въздуха се чувстваше хладина, но комарите вече атакуваха. „Те са като врага извън портата — помисли Смит, — невидими до момента, в който атакуват.“

Той седна на дънер между Бартоломео Госнолд и Джон Мартин, като пренебрегна празните места от двете страни на Уингфийлд. Джордж Кендал и Джон Ратклиф оформиха съвета.

Уингфийлд не си направи труда да стане прав. Всички мъже се движеха бавно, за да пазят силите си за дневната жегата.

— Събрали сме се тук да решим как да постъпим с Франсиз Пъркинс — каза Уингфийлд.

— Обесете го — каза Смит и всички го погледнаха. Те си спомниха, че самият Смит беше почти загазил преди известно време, при пътуването към Вирджиния.

— Видях испанците да използват метод за наказание, който е ефикасен — предложи Кендал.

Мартин и Ратклиф размениха погледи. Кендал беше прекарал две години в плен по време на войната с Испания.

— Те поставят шило, прикрепено с връв, през езика на човека, а после завързват връвта към дървото — каза Кендал. — Ръцете на мъжа са вързани зад гърба му.

— И мъжът умира след известно време? — Мартин се втрени в Кендал.

— Да, след около седмица. Трябва да е по-бързо в тази жега.

— Трябва да наблегнем на факта, че не се краде храна. Предлагам да използваме метода на шилото. — Госнолд посочи ножа от едната си страна.

— Съгласни ли са всички? — попита Уингфийлд. Той се огледа. Всички бяха единодушни. — Добре, тогава колкото по-скоро, толкова по-добре.

— За колко седмици са ни останали запаси от храна? — Смит смени темата, но изказа на глас въпроса, който ги тревожеше най-много.

— Четири седмици, ако не внимаваме — отговори Мартин, който беше избран да разпределя запасите.

— Ако отплавате утре или на следващия ден, както планираме, Нюпорт, кога очаквате да се върнете с пресни стоки?

— Двадесет седмици. — Нюпорт се намръщи.

— Междувременно мъжете ще трябва да излизат от форта за риба и дивеч. Гората изобилства с храна — каза Уингфийлд. Той стана от пъна и нетърпеливо доближи кръга от хора.

— Предлагам да дойдеш с нас на лов — каза Смит. — Вече изгубихме много мъже. — Смит и Уингфийлд се изгледаха с взаимно недоверие. — Аз се опитвам да намеря някои племена, които са приятелски настроени — продължи Смит. — И най-важното от всичко: искам да открия цар Поухатан. Той може да ни помогне да търгуваме. Не мога да продължавам да ходя при Починс. Веднага щом Нюпорт отплава за Англия, искам да изследвам нагоре по реката.

— Ако е толкова опасно, Смит, ти си безразсъдно смел — отвърна Уингфийлд.

Смит не му обърна внимание. Знаеше, че го подмамва, а нищо нямаше да достави по-голямо удоволствие на Уингфийлд от това да го загуби при пасапегите.

Уингфийлд даде знак на моряците на „Годспийд“ да доведат Пъркинс на брега. Събранието свърши. Горещината вече се засилваше. Хората от съвета гледаха към кораба: на палубата четирима моряци водеха затворника със здраво завързани зад гърба ръце към изхода и чакащата лодка. Франсиз Пъркинс беше висок мъж, но сега фигурата

му беше прегърбена и краката му се влачеха, докато моряците го натикаха в малката лодка. Мъжете на брега наблюдаваха, докато лодката бързо намали разстоянието между кораба и лодката.

Докато издърпат Пъркинс на брега, Госнолд се обърна към другите членове на съвета.

— Предлагам да използваме централното дърво до площада. Всеки мъж във форта трябва да минава покрай Пъркинс поне веднъж дневно.

Другите мъже от съвета се съгласиха.

— Да събера ли сега всички неработещи до дървото? — попита Радклиф.

Когато кимнаха, Радклиф се отдалечи.

Смит погледна към Пъркинс — сега явно уплашен. Лицето му бе бяло, очите — отчаяни. „Проклет глупак! — помисли Смит. — Губим добър човек, първокласен фермер.“

Уингфийлд се обърна към Кендал:

— Виждал си и преди този начин за убиване. Моряците ще го закарат до дървото, после ще вкараш шилото.

Пъркинс издаде силен болезнен вик, дочувайки думата „убийство“. Падна на колене и замоли за милост, докато моряците с хлъзгави от топлината ръце, полуносеха, полувлачеха за ръцете и краката протестиращия затворник през ливадата към центъра на форта.

Денят беше мъглив; до този момент слънцето беше се издигнало високо в небето. Работниците оставиха инструментите си, неработещите също се събраха около кленовото дърво. Преподобният господин Хант с мрачни черни дрехи стоеше с молитвеника, докато мъжете влачеха краката си в мръсотията и избърсваха потта, която течеше от лицата им и слепваше дрехите към телата им.

Смит въздъхна. С Пъркинс щеше да бъде трудно, но все пак той не беше войник или моряк, само обикновен фермер. „Зевсе, бих искал да спре да се моли и да плаче.“

Уингфийлд вдигна ръка; мъжете утихнаха. Единственият звук беше хлипането на Пъркинс.

— Всички вече знаете, че Франсиз Пъркинс беше заловен да краде — каза Уингфийлд. — Това престъпление се наказва със смърт. Надявам се това да ви е за урок да не повтаряте примера му. — Той се обърна към Хант: — Ако обичаш, изповядай го.

Когато Хант постави ръце върху главата на Пъркинс, уплашеният мъж извика и опита да се освободи. Моряците мърмореха, докато стягаха въжетата му. Хант му каза няколко утешителни думи и го прекръсти. Докато Хант се молеше, лицето на Пъркинс се успокои, от ъгъла на устата му потече слюнка. Когато обаче Кендал излезе напред с шилото, виковете на Пъркинс за милост отекнаха между стените на форта.

Всичките чакащи мъже много пъти бяха виждали смърт чрез обесване и мъчение, но агонията на Пъркинс ги накара да се почувстват неудобно и те започнаха нетърпеливо да се въртят. Той беше човек, гладен като тях. Кражбата на храна беше престъпление, което всеки един от тях би могъл да извърши в момент на слабост. Някой от тълпата извика:

— За бога, свършвайте с това!

Чу се последен болезнен вик, когато Кендал прекара шилото през езика на Пъркинс. Моряците го вдигнаха на крака, после опънаха въжето от шилото до дървото, завързаха го и го заковаха.

Дълго време цареше пълна тишина. Един мъж плесна комар. Друг се изплю на земята. После мъжете се обърнаха, все още без да разговарят един с друг, и бавно тръгнаха към определената им работа.

Смит си помисли: „Обесването е по-добър начин за умиране, но на мъжете ще им бъде за урок“. Той потърси Госнолд и постави ръка на рамото му:

— Госнолд, изглеждаш изтощен. Хайде да се договорим. Ако отидеш на един от корабите и поспиш през деня, аз ще дойда с теб довечера да търсим грабителите на гробове. Но сега ми кажи името на мъжа, който ти каза това.

— Едуард Плам, един от дребните земевладелци, е мъжът, с когото можеш да разговаряш, и тримата ще бъдем единствените, които знаят за това. Да, изморен съм, но ще дойда с теб довечера при залез-слънце.

Тримата мъже се спогледаха. Дрехите им бяха мокри, но студът беше добре дошъл в топлата нощ. Скоро щяха да изсъхнат.

— Лесно се измъкнахме от форта с газене във водата точно под корабите, а после плувахме наоколо, за да излезем отново на сушата. — Госнолд почти шепнеше.

— Да, но сега трябва да внимаваме. Имаме късмет, че е новолуние. Крадците на гробове си почиват точно пред нас. Трябва да ги държим под око и в същото време да избягваме пасапегите. — Смит едва движеше устни. Около тях дърветата бяха нагъсто, а богатият нощен мирис на гората излъчваше приятен аромат.

— Навярно трябва да забравим случилото се. — Очевидно беше, че Плам беше нетърпелив да продължи.

— Плам, можеш да се върнеш във форта. Помогна ни, но сега ще вдигаме по-малко шум, ако сме само двама.

Смит бутна леко земевладелеца по рамото и се обърна обратно към Госнолд.

Двамата мъже стояха напрегнати, докато Плам внимателно се плъзна обратно във форта. Реката беше черна като мастило със случайно проблясване на бледа светлина върху нея. Виждаха русата му коса, леко очертана на фона на реката. Изведнъж от главата му се показа стрела. Тя стърчеше под прав ъгъл към слепоочието му. В нощта не се чу звук. Учудени, те наблюдаваха как главата бавно потъна под повърхността на плитката вода.

Смит и Госнолд се спогледаха. Всичко стана за секунди.

„Опасно или не — помисли Смит, — нямаме избор, трябва да продължим.“ Той се обърна към Госнолд и с почти доловим шепот каза:

— Трябва да продължим. Би било самоубийство да се върнем по вода през следващите няколко часа.

„Тъй като е тъмно — помисли той, — сигурно за туземците е трудно да ни виждат в гората.“ Освен това убиецът може да е самотен ловец, връщаш се от нападение. Ако до тях имаше само един индианец, те бяха сравнително в безопасност, но ако е група...

Защо мъжете, които преследваха, не бяха застреляни? Те вдигаха шум като движещи се наоколо мечки. Ето защо Смит беше сигурен, че това е сам индианец. Той е помислил, че заселниците са група и не е посмял да атакува сам.

— Хайде — каза той на Госнолд. — Движи се приведен и близо до дърветата.

Смит се смрази при мисълта, че всяко тяхно движение причинява кресчендо от шум. Всяка стъпка, която правеше, като че ли откриваше маса от листи и клонки. Въпреки това знаеше, че звукът се

усилва в ушите му, защото горската земя беше чиста. Той и Госнолд чуваха отчетливо мъжете пред себе си. Намериха пътека и стъпваха по-леко. Грабителите на гробове изглежда никак не внимаваха, защото вървяха шумно през гората. Очевидно пътят им беше познат. Смит се разстрои, че не може да вижда плячката си, но ги чуваше добре.

След пътуване, което им се стори много дълго, Смит чу, че мъжете спират. Той отметна ръка и даде знак на Госнолд, че навярно са пристигнали на местоназначението си.

Смит и Госнолд се придвижиха внимателно напред, докато стигнаха до празно пространство. Те различиха двамата мъже, движещи се бавно между чисти купчини земя, навярно петдесет. Разпръснати между гробовете без никакъв ред стърчаха стълбове, високи шест фута, гравирани и боядисани, изглеждащи като пазачи на мъртвите. В далечината избуха бухал. После гората утихна. Даже грабителите утихнаха.

Наблюдаващите видяха как двамата крадци пускат помежду си торбата, която носеха. Извадиха от нея няколко предмети, които Смит и Госнолд се опитаха да различат. Слаб проблясък от лунна светлина показва, че това са саби и мускети, навярно от арсенала във форта. Двамата мъже ги поставиха грижливо от едната страна на гробището. Те се движеха сигурно; Смит си помисли, че често са идвали тук. Мъжете останаха прави за момент, като си говореха, после тръгнаха бавно между купчините земя. Изглежда, търсеха знак. От своя добър наблюдателен пункт, леко по-висок от мястото на гробовете, Смит не можеше да разбере какво търсят. Накрая те спряха пред една купчина, изглеждаща малко по-висока от другите, макар Смит да помисли, че това може да е плод на въображението му. Среброто на пълната луна над върховете на дърветата излъчваше слаба светлина.

Един от мъжете клекна и като че ли започна да драска по земята с ръце. Тогава Смит и Госнолд чуха звука от удара на кремък.

— Ще запалят огън — каза Госнолд, повдигнал вежди.

Затрептя слаб пламък и двамата мъже извадиха лопата от торбата и започнаха да копаят в купчината. Единият от тях копаеше внимателно, после се наведе и подаде на другия дълъг около фут предмет. Използва брадва, за да изкопае друг предмет със същата дължина и размер като първия, и пак го подаде. После и двамата мъже

хвърлиха пръстта обратно върху купчината и я загладиха, така че да прилича на останалите гробове в гробището.

Придвижвайки се вече бързо и крадешком, те извадиха от торбата две дълги вили, поставиха предметите в краищата им и нетърпеливо ги сложиха в огъня. След малко сграбчиха нещата с ръце, забиха зъби в опушените остатъци и започнаха лакомо да ядат. Струйка пушек донесе аромата до Смит.

— Велики боже, Госнолд, те ядат човешко месо от новите гробове!

На следващата сутрин във форта Смит и Госнолд, уморени и обезсърчени, обсъждаха случката от предната нощ.

— Навярно те са уредили да заменят оръжия с пасапегите, което обяснява увереността им в гората. Но съм напълно сигурен, че споразумението им не включва плячкосване на гробовете.

— Много бързо изчезнаха, когато ги изненадахме. Не вярвам да опитат да се върнат във форта, за да получат смъртна присъда. Навярно ще опитат да заживеят с приятелски настроено племе. Във всеки случай не трябва да се безпокоим за обесването им. И си върнахме оръжията.

„Госнолд изглежда много болен — помисли Смит — и нашата разходка снощи не му помогна. Отвращението, което изпитва, което и двамата изпитваме, ни обезкуражи.“ Смит се опита да разсее приятеля си с разговор:

— Нюпорт ще отплава утре. Отложи с един ден. Той има много хубав дървен материал за продан в Лондон и добър товар от корените на американско лаврово дърво. У дома са сигурни, че лекува сифилис. — Той се изправи и се приготви да тръгва. — Ще имаме още една среща на съвета след обяд, но преди това ще се срещна с Ратклиф и Мартин. Те имат и друг проблем за обсъждане. Опитай се да починеш, Госнолд.

Когато Смит се запъти към срещата, мина покрай Пъркинс, все още закачен за езика към дървото. Стоновете му бяха утихнали във влажния въздух. Всеки човек от форта трябваше да минава покрай него няколко пъти дневно. Агонията му щеше да възпре другите да нарушават правилата на компанията. Смит беше изумен от престъпленията, които могат да сторят стотина мъже, затворени в

ограничено пространство. „Нуждаем се от по-строга дисциплина“ — каза си той.

Джон Мартин, силен и мрачен, чакаше Смит до църквата. Широкото му лице беше набръчкано от безпокойство. Не си направи труд да го поздрави.

— Джон, мислим, че Джордж Кендал е испански шпионин.

Смит се изсмя. Един от членовете на съвета! Изглеждаше невероятно. Но после, след случките от отминалите двадесет и четири часа... Смит въздъхна.

Радклиф, който стоеше до Мартин, изглеждаше ядосан.

— Може да се смееш, но ако испанците ни атакуват тук, докато „Сюзън Констънт“ е далеч, ще бъдем унищожени.

Смит поглади с ръка брадата си. Това беше ужасно затруднение. Испанците биха могли да разрушат форта. Освен това те могат тайно да се обединят с туземците, които да им свършат работата, а те да им дадат само оръжия и указание как да пробият защитата на англичаните. Съветът никога няма да научи, че испанците са се намесили.

— Ако това, което казваш, е вярно, наистина е сериозен проблем. Някой забеляза ли испански кораби? — попита Смит.

— Не, не още — отговори Мартин.

— Друг някой подозира ли Кендал?

— Джеймс Рийд, дърводелецът — каза Ратклиф. — Въпреки че няколко от нас наблюдаваха Кендал, Рийд беше особено наблюдателен. Три пъти Кендал е бил забелязан да разговаря с един от воините на пасапегите, когато те дойдат с така наречените миролюбиви мисии. Никой друг не е успял да установи контакт с това племе.

Смит изглеждаше скептичен. Мартин не знаеше за мисията му с Госнолд предната нощ. Пасапегите са били много по-активни вътре във форта, отколкото Смит и другите членове на съвета можеха да предположат.

— Но това съвсем не е основание да подозираме, че Кендал е шпионин — каза Смит.

— Да, но Рийд е открил кодирано писмо между нещата на Кендал.

Сега Смит наистина се разтревожи. Кендал присъстваше на всяко заседание на съвета и беше посветен във всеки план. Ако имаше

някакво основание за подозрението на Рийд, това означаваше, че сега колонията трябва да се занимава и с испанците, освен с враждебните индианци, глада и треската. Не беше тайна, че Испания искаше източното крайбрежие на Новия свят от Флорида до Нюфаундленд.

Мартин продължи:

— Сигурни сме, че Кендал планира да изпрати писмо по Нюпорт на „Сюзън Констънт“ до испанска свръзка в Лондон.

Смит помисли за момент. „Ако това е така, когато даде писмото на Нюпорт, той ще го прочете. Ако то е подозрително, ще оковем Кендал в окови и ще разберем истината.“

ГЛАВА 9

Скалистото заливче на Великия вожд, август 1607

Той беше избраникът на баща ѝ. Покахонтас отново го погледна. Знаеше, че е важно да се омъжи за Кокум по политически причини. Със сигурност баща ѝ беше избрал красив мъж, много красив мъж. Но имаше нещо в устата му, нещо, което не можеше точно да проумее, което я безпокоеше. Студенина ли усещаше в него? Той беше самата нежност, откакто тя се върна във Веровокомоко. Беше галантен и любезен, също като баща ѝ. Тя знаеше, че се очаква да легне с него, за да потвърди техния годеж, но не желаше да предприема тази стъпка. „Нима се страхувам от улавяне в капан? — попита се тя. — Но хваната от какво? Дали животът с този мъж ще ми отнеме нещо? Дали тялото ми ще ме предаде с копнежа си за неговото, когато душите ни не са в хармония?“ Тя погледна към заоблените си гърди. Когато я докосваше, докато танцуваха или се разхождаха наоколо, тя имаше приятно усещане. „Даже и сега — помисли тя — докато стоя тук, в кръга от усмихнати приятели и семейство, гърдите ми се втвърдяват, понеже той е до мен и го усещам. О, Ахоне, бих искала да съм горски звяр и да нямам всички тези сложни мисли, които ме разстройват. Бих искала да се слея с него, да изпълни тялото ми със семе, да се наслаждавам и да се забравя. Никога преди не съм изпитвала такива противоречиви чувства.“

Бащата на Кокум, вождът на чикахомините, беше труден човек, който вярваше, че сеейки раздори, увеличава мощта си. Винаги когато Поухатан и другите вождове в кралството решаваха как да действат, Поухатан трябваше да изпраща съобщения, делегации, а понякога заплахи към чикахомини, за да спази решението.

Баща ѝ, Великият вожд, ѝ се усмихна окуражително с усмивка, която казваше: „Хайде. Или поне опитай“. Покахонтас се усмихна в отговор на баща си. Дали беше само плод на въображението ѝ или братята и сестрите ѝ също я чакаха да вземе Кокум? Баща ѝ каза:

— Покахонтас, като подарък ти предлагам моето лично скалистозаливче от днес на обяд до утре при изгрев-слънце.

Очите на всички се обърнаха първо към Великия вожд, а после към Покахонтас. „Значи той ме подтиква — помисли тя. — Никой никога не е виждал залива, освен баща ми и съпругите му. Не мога да откажа.“

Покахонтас се усмихна на баща си по начин, който прикри вътрешното ѝ вълнение.

— Колко мило от твоя страна, татко. Ще тръгваме.

Току-що свършиха с обяда. Тя се обърна към Кокум и той стана заедно с нея. Почувства тялото си тежко и бавно, но до нея Кокум се движеше с обичайната си лека грация. Той се протегна да докосне ръката ѝ и тя се почувства дори по-мудна. Двама пазачи се движеха напред да ги придружат, за да осигурят уединението им. На Покахонтас не ѝ се искаше толкова много хора да знаят, че тя и Кокум са заедно, но беше обичай да бъдат тържествено наблюдавани, докато вървят надолу по пътеката към водите на реката. Тя знаеше, че след като тя и Кокум отминат, ще има много приказки, разказани похотливо, които ще забавляват и занимават останалите отзад. По-късно ще има музика, песни и танци. Не толкова, колкото по време на сватбата, но годежът беше също празненство. После жреците ще кажат няколко думи и ще се помолят тя да забременее веднага, така че по време на сватбата тялото ѝ да бъде изпъкнало и натежало от плод.

Тя и Кокум вървяха бавно по пътеката. До заливчето на Великия вожд имаше около миля разстояние, а по това време на деня слънцето беше високо. Кокум често се присягаше да милва врата ѝ или нежно да прокара пръст между лопатките ѝ. Тя си помисли, че ако тялото ѝ стане по-тежко, няма да може да върви. От време на време тя откъсваше някое особено красиво цвете, а Кокум го вземаше и го поставяше на гърдите или в устата ѝ. „О, да, това, което говореха за Кокум в къщата за жените, е наистина вярно.“

В края на заливчето, където водите завиваха изкусително пред тях, пазачите изостанаха. Кокум се обърна към нея и бавно я дръпна към зелената все още трева и нежно прокара пръсти по едната, после по другата ѝ ръка. Той едва я докосна, но погледна към гърдите ѝ и се усмихна. Покахонтас се почувства като че ли теглена през топла вода.

Тялото ѝ бавно започна да се отпуска, но тежестта остана. Кокум я наблюдава известно време, после се наведе към ухото ѝ.

— Ела. Клоните на дървото над нас са гъсти, удобни и хладни. Нека си починем, докато намалее горещината.

Кокум се качи на по-ниските клони с бързи меки движения. Той подаде ръка и тя скоро беше зад него, а после над него, нагласяйки се удобно в разклонен на три чатал на дървото. Тя почувства как пръстите му започват да се плъзгат около глезените и нагоре по крака ѝ. После устата му се задвижи бавно по гърба и под ръцете ѝ. Той я галеше бавно, отпуснато. Тя се чувстваше като в пашкул, докато топлият въздух циркулираше под и над тях.

При всяко бавно докосване мускулите ѝ се отпускаха малко повече, докато тялото ѝ не беше вече тежко, а отпаднало. Докосването му, изглежда, беше навсякъде, леко, нежно, но започващо да действа при всеки отклик на тялото ѝ. Тя като че ли плуваше във въздуха и единствените опорни камъни бяха топлата му уста и нежните му пръсти. Тя желаше това прииждащо чувство, това разтваряне на вътрешността си, този копнеж да продължава и продължава. Нямаше място върху тялото ѝ, което той да не изследва и нежно да възбуди, така че на моменти тя се чувстваше като че ли се носена на границата на съзнанието в люшкащи вълни от чувства. След една дълга възходяща вълна на прелестно чувство тя не можа да търпи повече и тялото ѝ се разтърси в пълен отклик. О, а това даже не беше всичко. Тя обърна лице. Очите му блестяха близо до нейните, полуусмивка играеше на устата му.

— Ще има още, Малко снежно перо, ще има още — прошепна той в ухото ѝ. — Спи сега.

Покахонтас дойде бавно на себе си и за момент се учуди дали беше почувствала нещо, освен това мудро, нежно, олюляващо желание. Ръцете и устата на Кокум бяха отново навсякъде, но този път той каза:

— Ела, сега е по-хладно. — Той я отнесе, все още полузаспала, долу на покритата с мъх земя, и я положи на влажния зелен килим, вземайки едно от перата, което тя беше хвърлила — не беше ли само преди няколко години? Изглеждаше като цял живот. Той движеше перцето бавно по тялото ѝ, вече топло и приемащо, докато тя се изправи и го дръпна към себе си.

— Моля те — прошепна тя, — моля те.

Той прокара уста по гърдите ѝ, бавно, бавно, о, толкова дълго, докато тялото ѝ не можеше повече да търпи и освобождаването дойде като благословия. Тя като че ли си спомни, че отново потъна в полусънно състояние, че повече нямаше собствена воля, че този мъж напълно владееше тялото ѝ.

Отново дойде в съзнание. Не знаеше колко дълго беше спала, но тялото ѝ все още беше в очакване. Изглежда, това усещане е постоянна част от нея; никога няма да се освободи от него. Бе събудена от нежна уста, която се движеше по корема и между краката ѝ. Сега тялото ѝ беше върху равнина, където всяко докосване като че ли се усилваше, а треперещото освобождаване беше само малък натиск.

Тя отново потъна в полусън и когато се събуди, небето не беше вече синьо, а черно като меко кадифе. Част от разума ѝ се чудеше кога толкова бързо се е стъмнило. Останалата част от нея знаеше само, че шумът на речните вълни звучеше в ушите ѝ и мекият пясък беше под тялото ѝ, тялото, което повече не беше нейно, а принадлежеше на този мъж, който си играеше с него като че ли свиреше на собствената си флейта.

Сега, усещайки хладината под себе си, краката ѝ бяха по-малко трескави, но дълбоко в нея имаше постоянен копнеж, друг толкова силен глад, че тя не знаеше дали може да му устои. Разбра, че се моли — Покахонтас, която никога не се молеше. Тя почувства присъствието му върху себе си. Тъмният контур на главата му се беше надвесил в очакване, а ръцете му отново си играеха с тялото ѝ и тя почувства, че потъва по-дълбоко във властта му. Чу гласа си като че ли от разстояние, стенещ и стенещ — ще спре ли някога? С разума си плачеше, молеше се на Ахоне, о, Ахоне, докато усети движението му, почувства го как започва и навлиза бавно, после влезе по-навътре, достигайки дълбоко в нея. Ритъмът беше бавен и дълбок, и нежен, побавен от плискането на речните води в краката им и тя се вкопчи в него, като че ли той беше единствената реалност в свят от усещания и пулсиращо желание.

В черната нощ тя повече нито виждаше, нито чуваше. Преминаваше от съзнание в безсъзнание. Понякога усещаше камъчета под себе си, после отново трева и мъх, а после вода до гърдите си. Понякога имаше пясък под нея и тези моменти бяха бързи и

промушващи и тя викаше силно, усещайки екстаза на тялото си. А през цялото това време усещанията ѝ бяха забулени от екзалтиращо отдаване, копнеж и екстаз.

С първите лъчи на зората той вече не беше там и навсякъде, а стоеше настрани и чакаше. Взе ръката ѝ и заедно тръгнаха бавно по пътеката. Чак тогава разбра, че не беше видяла скалистото заливче.

Великият вожд погледна любимото си дете. Покахонтас видя, че сега той я вижда в различна светлина. И той ѝ говореше като на жена, а не като на младо момиче. „Дали печатът на зрелостта ми е толкова отчетлив?“ — зачуди се тя.

— Покахонтас, искам да забравиш тасентасите. Искам да събираш данъци, докато формално си съпруга на Кокум. После, след първото ти раждане, ще те повиша в ранг. Никоя от дъщерите ми не е била провъзгласявана за вероанскуа. Считам, че ти си най-обещаващата, най-интелигентната. След някои напътствия чувствам, че ще бъдеш способна владетелка на свое собствено племе.

— Благодаря, татко. Това е много хубаво предложение. — Покахонтас се усмихна. Но мисълта за Кокум и властта над тялото ѝ я накара да се свие от страх. Как да обясни на баща си, че нещо в Кокум я тревожи, въпреки че той беше мил и деликатен. Как да обясни, че Кокум трябваше само да докосне долната месеста част на ухото ѝ и тя изпадаше в треска от страст? И след всичко това тя не чувстваше нищо, освен задоволеността на тялото си. Нещо в самата ѝ същност остана изплашено от начина, по който той я разделяше от нейното вътрешно аз.

— Татко, нека първо да науча всичко за тасентасите. Знанието ще бъде голяма помощ за теб.

— Но, Покахонтас, не искаш ли да останеш близо до Кокум? Той не ти ли доставя удоволствие?

„Да — помисли Покахонтас, когато тя и Кокум се върнаха от годежа си и след сутрешните ѝ молитви към Ахоне и банята беше съвсем очевидно, че Кокум е спечелил репутацията си като най-умел с жените воин. През тази нощ тя се беше променила. Знаеше това така, както и другите. — Довечера или когато пожелае, Кокум може да дойде, да постави ръка върху гърдите ми и да ме вземе както той иска. Не, трябва да избягам. Трябва. В противен случай ще стана негова робиня.“

— Да — каза тя на баща си, — но аз имам все още много време за събиране на данъците и за поемане на тежките си отговорности. Вече ти дадох ценна информация за странниците, но не съм свършила. Искам да говоря техния език по-добре, така че да мога да узная повече неща за тях. Това също ще бъде ценно, когато стана вероанскуа.

Поухатан се усмихна. Тогава Покахонтас разбра, че битката е почти спечелена. Почтително зачака.

— Покахонтас, ти винаги изтъкваш отлични доводи за това, което искаш да направиш. Не те упреквам за желанието ти да научиш езика им. Но аз искам да пропъдя тези странници в морето, защото не съм съгласен с теб, че са миролюбиви хора, които искат само да изследват и търгуват, а после да се върнат в страната си. Страхувам се, че от тяхната далечна страна ще дойдат още. Ще продължа с указанията си към пасапегите да ги безпокоят с постоянни нападения. Ти ще се върнеш да ги посетиш, но скоро и се връщай бързо. Имаме да вършим работа, ти и аз.

Покахонтас се хвърли към баща си, за да му благодари:

— Татко, благодаря ти много. Ще взема същата свита като преди и ще използвам същия лагер. А аз знам какво искаш от мен. Ще тръгна колкото е възможно по-скоро.

Щеше да избяга от Кокум! Ще отложи неизбежното за малко по-късно. Ще се върне при тасентасите и ще учи, ще учи още повече. Ученето ѝ даваше власт, а на нея това ѝ харесваше. Беше благодарна на този, който изглеждаше като пратеник на бога на небето. Беше толкова мил с нея. Искаше отново да види Джон Смит, защото именно той я учеше толкова добре. Да, тя толкова много искаше да го види. Когато го гледаше в очите, все едно че гледаше право в очите на бога на небето. А това ѝ вдъхваше вяра.

„Само още една нощ с Кокум. Няма да му хареса, че напускам, защото той също изпитва удоволствие от властта и особено от властта, която има над тялото ми. Само като си помисля какво ще ми направи довечера, коленете ми се разтреперват. Бих искала да говоря за това със сестрите си или баща си, но Поухатан вече е решил за тази женитба. Той мисли, че е намерил мъжа, който ще ме направи най-щастлива и в същото време ще укрепи кралството си. Може би едно дете би променило нещата. Баща ми оставя съпругите си в момента, когато родят. Навярно Кокум ще направи същото. Довечера Кокум ще

ме погълне. О, бих искала да нямам това чувство, че той е полудявол! Да, това е. Това е бедата.“ Тя спря за минута и тялото ѝ потрепери. „Океус трябва да е неговият бог, а Океус е силен, толкова силен, толкова зъл! Нима Кокум ме държи под магията на злия бог?“

Те отново спряха на лагер близо до старата вълча бърлога. Сега дните трептяха под слънцето и даже нощите се спускаха като че ли богът на огъня издишваше своето неодобрение към света.

Покахонтас беше донесла със себе си малко царевица от Веровокомоко. Тя знаеше, че тасентасите я харесват, а не искаше да пристигне с празни ръце след толкова дълго отсъствие. Тя би искала да донесе жертва за техния странен и грозен бог — дълго парче дърво с четири крака върху земята, което не приличаше на никой друг бог, когото някога беше виждала. Но когато беше за последен път в Джеймстаун, тя донесе къртица и две крастави жаби за жертвоприношение. Техният свещеник реагира първо с ужас, а после беше близко до отчаяние. Той търпеливо обясни, че християните не принасят в жертва животни на своя бог.

Сега, когато влезе във форта със Секотин, Памоуик и няколко воители, носещи царевицата, селището беше странно тихо. Тя се огледа и видя едно-две познати лица, но много малко мъже работеха. Къде са всичките хора? Накрая тя видя този, когото наричаха Джон Мартин. Той спря изненадан при вида на Покахонтас и свитата ѝ. Тя го поздрави и попита къде е Джон Смит.

— Той е с Бартоломео Госнолд, който е много болен. Те са в къщата за събрания. И няколко други болни са там.

Покахонтас забърза към къщата, но когато влезе, мирисът на болни я зашемети. Никога не ѝ се беше случвало подобно нещо. В света на баща ѝ всеки болен се оттегляше в сауната и изгаряше треската си. Тя си спомни, че тук те нямат сауна.

Видя Смит, преди той да я види. Беше по-слаб и почернял, кожата му бе закалена от слънцето, но косата му приличаше повече на златна царевица, отколкото на изгрева на слънцето отпреди. Когато се обърна и я погледна, очите му бяха същите като на бога на небето и той ѝ се усмихна щастливо. Дойде бързо при нея, покрай лежащите на пода мъже, взе двете ѝ ръце и я изведе навън.

Погледна я внимателно и Покахонтас помисли, че той също долови, че тя вече е истинска жена. Отидоха да седнат на дънера, на

който обикновено седяха, докато учеха езика на другия. Покахонтас го погледна отново и се почувства по същия начин, както когато посещаваше ливадата си — като че ли ще се случат само добри неща.

Те говореха бързо на смесица от английски, поухатански и със знаци, но най-вече на английски, тъй като паметта на Покахонтас й беше послужила добре. Смит й каза, че много от мъжете са болни от блатна треска, че Госнолд изглежда няма да преживее и един ден. Каза й, че мъжете са гладни, ужасно гладни. Нюпорт, мъжът с едната ръка, е заминал за Англия да донесе храна, но не го очакват по-рано от падането на снега. Сега й говореше като баща й; отнасяше се с нея като към възрастна.

— Донесох ви царевица. — Покахонтас показва войниците си, стоящи близо до вратите на форта. — Не знаех, че мъжете ти са толкова гладни и болни, иначе бих се опитала да донеса повече.

Тя попита защо във форта нямат сауна за лекуване на болните. Когато Смит погледна учудено, тя обясни, че това е затворена стая с голям огън вътре, над който вода в големи котли отделя горещи облаци пара. Тя обаче разбра, че този метод за лекуване на болните му беше много чужд, за да го разбере. Тогава запита кои корени използват за лекарство. Той каза „никакви“, но тя се разведри. „Значи този метод не му е чужд“ — каза си Покахонтас.

Той я заведе отново в къщата за събрания, за да види болните. Имаше около двадесет и пет мъже, лежащи близо един до друг в претъпканата стая. Някои имаха дебели рогозки под себе си. Други лежаха на голия под. Някои от тях стенеха и се въртяха, но повечето бяха много слаби, за да се движат. Телата им бяха отекли и жълти или съсухрени и сиви. На Покахонтас й се повдигна от вонята на болни и неизмити тела, но си проправи път до мястото, където Смит се беше надвесил над Бартоломео Госнолд. Тя знаеше, че е един от истинските приятели на Смит. Когато го погледна, тя също усети, че не му остава дълго да живее. Той лежеше със затворени очи, а лицето му беше пепеливо. Малко плът беше останала по тялото му, а костите на лицето му бяха изскочили така, че той приличаше на карикатура на предишното си аз.

Тя постави ръка върху ръката на Смит.

— Ще изпратя за сестрите си, които са в лагера. Може да имат корени от уизан със себе си. Ако ли не, ще намерят няколко. Веднага

трябва да дадем на мъжете разтвор от билката. Освен това трябва да ги измием и да изперем дрехите им.

Тя избърза да даде указания на Памоуик, който стоеше отвън, да изпрати един от войниците при сестрите й. После помоли Секотин с двама от другите войници да запалят огън пред къщата и да сложат казан с вода, която да заври. Опита се да си спомни какви лекарства да използва. Тя благодари на Ахоне, че е научила много лекарства от старите жени пред сауната във Веровокомоко преди няколко зими, когато двама от жителите се бяха разболели, а единият — умря.

Върна се при Смит, който се беше надвесил над приятеля си. Видя, че хвана ръцете на Госнолд, кръстоса ги на гърдите му и затвори очите му. „Смит постъпва с умрелите като нас — помисли Покахонтас. — А сега се моли също като нас. Навярно боговете ни не са толкова различни.“

После Смит се обърна и тя видя колко е тъжен. Синьото на очите му беше помътняло, а раменете му бяха хлътнали. Но само за момент. Той се изправи, челюстта му се втвърди, погледна към един от лейтенантите си, стоящ наблизо, и даде нареждания.

Покахонтас и сестрите й не обръщаха внимание на жегата и палещото слънце, докато вървяха с мъка между болните мъже. Те ги почистиха, насила ги накараха да изпият горчивата билкова напитка и извариха мръсните им дрехи. Искаха да ги изгорят и да им дадат вместо тях чисти кожи, но Смит ги спря и им обясни, че дрехата на мъжа е много важна за него. Тя показва ранга и положението му в обществото. Покахонтас погледна внимателно към мръсната купчина и се зачуди къде е показан рангът, но вече се беше предала пред много от странните обичаи на тасентасите.

В продължение на няколко слънца Покахонтас и свитата й напускаха лагера достатъчно рано, за да надзирават приготвянето на царевичната каша във форта, преди да започнат да се грижат за болните мъже. Всяка сутрин Смит я чакаше с новини за случилото се през нощта. Всеки ден тя ставаше все повече и повече нетърпелива отново да го види. Изварената питейна вода, коренът от уизан, заедно с хранителната царевична каша, имаха целителен ефект. Въпреки че в гробището имаше около четиридесет пресни гробове, оцелелите мъже започнаха да напълняват и отчаянието изчезна от очите им. Сега всеки мъж във форта следеше Покахонтас и сестрите й с признателни очи.

Но те поздравяваха тихо именно „малката принцеса“, както я наричаха, и се стараеха да ѝ помогнат по всеки възможен начин. Без съмнение, тя беше водачът на своя народ, истинска аристократка и нейното присъствие възстанови вярата им в туземците.

Заета с тежка работа, занимаваща се с кризите на гладуващите и отървали се от епидемията мъже, Покахонтас занемари задълженията към баща си. Вместо това започна да усеща нова топлина, почти родство с тези странни мъже, които се отнасяха към нея с толкова вежливост и учтивост, на каквито се радваше в царството на баща си. Сега тя с нетърпение очакваше техните бързи усмивки. Някои от тях ѝ помагаша да научи нови английски думи. Тя беше благодарна, защото нямаше време за уроци със Смит. На тяхно място обаче ставаше нещо много по-важно. Между Покахонтас и Смит се беше зародила връзка, която едва ли се нуждаеше от думи. Докато се трепеше през тези тежки дни, Покахонтас откри, че никога не е била по-щастлива. Този странник с неговите странни маниери вече не ѝ беше така странен. В съвместната си работа те се движеха в хармония, почти по инстинкт. Беше нещо, което не ѝ се беше случвало, даже когато ловуваше с братята си.

В началото, когато се връщаше в лагера при залез-слънце, уморена, но някак развеселена, тя благодареше на Ахоне, че отложи предстоящата ѝ женитба и задължения. Но докато дните минаваха, а щастието ѝ ставаше по-голямо, тя започна да желае животът ѝ да продължи по този начин. Защо да не може да остане с тасентасите и да им помага и в същото време да бъде вярна на баща си, дори да се омъжи за Кокум? Знаеше, че това е невъзможно, но го желаше със сърцето си и търсеше извинение за вярата си към тасентасите. Посланията до баща ѝ бяха неизменно благоприятни за странниците, а отговорите на баща ѝ започнаха да стават по-кратки и по-резки.

В ден, който не беше много горещ, готвачът на форта ѝ припомни, че царевицата вече свършва. Покахонтас извика братята и сестрите си и те решиха да разкажат на тасентасите за приятелските племена, които биха разменяли с тях. Покахонтас се съгласи с по-раншното мнение на Смит, че той не бива да иска повече от запасите на Починс.

Секотин напомни на Покахонтас, че е време да покажат на тасентасите как да ловуват и да ловят риба. Сега, след като оздравяха,

те се нуждаеха от пресен дивеч, който да замести липсата на царевица. Но Секотин добави с насмешка в гласа си:

— Ръцете им са толкова тромави, а паметта им е толкова лоша, че ще им е трудно да усвоят рибарските мрежи и капаните в реката.

— Запомни, Секотин, те са от друга земя — каза Покахонтас. — Освен това не са толкова силни и здрави като нас.

Покахонтас почака, докато слънцето се спусна близо до гората зад нея. Тогава откри Смит и заедно тръгнаха към обичайното си място за среща на дънера до временната църква.

— Отново свършихме царевицата. Ще ти кажа кои племена ще бъдат приятелски настроени и ще търгуват с вас. Два пъти молих баща си за царевица. Той ми я даде като награда, защото мисли, че е предимно за мои нужди, но не мога да го моля отново. Не е лесно с него, Джон.

— Разбирам това.

— Стой далеч от пасапегите, уеаноките и чикахомините. Чискиаките, куийогкоханоките и вараскуеоките ще са приятелски настроени. Но разменяй внимателно. Не им давай твърде много. Справедливо е да се размени една сабя за десет кошници царевица или една огърлица от мъниста за двадесет кошници. — Тя се подвоуми за момент, преди да продължи. — Нека дадат пиршество и жени за теб и мъжете ти. Ще се обидят, ако отхвърлите предложението им.

После Покахонтас описа характеристиките на различните племена и каза на Смит как да разпознава приятелските от неприятелските индианци и как да се държи, за да не ги обиди несъзнателно.

Смит се облегна напред.

— Покахонтас, искам да се срещна с баща ти, Великия вожд.

— Тази среща трябва да се уреди много внимателно. Както ти казах, той е труден човек. Тук съм вече почти един пълен лунен цикъл, месец. — Тя се усмихна при новата дума. — Трябва да се върна и да му кажа за преживяванията си тук. После ще се опитам да уредя среща. Трябва да ти кажа, че той не е благоразположен към теб и хората ти, поне не още.

Смит се обърна към нея и тя видя ново изражение в очите му, изражение, което накара стомаха ѝ да се свие, а ръцете ѝ да изтръпнат. Тя усети, че диша тежко.

— Ти ни спаси, Покахонтас. Не ми се иска да си отиваш.

Той се протегна и докосна ръката ѝ. Тя усети как тялото ѝ започва леко да трепери. „Не мога да откъсна очи от неговите — помисли тя. Чувствам, като че ли потъвам в сините им дълбини.“ Тя отвори уста да каже нещо, но не се чу нищо. Цялата се беше парализирала от изражението на очите му.

Той се пресегна и нежно погали бузата ѝ, отмятайки назад косата ѝ. Докосването му беше толкова горещо, че на Покахонтас ѝ се стори, че ще припадне.

— Извинявай, капитане. Помоли ме при залез-слънце да говоря с теб за съкровищницата.

Стреснаха се. Лоуъри, дърводелецът, стоеше пред тях със свити от страни ръце.

Смит кимна на Лоуъри и му каза, че ще тръгне с него. Докато Лоуъри се отдалечаваше, Смит се обърна към Покахонтас:

— Трудно ни е да говорим насаме, но искам да разбереш, че съм ти повече от задължен, че ни спаси. В този Нов свят ти си незаменим човек. Върви при баща си, той те чака, но моля те, върни се скоро. Имаме нужда от теб. — Гласът му се сниши. — А аз искам да те видя.

Беше ѝ невъзможно да откъсне очите си от неговите. „Трябва да тръгна вече — помисли тя, — но аз съм щастлива тук, до него.“

След дълго време тя се обърна. Все още не можеше да говори. Не беше като буца, заседнала в гърлото ѝ. По-скоро като че ли невидима ръка притискаше нежно устата ѝ. Почувства хлад между лопатките си. Не беше ли предупреждение от злия бог Океус?

ГЛАВА 10

По реката, декември 1607

Вълничките се плискаха нежно срещу лодката, докато тя прорязваше водата на реката. Смит седеше отзад толкова удобно, колкото бе възможно в поддаващия малък съд. Той реши, докато нагласяше кожите върху краката си, че утре ще разменя за кану, ако индианците биха му дали едно. Те бяха много по-добре конструирани и по-лесни за маневриране от тази малка лодка.

Водата беше леденостудена. Синьото на небето сега беше дълбоко, мъртвешки зимно. Много от листата на дърветата бяха окапали и само най-здравите бяха запазили някакъв цвят. Есента беше успешна; заселниците можаха да търгуват за храна с някои съседни племена. Смит откри, че по пътя си към къщи последното лято Покахонтас беше посетила всяка група, при която той беше пътувал. Но защо не се върна? Вече изминаха четири месеца. Всеки ден той я очакваше да пристигне във форта и всяка вечер оставаше разочарован. Той не поддържаше съзнателно, активно бдение, но чувстваше разочарованието си всеки ден, през който тя не идваше. Не само че му липсваше, но искаше и да разговаря за баща ѝ. Накрая реши да опита сам. Той трябваше да намери територията на Поухатан и да проучи възможността да се срещне със самия Велик вожд. Освен това от Лондон искаха да открие Индийско море, западната врата към Индия. След като се срещне с Поухатан, той щеше да продължи към река Чикахомини до притока в горната ѝ част, който може да го изведе към това море. И винаги съществуваше възможността да набави царевица от жителите, въпреки че Покахонтас го беше предупредила, че чикахомините не са особено дружелюбни. Щеше да бъде уморително пътуване, траещо поне един ден. Той взе със себе си седем мъже, включително джентълмените Джордж Касън, Джон Робинсън и Томас Емъри. Всички бяха отлични стрелци.

Смит внимателно смени мястото си в лодката. Произволно неочаквано движение и малката лодка с плитко дъно може да потопи

всички в студената река. Докато се взираше в двата бряга от страни, той видя, че сланата беше все още по земята. „Тук сезоните се сменят толкова рязко — помисли той. — Предната нощ дърветата блестяха в цветовете, а после изведнъж се оголваха.“

Но той не беше тъжен от това, че лятото си отива. То беше най-тежкото, което беше преживял. Почти половината заселници умряха от глад или болести. Ако не беше животоспасяващата помощ на Покахонтас, навярно сега всички щяха да са под земята. Тя спаси колонията. За стотен път той мислеше колко забележителна беше тя, колко щастлив беше той, че я има за съюзник.

Писа до Лондон, разказвайки за подвизите ѝ за запазване на колонията. Беше един положителен доклад в иначе сериозното писмо. Писа също за Джордж Кендал, шпионина. Писмото замина с „Годспийд“ през октомври. Нюпорт отвори писмото на Кендал в деня, преди да отплува. То достатъчно ясно доказваше вината му и Кендал беше хвърлен в ареста. Съветът веднага се събра, за да го разпита, но безрезултатно. Имаше само едно спасение — мъчение. Закачиха го за палците с тежести на краката. Не след дълго Кендал призна, че е изпращал и получавал съобщения до и от испанците във Флорида чрез бързоходци — пасапеги. Когато съветът откри, че един от членовете му ги е предал, реши да го обесят, но не преди да разкаже, че е открил къде Великият вожд Поухатан съхранява богатството си. Той каза на невярващия съвет, че то се съхранява в големи къщи в селцето Утамусак. Обесиха го без жал.

„Гробището се напълва“ — отбеляза Смит. Даже най-големият му враг, Уингфийлд, беше на косъм от смъртта преди месец. Поради небрежност Уингфийлд беше замърсил двата галона с херес и алкохол, които Нюпорт остави за олтара в църквата. Съветът беше бесен, а останалите заселници искаха кръв. Беше гласувано Уингфийлд да напусне президентството и съвета, а Радклиф беше избран за нов президент. Не само че останалите членове на съвета останаха много разочаровани от ръководството на Уингфийлд, но по-късно започнаха да се съмняват, че е смятал да ги предаде. Той също беше затворен на „Дискавъри“. „Все още е там“ — помисли със задоволство Смит.

Сега реката започна да се стеснява в поток. Смит извика на мъжете да имат подръка барут в случай, че се наложи внезапно да гърмят с пушките си. Предупреждението му дойде точно навреме.

Двама високи войни изведнъж застанаха на близкия бряг. Те се появиха, както правят често туземците, от нищото. Държаха лъковете отстрани, с ръце върху сърцето в приятелски жест. Смит бързо реши да се придвижи към брега. Бяха поухатани, казаха те на Смит на своя език, и са на ловна експедиция, но ще се радват да придружат тасентасите нагоре срещу течението, ако желаят.

Смит се обърна към групата си:

— Четирима от вас остават тук с лодката — каза той на мъжете си. — Емъри, Робинсън и аз ще разучим малко по-нагоре срещу течението в кануто на воините. Дайте ни барут и дръжте вашия подръка. Може да е рисковано, но те изглеждат доста дружелюбни.

След като гребя с воините миля-две срещу течението, Смит реши да изследва околността пеш. Той се обърна към Емъри:

— Ти и Робинсън останете тук с един от водачите и подгответе лагер. Аз ще отида с другия воин и ще разузная. Няма да се бавя. Имам чувството, че най-после сме на територията на Поухатан.

Той и водачът му тихо си проправяха път половин миля навътре в сушата, когато дърветата и скалите около тях изведнъж отекнаха от смразяващ кръвта крясък. Смит сграбчи водача си, заклеци го за врата и опря пистолет в гърба му. В този момент свистяща стрела одраска бедрото на Смит. Погледна нагоре. Двама туземци, с напрегнати от съсредоточеност лица, бяха извадили лъковете си и стрелите бяха насочени право към него. Забеляза, че те не са с войнствени шарки. Носеха обикновени кожи, като че ли бяха на лов. Задържайки водача си, Смит стреля срещу двамата мъже, но не улучи. После пусна индианеца, който беше ужасен от шума на пистолета, и приклепна в краката му. Зареди отново пистолета си, френски барабанлия. Когато направи това, още четирима туземци скочиха от дърветата. Той стреля и трима от тях се претърколиха долу, смъртоносно ранени. Изведнъж там, където бяха четирима, се появиха още дузина индианци. Той отново сграбчи водача си. На развален поухатански език му каза, че ако нещо се случи с него или с Емъри и Робинсън, ще го убие.

Туземците се събраха близко около Смит. Беше заобиколен. Зимното слънце се стрелкаше между оголелите дървета върху кожи от опосум, бялка и катеричка, които висяха около раменете на воините. Водачът на групата изрева заповед. Мъжете хвърлиха лъковете и

стрелите си, които паднаха с тракане върху замръзналата земя. Тогава водачът направи знак към Смит да си предаде пистолета.

Смит не му обърна внимание. Когато заговори, дъхът му излизаше на облаци пара в студения въздух:

— Къде са мъжете ми?

— Убихме всички.

— Защо не се опитайте да убиете мен? — Смит стегна хватката си около врата на водача.

— Ти си капитанът. — Индианците бързо бяха разбрали по внушителното му изражение, че той е водачът.

Смит разбра, че поради ранга си е пощаден за известно време. „Трябва да се опитам да избягам. Единствената ми надежда е да се върна до кануто.“ Той мушна заплашително пистолета си в ребрата на водача си и започна да върви назад. Туземците не се помръднаха да го спрат. Но той вървя заднишком около четвърт миля, докато войните поддържаха разстоянието. Сега те държаха лъковете в ръце, но не ги насочваха. Светлината беше ярка, въздухът — чист, всяко клонче и дърво изглеждаха отчетливо очертани. Усещаше топлия дъх на водача върху ръката си.

— По дяволите! — Кракът на Смит внезапно се хлъзна по насипа в студената кал. Без да освободи водача си, Смит погледна безпомощно надолу, докато двамата потънаха в ледена мръсотия. Краката му се изкаляха в тресавището. При всяко леко движение потъваха дори по-дълбоко.

Ловците, стоящи на брега, наблюдаваха безучастно, като че ли притежаваха цялото време на света. Смит ги погледна предизвикателно. Но ледената кал вече беше достигнала горната част на бедрата му и той беше полужив от студа. Реши, че и в двата случая му оставаше малко да живее. Хвърли пистолета си на най-близкия туземец. Ловците бързо издърпаха Смит и водача му от калта. Носейки измръзналите мъже, групата веднага тръгна към лагера, който Робинсън и Емъри бяха приготвили.

Докато туземците разтриваха краката му, за да възстановят кръвообращението, Смит видя, че огънят беше пълен с кости. „Костите на Касън, Робинсън и Емъри“ — помисли той.

Водачът му се надвеси над него и каза със задоволство:

— Ние завързваме затворниците към дърво, режем ръцете и краката им и ги хвърляме в огъня пред тях. После изрязваме стомасите им. Докато са още живи, ги изгаряме заедно с дървото.

Смит се опита лицето му да изглежда безучастно. Кръвта вече циркулираше нормално в краката му и той успя да се изправи. Обърна се към водача и настоя да го заведат при техния цар. „Ако е Поухатан, може да имам шанс“ — помисли той.

Но след едночасово вървене през гората те заведоха Смит при царя на памунките. Той беше суров мъж, брат на Поухатан. Смит веднага почувства, че този мъж няма да има милост, ако не го хареса. Започна бързо да мисли. „Мога да му разкажа за дружбата си с Покахонтас, но той може да не одобри посещенията й при нас. Трябва да има начин да отвлека вниманието му; ако мога да спечеля малко време.“

След като си пребърка джобовете, той извади компаса си от слонова кост. Потърка палец по гладкото стъкло. Пленилите го бяха изумени от лъскавото твърдо вещество, през което можеха да виждат. Бяха омаяни от играта на стрелката и от лекцията на Смит, изнесена на развален поухатански, помагайки си с ръце, за кръглата форма на земята и небето и тяхната връзка със слънцето, луната и звездите. Индианците слушаха унесени.

Но когато царят взе компаса в ръката си, неговите мъже сграбчиха Смит и го завързаха за едно дърво. „За трети път ме съдят днес“ — помисли той. Започна да се моли. Воините сграбчиха лъковете си, нагласиха стрелите и се прицелиха. И отново беше спасен.

Царят вдигна юмрука си, хванал здраво компаса, и каза на Смит, че ще го помилва. Но добави:

— Преди три зими тук бяха извършени престъпления от твои братя. Ще те взема на пътуване от село на село. Ако те разпознаят като злия човек, който извърши тези престъпления, ще бъдеш убит.

Почти месец Смит беше воден по селца и градове през четирите кралства на федерацията на Поухатан. Взираха се в него, мушкаха го, преценяваха го. Понякога го наричаха „чудовище“, но неговата червеникаворуса коса го спаси. Човекът, който беше извършил престъпленията от експедицията на Госнолд през 1604 година, е бил с черна коса.

Поухатаните още не бяха свършили с него. Сега искаха да им разкаже за Джеймстаун. Те задаваха въпрос след въпрос. Колко души има там? Колко пушки? Какви запаси имат? Смит очакваше по всяко време да бъде лишен от добрата храна, топлото жилище и топлата жена понякога, които му осигуряваха в неговата одисея. Очакваше да го измъчват и когато не го направиха, той заключи, че го пазят за нещо. Но какво?

В един студен ден преди новата година, пленилите го го събудиха от сън в леглото от топли кожи и съобщиха, че след закуската му от царевичен хляб и изсушено еленово месо ще отпътуват към Утамусак.

„Утамусак — помисли Смит, — където би трябвало да се намират съкровищниците на Поухатан. Навярно Кендал беше прав за съкровището. — Надеждите му се върнаха. — Дали ме водят при самия Велик вожд?“

Смит с радост прие обичайния маниер на движение на пленилите го: трима високи воини от двете му страни, двама отпред и двама отзад, начело със сина на царя Памунки. След пет часа пътуване те достигнаха околностите на Утамусак. Петима най-големи мъже, които Смит някога беше виждал, ги посрещнаха и след кратък разговор придружиха групата до селото.

В селцето имаше навярно десет сгради с нормални размери, но господстващи бяха три големи къщи, по-големи от тези, които Смит беше виждал в Новия свят, дълги навярно осемдесет фута. Около всяка къща се разхождаха двадесет пазачи. Всеки един от тях бе почти шест и половина фута висок. Бяха боядисани с червена боя и заплашителни посвоему. „Съкровищниците на Поухатан — си каза Смит развълнувано, — съдържащи злато и перли, рубини, скъпоценни камъни и сребро.“ Умът му препусна. Едва съдържаше нетърпението си, но не биваше да издава мислите си. „Накрая, накрая намерих богатствата. Сега авантюрата във Вирджиния ще бъде успех. Но аз трябва да оцелея. Трябва. Какво смятат да правят с мен? Дали ще се срещна с Великия вожд, или ще бъда убит? Навярно съм тук, за да ме принесат в жертва.“

С мушкане в рамото той беше отведен в една от по-малките къщи в селището и накаран да седне върху черна рогозка. Стаята беше осветена от малък огън, но пак беше мрачна като църквите там у дома, в Англия. Светлината трептеше над големи китки изсушени билки,

закачени на стената, които издаваха силен аромат, правейки го отпуснат и малко сънлив. Но когато очите му свикнаха със слабата светлина, той видя в далечния ъгъл идол: дървена фигура с боядисано в бяло лице, със зло изражение и почти жива в злобата си. Пред нея имаше жертвоприношения от две малки умрели животни. Кожата между лопатките му настръхна от страх и Смит каза бърза молитва. „Тази фигура изглежда като самия дявол.“ Изплю се между пръстите на ръцете и повтори заклинание срещу злото, на което го бяха учили като дете.

В този момент една фигура нахълта в стаята. Все още мислейки за дявола, Смит си каза: „Боже, кой е този?“. Той понечи да стане. Здрава ръка го притисна надолу и остави следа от черни въглища върху жакета му. Смит въздъхна. „Този поне е човек, но най-злият човек, когото някога съм виждал.“ Големият мъж, боядисан в черно от глава до пети, се придвижи бавно в стаята, като че ли танцувайки. На главата си имаше пълни с мъх змии и невестулки. Опашките им бяха завити в страховита корона. Той изричаше заклинание, обикаляйки огъня. После извади гърмяща змия и гласът му се издигна до вой, после спадна до стенания. Започна да пръска царевично зърно около огъня. „Навярно ме гледа със зло око“ — помисли смутен Смит. Той имаше вяра в справяне с всяко предизвикателство, което предлага животът, но не се надяваше, че може да победи пратеник на дявола.

Още трима туземци, еднакво високи и еднакво черни, се втурнаха в стаята. Сетивата на Смит бяха изострени от страх. Новодошлите се присъединиха към танца, движенията на ръцете и краката им бяха отривисти и бавни. Те също ревяха и стенеха. Влязоха още трима и всички запяха с нисък глас, движейки се непрекъснато в кръг около огъня. Изведнъж спряха да танцуват и подредиха симетрично царевичните кочани около яденето. Паднаха на колене, наведоха ниско глави и застанаха дълго и силно. После поставиха малки пръчки между кочаните царевица и повториха ритуала на стенания. „Навярно са жреци, жреци на дявола.“ Пушекът от огъня, ароматът на билките, непрекъснатите движения на жреците направиха въздуха тежък и задушен. Сега той почувства притеснение, също и страх.

Изведнъж танцуващите скочиха на крака и издигнаха високо ръце. После отново паднаха на колене. С бързи движения те натискаха

царевицата към пръчките, после хвърлиха пръчките в огъня. С голям скок всички се изправиха, с треперещи крайници.

Първият жрец се обърна към Смит и каза, бълващ думите в лицето му:

— Храната е нашата страна, царевичните кочани са нашите морета, а пръчките са твоите хора. Ние ще смачкаме теб и твоите хора и ще ви изгоним в океана.

Излязоха така бързо, както влязоха.

Смит седеше в очакване. Идолът в тъгла се взираше в него през пушека като въплъщение на злото. Най-сетне влязоха двама от пазачите му и единият от тях му каза да стане. По лицето му играеше слаба усмивка.

— Жреците на Великия вожд Поухатан вече те подготвиха — каза той. — Утре ще тръгнем за Веровокомоко.

Следващата сутрин дузина канута тръгнаха на едnodневно пътуване. Леден дъжд падаше във врата на Смит. Той наблюдаваше туземците и още веднъж отбеляза, че времето като че ли никога не им влияеше. Те носеха кожи около раменете си, но дрехите им от еленова кожа не покриваха напълно останалата част от телата им. Сякаш не реагираха нито на студения дъжд, нито на горещото слънце.

Денят бе нужен, за да се стигне до сърцето на царството на Поухатан, Веровокомоко. „Покахонтас ще бъде там. Сигурно тя ще се застъпи за мен пред баща си. Трябва да ми помогне да накарам царя да се обедини с мен и другите заселници. След като загубихме Роаноке, ако тази колония не оцелее, англичаните ще паднат духом, а коварните испанци ще превземат крайбрежието от Вирджиния до Нюфаундленд и после ще се придвижат на запад към Индия и Индокитай. Ние спечелихме велика война с тях, но може да загубим континент.“

Смит долови, че докато стоеше прегърбен, обхванал колене, за да се стопли, мисли твърде много за Покахонтас. В съзнанието си виждаше високите ѝ скули, блясъка на черната ѝ коса, навеждането на главата ѝ. Не беше нужно да се притеснява, че допуска да господства в мислите му. Тя беше дъщерята на Великия вожд, а той беше човек без благородническа титла. Ще бъде разумно да избие от главата си мислите за нея, но другите жени изглеждаха скучни в сравнение с Покахонтас, с нейната дива жизненост.

Сивият ден направи още по-мрачни мислите му. Миналата нощ беше ентусиазиран да открие Утамусак, но сега мислеше за тримата мъже, които загуби. Напълно беше променил мнението си за джентълмените колонизатори. Вярно, не бяха добри за ръчна работа, но се оказаха смели, съобразителни и сигурни в битка. Добрата кръв във вените ставаше все пак за нещо. Тъгуваше, че изгуби добри мъже. „Индианците не оставиха нищо от тях, за да бъде погребано в Джеймстаун“ — помисли той, докато разтриваше веждата си.

Пазачите му гребяха равномерно, тихо, с кратко спиране за обяд. Изглеждаха, като че ли никога не се изморяват и не разговаряха един с друг. След много часове дъждът спря и бледоморав нюанс изпълни небето на запад. По-късно пред себе си видяха мъже, стоящи на брега с незапалени факли.

„Значи това е Веровокомоко“ — помисли Смит. Веднага започна да търси тънка момичешка фигура, въпреки че опитът му при пътуването през градовете на Поухатан му подсказа, че тя не би стояла на брега на реката. Любимото дете на Поухатан ще го чака, застанало до баща си. Всеки ден бързоходци са докладвали хода на пътуването му през страната на Поухатан.

Чакащите мъже придружиха Смит на разстояние от половин миля до място, където двеста прислужници стояха на групи пред дълга къща. Мъжете внимателно го оглеждаха. Те говореха помежду си и от време на време някой го мушкаше с показалец или надникваше внимателно в брадата му.

Смит си помисли: „Те са здрави слуги, със сурови черти на лицата. Не мога да очаквам милост от тях. Бих искал да откроя някой със същия като моя ранг, с когото да мога да разговарям“. Не можеше да не се оглежда за Покахонтас, но не видя почти нищо в тъмнината.

След половин час чакане той беше заведен към другата страна на къщата, където от процеп струеше светлина. Когато го блъснаха вътре, се разнесе силен вик. Стаята беше претъпкана с около триста и петдесет души. След тъмнината и студа отвън, топлината и силната светлина за момент го зашеметиха.

Очите му привикнаха с обстановката и ярките цветове атакуваха възприятията му. Факли пламтяха на всеки няколко фута, осветяващи зелените, жълти, сини и червени шарки, украсяващи телата на мъжете. Брилянтна перушина и екзотични украшения покриваха блестящите

им коси. В края на стаята, върху подобен на легло подиум, покрит с кожи от лъскава норка, бялка и лисица, седеше Великият вожд Поухатан. От двете му страни и отзад стояха двадесет от жените му в наметки от разноцветни пера. В контраст с мъжете те носеха косите си разпуснати свободно, украсени с бял пух и пера.

Смит чу удрянето на две пръчки и от тълпата се разнесе оглушителен вик. Беше блъснат към Поухатан, не много близо, но той ясно можа да види мъжа, който беше господар на съдбата му. Не се почувства по-спокоен. Царят пред него имаше силни черти, а изражението му беше студено, решително и лукаво. Той властваше в стаята не само с голямата си височина и силно тяло, но и с авторитета на личността си. „Този цар излъчва власт, повече власт от всеки друг човек, когото съм виждал“ — помисли си Смит.

Царят се обърна да каже няколко думи на войник от едната си страна. Смит издебна момента да разгледа стаята. Очите му пребродиха навсякъде. За момент помисли, че я е открил, но не, не беше Покахонтас. „Къде е тя? Ако не е тук, с мен е свършено — помисли той. Ужасът започна да гложди тялото му. Той отново се огледа, но не я видя. — Тя ме е изоставила. Нещо се е случило, което е променило мнението ѝ за нас.“ Наведе глава, докато помисли за момент. После изправи раменете си и погледна Великия вожд пред себе си. Смит знаеше, че през следващите няколко минути се нуждае от целия си кураж.

Тя чу силния вик да прокълтва от къщата, в която заседаваше съветът. „Дошъл е — каза си тя. Тялото ѝ се смрази, като че ли не можеше да се движи. За момент лицето ѝ придоби упорит израз, като на Поухатан. С кръстосани ръце и свити в юмруци длани тя седеше в къщата на баща си. — Те ще се веселят, ще пируват, а после ще има жертвоприношение. Баща ми и аз сключихме сделка, но аз не трябва да съм свидетел на събитията довечера. Няма да отида.“

Тя бавно се изправи и с вдървени движения прекоси дължината на къщата, после се върна обратно по стъпките си. Преди време, за да бъде колкото е възможно по-незабележима, тя пробваше дрехи заедно със сестрите си, докато облече най-красивите. Въпреки че се подготви, не им каза, че няма да отиде на церемониите.

„Матоакс, Малко снежно перо е личното ми име и аз усещам лед в сърцето си като при първия зимен сняг — помисли тя. Погледна към

гамашите си от красиво украсени бели кожи. От врата до коленете си тя носеше сложно изплетено наметало от най-белите лебедови пера. — Прилича на бялата копринена риза, която ми показва Джон Смит. През цялото време всичко ми напомня за него. Трябва да управлявам мислите си; трябва да съм по-силна. От три месеци не съм го виждала и въпреки това...

Тя се върна във Веровокомоко от Джеймстаун, когато слънцето грееше най-силно. Баща ѝ топло я приветства, но със сдържаност, която ѝ подсказва, че ще последва обяснение. Тя го очакваше и имаше подготвени отговори на въпросите му.

Той ѝ каза колко се радва да я види, но беше разочарован от съобщенията ѝ. Беше пренебрегнала задължението към него и народа си, лесно беше попаднала под влиянието на врага. Той добави, че навярно е твърде млада, за да се заеме с такава важна задача, и негова грешка е, че я е пуснал да отиде. Каза, че не я упреква, но се чуди защо е била дружелюбна към врага, докато братята и сестрите ѝ са все още лоялни към него.

Покахонтас му каза, че е очаквала реакцията му. „Но — попита тя, — как можеш да съдиш за хора, които не познаваш?“ Противно на това, което той мислеше, тасентасите бяха дружелюбни хора, които се надяваха да постигнат разбирателство с поухатаните. Тя искаше да продължи да изучава тасентасите и да научи дори повече от техните обноски. Те използваха обичаи, от които народът ѝ може да се поучи, и оръдия, от които можеше да има полза. Внимаваше да не спомене за чувствата си към Джон Смит.

Поухатан отговори, че е била неразумна. Трябва да избие тасентасите от главата си. Мислите ѝ граничеха с измяна. Тя трябваше да остане там, където е мястото ѝ: със семейството, с хората, които са я отгледали. Тя имаше задължение към баща си, към бъдещия си съпруг и към важното положение, което скоро ще заеме като вероанска на свое собствено царство.

Покахонтас отговори, че познава добре отговорностите си и че е нещастна за това, че е причинила тревога. След което изтърси, че за нея е невъзможно да се омъжи за Кокум.

Поухатан беше изумен. Той каза, че не разбира, тъй като беше очевидно, че Кокум ѝ доставя удоволствие. Не беше ли бремна с негово дете?

Покахонтас отговори „не“, не е бременна и се опита да обясни на баща си своите двойствени чувства, страха си от заробване. Страданието ѝ затрогна Поухатан.

Той седна тихо. След като помисли известно време, каза, че навярно тя преувеличава страховете си за Кокум, но че няма да я насилва да бъде с него сега. По-късно може да промени чувствата си към него. Поухатан предложи споразумение. Той ще намери извинение да изпрати Кокум на ловна експедиция и после обратно при чикахомините. Срещу това тя трябва да забрави тасентасите, да стои тук и да събира данъци. Той отново ѝ напомни, че първото ѝ задължение е нейният собствен народ и че той при всички случаи смята да изгони тасентасите в морето.

Покахонтас знаеше, че това е честна сделка. Знаеше също, че баща ѝ ще ѝ забрани да ходи при тасентасите. Но поне засега не трябваше да се безпокои за Кокум. Въпреки това тя се чувстваше виновна, че разби надеждите на баща си за по-лесна връзка с вожд на чикахомините. Но как да се справи с обхваналите я чувства? Тя знаеше, че е права за тасентасите, но знаеше също, че дългът ѝ е тук.

Но сега чувството, че е разпъната между противоречиви емоции за Кокум беше заменено с противоречиви емоции между Смит и колонизаторите и нейната вяроност към баща и народ.

Изминалите седмици бяха трудни, но ангажирани. Поухатан я изпрати с няколко от своите по-възрастни съветници да събира данъци. Имаше много работа, тъй като всеки в империята на Поухатан трябваше да дава на Великия вожд осемдесет процента от всяка изработена, отгледана или придобита стока. Стриди, перли, кожи, роанокe — нанизани от раковини, използвани като пари, риба или царевица, отиваха към съкровищниците в Утамусак.

Но независимо от пътуванията ѝ до различни градове и тържествата, с които я посрещаха, тя не можа да забрави Джон Смит и хората му. Терзаеше се от копнеж по него, а в същото време чувстваше и загубата, и нелоялността към баща си. Отново и отново тя репетираше наум как ще ги сприятели.

Сега, когато чу излизания от много гърла церемониален вик, тя разбра, че вече е много късно. Смит беше заловен. Когато чу това преди няколко слънца, чувствата ѝ се колебаеха между страх и яд. Тя знаеше, че баща ѝ беше твърдо решен да се отърве поне от един от

водачите на врага. Нищо не можеше да направи, за да промени намеренията му.

Тя крачеше през дългата стая, като свиваше и разпускаше юмруци.

ГЛАВА 11

Веровокомоко, януари 1608

Великият вожд ритмично потупваше наниза с перли върху гърдите си. Взираше се упорито в Смит, който стоеше отляво вече няколко минути, без да получи приветствие или друго признание. Но Смит знаеше, че не трябва да проговаря пръв.

Чуваше се лек шепот, докато придворните говореха помежду си. Смит забеляза, че всички жени, застанали горди и красиви около Поухатан, носеха нанизы от перли около вратовете и китките си, заедно с изкована мед в декоративни форми, окачени на огърлици. Най-близкостоящата до царя носеше най-големите перли и най-много огърлици.

Царят даде сигнал с ръка. Трябваше само да мръдне, за да скочат няколко души, готови да се подчинят на заповедите му. В долната част на трона се чу шум и напред излезе внушителна жена на средна възраст, облечена пищно в пера и кожи, с тежки нанизы от скъпоценности, висящи на кръста ѝ. Тя предложи кана с вода на Смит и показа, че трябва да си измие ръцете. Движейки се бавно и с голямо самочувствие, тя му даде сноп пера от пуйка, с които да се изсуши. „Жена от висок ранг“ — помисли Смит, когато тя му направи знак да я последва.

— Ти съпруга ли си на Великия вожд? — прошепна Смит на поухатански език.

Тя се обърна, изумена.

— Аз съм сестра му, вероанска на Апоматокс. Къде научи езика ни?

„Толкова е глупава. Дали да призная за уроците си с Покахонтас или да си мълча?“ Фактът, че принцесата не беше там, го безпокоеше.

— Пътувах из градовете на Поухатан — отговори Смит.

— Трябва да останеш тук — каза вероанска и му посочи място, по-близо до царя. — Ще празнуваме.

Пушекът от факлите достигаше тавана и излизаше навън през отворите за пушек, напомняйки на Смит за по-старите къщи в Англия, преди да бъдат построени комини. Прислужващи жени, в наниз и поли с пискюли, припкаха наоколо, в ръце с фино изработени керамични купи, пълни с парчета печено еленско месо и яхния от царевица и пиленца, заедно с големи подноси златист царевичен хляб. Те завършиха храненето с фино сирене от кошута и изсушени плодове.

Храната беше добре приготвена и Смит си хапна с удоволствие. Отдавна не беше опитвал такава вкусна храна. „Може да е последното ми хранене, но ще се насладя на всяка хапка.“ Това беше опасен момент в живота му, но той имаше толкова много подобни моменти, че се беше научил да се възползва от всяко удоволствие, което му беше предоставяно.

Един от сановниците на царя стана и започна да говори. Присъстващите в стаята се смълчаха, настана тишина. Смит долови, че речта е насочена срещу чуждите завоеватели и сплотен зов да ги изгонят в морето. Един-два пъти му се стори, че улови думата „Роаноке“ и няколко пъти чу „Чезапеаке“ и „Чикахомини“. После говорителят се отклони във философска тирада за народа на Поухатан. След като беше слушал реч след реч през седмиците на плен, Смит знаеше, че ораторът може да продължи с часове и все още да владее аудиторията си.

Често-често Смит оглеждаше голямата стая, за да види дали Покахонтас не се е присъединила към празника. Отсъствието ѝ изглеждаше злокобно и той не искаше да я търси с очи, а после да изпита разочарование. Стори му се, че видя двамата ѝ братя, Памоуик и Секотин, но те никога не биха приели поздрав от него, не тук. Смит можеше да си представи натиска, на който е била подложена Покахонтас при връщането ѝ при баща си и царството му. Тя беше могъща жена в света на Поухатан, но беше и млада и покорна. Въпреки това му беше трудно да се чувства изоставен и още по-лошо, лишен от илюзии.

„Ще ме принесат в жертва. От моя страна няма кой да се пазари или да се застъпи за мен, а аз трябва да се преборя с толкова много от тях.“ Умът му пробва всяка възможност, но не стигна до никакво решение. Каза няколко кратки молитви. Винаги беше вярвал, че Бог помага на тези, които сами си помогнат. Даже докато се молеше, част

от разума му продължаваше отчаяно да търси път за бягство от окаяното му състояние.

„Дали да говоря и да защита каузата си? Но не знам достатъчно добре езика им за една обикновена защитна реч. Освен това те може да ме презрат за това, че не приемам съдбата си да умра с чест.“

Почувства се хванат в капан. Много пъти беше усещал мъчителния страх от предстоящата опасност, но усещането винаги беше придружено с вълна от възбуда, предизвикателство да се преодолее затруднението. Сега за пръв път се срещаше със студената окайност на отчаянието.

Накрая ораторът свърши. Царят наклони глава, после извика група от жреците си, които приближиха трона и застанаха там, като тресяха гърмящите си змии. Сега не бяха облечени в черно, но украшението на главите им беше същото кълбо от напълнени с мъх кожи на змии и невестулки, които Смит видя върху приличащите на дяволи същества в Утамусак. Те разговаряха с ниски гласове; беше дълга консултация. Препълнената стая остана тиха, с изключение на случайно обръщане или приглушена въздишка.

Най-младият от жреците даде знак на висок воин, чието лице беше нашарено с белези от многобройни битки. Той измарширува до вратата и даде серия команди. Суровият нощен въздух обиколи стаята, внасящ очакваното облекчение от горещината, която се излъчваше от купчината тела и горящите факли. После влязоха няколко войници. Между себе си носеха два огромни камъка. Те леко се олюляваха, докато ги занесат в средата на покрития с пръст под. Кожите им блестяха от дъждовните капки.

Смит наблюдаваше приготовленията. Искаше да има до себе си християнски свещеник, който да се моли с него, да опрости греховете му.

Внезапно взвод войници, голи до кръста, с влажна и капеща коса, влязоха вътре, всеки носещ тежка бухалка. Мускулите им играеха, а кожата им блестеше от смес от масло и дъжд, докато се събраха около двата масивни камъка и погледнаха към затворника с непроницаеми лица. Смит ядосано ги погледна. „Защо не изглеждат доволни, че ще ме пребият до смърт? Знам, че им доставя удоволствие. Ако са умели, ще ме зашеметят с първия удар. Но те може да удължат убиването и да

си играят с мен“ — мислеше той, докато гледаше ръцете им и се опитваше да прецени силата им.

Смит се обърна към трона и като че ли видя язвителна усмивка, преминаваща по устните на Поухатан. „Добре, той може да е самодоволен, защото ни избива един по един. Може да си върне земята, но за колко време? Испанците ще бъдат много по-груба тълпа от нас. За бога, да свършват вече!“

Като че ли в отговор на вътрешната молба на Смит, Поухатан стана и вдигна ръце. В дългата стая моментално настъпи тишина. Единственият звук идваше от пращящите факли. Смит чуваше ускореното биене на сърцето си, блъскащо като барабан в ушите му.

Поухатан говори кратко. Смит помисли, че разбра думите на царя, че ще бъде принесен в жертва на злия бог Океус. „По дяволите техния зъл бог!“ — помисли той. В отговор се изплю между пръстите. Не беше време да ухажва злото, въплътено в какъв да е дявол.

Тълпата ахна. Не знаеха как да тълкуват жеста на Смит. Беше ли заплахата, зло заклинание? После войниците го сграбчиха за ръцете и го поведоха към двата камъка, които се наклоняваха, образувайки груба люлка за главата му. „Поне ми отреждат церемониална смърт с полагащото се уважение към ранга ми“ — помисли той.

Смит беше все още разгневен, стомахът му беше свит от ярост. Успя да каже още една молитва, да иска прошка за своя гняв и грехове и да помоли Бог да запомни случаите, когато се е опитвал да стори добро.

Двама войници го сграбчиха и насила го накараха да коленичи. Едното му коляно изпука като пушечен изстрел, отекващ в стаята. Те го натиснаха напред и надолу, с лице към студения като зимата камък. Смит почувства грубия строеж на камъка до кожата си и усети пръстта и влагата на гората. Усещането беше особено чувствено и той беше замаян от удоволствието и сигурността, които изпита. Очите му се затвориха в еуфория. Искеше да задържи този камък и това чувство завинаги.

Чу войниците да се преместват, докато заемат най-доброто положение, за да замахнат с бухалките си. От земята се вдигна прах и той усети песъчинки в устата си. Внезапно закопня за познато ухание, познат вкус, познат език. После пак го обхвана ярост.

Той по-скоро почувства, отколкото чу полъх от движение. Внезапно усети свеж въздух близо до лицето си. Нещо падна върху гърба и раменете му. Тялото му изненадано се огъна. После почувства леки ръце да обхващат главата му, водопад от коси докосна бузата му, мека кожа лежеше върху неговата. Той чу мекия познат глас:

— Ако те убият, трябва да убият и мен.

Покахонтас люлееше главата му в ръце, докато говореше. После опря лицето си до неговото. Те не чуваха възбуденото бърборене, бягащите крака на охраната, нито видяха смайването върху лицата около тях. Не съществуваше нищо друго, освен топлината на техния смесващ се дъх, лекия натиск на гърдите ѝ върху гърба му. Накрая тя вдигна глава, за да погледне през рамо покрай учудените и двоумящи се войници, към баща си, седящ на трона си с безмилостно лице.

Великият вожд повдигна ръка и войниците отстъпиха назад. Смълчаната стая наблюдаваше как любимото дете на царя се надига от камъните за екзекуция. Покахонтас вдигна дясната си ръка, за да покаже на Смит, че той също трябва да стане, и те тръгнаха заедно и застанаха пред Поухатан. Интересно, заплашителното изражение на лицето му беше изчезнало и на негово място около устата му пробягна леко възхищение, независимо че очите му останаха непреклонни, дори твърди.

— Татко — започна Покахонтас. — Моля се да пожалиш живота ми и живота на капитан Смит. Този мъж не ни е направил нищо лошо, а напротив, носи от името на народа си добра воля и желание да търгуваме.

В стаята не се чу нито звук. След известно време царят каза с тих глас:

— Покахонтас, ти прояви смелост, като се намеси. Ще пожаля капитана. — Той се обърна към пазачите. — Заведете го в голямата къща. Ще се занимавам по-късно с него.

Голямата къща беше дълбоко в гората, на миля разстояние от Веровокомоко. Смит видя, че хиляди скалпове бяха закачени в спретнати редици по стените, образувайки украса върху кората. Нямаше друго украшение, освен малка рогозка, падаща от покрива, разделяща къщата на две стаи. „Гледката не е много приятна — помисли Смит, — но аз преживях толкова много. Може би ще мога да се върна в Джеймстаун.“ Нямаше никой в къщата, а тракането на

сухите клони върху покрива ехтеше глухо. Той почака послушно пред огъня, както го бяха посъветвали войниците.

Бог да благослови Покахонтас! Почувства как радостта се надига в него. „Тя е верен съюзник и дори нещо повече — помисли той, — нещо повече.“

Той дремеше, когато продължителен звук, най-печалният, който изобщо беше чувал или си представял, се чу от съседната стая. Когато се разбуди, рогозката беше издърпана и двеста мъже, нарисувани и облечени в черно, приближиха към него, ридаейки. Водеше ги самият Велик вожд. Когато Смит понечи да се изправи на крака, Поухатан му направи знак да остане седнал. Черните мъже и черните скалпове върху стената имаха потискащ ефект.

Един от хората на Поухатан разгъна малка рогозка и я постави пред Смит. Царят седна върху нея и започна да говори:

— Дойдох с моите жреци и първи воители. Жреците са против това, което ще кажа, но воителите ми са съгласни с мен. Времето ще покаже дали това е добра политика. Дъщеря ми ми разказа много неща за теб и народа ти. Тя каза, че трябва да бъдем приятели и да търгуваме и аз се съгласих с нея. Смятам да те върна в Джеймстаун след две слънца, защото бих искал някои от големите пушки. В замяна ще ти дам територията на Капаховосик и завинаги ще те считам за мой син под име Нантакуонд.

Смит беше изумен. Как Покахонтас успя така ефикасно да използва силата си да убеждава за краткото време между спасяването му и тази среща? Не можеше да има друго обяснение, освен ако Поухатан не беше решил, променяйки внезапно намеренията си, че за него беше по-добре да придобие нещата, които иска, като приеме Смит в стадото си. Беше умна стратегия. Смит веднага се съгласи с условията на Поухатан и с церемонията по осиновяването. Но той все още се страхуваше от влиятелните жреци и това, което те биха направили в бъдеще.

— Покахонтас ми казва, че твоите кораби са били преследвани към бреговете ни от мъжете с черни бради — тези, които наричате испанци.

Смит кимна.

— Ти също си й казал, че ти и хората ти ще напуснат, след като капитанът ти се върне от родината през океана.

— Да, така й казах. — Смит си спомни, че той се опита да предразположи Покахонтас и братята й за намеренията на англичаните преди месеци, когато се срещнаха за пръв път.

— Надявам се, че това ще е скоро, защото жреците ми са нетърпеливи. След церемонията по осиновяването ти ще се върнеш в Джеймстаун. Довечера моите хора ще ти донесат вечеря и жена, която да стопли леглото ти.

Смит не можеше да разбере защо го държат изолиран, но не се оплака. Беше достатъчно, че намеренията на царя се промениха. С внезапна веселост си помисли, че преди час се беше предал на смъртта, а сега му предлагаха възплъщението на живота, жена. Но коя ли жена ще изпратят в леглото му? Знаеше, че няма да е Покахонтас. Беше се опитал да избие от ума си плътското си желание към нея, защото тя беше дъщерята на цар. Но отношението към него се беше променило от черно в бяло за толкова кратко време, че всичко бе възможно. Чудеше се как щеше да се чувства, ако тя дойдеше при него. Едно беше да й се люби, да й вярва и да се уповава на нея. Съвсем друго беше да си представи топлото й тяло до своето. Дали имаше опасения, защото тя беше само на тринадесет или четиринадесет години? Някои хора в Англия се женеха на тази възраст, дори по-рано, сигурно и тук правеха така. Той седна с кръстосани крака и се втренчи в огъня.

Покахонтас се обърна към баща си веднага щом Смит беше изпратен в голямата къща, традиционното жилище за посетители, които не бяха близки или роднини. Тя и Поухатан разговаряха напрегнато, а Покахонтас използва всяка хитрина, за да го накара да мисли като нея за тасентасите. Тя знаеше, че трябва да убеди баща си, че поухатаните имат нужда тези мъже да ги научат на великата магия. Беше убедена, че ако спечели време, ще убеди баща си да се запознае с бледоликите. После той ще започне да гледа на тях като нея. Беше внимателна обаче никога да не разкрие чувствата си към червенокосия капитан. Поухатан я слушаше сериозно. Той беше запознат с аргументите й, но фактът, че тя рискува живота си за един от нашествениците, силно го впечатли. С още по-голямо желание я слушаше. Всички знаеха, че това негово дете беше изключително, но

някои страни от нейния оформящ се характер продължаваха да го учудват. Тя ставаше такава, каквато загатваше, че ще стане: любознателна към тасентасите. Той все още беше решен да разбие нашествениците, но дъщеря му беше права: първо трябваше да се научи да си служи с тяхната магия.

— Добре, дъще, ще се вслушам в съвета ти. Ще търгуваме с тасентасите. Това обаче все още е опит, ще се срещна с него и ще разговарям за следващата ни стъпка. Тъй като спаси този мъж, ти си отговорна за него, така че му пригответи храна и му намери жена за нощта. Той е водач на хората си, така че тя трябва да бъде с ранг и опит; той не е момче.

Покахонтас наведе очи. Беше обичайна учтивост да се даде на госта някоя красавица, с която да спи, но дали баща ѝ настояваше за малко възнаграждение за своя компромис? Не, той нямаше представа, че тя се интересува от Смит. За момент помисли с копнеж самата тя да се вмъкне в леглото му, но баща ѝ съвсем сигурно няма да одобри това и ще отмени всичките си отстъпки. Не можеше да си позволи този риск. Но в същото време тя не може да избере жената. Мехта трябва да го направи вместо нея. „Не е честно — най-сетне отново да го видя и после почти веднага да ми го отнемат и да го дадат на друга жена. Злият бог Океус сигурно ме наказва, защото отказах на Кокум“ — помисли тя. Как щеше да спи, когато знае, че Смит е толкова наблизил и се люби с една от приятелките ѝ, или даже по-лошо, с някого, когото не харесва!

Мехта избра красива бивша съпруга на Великия вожд, сега омъжена за един от най-добрите му воители, който беше на лов. Тази вечер жените от Веровокомоко много говореха за тасентаса.

Следващата сутрин Мехта сграбчи Покахонтас и я задърпа към мястото за сутрешната баня, запазено за жените на града. Те всички бързаха през тази светла зимна утрин, докато слънцето блестеше толкова силно, като че ли топлеше. Те едва се сдържаха да чуят за тасентаса, това същество, което някои наричаха „чудовище“.

Покахонтас не можа да реши дали е по-лошо да чуе историята или не. Когато жените съблякоха дрехите си, за да се къпят, всички тайно разглеждаха съпругата на воина, която беше със Смит. Дали ще има следи от ухапвания по тялото си и ако има, най-вече, къде? Дали зърната на гърдите ѝ ще са още розови? И имаше ли нещо необичайно

в този мъж? Беше ли покрит с косми като мечка? Беше ли й правил чудовищни неща?

Като слушаше как жената разказва историята си, Покахонтас помисли, че не беше много свенлива. Тя се плискаше във водата, давайки да се разбере, че добре е била задоволена от мъжа, каквото и да е той: чудовище или нещо друго. Тя подскачаше и се отпускате в мразовитата вода, като че ли беше сезонът на горещите слънца. Покахонтас се почувства, като че ли й удрят плесница. Накрая жената излезе от водата и позволи на всеки да я разгледа, докато прокараваше бавно перата от пуйка по чувственото си тяло. Досега никой не й беше завидял за нощта със странника, макар че съпругът й отсъстваше от десет нощи и всеки си мислеше, че сигурно й е било приятно. Но когато другите жени ясно разбраха, че е било фантастично, тяхното нетърпение прерасна в раздразнение, когато накрая съпругата се настани до огъня.

Тя каза, че от врата надолу тасентасът е много, много блед. „Лицето му е покрито с косми като това на мечка — каза тя. — То приятно драскаше тялото ми — добави тя с малък гърч, — но останалата част от него беше без косми, като на съпруга ми, освен, разбира се, червено-златните къдрици около предмета за любов.“ Тя се наведе назад и затвори за момент очи. Каза, че тази част на тялото му била много красива гледка, като изгрева и залеза на слънцето. Но тя добави, вдигайки вежди, че е имало кратък залез, защото той е бил много, много силен.

Покахонтас почувства, че не може да слуша повече, когато жените се доближиха още по-близо за по-пикантни подробности. Тя знаеше, че за нощта ще се говори с дни, като историята непрекъснато ще се украсява. Докато съпругът на жената се върне вкъщи, тя щеше да се превърне във фантастична история, а съпругата щеше да се радва на голяма почит. После ще я подемат разказвачите на приказки. Тя помисли: „Трябва да спра това. Една дума от баща ми...“.

Церемонията по осиновяването щеше да се състои, когато слънцето стигне най-високата възможна точка през сезона на дългите нощи. Жреците бяха навъсени и нещастни. Бяха ядосани, че на нашествениците се прави отстъпка и удряха барабаните си с още по-голяма сила, за да изразят своя гняв.

Хората от града дойдоха да санкционират новата политика на своя цар към странните хора отвъд океана, но някои бяха резервирани. Очевидното неодобрение на жреците ги накара да се почувстват неловко. „Жреците имат коварни начини да покажат неодобрението си — помисли Покахонтас, — но аз подозирам, че те мислят като мен. Знаят, че в края на краищата баща ми все още е решен да премахне странниците.“

Когато Покахонтас видя Смит преди церемонията по осиновяването, тя се чувства неловко. Знаеше, че когато войниците се върнеха от лов или битки, те желяха жените си и освобождението на любовта. Смит също се е нуждаел от отпускане след ритуала на пленяването и помилването му. Дори и така, трудно ѝ беше да мисли какво е правил с тази глупава съпруга на главния войник.

Покахонтас се опита да задържи в сърцето си момента на пълно единение със Смит, момента върху камъните за убийство, когато те не виждаха никого в света, освен себе си. И знаеше, че когато той обърна лицето си към нея, също беше доловил особеното чувство. Богът на небето ѝ говореше през очите на Смит и тя отново чувства топлина и радост.

Тя също видя, че Смит се чувства смутен от церемонията по осиновяването. Увери го, че нищо опасно или болезнено няма да се случи. Той трябваше само да покаже синовен респект, когато пръстът му бъде отрязан с черупка на раковина и кръвта му бъде смесена с тази на Поухатан. Смит отговори, че счита осиновяването за голяма чест.

По-късно през този ден, след церемонията, Покахонтас беше помолена да слезе от мястото до баща си и да застане до капитана.

Баща ѝ заговори:

— Ние, поухатаните, имаме обичай, обичай, който спазваме, откак се помним. Когато спасим някого, ние сме отговорни за този човек и го пазим до края на живота му. Покахонтас, ти сега си пазач на капитан Смит. Той е твоята специална награда и твоят господар. Капитан Смит сега ще тръгне за лагера си. Раухант, моят близък довереник, ще го придружи. Той ще се върне във Веровокомоко с двете неща, които капитанът се съгласи да ми даде. Покахонтас, като част от твоя нов дълг, ти ще ги следваш с провизии, но трябва да се върнеш при мен след няколко дни.

Покахонтас преведе бързо, така че Смит напълно разбра желанията на баща ѝ. После тя видя как дванадесет воини тръгнаха със Смит.

ГЛАВА 12

Джеймстаун, януари 1608

Тряс! Водопад от сняг падна на земята.

Пук! Големи парчета сняг падаха от дърветата и пробиваха преспите. Светът беше водовъртеж от сняг и лед. Земята в гората беше обсипана с тежки клони, а шумните врани и морски чайки бяха утихнали.

Смит извика на Раухант и мъжете му да се върнат. Когато малкото оръдие гръмна по дърветата, за да покажат на поухатаните как действа, шумът и поразията накараха туземците стремително да се втурнат към гората. Те се затичаха, полудели от страх.

Смит извика:

— Стреляйте още веднъж. Но изчакайте, докато туземците се върнат! — Смит беше търпелив. Той се върна във форта с поухатаните от Веровокомоко почти преди час, а слънцето току-що беше започнало да се вдига над хоризонта. Сега Смит наблюдаваше как туземците се движеха без ред, бледи и треперещи, особено двама от тях. Ревът на оръдието и разрушението, което донесе, им бяха напълно непознати. То ги обърка.

Раухант постави ръка върху ръката на Смит. Достатъчно, направи той знак, пръстите му трепереха, така че трудно ги управляваше. Смит се усмихна и в отговор повтори заповедта си да се стреля отново. После, на поухатански език и със знаци, Смит попита Раухант как ще отнесе оръдието, тежащо четиристотин фунта, обратно във Веровокомоко при Великия вожд. Когато видя, че Раухант е несигурен и неспокоен, Смит изпрати един от войниците си в склада за няколко огърлици със стъклени топчета и медни парчета, които подаде на Раухант с церемониален жест. Поухатаните изглеждаха довольни. Нямаше да се върнат с празни ръце при Великия вожд, но защо се връщат без оръдието, щеше да бъде трудно за обяснение. Смит не им завиждаше.

Гейбриъл Арчър, Джон Мартин и Джон Радклиф стояха наблизко, пляскайки се отстрани, за да се стоплят. Като членове на управителния съвет на Джеймстаун те бяха нетърпеливи да разпитат Смит за пътуването му до Веровокомоко и да разберат какво се е случило на Касън, Робинсън и Емъри.

Когато най-после Раухант и войниците му тръгнаха с подаръците и нанизите, Смит и тримата капитани седнаха да се хранят около огъня. Смит опита кашата и тричния царевичен хляб с прикрито отвращение. „Разглезен съм от хубавата индианска храна. Трябва да помоля Покахонтас да покаже на хората ни как да приготвят свята храна, сега, когато можем да напускаме форта, за да ловуваме и ловим риба.“

— Смит, не ме слушаш.

Тримата мъже го гледаха с твърди и взискателни очи. Ратклиф, сега президент на съвета, повтори въпроса си:

— Къде са Касън, Робинсън и Емъри? Ти влезе във форта призори с дванадесет туземци и не ни обясни причината за дългото си отсъствие.

Смит се извини и обясни, че е трябвало да отпрати туземците, преди да разкаже подробно историята си. Не искаше нищо да скрие. Докато говореше, видя, че членовете на съвета не му съчувстват за мъченията и изразенията им бяха смразяващи като сутрешния въздух. Не вярваха, че е постъпил по най-добрия възможен начин и че не е негова грешката, дето Касън, Робинсън и Емъри са били нападнати от засада. Те смятаха, че е трябвало да остане с тях. В несигурната ситуация той реши да пропусне споменаването на Утамусак и съкровищниците. Ако съветът се обърне срещу него, ще може сам да търси богатствата. Но той се двоумеше в усилията си да ги убеди, че е тъгувал, когато е изгубил мъжете си при поухатаните. Каза им, че се е молил за душите им всеки ден, докато го местеха от село на село по време на дългото му пътуване и плен. Опита се също да насочи вниманието им върху това как е заздравил с Великия вожд положението на колонията и посочи, че тази последна отстъпка прави пътуването важно. Сега, благодарение на подкрепата на Поухатан, те можеха без страх да излизат извън форта.

Когато се нахраниха, един от дърводелците дотича до тях с дрезгав от вълнение глас. „Принцеса Покахонтас се върна. Тя е при

вратите на форта и свитата ѝ носи провизии.“

Смит веднага скочи на крака и изтича към палисадите. Когато настигна Покахонтас, той се пресегна и хвана ръцете ѝ. В студения въздух чертите ѝ изглеждаха силно очертани, а очите ѝ — блестящи. Смит трябваше да ѝ благодари. Това беше невъзможно във Веровокомоко, а имаше толкова много да ѝ казва, но тя се опита да спре израза му на благодарност със своята бърза усмивка и съобщение:

— Видяхме едно от твоите големи канута — плуващ остров в морето!

Смит възбудено издърпа ръцете си от нейните и извика новината на най-близките мъже. Те хвърлиха инструментите си, втурнаха се към вратите и се изкачиха на кулите. Другите затичаха към бреговата линия, като се блъскаха в бързината един в друг. Мъжете напрегнаха очи, вирайки се с изпънати тела към огромното устие на големия залив. Те гледаха и гледаха.

— Няма кораби, капитане. Туземците грешат. — Мъжете бяха разочаровани. От яд гласовете им бяха станали груби и дрезгави.

— Капитане, кажи им, че е лошо, много лошо, да ни мамят така.

Покахонтас се обърна към Смит:

— Но ние видяхме кораб. Нямахте да ти кажем, ако не беше вярно. — Тя извика на Памоуик. — Сигурен ли си, че видя кану?

— Напълно — каза Памоуик.

— Аз също съм сигурна. — Покахонтас беше решителна.

Англичаните потърсиха пак, но хоризонтът се разтваряше от синьо в сиво и те все още нищо не виждаха. Върнаха се във форта, мърморейки с отпуснати напукани устни, с опечален дух.

— Покахонтас, мъжете ми са разстроени — каза Смит. — Корабът е от ужасно голямо значение за нас. Той е живителната връзка със страната ни. Кажи на мъжете си, че тази шега е жестока.

— Но брат ми не би излъгал — Покахонтас изследва сериозно лицето на Смит. — Нито пък аз.

Смит се подвоуми, но само за момент.

— Ела, доведи хората си вътре. Винаги сте добре дошли. А аз... знаеш, че винаги съм твой верен слуга. — Той дълбоко се поклони. Не можеше да позволи разногласие между Покахонтас и мъжете си. Тя беше много важна за тяхното съществуване.

Докато придружаваше Покахонтас до складовете, той помисли, че фортът изглежда по-малко суров в студения въздух, независимо че дърветата бяха без листи и нямаше друга зеленина. Дървените сгради бяха оцветени в кафяво и сиво от дъжд, суграшица и сняг, а фортът приличаше повече на постоянен дом и по-малко на лагер. Даже малкото гробище добавяше атмосферата на истинско селище.

Смит се почувства разстроен, докато наблюдаваше разтоварването на царевицата и дивеча, които Покахонтас беше донесла. Той искаше да говори насаме с Покахонтас, да говори за възстановяване на уроците им и да ѝ изкаже благодарността си за нейната непреклонна вяра в колонията им. Мислеше, че могат да се върнат към уроците, но дали щеше да бъде същото? Невинността не съществуваше вече. Между тях имаше нещо много повече; той го чувстваше в нейните отговори и в косите погледи, които му хвърляше. Освен това в нея имаше неуловимо излъчване, което издаваше, че вече е жена. Не знаеше докъде искаше да стигне приятелството им; не беше дори сигурен, че може да продължи. Освен това наоколо имаше много хора. Авантюрата във Вирджиния беше една отплата и не трябваше да се пренебрегва фактът, че той трябва да дава добър пример като водач на хората си. Флиртуването с туземците беше забранено, освен ако жените не бяха предлагани от вожд. Покахонтас не беше обикновена жена, но въпреки това... Съществуваше и разлика в ранга им. Той силно тръсна глава. Мразеше факта, че е несигурен в себе си и това беше отново заради тази млада жена.

Докато Смит и Покахонтас бяха в складовете, Арчър, Радклиф и Мартин говореха под голямо дърво в средата на форта. Бяха разгорещени, а Ратклиф жестикулираше, решен да насочи разговора към определена тема.

Работниците започнаха да се събират под дървото и да слушат. При сигнал от Ратклиф, Мартин напусна групата и тръгна, без да бърза, към складовете, където се виждаха Смит и Покахонтас.

— Смит, Ратклиф се кани да те съди заради небрежността ти и за смъртта на Касън, Робинсън и Емъри.

Смит беше поразен. „Негодници! Каква несправедливост! След като направих толкова много за всички. Но Ратклиф е обществената власт в колонията, а Арчър учи право в странноприемницата на Грей. Той може да стъкми дело точно каквото иска, позовавайки се на закон,

използван за последен път, когато старият крал Хенри искаше да се разведе с кралицата. По дяволите, как може да мислят, че съм си пазел кожата, когато едва не бях убит във Веровокомоко само преди няколко дни! Не мога да повярвам, че говорят сериозно.“

Погледна към Покахонтас. Лицето ѝ беше побледняло и около устата ѝ се беше появила гънка. „Тя току-що ме спаси от една смъртна присъда, а аз се сблъсквам с друга. Но тук тя не може с нищо да помогне. Това е фарс, шега.“ Изпъшка от яд и безсилие и се обърна към принцесата:

— Не оставай тук. Връщай се в лагера. Когато всичко свърши, ще изпратя някого за теб.

Той погледна към Памоуик и Секотин и шестимата войници. За момент помисли да се присъедини към тях. Но като дезертьор нямаше да е полезен на Поухатан. Тогава нямаше да бъде защитен. Трябваше да остане във форта и да посрещне тази присъда.

Съдебното заседание, съдът и произнасянето на присъдата отнеха двадесет минути. Джон Смит трябваше да бъде обесен до час.

По време на процеса Смит гледаше в една точка и видя, че Покахонтас не си е тръгнала. Тя стоеше неподвижна до свитата си по време на процеса. Когато колонизаторите го отведоха към църквата за служба с преподобния господин Хант, туземците бяха все още там, безмълвни.

Пейките в църквата бяха покрити с лед и ледени шушулки висяха от подпорните греди. Смит се опита да се моли. Напоследък беше казвал толкова много молитви, че се чувстваше изчерпан. Но той не можеше да обвинява работниците, участващи в процеса, които не показаха лоялност и не му говореха. Тяхното положение в обществото беше толкова ниско, че те се възползваха от всяка възможност, за да упражнят сила. Той можеше да ги разбере, но ги ненавиждаше. „Освен това те ме обвиниха, когато туземците грешно съобщиха, че са видели кораби.“

Чу Хант да се моли за душата му. „Той е добър човек — помисли Смит. — Издържа през първите тежки седмици на атаки от страна на туземците, на холерата, която отне толкова много хора, и на лошото време. Постоянно той даваше помощ и утешение на намаляващото стадо. Сега предава душата ми на Господа. Е, поне този път съм

изпратен с истинския ритуал, вместо с гърмящите змии на злите жреци на Поухатан.“

Преподобният господин Хант прочете дълга молитва за опрощение. Когато накрая работници дойдоха за него, те избягваха очите на Смит. Срамът им ги накара да се отнасят към него с яд и ненавист. Въпреки че Смит вървеше с гордо вдигната глава, те го блъскаха и бутаха, понякога го ритяха, оставяйки буци леден сняг върху панталона и жакета му. Докато го отвеждаха през ледената земя, той видя, че Покахонтас и мъжете ѝ все още стоят накуп на същото място като шарени статуи, замръзнали към земята.

Под централното дърво той се обърна към благородниците. Още веднъж им напомни за всичко, което е допринесъл за колонията, но другарите му от съвета гледаха непреклонно. Никой не го гледаше право в очите. Само верният му приятел Пърси показваше съчувствие. Самият Ратклиф взе здравето въже, което беше прехвърлено над клон на дървото, и провери дали възелът е здраво вързан. После с неочакван лек удар с юмрук той спусна примката около врата на Смит. Смит усети мириса на суровия коноп и това върна спомените му към дузината обесвания, които беше наблюдавал. „Бесят ме като един обикновен крадец.“

— Почакай, капитане! — Покахонтас вървеше към събралите се под дървото. Тя гледаше право към Радклиф, докато той слагаше столче за краката и показваше на Смит да се качи на него.

— Капитан Смит е моя специална награда — каза тя на развален английски език. — Той е и осиновеният син на баща ми, Великия вожд Поухатан. Ако го нараните, не мога да отговарям за постъпките на баща си.

Ратклиф я погледна остро:

— Принцесо Покахонтас, с цялото си уважение ви казвам, че това не е ваша работа, нито пък засяга баща ви, царя. Този мъж беше правилно осъден според нашите закони и се доказва, че е виновен.

В този момент се чу раздиращ рев от оръдие. Звукът отекна в стените на форта като гръмотевица в летен ден. Всичките четиридесет мъже застинаха. Можеше да означава само едно нещо: в залива влизаше кораб.

Дисциплината се наруши. Всички работници се затичаха към бреговата линия, като махаха с шапки и викаха. В мелето Памоуик,

действайки след поглед от Покахонтас и придвижвайки се бързо, махна примката от врата на Смит.

Смит се обърна триумфиращо към Ратклиф:

— Туземците бяха прави. Сигурно е Нюпорт на „Сюзън Констънт“! Поухатаните видяха кораба почти преди два часа.

— Не мога да направя нищо с теб сега — отговори Ратклиф. От яд червенина изби по лицето му. — Но ти беше осъден и вината ти беше доказана. Ще бъдеш обесен до края на деня.

Смит наблюдаваше как Ратклиф се спуска към брега на реката, люлеейки нетърпеливо ръце. Той и Покахонтас тръгнаха по-бавно. Беше невероятно, че „Сюзън Констънт“ пристига през необятния океан точно в най-важния за него момент. „Сигурно Бог ме спаси поради някаква причина“ — помисли той, докато мълвеше благодарствена молитва.

Отново Покахонтас се беше намесила в негова полза и секундите, които спечели, го спасиха. Как би могъл да ѝ се отблагодари някога? Зачуди се отново, че съдбата му толкова дълбоко е повлияна от смелостта на това момиче. „Въпреки че все още не съм помилван, поне имам късмет с връщането на Нюпорт във Вирджиния.“

Брегът на реката беше претрупан от мъже, блъскащи се и крещящи нецензурни шеги. Дългото чакане за провизии, за новини от къщи и семейството, и за останалия свят беше свършило. Те жадуваха за вкуса на бирата и вида на ново лице.

Нюпорт беше начело на първата група мъже, напускащи кораба, прави в дългата лодка. Той махна и стъпи на брега, докато Смит грубо и ядосано си проправи път през мъжете, за да бъде първият човек, който поздравява адмирала. Знаеше, че Нюпорт го харесва. Той мислеше, че Смит е надменен и понякога негодник, но знаеше също, че беше способен и лоялен.

— Имам нови колонизатори и провизии, Смит — извика Нюпорт, ухилвайки се широко.

Той се обърна и поздрави Покахонтас с учудване и удоволствие, после постави ръка около раменете на Смит, докато крачеха към къщата за събрания. Смит нямаше време, нервите му бяха опънати след изпитанието. Искаше Нюпорт веднага да узнае историята от последните няколко дни. Останалите съобщения можеха да почакаат. Трябваше да убеди Нюпорт в невинността си, преди Арчър и Ратклиф

да имат възможност да дадат своите доказателства. Нюпорт го изслуша и после каза:

— Смит, за бога, това е невероятно. Вие всички живеете в изолация, под постоянно напрежение. Не смятам, че си виновен за някакво лошо деяние. Ще говоря с другите мъже от съвета и ще ги накарам да отменят заповедта за обесването ти, после ще забравим това. Имаме много по-важни неща да вършим. В момента твоите хора трябва да разтоварят провизиите. Освен това имам писмо за теб от Едуин Сандис, но най-важното, ще искам да говоря с теб за цар Поухатан.

Смит въздъхна. Беше добре, че Нюпорт смята реакцията на мъжете за абсурдна, но само няколко секунди го спасиха да не загуби живота си. Постоянният страх, изолацията и гладът бяха разстроили умовете на мъжете. Джеймстаун съвсем не беше здравословно място за живеене.

— Десет шилинга за всичко и нито пени по-малко.

— Защо, негодници! — Смит извика нецензурно над водата към моряка на новопристигналия кораб. Платната му бяха навити, а палубите бяха пълни с работници. — Платих за тези стоки, преди „Сюзън Констънт“ да тръгне за Англия.

— Е, ако ги искаш, трябва да платиш цената, която аз искам — извика морякът.

— Свободна търговия. — Джордж Пърси се усмихна печално. — Ние сме затворен пазар. Те ще получат каквото поискат.

— Имаме достатъчно нови провизии за една година, а „Вирджиния Къмпани“ изпрати също над петдесет книги, но този товар ще ни струва много пари. След още няколко пътувания екипажът ще е по-богат от капитаните — отговори Смит.

— Не може ли Нюпорт да контролира цените?

Смит потърка брада.

— Казаха ми, че търговците в Лондон заобиколили капитана и говорили с представител на борда. Той на свой ред разрешава на някои моряци да вземат дела си за това, че са пазили товара.

— С цените, които искат, ние всички ще бъде разорени.

— Не, Пърси, не мисля така. Искам да те видя по-късно днес, след като говоря с Нюпорт. Мисля, че най-после открих богатствата.

Двамата мъже размениха развълнувани погледи. Те бяха толкова погълнати от размяната, че не чуха приближаването на Покахонтас с двамата си братя.

— Капитан Смит — започна тя официално, — сто нови мъже пристигнаха днес от страната ви през океана. Баща ми и аз смятахме, че твоите хора са тук само за кратко време и веднага щом болните оздравеят, вие ще се върнете у дома си.

Сърцето на Смит спря. Как да обясни, че се е преструвал заради доброто на хората си?

— Нашият крал в Лондон е толкова впечатлен от историите за красотата на земите на баща ти, че иска да останем поне още малко — каза той.

Беше отчасти вярно, но на Смит му беше трудно да гледа откритите и доверчиви очи на Покахонтас. Той погледна към братята й. „Памоуик и Секотин съвсем не вярват“ — помисли той.

— В действителност — продължи той, — нашият крал е изпратил специални подаръци за баща ти. Крал Джеймс много го уважава. Ето, това е един от подаръците.

Смит посочи към дългата лодка, пореца водата от „Сюзън Констънт“. На греблата стояха двама мъже, а между тях куче, елегантна бяла хрътка. Лъскавата й козина се очертаваше на фона на синята зимна вода.

Тя забрави всички други мисли, докато наблюдаваше как животното скача грациозно от лодката на брега.

— Красиво! — извика Покахонтас на поухатански език.

— Баща ми няма дълго да притежава това животно. Покахонтас е очарована от него — измърмори Секотин на Памоуик.

— Скъпа принцесо, ще поговорим по-късно за плановете ни за изпращане на делегация, която да отнесе това мило животно и другите ни подаръци на високопочитания ти баща — каза Смит и почувства, че за момент е овладял положението. Но скоро трябва да говори откровено с Покахонтас. В никакъв случай не могат да си позволят да загубят нейната вяра и подкрепа.

Вечерта Нюпорт покани членовете на съвета да вечерят с него на „Сюзън Констънт“. В дървената каюта емоциите на мъжете станаха по-умерени, а езиците им се развързаха над порциите от дивеч, царевица и изсушени плодове от поухатаните и виното от „Вирджиния

Къмпани“. Те се наслаждаваха на рубинената течност, сервирана в оловни бокали, първите от много месеци за тези, които останаха в колонията. Ядът и огорчението, събудени при бесилката тази сутрин, изчезнаха в осветената от свещ топлина на околните предмети, която напомни на мъжете за дома и любимите. „Като че ли грозният инцидент е един кошмар. Ще извършим навярно още много смущаващи неща, докато живеем при тези ужасни условия. Това, от което имаме нужда, са повече хора и особено жени, за да ни цивилизоват, но всичко това поне в момента е забравено“ — помисли Смит.

Нюпорт стана с чаша в ръка и в стаята отекна тост за крал Джеймс и „наздраве“ за мъжете.

— Е, джентълмени — започна Нюпорт, — мисля, че преживяхте най-лошото. Тази колония е на път да стане силен преден пост на кралството, началото на богатството и мощта за Англия в Новия свят. Сега ви казвам лека нощ, на всички, с изключение на Смит. Искam да говоря с теб.

Когато вратата се затвори след излизащите мъже, Нюпорт се обърна към Смит:

— Първо, прочети писмото от приятеля си сър Едуин, после ми разкажи за времето, през което отсъствах.

Когато Смит привърши с четенето на писмото, той ритна дървената печка в ъгъла, за да се разгори. После се обърна към Нюпорт и му разказа подробно за изминалите шест месеца.

— Великият цар Поухатан вече иска да търгува — каза най-после Смит, — но подозирам, че иска да ни изгони. Освен това той поръча на съседните племена да спрат да ни дразнят. Но, Нюпорт, най-забележителната случка беше появата на неговата дъщеря, любимото му дете, като наш спасител. Покахонтас наистина няма равна на себе си. — Когато свърши, гласът му беше леко дрезгав.

— Да, съгласен съм с теб — отговори Нюпорт, — но тя е с кралска кръв, което я прави висшестояща. Тя трябва да уреди нашето посещение при цар Поухатан, така че да предадем подаръците и посланието за добра воля от нашия крал. Сега ми разкажи за живота в техните градове.

Смит си наля бокал вино.

— Хората живеят в хармония с природата и един с друг. Те живеят по цивилизовани закони и уважават другите. Имат големи и малки градове, но всички са заобиколени със земеделска земя, богата на зеленчуци и плодове. Те са много по-силни, по-здрави от нас; тяхното зрение и слух са два пъти по-добри от нашите. Царят им е здрав, аристократичен мъж и навярно неговото управление засилва тяхното приятно общество. Разбира се, нискостоящите им хора са примитивни като нашите, но хората с ранг са същите като навсякъде по света, където съм ходил. Те просто не са образовани и не са осведомени според нашите обичаи и религия. Обаче никой не е като принцовете, които видях в Бохемия.

— Искам сам да разбера това, Смит. Ти прочете в писмото на Сандис, че хората в Лондон все още искат да знаят какво се случи с първата ни колония в Ралей, тази, която изчезна през 1580 година. Те смятат, че някои колонизатори или техните наследници може още да са живи. Историята все още ни смущава; мисля, че съществува и чувството за вина, защото по това време старата кралица използваше флотата срещу испанците и навярно не е отделила кораби или провизии за подпомагане на колонизаторите.

— Имам чувството, че Великият вожд знае нещо за мистерията на Ралей — каза Смит. — Това е само подозрение, но един от лейтенантите на Поухатан спомена колонията в реч във Веровокомоко.

— Добре, трябва да се опитаме да разберем. Междувременно трябва да се приготвим да отидем до Веровокомоко. И двамата сме уморени. Лека нощ, Смит, и благодаря за времето, което ми отдели.

Смит напусна каютата, поздрави пазача и прескочи от кораба в дългата лодка. Той мислеше за намерението на „Вирджиния Къмпани“ да изпрати от Англия някои способни, но бедни фермери, занаятчии и работници, за да затвърди Джеймстаун, мъже, които са били изместени от зараждащия се капитализъм в Англия и умирането на феодалното общество. „Това е добър план — помисли Смит, — шепа аристократи и благородни мъже да управляват колония от работници, гладни за шанс в живота“.

В послеслов сър Едуин изпращаше поздравии от двете момичета на Рейнолдс, които все още не бяха омъжени. Смит се усмихна в тъмнината, спомняйки си за тях.

ГЛАВА 13

Веровокомоко, 6 януари, 1608

— Покахонтас, бях търпелив, справедлив и ти простих — каза Поухатан. — Но сега съм ядосан, защото бях измамен за намеренията на бледоликите. Те не смятат да се върнат в своята земя. Те искат да живеят тук постоянно. — Великият вожд се размърда гневно върху трона си от кожи и плесна с ръце, за да даде знак, че иска вода за пиене.

— Току-що пристигнах от посещението си при тасентасите и не съм изпращала пратеник от форта. — Покахонтас сбърчи вежди. „Откъде знае, че заселниците смятат да останат?“ — запита се тя. — Те ще останат тук още малко, татко, за да вземат рядък дървен материал и тютюн от нас. Искат да те посетят и носят подаръци от своя крал.

— Нямам нужда нито от техните подаръци, нито от техния крал, но ще се срещна с тях. Искам сам да ги попитам какви са намеренията им. Освен това искам още от техните пушки и машини. Така че ще търгувам още известно време. Ти можеш да продължиш да бъдеш мой посланик, защото ти имат доверие. Но, дъще, те те измамиха, както измамиха и мен. Жреците загубиха търпение и сега искат жертвоприношение на дете.

— О, татко, не!

— И освен това, Покахонтас, искам да размислиш и да приемеш Кокум за съпруг. Монаканите все още ни причиняват беди, а бащата на Кокум доказва, че е предан приятел, и ги изгони. Искам да държа чикахомините здраво на моя страна. Освен това се огледах и не намерих по-подходящ мъж за твой съпруг от Кокум.

Покахонтас чу удрянето на черните крила на гарвана над себе си. Почувства се празна отвътре. Дали грешната ѝ преценка за тасентасите доведе до жертвоприношение на дете? Вината накара кръвта ѝ да запулсира в слепоочията. Като изкупление тя несъмнено трябваше да се омъжи за Кокум. Но как баща ѝ е научил за пристигането на новите

тасентаси? Войниците ѝ не биха се осмелили да изпратят съобщение без нейното одобрение, а Памоуик никога няма да го направи, без да ѝ каже. Секотин? Но защо ще иска да изпрати вест на баща им, освен ако не иска да я компрометира? Тези мисли минаха през главата ѝ, докато стоеше пред Поухатан. Едва тогава тя забеляза, че той изглежда необичайно избухлив към хората около себе си. Нещо го беше ядосало. А къде бяха съпругите му? Винаги имаше по няколко, да му носят нещо или просто да са близко, така че да може да ги щипне по желано място. И Покахонтас бързо реши, че сега не е моментът да говори с баща си.

Тя внимателно му се усмихна:

— Разбирам възгледите ти, татко, и сега ще събера провизии за друго пътуване до тасентасите.

Слънцето грееше ярко, когато пристъпи от стаята на съвета в студения въздух навън. Когато пое дълбоко въздух, за да се разведри, тя видя своята полусестра Мехта.

— Къде са съпругите на татко?

— Покахонтас, ти не знаеш. Сача изпадна в грях.

— Изпадна в грях?

— Намери си любовник, така че сега татко е сърдит на всичките си съпруги. Добре е, че пропусна яростта му, когато откри това преди три слънца. Жреците му казаха, че нещастieto му се дължи на присъствието на странниците по нашите брегове.

Покахонтас можа да си спомни само един друг случай, когато съпруга на Поухатан си беше намерила любовник.

— Сача на скалата ли е? — попита тя.

— Да, от три слънца и ще стои там още четири.

Покахонтас се обърна и закричи бързо към скалата, широк камък, поставен на централно място близо до реката. Повечето хора от селището трябваше да минат покрай него поне веднъж на ден. Преди да го стигне, тя видя група малки момчета, които стояха отстрани, хилеха се и хвърляха пясък върху Сача.

„Как може Сача да е толкова безразсъдно смела?“ — помисли Покахонтас, когато видя приятелката си гола, с широко разтворени крака, завързани за скалата. Цялото закаляване срещу големите студове и горещини, които децата на поухатаните се научаваха да понесат още като бебета, нямаше да помогнат на Сача да не чувства сега студа.

Покахонтас видя, че устните и тялото ѝ са посинели. Тя трябваше да остане на скалата от изгрев до залез-слънце без храна и вода, общо седем слънца. През нощта старейшината и неговата съпруга, избрани заради добрата си работа, я прибираха до зазоряване.

— О, Сача, защо го направи?

— Беше толкова глупаво, Покахонтас, толкова глупаво, но не можах да устоя.

Покахонтас познаваше любовника, красив, не, хубав войник, но не беше от водачите.

— Но татко ще те отпрати далеч.

Сълзи започнаха да се стичат по бузите на Сача:

— Да, ще трябва да отида при обикновен веанокски войник.

Селището Веанок не беше много далеч, но все едно че Сача отиваше на луната. Тя напълно щеше да загуби положението си. Нямаше начин Покахонтас да я види отново.

— Сача, съжалявам те. Знам, че баща ми не е млад мъж, но той толкова те харесваше.

— Не, не възрастта му е причината, Покахонтас. Той доставя удоволствие на всичките си съпруги. Прости ми, просто отдадох сърцето си на войника. Той беше изпратен далеч на север. Знам, че ще го включват във всяка битка с монаканите, докато умре. — Сълзи потекоха по бузите на Сача.

Покахонтас искаше да потупа за успокоение ръката на Сача, но беше забранено. Можеше само състрадателно да наблюдава как красивото, закръглено тяло на Сача се тресе от хълцания и студ. „В сърцето си съм виновна колкото горката Сача — мислеше си тя. — Аз копнеех за червенокосия тасентас. Ако ми беше дал знак, щях да бъда негова и така щях да предам не само един мъж, а целия си народ.“

Покахонтас каза „довиждане“ на Сача и тъжно се обърна. „Само баща ми да нямаше толкова много съпруги. Той остарява, а те много усложняват живота му.“ Тя се замисли за тасентасите. И те ли имаха по няколко съпруги? Някак не мислеше така, в противен случай щяха да ги пратят тук с кораба, който току-що пристигна. После ѝ мина през ума, че никога не е питала дали Джон Смит има съпруга. Навярно е женен. „Това може да е причината, поради която е така объркан — помисли тя. — Но сега трябва да го забравя, защото трябва да се събера с Кокум. Трябва да се покая. Моята дружба с тасентасите

докара върху нас гнева на Океус, злия бог, и сега имаме неверни съпруги, ядосани жреци и предстоящо жертвоприношение на дете.“ Покахонтас трепереше, докато се връщаше към центъра на града.

Поухатан не губеше време. Ако жреците са повелили, че трябва да има жертвоприношение на дете, тогава колкото по-скоро, толкова по-добре, а такова събитие сега подходеше на настроението му. Великият вожд не проявяваше често нрава си, но когато това се случеше, империята му трепереше. Жени и деца избягваха да го срещат, данъците се плащаха бързо и вестonosци препускаха през горите със сбити указания към вождовете му. Никой не молеше да говори с него за местни неправди, докато бурята отmine. Най-неспокойни от всички бяха съпругите му. Великият вожд сигурно щеше да потърси нова група жени, свежи и целомъдрени, за да му възвърнат милото настроение. Вече пристигаха пратеници със съобщения за най-красивите млади жени в царството.

Гърмящите змии и песнопенията на жреците ехтяха в нощта. Бебета плачеха, а уплашени майки леко ги потупваха, шепнейки им да не привличат вниманието върху себе си. Настана време на ужасно изпитание за поухатаните. Те бяха хора, които обичаха семейството и обсипваха с много любов и грижа малките си деца. Родители агонизираха пред възможността тяхното дете да бъде грабнато от жреците. Някои майки бяха дори толкова глупави, че се опитваха да скрият бебетата си на тайни места в околността, но жреците винаги знаеха къде са те и често скритите бяха първите, които вземаха като жертва.

Накрая жреците се споразумяха за деня. Във всеки от многото градове в царството ритуалът беше един и същ. Жреците, боядисани в черно, червено и бяло, започнаха при изгрев-слънце танца си на площада за церемонии. Когато всички жители на града се събраха, те бързаха, защото всяко нарушаване на правилата можеше да предизвика боговете. Жреците започнаха монотонно да пеят. После, без да поглеждат назад, щяха да тръгнат към гората, към сечището, където стоеше олтарът за жертвоприношение. Пътеките към него бяха чисти, защото никой не се доближаваше до мястото за жертвоприношение на дете, освен в деня на ритуала. Семействата, неми от страх, се влачеха след жреците. Никой не смееше да плаче или да пророни звук. Даже

бебетата бяха тихи, защото майките им бяха дали билки, за да ги приспят.

На сечището жреците запалиха огън от високи дънери, така че пламъците се издигаха право в небето. После започнаха монотонно да пеят. Повдигнаха ръце с молба към злия бог, чието боядисано в бяло лице се взираше в тях от платформа, построена в дънер на дърво в гората. После паднаха на колене и потъркаха челата си в земята, движение, което да им помогне да изберат правилно децата за Океус.

Покахонтас стоеше близо до баща си в предната част на тълпата, умът и сърцето ѝ бяха обзети от ужас. Изведнъж видя Кокум. „Татко не си е губил времето и го е извикал.“ Когато го погледна, почувства как краката ѝ омекват, а стомахът ѝ се обръща. Той стоеше до Мехта и за момент тя видя изражението на своята полусестра, която гледаше Кокум. Очите ѝ бяха широко отворени, устата ѝ — влажна. „Но тя го желае“ — помисли с изненада Покахонтас. В този момент монотонното пеене на жреците спря и през жителите премина дълбока въздишка. Покахонтас усети, че ѝ е трудно да гледа жреците. С крайчеца на окото си видя братята си; лицата им бяха неподвижни и твърди.

Жреците доближиха до олтара. Покахонтас усети как една мисъл започна да гризе мозъка ѝ, сравнявайки живота на тасентасите с този, който водеше нейният народ. „Тасентасите не извършват жертвоприношения и все пак имат канута, оръжия, прибори, знания за звездите и даже техните магии са по-големи и по-силни от нашите. Боговете, изглежда, са благосклонни към тях, значи боговете ги предпочитат пред нас.“

Тези мисли минаха през главата на Покахонтас, когато жреците при олтара се обърнаха. Техните черни, червени и бели бои блестяха на слънцето, докато протягаха ръце към небето. Един от жреците пристъпи напред под звука на силния тропот. Той вдигна ръка. Настъпи тишина, после извика име. Жена от тълпата пое дълбоко въздух и припадна на земята. „Не!“ — извика Покахонтас в себе си. Бяха избрали бебе, което още суче! Жреците обикновено избираха момчета между пет и дванадесет години. Те ни предупреждават, че боговете са наистина ядосани и тасентасите трябва да си отидат. Бяха съобщени още три имена и сега тълпата започна да оплаква тихо, но непрестанно.

Покахонтас не можеше да гледа. Тя вдигна очи и помоли бога на небето да ѝ прости страха. Това беше единствената церемония, която не можеше да понесе. Утешаваше се с мисълта, че някои от убийствата са почти символични и че момчетата, които преживяваха, бяха отмъквани в гората, където оставаха няколко месеци. После те започваха дълго чиракуване, за да станат жреци. Когато получеха права след една година, те бяха изпращани в отдалечен град, далеко от всички роднини. Така че дали детето оставаше живо или беше мъртво, резултатът беше същият: майката никога повече не го виждаше.

Бебето върху олтара ридаше, докато се чу внезапен писък. „Навярно жреците са пронизали сърцето му“ — помисли Покахонтас. Сега тя трепереше от глава до пети. Стенанието, идващо от петстотин гърла, не спря. Бяха извикани още четири имена и ритуалът продължи бавно, а Покахонтас помисли, че ще припадне от напрежение. Въпреки че церемонията винаги я разстройваше, преди тя никога не беше реагирала толкова силно. „Станала съм по-слаба от връзката си с тасентасите. Техните методи може да са погрешни за нашите хора, но техният свят предлага толкова много.“ Вълнението, породено от чувствата ѝ към странниците, само усили страданието ѝ, докато наблюдаваше жертвоприношението. „Ще отида при тях следобед. Поне докато съм с тях, мислите ми са спокойни“ — каза си тя.

Накрая церемонията свърши. Жреците се върнаха в града, а жителите, някои плачейки открито, се влачеха след тях. Оплакващите бащи щяха да отрежат косите си, а майките щяха да се посипят с пепел.

Покахонтас потърси Кокум в тълпата, но той не беше там. Тя искаше да избегне срещата с него. Не можеше да понесе допълнителното напрежение от неговото постоянно присъствие и влиянието му върху разума и тялото ѝ. Тя реши да избере по-заобиколна пътека до града.

Пътеката, която избра, се спускаше към реката и когато видя студената, чиста вода, Покахонтас внезапно пожела да се изкъпе, за втори път в този ден. Банята ще я пречисти след кръвта и преживяното напрежение от жертвоприношенията. Реката ще измие нейното отвращение. Ще отиде на тайното място, където тя и сестрите ѝ някога използваша като деца. Никой няма да я открие там. Тя пробяга милята до реката и се спусна по насипа, докато достигне залива. Храстите

бяха все още гъсти даже през зимата, а наблизо растяха ниски борове. Тя се измъкна от дрехите си, влезе в ледената вода и започна енергично да се търка с пясък и раковини, докато тялото ѝ се зачерви и светна. Накрая потопи главата си под водата и издърпа косата от лицето си.

Когато излезе, почувства нечие присъствие. Не чу звук, а просто усещане, че има някой. Тихо и бързо тя достигна до брега и се облече. Дали чу шумолене? Предпазливо се придвижи от скала към скала по брега, докато стигна малко заливче. Помисли, че чува стенание. Навярно някой беше попаднал на тайното ѝ място. Внимателно тя надникна зад дърво към залива, с ръка върху ножа. Тялото ѝ се стегна от шока. Там, на пясъка, лежеше Мехта с широко разтворени крака. А отгоре ѝ беше Кокум. Тялото му навлизаше нежно и ритмично в нея. Покахонтас като че ли се парализира. Тя видя екстаз в очите на Мехта, чу откъслечни стонове да излизат от устните ѝ. И двамата бяха твърде заети, за да усетят присъствието ѝ. Тя се отдръпна и тихо се върна. Когато стигна пътеката, затича колкото е възможно по-бързо към града.

Покахонтас каза на братята си, че тръгва за селището на тасентасите по-късно следобед и заповяда на войниците да съберат необходимите провизии. После отиде да види баща си в къщата на съвета. Тя го откри на неговата купчина кожи, все още мрачен, тупайки с ръка брадичката си. До него стоеше Кокум.

Покахонтас се нуждаеше от цялото си самообладание, за да запази изражението си спокойно, докато отиде да каже „довиждане“ на баща си.

— Дъще, както виждаш, Кокум е тук и отново моли за ръката ти.

Очите на Покахонтас трепнаха срещу Кокум и тя видя, че изражението му беше искрено и обичливо; после очите ѝ се насочиха към ръцете му. Те бяха добре оформени, с дълги, деликатно заострени пръсти.

— Поласкана съм, татко — започна тя учтиво, — но не съм сигурна, че съм готова за женитба. Той може да се ожени за някого другото от семейството. Мехта би му била добра съпруга.

— Кокум казва, че ще чака теб.

— Но Кокум е млад мъж. Той се нуждае от жена сега.

— Дъще, сигурна съм, че Кокум може да се грижи за нуждите си и ти не можеш да го обвиняваш, защото прекарваш цялото си време с

тасентасите. Женитбата е напълно различно нещо. Като моя дъщеря, тя е въпрос на съюз и положение. Все още настоявам този съюз да се осъществи.

Покахонтас се почувства зле. Но не можеше да спори сега. Беше безнадеждно, като имаше предвид настоящото настроение на баща си.

— Татко, ще се вслушам в твоите желания. Но сега трябва да занеса провизиите и да изпълня задължението си. Ще се върна след няколко дни. — Тя запази безизразното изражение на лицето си, докато казваше „довиждане“ на двамата, и напусна стаята.

Докато Покахонтас се движеше през гората, държането ѝ към свитата беше необичайно грубо. Тя кипеше отвътре. Разбира се, не можеше да обвинява Кокум, че е с друга жена. Тя не обвиняваше и Мехта. Покахонтас открито заяви съпротивата си срещу женитбата. Но защо, когато все още настоява, че я иска, Кокум спи с нейната сестра? Това само повече усложнява нещата. Най-лошо от всичко е двуличието му.

Тя подтикваше братята и войниците да вървят почти в галоп. При това темпо като че ли се освобождаваше от проблемите си. Докато доближат лагера, умът на Покахонтас се проясни, но тя все още се тревожеше за Секотин. Можеше ли да му има доверие? Кой беше предал съобщението за новите колонизатори на баща ѝ, преди тя да успее да му каже? Изведнъж Покахонтас се почувства самотна. Баща ѝ беше раздразнен от нея, сестра ѝ я беше предала, а тя се чувстваше несигурна и в брат си. Колкото до Кокум, Покахонтас поклати глава. „Поне поведението му ме освободи от властта му над моето тяло“ — каза си тя.

Следващата сутрин беше необичайно топла и слънцето печеше жарко, докато Покахонтас, братята ѝ и войниците изминаха краткото разстояние до форта, носещи провизии от Поухатан. Искрящите тръстики върху сламените покриви във форта блестяха в чистия въздух, а наблюдателят издаде приветстващ вик, докато няколко мъже при вратите на форта изтичаха да помогнат на поухатаните с товара им. Мъжете се смееха в очакване, докато носеха кошници с царевица и изсушени храни към кухнята и складовете. Храната вечно не достигаше.

Когато пристъпи във форта, Покахонтас почувства прилив на облекчение. Тя се опита да прикрие нетърпението си, докато се

оглеждаше за капитан Смит. Толкова много нови мъже, стотици. Повечето от тях бяха скупчени близо до църквата. „Навярно това е техният специален ден за боговете, неделя“ — помисли тя. Сега вече знаеше как да различава работниците от джентълмените. Джентълмените носеха светли, богато избродирани дрехи от бляскав сатен и тафта и големи шапки с пера. „Не толкова величествени колкото перата, които ние носим“ — си каза тя. Докато работниците носеха тежки обувки, обикновени, домашнотъкани ленени или презентови къси палта с подходящи бричове и малки плоски барети.

Новите колонизатори наблюдаваха любопитно как на Покахонтас и братята ѝ се оказваше внимание. Между тях се беше разчуло за принцесата, забележителната дъщеря на Великия вожд Поухатан. В мекия въздух се долавяше тържествено усещане и мъжете се шегуваха и смееха, докато вървяха надолу по пътеката от църквата към речния бряг. Цялото население на форта беше поканено да се качи на „Сюзън Констънт“ за обяд с вино и ром, за да бъде отпразнуван рожденият ден на капитан Нюпорт. Можеха да си позволят да отдъхнат; складовете им бяха пълни, можеха да се радват на петдесетте книги в библиотеката, а отношенията с туземците бяха сравнително добри. Освен това Лондон проявяваше търпение към бавния им напредък и вярваше в бъдещето на тяхното начинание.

Покахонтас прие поканата от Смит и Нюпорт да се качи на кораба с братята си, макар да знаеше, че ще бъде изпитание. Никога не можа да свикне с миризмата. Веднъж каза на Джон Смит, че би искала да изпрати група поухатанки на борда, за да измият кораба, но той се засмя. Тя остави войниците да ги чакат на брега.

Слънцето, топлият въздух и добрата храна развеселиха мъжете. Те разказваха истории, песни се разнесоха във въздуха, когато пийнаха по глътка ром. Никой не забеляза облака дим, който се издигна в близост до кухнята на форта, защото винаги имаше пушек, излизащ от комините. И за кратко, но гибелно време, никой не забеляза пламъците, които лумнаха до пушека.

Най-сетне висок, силен вик процепи веселбата. Всички очи се обърнаха към брега. Войните на Покахонтас викаха и махаха с лъковете си. Зад тях кухнята беше обвита в пламъци.

Мъже се спуснаха по въжените стълби и се скупчиха в дългите лодки. Много скочиха направо във водата и преплуваха краткото

разстояние до брега.

— Ведрата, ведрата! — извика някой, докато се насочваха към форта.

Бързо се оформи човешка верига, за да предава ведра с вода от реката до пожара, но не те успяха да потушат пламъците, раздухвани от слаб вятър. Сламените покриви експлодираха в горящи кълбета и повечето от дървените и потънали в кал къщи скоро бяха погълнати. Знойният бриз удряше борещите се с огъня, а пламъците се извисяваха в нощното небе като вимпели.

— Складът! Гасете склада! — извика Смит, докато бягаше от едната до другата страна, насочвайки носачите на вода.

— Вижте, църквата се запали! — Покахонтас беше по петите му, опитвайки се да потуши по-малките пламъци с пелерината си. Братята и войниците ѝ използваха своите кожени дрехи и краката си да гасят малките горящи езици, докато огънят напредваше.

Но пожарът вече беше около тях, лакомо захващащ всяка нова дървена дъска. Отблясъкът беше като светлината от сто слънца, а топлината изгаряше кожата им. Шумът на пламъците сякаш щеше да спуска тъпанчетата им, а пушекът запушваше ноздрите им.

Вятърът внезапно утихна и огънят достигна Покахонтас, която не се пазеше. Тя се препъна и почти падна, опитвайки се да избяга от огнените кълбета. Смит я хвана и я избута. За кратък миг с разтуптени сърца те се погледнаха в очите. Не виждаха опушените си лица, нито скъсаните си дрехи. Вместо това отново почувстваха пълната хармония, която ги беше обхванала при камъните за екзекуция във Веровокомоко. Когато се разделиха, Покахонтас разбра от изражението на Смит, че той е взел внезапно решение. Стисна ръката ѝ, преди да побегне към брега на реката. Беше ново докосване. То беше като на собственик.

Колонизаторите се бореха с пламъците и когато в тъмното небе започнаха да се появяват звезди, едва не припадаха от изтощение. Когато накрая укротиха огъня, опустошението беше се разпространило толкова нашироко, че мъжете стояха на групи и плачеха, докато гледаха руините. Всичките запаси бяха изгорели, включително донесените от Англия само преди няколко дни. Църквата наподобяваше купчина пепел, а новата библиотека беше разрушена.

Повечето къщи бяха само димящи руини. Но гробището, с дървените си кръстове, стоеше чисто и недокоснато в изпълнения с пушек въздух.

Докато Покахонтас се взираше с ужас в разрушенията, тя чу глас зад себе си:

— Откъде знаете, че някой от туземците не е запалил пожара? — извика един от новодошлите от Англия.

Всички погледи се насочиха към воините на Покахонтас, докато през уморената тълпа се надигна ропот. Колонизаторите бяха мрачни, саката и жакетите им бяха пропити от сажди и пот, панталоните им — мокри от речната вода.

— Те бяха единствените, които не бяха с нас на борда — извика друг глас.

Сега някои от мъжете изглеждаха заплашителни. Покахонтас бързо се присъедини към братята и воините си и застана с лице към колонизаторите с царствен и закрилящ вид.

— Не бъдете глупави. — Смит се промъкна между Покахонтас и колонизаторите. — Тези хора ни донесоха храна. Нима мислите, че ще ни дадат с едната ръка, а ще вземат с другата? Те са пратеници на Великия вожд Поухатан.

Настъпи тишина. Смит продължи:

— Тези от вас, които пристигнаха сега, запомнете, че принцеса Покахонтас е лоялен и верен приятел на тази колония. Ще я придружа заедно с мъжете ѝ до лагера им. Сега повече от всякога се нуждаем от тяхната храна.

Покахонтас не попита нищо Смит, докато минаха заедно през портите. Той беше направил повече, отколкото да предотврати опасен момент. Тя знаеше, че най-после щеше да използва възможността да бъдат сами заедно.

Докато вървеше бързо до Смит към гората, тя почувства как от тялото му се излъчва желание. Той не се обърна към нея и дори не я погледна, но Покахонтас се безпокоеше, че братята ѝ са усетили явното желание, което ги обгръщаше. Погледна към своите придружители, които вървяха много пред нея и Смит. Те не бяха достатъчно далеч, за да не разберат какво става с нея. Дали нейното тяло излъчваше същата енергия като това на Джон Смит? Дали тя също показваше почти осезаем животински глад? Ставаше ѝ ту топло, ту студено, задъхваше се леко.

— Върви с братята си. — Ръката на Смит гореше, когато силно я стисна, а гласът му беше дрезгав. — Когато заспят, ще се срещнем при старото леговище на вълците. — Те не се погледнаха и не спряха. Не беше нужно да отговоря.

Поухатаните бяха изтощени от битката с огъня и заспаха почти, преди да легнат на земята.

Покахонтас бързо лисна вода от кратуните с питейна вода върху лицето и тялото си. Не се спря да облече отново еленовата кожа, а метна върху голото си тяло коженото наметало, чиито пискюли удряха краката ѝ.

Тя напусна внимателно лагера и пробяга половината миля до леговището. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки, когато пристигна на закритото място. То се намираше в кухня с гъсти храсти и орлова папрат, да го прикриват. Нощта беше тъмна, почти черна, но тя веднага усети Смит. В този момент почувства една от ръцете му върху китката си. Другата я прегръщаше. Той беше груб, докато устата му намери нейната. Брадата му предизвикваше непознато усещане по кожата ѝ, а остро боцкане беше като пламък за сетивата ѝ. Те се люлееха нестабилно, докато страстта обгърна устата и телата им.

Тя изстена, когато той падна на колене и я придърпа. Постави я легнала до себе си. Възбудата от страшния пожар и настойчивостта на емоциите, завладели тялото ѝ, се съединиха, за да ѝ придадат пламенност, която тя не очакваше и никога не беше усещала. Искаше да го погълне от любов. Тялото ѝ действаше, като че ли не беше повече част от жената, която тя познаваше. То се движеше с трескава чувственост, на моменти безумна, а на моменти почти неподвижна, само с лекото движение, предизвикващо желание и екстаз. Почувства се като че ли е част от мъжа, чието тяло ѝ доставяше такава радост, като че ли неговата кожа беше нейна, като че ли сърцата им бяха едно. Друг път чувстваше, че не може да устои на най-лекия му каприз, че може да загуби съзнание от щастието на своето пленничество. Цялата ѝ същност преливаше от еуфория, докато с радост отдаваше тялото и ума си на мъжа, когото боготвореше. Освобождаването ѝ даде сила за отдаване отново и отново. Когато започна да се зазорява, те все още бяха жадни един за друг, страстта им беше бушуваща, неизчерпаема, а

знаеха, че трябва да се разделят. Силата на потребността им един от друг беше заплашителна и те се гледаха с ново усещане, с безпокойни очи. Смит простена. Не можеше да я остави сама. Отново я сграбчи. Устата му бродеше по ръцете, гърдите, устата ѝ, разпалвайки тялото ѝ, и те се любиха бързо, като че ли за пръв път.

Накрая Смит се отстрани от нея.

— Трябва да намерим безопасно място. Тази бърлога е твърде добре позната. Не можем да рискуваме баща ти да ни раздели.

— Ще намеря място.

— А сега трябва да бързаме. Развиделява се. Ще говорим по-късно. Ти тръгни първа.

Покахонтас го погледна бързо над рамото си и побягна. Краката ѝ бяха като перца. Не беше спала двадесет и четири часа, но никога не се беше чувствала толкова свежа, толкова жива. Всеки мускул, всяка пора, всяка частица от ума ѝ пееха от щастие. Тя беше цяла; събуждащата се гора беше част от нея. Тя беше едно цяло с кафявата земя и грачещите морски чайки. Хармонията между ума и тялото ѝ донесоха такава радост. Когато стигна до тихия, спящ лагер, падна на колене и протегна ръце към небето.

ГЛАВА 14

Веровокомоко, февруари 1608

Бяха необходими пет пътувания между баща ѝ, Великия вожд и колонизаторите, за да завършат приготовленията за среща на водачите на двете групи във Веровокомоко. Смит беше впечатлен от уменията на Покахонтас да води преговори с Нюпорт и своя труден баща. Разговорите се проточиха цял месец, докато Покахонтас пътуваше напред-назад, с храна за съкрушените англичани и съобщение за постигнатите компромиси в двата лагера. Вече бяха взели решение за времето и мястото на срещата. Въпросът беше кой да води експедицията?

Смит, като осиновен син на Поухатан, смяташе, че той трябва да води първата група. Но накрая беше решено, че Нюпорт и Смит, с тридесет колонизатори, ще плуват с катера „Дискавъри“ до Кекофтан. Ще поднесат почитанията си на доброжелателния цар Починс, ще се насладят на отличната му храна и на следващия ден ще продължат към място за акостиране, близо до Великия вожд. Оттам Смит ще поведе предната група до селището, за да подготви срещата между Поухатан и Нюпорт.

Смит покани Покахонтас да плува с тях на „Дискавъри“, но тя каза, че ще бъде по-дипломатично да бъде до баща си, когато англичаните пристигнат. Смит се съгласи, че това е разумно, но искаше да я попита, за да разбере знае ли колко много иска да бъде с нея. Той смяташе, че щеше да бъде чудесно да я има близо до себе си по време на краткото пътуване, защото през всичките ѝ пътешествия напред-назад между форта и Веровокомоко не им оставаше много време да бъдат сами. От самото начало ѝ беше обяснил, в деня след пожара, че ще бъдат жестоко критикувани във форта и в Англия, ако се доловеше и най-малък признак за интимната връзка между тях, защото той беше командир, а тя — принцеса. „Положението — каза ѝ той — е изпълнено с опасност, тъй като Великият вожд също не одобрява. Ако

той наистина се ядоса, може да загуби търпение и да унищожи англичаните с една масирана атака.“

Покахонтас го изслуша внимателно и прие опасенията му, но се помоли:

— Нека забравя всичко това за момент, моля те!

Когато се сети за първата им нощ, Смит почувства как решението му отслабва. Знаеше дори, че ако изкушението и възможността се бяха появили сто пъти, той щеше да се поддаде. По-късно, при не толкова кратка среща, те се прегърнаха здраво и тържествено си обещаха пълно благоразумие. Не само че щеше да бъде безразсъдно смело да не са дискретни, но техните чувства изискваха пълно уединение. Нуждата им един от друг беше много дълбока. Знаеха, че ще трябва да планират срещите си с голямо внимание и че те ще са малко и винаги опасни.

Смит откри, че самообладанието му достигна почти до краен предел, когато по време на продължителни срещи и преговори трябваше да седи и да наблюдава движенията на устните ѝ, повдигането на гърдите ѝ, когато се обърнеше, строгостта на веждите ѝ, докато обмисляше реакцията на колонизаторите към последното предложение на поухатаните, знаейки, че няма да бъде с нея насаме много дни. То беше сладко-горчиво чувство, което така го терзаше, че понякога го караше да скочи и да напусне стаята. Никога преди не беше изпитвал такава агония. Той се чувстваше объркан, даже отслабен от силата на своята жажда за тялото ѝ. Но беше пленен и от нейната личност, която беше едновременно проста и чиста, сложна и неуловима.

В деня, в който тръгнаха от Кекофтан за Веровокомоко, се изви вихрушка със силен дъжд, дъжд, какъвто рядко валише в Англия. На техните острови дъждът беше толкова слаб, толкова мъглив, че често не му обръщаха внимание, като че ли Господ избутваше облаците на изток през Атлантическия океан. Но този порой дойде, като че ли ведро с вода се изливаха върху земята. „Времето в този Нов свят е винаги по-бурно, отколкото в Европа“ — помисли Смит. Снегът беше по-плътен, жегата — по-голяма, студът — по-суров, а ветровете — два пъти по-силни. До обяд потопът беше намалял, слънцето се показва, ярко греещо над блестящите брегове и „Дискавъри“ пусна котва в залив, който туземците наричаха Поетан. На брега ги чакаха двеста от

най-добрите войни на Поухатан. Кожите и перата им блестяха на силната светлина.

Смит веднага събра осемнадесетте мъже, които бяха избрали да сформират предната група за посещението при Великия вожд, докато Нюпорт чакаше на борда с дванадесет пазачи. Смит взе със себе си подаръците от крал Джеймс — бялата хрътка, малко червен копринен плат и конусообразна шапка като тази, която самият крал Джеймс носеше. Когато Смит и хората му стъпиха на брега, гласовете на воините се издигнаха във вик на приветствие и те изхвърлиха нагоре ръце, махайки лъковете си високо във въздуха. Воините бързо заобиколиха колонизаторите и ги поведоха, като пееха монотонно, докато пресичаха множество мостове, построени за защита срещу местещите се блата и ги придружиха до града. Пред жилището на Поухатан чакаха други петстотин мъже, с оръжия отстрани. По пътя, на интервали от по няколко фута, бяха оставени четиридесет големи подноси, напълнени с хубав хляб с кафява и хрупкава кора.

— Какво посрещане! — извика Смит на мъжете си, докато влизаха в жилището. — Не можем да се съмняваме в мощта и богатството на Поухатан. Той ни засвидетелства голямо уважение.

В стая, пламтяща от цветове, Великият вожд, излъчващ могъщество, седеше на трона си от кожи в церемониална дреха. Около него се тълпяха придворните и гледаха новодошлите с жадно любопитство. Тридесет или повече нови съпруги, украсени със светещи медни и блестящи перли, се бяха подредили, а очите им открито преценяваха англичаните. Всички жени носеха пелерини от пера в червено, пурпурно, зелено и жълто, така умело изработени, че падаха като водопади от коприна. Мъжете на Смит си поеа дълбоко въздух. Никога преди не бяха виждали такава шарена премяна. Той трябваше да ги побутне към дългата стая.

Тронната стая искреше от светлината на високи факли. Смит почувства радост, когато видя Покахонтас, стояща до баща си, облечена напълно в бяло — с бяла пелерина от лебедови пера. Те едва-едва се поздравиха. Великият вожд даде знак на Смит и мъжете му да седнат, а воините, които сега изпълваха стаята, нададоха силни викове за поздрав, така че покривът щеше да се срути.

Пиршеството започна с разнообразие от деликатеси и на мъжете на Смит, непривикнали на ритуала да си мият ръцете преди и след

ядене, трябваше да им бъде показано какво да правят с предложените купи с вода и перата от пуйка за изсушаване. После започнаха речите. Мъжете бяха предупредени, че те ще бъдат дълги и Смит си помисли колко различен беше този случай от последното му посещение във Веровокомоко.

Великият вожд не говори, нито си направи труда да стане и да приеме подаръците от крал Джеймс. Трима от вождовете му изказаха благодарности и взеха подаръците, а очите на Покахонтас блеснаха от удоволствие, когато беше представена бялата хрътка. Покахонтас се засмя и плесна с ръце, когато видя отново кучето. Смит се усмихна, чудейки се кой в края на краищата ще бъде господарят на красивото животно. По време на безкрайните слова на благодарност той усети, че поглежда доста често към Покахонтас, но тя нито веднъж не погледна към него. Той се наслаждаваше на високите ѝ скули и линията на ръката ѝ, и се възхищаваше на способността ѝ да остане неподвижна толкова дълго време.

Речите бяха оцветени с разкошни изрази на благодарност за подаръците и обещания да снабдят колонизаторите с предостатъчно царевица и месо, докато си отгледат собствена реколта. Смит почувства облекчение, че подаръците на крал Джеймс поне бяха осигурили провизии за складовете им, но знаеше, че най-тежката част от пазарлъка все още не беше дошла. Когато първата вечер звездите започнаха да блещукат в бледото небе навън, цар Поухатан се облегна напред и започна да преговаря лично за това, което наистина иска — оръдието на англичаните.

— Оставете малките си оръжия тук, в тази стая — каза той. — Вижте, моите воини не носят оръжията си за война.

Смит отговори:

— Това е нещо, което искат нашите врагове, никога — нашите приятели. — Но добави бързо: — Предоставяме нашите големи оръдия и мъжете ни на ваше разположение, за да ви служат във войните срещу монаканите.

— Бих искал някои от големите оръдия за мен. — Поухатан се усмихна бавно, усмивка, която рядко достигаше до очите му.

— Ние предложихме оръдия на твоя мъж Раухант, но той не ги поиска.

Поухатан се засмя:

— Те бяха много тежки за носене, но навярно имате по-малки оръдия. Ще разговаряме за това утре сутринта.

След като прекара нощта в жилището за гости на Поухатан, неможещ да си намери място от копнеж по Покахонтас, Смит събра мъжете си и отиде да доведе Нюпорт от „Дискавъри“. Нюпорт напусна кораба, облечен в пълна униформа, придружен от корабния прислужник Томас Сейвидж. И двамата бяха представени на Великия вожд с церемонии, подобни на тези от предния ден, но когато дойде време да се разменят подаръци, Нюпорт даде младия Сейвидж, казвайки, че го дава в заем. Момчето щеше да научи обичаите на поухатаните и да ги обясни на англичаните. Поухатан беше толкова ентусиазиран от тази идея, че предложи на Нюпорт високия си син Намон. „Размяна на синове“ — каза той.

Отново изпълнен с вяра и стоплен от успеха, Нюпорт покани Поухатан на „Дискавъри“, за да разгледа стоките, които беше донесъл за размяна. Но Великият вожд се отдръпна учудено. Той намръщено тупна с пръсти върху трона си.

— Не е подходящо за моето величие да търгувам за дреболии по този незначителен начин. Оставете стоките си на брега. Ще взема това, което искам, и ще ви платя колкото смятам, че струва.

Покахонтас погледна предупредително Смит. Тя постави нежно ръка върху ръката на баща си и бързо кимна на Смит. „Царят се ядоса и пътуването може да се окаже напразно“ — помисли Смит. Той се обърна към Поухатан:

— Нека ви покажа някои специални скъпоценни камъни, които носят само великите царе — каза той. — Те са изключително редки и имат цвета на небето.

Смит побърза към „Дискавъри“ и се върна с шепа огърлици от стъклени топчета. Когато ги повдигна и ги пусна да паднат на ръката му, пламъците от факлите блеснаха върху тях и красотата на синьото стъкло грабна напълно Поухатан.

Царят се обърна към Покахонтас:

— Дай да видя скъпоценните камъни, дъще.

Тя се приближи към Смит и се пресегна за топчетата. Ръцете им се докоснаха и очите им се задържаха; пръстите им затрепериха, а дишането им спря. Беше само за миг, но Смит бързо погледна към

Поухатан и веднага видя, че царят долови нещо. „Боже господи — помисли Смит, — ако не се прикривам, ще разваля всичко.“

Той говореше бързо и пространно, превъзласяйки качествата на топчетата, докато наблюдаваше лицето на Поухатан. Изражението на царя беше непроницаемо.

Когато Смит свърши, Великият вожд каза:

— Високо оценявам тези топчета. Харесвам момчето, което ми даде, другите вещи също много ми харесват. Ще ти дам триста кошници с царевица, но само при положение, че по-късно моите мъже разменят за някои от сабите ви.

Смит въздъхна с облекчение, докато Нюпорт, напълно доволен от сделката, пристъпи напред и, чрез Покахонтас, каза:

— Бих искал да ви задам още един въпрос, Ваша Светлост.

Поухатан наклони глава.

— Бихме искали да знаем дали сте чували за група от нашите хора, които са живели точно на юг от вашата страна в място, наречено Роаноке. Те всички са изчезнали преди около тридесет години.

Великият вожд не мръдна, нито промени изражението си. Той каза:

— Наистина чухме за някои от вашите хора, които са живели по нашите брегове преди много време, но не знаем какво се е случило с тях. Много, много странници ни посещаваха от време на време, но те всички напуснаха.

С махане с ръка и кимване царят освободи колонизаторите. Нюпорт се обърна да си върви с наперена походка. В усмивката му се мярна триумф. Той постигна всичко, което искаше; въпросът за сабите можеше да се дискутира по-късно. Щяха да отплуват за форта при следващия прилив.

Все още загрижен, Смит погледна през рамо, докато вървеше към вратата, и видя това, от което се страхуваше — Поухатан даде знак на дъщеря си да остане.

Великият вожд почака, докато странниците напуснат стаята, после даде знак, че иска да говори насаме с дъщеря си. Воините и съпругите се оттеглиха в края на стаята.

— Покахонтас, отиде твърде далеко — каза Великият вожд с ядосан глас.

Покахонтас рядко беше виждала баща си толкова разярен. Знаеше, че няма нужда да му говори разумно, нито да отрича случката. Тя чакаше с израз на уважение.

— Уважих желанието ти и пожалих живота на червенокосия — продължи Поухатан. — А ти ми се отплащаш, като не се подчиняваш на законите на нашия народ, като се отдаваш, ти, дъщерята на владетеля, на странник. Ще те вземе ли той в истинска церемония? Не, виждам, че и ти не вярваш, че ще го направи. Може би носиш детето му в себе си, това е отвратително.

Покахонтас пребледня пред словесната яростна атака на баща си, но пак не каза нищо.

— Забравяш, че си любимото дете на управляващия вожд — каза Поухатан. — Имаш висок пост и пред теб стоят тежки отговорности. — Поухатан плесна коляното си, лицето му беше потъмняло от яд. — Какво става с жените в земята ми? Те се държат като животни от гората.

Покахонтас разбра, че изневярата на Сача дълбоко го е наранила, а сега връзката ѝ с презрян тасентас отвори раната.

Баща ѝ никога не ѝ беше говорил толкова отчаяно. Жените в империята му бяха неговите богатства, неговата гордост. Водеха се битки и се завладяваха провинции, за да се обогати империята с жени, защото именно те обработваха почвата, строяха къщите и износваха децата. Именно чрез жените вождовете заемаха тронове си и самите жени ставаха вождове. Покахонтас беше удивена, че Поухатан беше опетнил нейния пол дори в справедлив гняв, защото в тяхното царство се отнасяха с голямо уважение към жените. Баща ѝ наистина беше бесен. С помирителен жест тя протегна ръка.

Поухатан не му обърна внимание.

— Достатъчно, Покахонтас. Ще се омъжиш за Кокум и колкото по-скоро, толкова по-добре. После ще продължиш да събираш данъците.

За момент ѝ се стори, че сърцето ѝ спря.

— Не мога да се омъжа за Кокум — каза тя. — Освен това той доставя удоволствие на сестра ми Мехта. Трябва да се ожени за нея.

— Ти му отказа, така че не трябва да го обвиняваш, че е бил с Мехта. И коя си ти да говориш това, когато си спала с един от

мръсните хора? Достатъчно. Остави ме. Трябва да се посъветвам с мъдреците.

На Покахонтас ѝ се искаше да избяга от стаята, но си наложи да тръгне спокойно към вратата. Вече навън, тя се строполи на един камък. Не можеше да се омъжи за Кокум, не след като е била с Джон Смит. Беше невъзможно. Но какво да прави? Баща ѝ беше не само разгневен, но и непреклонен. Веднъж вече ѝ се поддаде, но сега знаеше, че е злоупотребила с добрината му и не е оправдала доверието му. Ако имаше някакъв аргумент, който да посочи, той може би ще направи компромис, след като яростта му премине, защото той можеше да бъде практичен, особено с нея, но тя беше нарушила основно правило. Дъщерите на Великия вожд не биваше да се отдават на никой друг, освен на избрания съпруг. Те дори не можеха да се насладят на една нощ с бездомен пътник, което беше позволено на останалите жени от царството. Простена. Трябва да направи нещо, да обещае нещо, за да избегне женитбата с Кокум.

Само да може да избяга, но няма къде да отиде. Познаваха я навсякъде. Дали Джон Смит ще я вземе? Не, ако отиде при него, тя ще изложи на риск цялата му колония. Разбра, че всъщност не знае какво би направил Джон Смит. Прекараното от тях време насаме беше толкова кратко, толкова ценно, изпълнено с жажда един за друг, че те не си казваха повече от няколко думи. Но трябва да му каже. Веднага ще отиде при него и ще обясни, че навярно никога повече няма да може да го види. Като дъщеря на владетел тя знаеше, че ръководителят не трябва да мисли само за себе си и за личните си желания.

Приливът нямаше да се отдръпне още два часа и странниците чакаха в големите си канута. Жените товареха кораба с царевица и Покахонтас знаеше, че може да се смеси с тях и да се престори, че ги надзирава, но трябваше да мине по непряк път към реката, за да не привлече вниманието на баща си.

Тя изтича в стаята си и бързо извади мантията от фини пера. Сложи си пола от еленова кожа, а над нея — наметало от кожи на бялка. Меката топлина на кожата беше удоволствие за тялото ѝ, което беше грубо и настръхнало от вълнение. Шепнеше молитви към Ахоне и бога на небето, докато вървеше към реката. Ако боговете можеха да ѝ кажат какво да прави!

Тя се вмъкна в редицата жени, движещи се по мостовете към кораба с големи кошници с царевица. Когато достигна кораба, видя, че Намон, нейният полубрат, беше на палубата. Тя му даде сигнал, че иска да се качи на борда, после хвана въжената стълба, хвърлена от един от познатите моряци.

Когато я видя, Смит прикри учудването си и тръгна към нея със замислени очи. Отведе я към уединено място на носа на кораба. Веднага щом останаха сами, тя бързо му разказа историята, без да спомене за планираната женитба. Никога не му беше казвала за Кокум и беше решена никога да не го прави.

Смит се загледа над реката. Тя се чудеше за какво мисли и изведнъж съжали, че е дошла при него. Какво ще направи той? Беше смутен и разтревожен от разказа ѝ за яростта на баща си. Той трябваше да се грижи за хората си.

След дълга пауза Смит каза:

— Баща ти не се пазари добре за сабите, Покахонтас. Ще поемем голям риск. Той знае колко високо ценим способността ти да водиш преговори между нашите два народа. Ще помолим Нюпорт да изпрати на баща ти съобщение, че сме готови да преговаряме за саби, но ще действваме само чрез Покахонтас, тъй като в миналото тя се е проявила успешно като човек, заслужаващ доверие. Сега трябва да се върнеш при баща си. Ако пътуваш с нас, той още повече ще се разяри.

„Той не знае, че трябва да бъда с Кокум, за да умиротворя и обезоръжа баща си. Как бих искала да му кажа; но не мога. Просто трябва да издържа, за да бъда отново с него във форта.“

Покахонтас усети натиска на ръката на Смит върху рамото си, когато се обърна към мостчето. Едва се сдържа да не се хвърли на врата му и да се помоли да я вземе веднага със себе си. Направи едва забележимо движение с ръка, за да каже „довиждане“, и тръгна по полираната дървена палуба към брат си. Сърцето ѝ биеше силно. Ще минат поне две нощи, преди от англичаните да дойде съобщение, с което да я искат. Две нощи с Кокум!

Беше дори по-лошо, отколкото се страхуваше. Кокум беше толкова мил и нежен, както винаги бе бил с нея. Всяка вечер я отвеждаше до леглото сред одобрителните погледи на баща ѝ и половината град. Всяка нощ неговите умели докосвания си играеха с твърдото ѝ и неподдаващо се тяло, докато в главата ѝ бушуваше буря

от противоречиви мисли. Тя го удряше с юмруци по гърдите от яд и немощ, докато здравето ѝ тяло я предадеше, откликвайки. Всяка сутрин се събуждаше, решена да избяга и да отиде далеч, веднага щом Смит изпрати за нея.

Но повикванията не дойдоха. Поухатан беше решил, че е уморен да отговаря на безкрайните искания за храна. Вместо това щеше да изпрати някои от най-умните си воители да вземат няколко саби, вместо да разменя за тях. Войниците можеха да влязат във форта под претекст на миролюбиво посещение и после да си свършат работата, без да възбудят подозрение или да причинят тревога. Все пак царят беше в правата си; всичко, което беше върху земята му, беше негова собственост.

Когато Покахонтас чу за новата схема, се отчая. Как щеше да се върне във форта? Тя не остави на мира лейтенантите на баща си, докато не разбра дали оттам има съобщения. Поболя се, като разбра, че няма искане за нея като посредник, но Великият вожд беше взел твърдо решение за Покахонтас и тасентасите. Ако някой от странниците беше взел дъщеря му, той със сигурност можеше да вземе няколко от сабите им.

За пръв път Покахонтас се зарадва, че е затворена в къщата за жените. Тя остана няколко дни повече, отколкото беше необходимо, защото се нуждаеше от време за размисъл, за да измисли някакъв план, но колкото и да обмисляше всяка възможност за бягство, не достигаше до изпълнима схема. Не можеше да бърза, докато не бъде поискана от тасентасите и баща ѝ разреши да отиде. Беше в капан.

Покахонтас чака седмици. Тя използва времето да бъде колкото е възможно по-предана. Мразеше лицемерието, но почувства, че трябва да приспи съмненията на баща си, карайки го да повярва в нея така, че когато се появи възможност, той да я използва отново като пратеник. Задачата ѝ се облекчи, защото Кокум трябваше да прекарва много време далеч на лов и на походи срещу монаканите. Тя не чувстваше абсолютно никаква вина, докато се молеше пламенно на бога на небето да го пониже вражеска стрела.

Утешение за Покахонтас по време на тези дни на изпитание беше красивата бяла хрътка. Кучето се беше привързало към нея от първия ден. Тя го хранеше, а то тичаше с нея в гората и я следваше във всеки миг. Хората знаеха, че видят ли хрътката, Покахонтас е наблизо.

Нямаше начин да избяга от Кокум, когато се върне от лова и битките. Нощно време той отново и отново сееше семето си в нея, като че ли беше неуморим. Чудеше се дали доставя удоволствие на Мехта през деня! И двамата често отсъстваха по едно и също време, но Мехта се държеше винаги сестрински с нея. Може би той ще отиде при Мехта. Всяка сутрин тя се молеше на богинята на реката Ахоне Кокум да прехвърли верността си към сестра ѝ. Но нещо в нея ѝ подсказваше, че Кокум харесва живота си такъв, какъвто е. Неговият чар и чувствени пръсти се нуждаеха от повече от един партньор.

Един ден тя спря един от вестоносците на баща си и чу, че Нюпорт е отплувал отново в началото на сезона на новите цветове. Скоро след това воините на Поухатан направиха първите си опити да откраднат сабите и веднага бяха заловени. На баща ѝ беше съобщено, че червенокосият е побеснял и е заключил седем воини вътре във форта. Когато хората на Поухатан се опитаха да ги освободят, възникнаха схватки, които тасентасите спечелиха. Колонизаторите се бяха научили да държат мускетите си заредени, така че да могат бързо да действат, а отличният им барут свърши добра работа. За Поухатан беше голямо унижение да има затворници при тасентасите. Великият вожд чу, че червенокосият е заповядал воините да бъдат бити и удряни с камшик, но не бяха убити, както би се случило с всеки негов затворник. Поухатан беше загубил не само сабите си, но и седем души и загубата го измъчваше. В неговото царство, ако пленник не умреше с чест или не успееше да избяга, прекарваше остатъка от живота си в позор.

Покахонтас виждаше, че баща ѝ е напрегнат, но и забеляза, когато го свареше неподготвен, че беше започнал замислено да я наблюдава. Не беше вече толкова ядосан, а групата свежи нови съпруги го поддържаше облекчен и спокоен за жените в царството си. Дали ще я изпрати да разговаря отново със странниците? Коленичеше пред Ахоне, Океус и бога на небето поне два пъти на ден, молейки се той да омекне и да я изпрати. Няколко малки животни поеха последна глътка въздух върху олтара на Океус в поредица от жертвоприношения, извършени на разсъмване, докато тя се досети, че жреците може да станат подозрителни, ако твърде често посещава храма. Сега животът ѝ беше толкова ограничен, че се чувстваше свободна, само когато отиваше на ливадата си и говореше с бога на

небето. Все по-често ѝ минаваше мисълта, че когато беше с тасентасите, се чувстваше винаги свободна.

Накрая, в средата на сезона на новите цветя, Поухатан извика Покахонтас в къщата на съвета.

— През последните седмици ти беше грижовна дъщеря и се съобразяваше с всяко мое желание — каза той. — Чувствам, че си се покаляла за своенравието си и си стигнала до извода, че нашият начин на живот и твоите задължения трябва да са на първо място. Ето защо искам отново да разговарям с тасентасите и ти да си моят пратеник. Те непрекъснато ми изпращат съобщения и ти си тази, с която искат да разговарят. Покахонтас, ще отидеш при тасентасите и ще освободиш моите мъже. Ако свършиш тази работа, аз пак ще преговарям за повече оръжия. Виждам, че си непрекъснато с Кокум, когато е тук. Смятам, разбра, че именно той, а не червенокосият странник, е мъжът за теб. Тръгни сутринта, но без бавене. Чакам бързо да се върнеш. Пожелавам ти добър път. Ти си моята най-голяма радост и вярвам, че ще успееш.

Покахонтас беше дълбоко благодарна на баща си, че ѝ дава още един шанс. Знаеше, че едновременно с това той я проверява и отново беше обхваната от старото менгеме от противоречиви мисли. Но се стегна, не трябваше да се двоуми.

— Кой ще пътува с мен? — попита тя.

— Секотин и Памоуик, разбира се. Те знаят пътя и ще бъдат приети във форта.

Покахонтас не посмя да моли за заместници, които да пътуват с нея, защото не искаше да излага на риск пътешествието, но имаше силното усещане, че по време на това пътуване Секотин ще я надзирава. Все пак беше сигурна в едно нещо. Никой никога няма да открие скритото скалистозаливче, мястото, което преди много седмици беше избрала за срещите си със Смит.

Поухатан заговори отново:

— Освен това днес чухме, че е пристигнал още един плаващ остров с четиридесет нови хора и нов капитан. Това е още едно доказателство за коварството на тези странници, които ни казаха, че на островите ни няма да пристигат други техни хора. Жреците ми са нетърпеливи. Сега върви, аз ще уредя да приготвят подаръци, които да занесеш на грозните хора.

С Кинт, бялата хрътка, тичаща пред нея, Покахонтас вървеше колкото е възможно по-бързо. Поколеба се малко при старото леговище на вълците, карайки братята ѝ да се съобразяват със скоростта ѝ. Покахонтас не я беше грижа. Движението, тичането през горите към форта на странниците я караше да се чувства освободена. Беше най-мекото време от годината. Земята в гората представляваше вълшебен килим от смачкани венчелистчета, дърветата бяха обсипани с бели цветове, навсякъде, накъдето погледнеше. Тя беше облечена със светлите си, почти бели еленови кожи, най-удобните си дрехи. Вместо синци си направи огърлица от цветчета, която носеше около шията си и мушна няколко цветя в косите си. Тя и кучето ѝ се смесваха с цъфтящите дървета.

Когато достигнаха портите на форта, часовоят шумно ги приветства. Много време измина, откак колонизаторите не бяха виждали красивата принцеса и се радваха, че тя се връща.

Почти веднага се появи Смит. Покахонтас видя, че той не се е променил от сезона на снеговете, с изключение на това, че потъмнялото му лице отразяваше кратките му нощи, а червената му коса беше силно изрусяла от слънцето. Покахонтас се приближи бавно към Смит. За момент помисли, че ще падне на земята, обхваната от чувства, когато погледна в очите му и познатата синя магия отново я обгърна.

— Дойдох да говоря с теб, капитане, от името на баща ми, вожда Поухатан — каза тя.

Смит бързо я хвана за ръка и я поведе към новопостроената къща за събрания, но докосването му я накара да потрепери толкова силно, че тя я отдръпна. Братята ѝ застанаха на обичайното разстояние пред вратата на новата сграда. Останалата част от съвета се събра за минути, когато узнаха, че Покахонтас е пристигнала. Тя веднага започна да говори и се извини за мъжете на баща си, казвайки, че са действали необмислено, като са се опитали да вземат сабите, и че баща ѝ изпраща съжаленията си за тяхното поведение. Той също я е упълномощил да поднесе уважението и любовта си към осиновения си син, капитан Смит.

Смит поклони глава и когато погледна нагоре, на лицето му имаше полуусмивка.

— Моля, предай на Великия вожд, че приемам добрите му пожелания — отговори той. — Кажи му, че не убих мъжете му, защото особено много ценя дъщеря му. Ще освободя мъжете утре. Благодаря за подаръците ти, принцесо, а сега, надявам се, ще се присъединиш към нашата трапеза. — Той я заведе до масата.

Когато през нощта правиха любов, страстта им беше толкова силна, че на моменти Покахонтас мислеше, че ще припадне в ръцете му от радост. Жаждата им един за друг беше неутолима, силата на страстта им — изумителна, непреодолима. Покахонтас се чудеше дали тяхната пламенност не се дължеше на страха, че това ще бъде последната им среща, че някой или някаква случка ще ги раздели. Чудеше се дали той мисли същото, но не попита. Не искаше съмненията да развалят скъпоценното им време заедно.

Накрая, в ранните утринни часове, решиха Покахонтас веднага да придружи затворниците до баща си. Бързото ѝ връщане трябваше да убеди Поухатан в лоялността ѝ. Смит ѝ каза, че колонизаторите ще се нуждаят от нейната помощ, за да разменят срещу сабите, които баща ѝ толкова много искаше. Преговорите щяха да изискват време и много пътувания. Покахонтас се съгласи с логиката на схемата му. Той ѝ даде да разбере колко е важна за тасентасите. Това я накара да се почувства ценена и жизнено необходима. В момента тя беше толкова щастлива, че не искаше да допусне тревога да се промъкне в душата ѝ. Щеше ли да прекара остатъка от живота си, тичайки напред-назад между неговия и нейния народ? Имаше ли някаква алтернатива?

Старият конфликт за нейната вярогност все още съществуваше, но все повече и повече тя започваше да вижда достоинствата на странните хора. Винаги беше вярвала, че поухатаните и англичаните могат да живеят в хармония. Те имаха толкова много, което да дадат един на друг. „В действителност — помисли тя изведнъж, — трябва да правя точно, което правя, като осигурявам първо едните, после другите с продуктите на всяка култура.“ Да, тя трябва да продължи да прави това, защото то би довело до разбирателство между тях. Само ако може да изчезне Кокум. Въздъхна с чувство на безсилие. Как да се справи с него? „Ако Джон Смит знаеше... — започна тя несъзнателно, с болка. — А баща ми, ако беше малко по-разбран, по-малко взискателен към мен... Но времето е на моя страна. Джон Смит е решен да установи народа си тук и аз ще му помогна.“

ГЛАВА 15

Джеймстаун, септември 1608

Смит удари с юмрук по дланта си, ликувайки вътрешно. Тази сутрин на събрание на съвета той беше избран за президент на колонията. „Време беше. Аз съм човекът, който ще доведе докрай това начинание. Трябваше да бъда избран в самото начало.“ Той помисли за своя стар враг Уингфийлд, който беше освободен от затвора и изпратен обратно в Англия с Нюпорт през пролетта и отново удари с юмрук по дланта си.

През летните месеци Смит беше изследвал нагоре в залива Чезапеаке, все още търсейки пътя към Индия. Беше трудно пътуване. Времето беше много горещо, а на един от далечните острови в залива трима от мъжете му заболяха от треска и шарка, и умряха. Те бяха измежду новопристигналите от Англия. Той беше благодарен, че местните индианци бяха доброжелателни и ги лекуваха с билки и им позволяваха да останат в стаята за изпотяване.

Освен това той и мъжете му разбраха, че французите изследват от север. Това го разтревожи и затвърди убеждението му, че Джеймстаун трябва да се разшири. Тяхното селище трябва да е постоянно и достатъчно здраво, за да задържи французите на север, а испанците — на юг, за да могат англичаните да завладеят територията на Вирджиния.

Нямаше търпение да въведе промените, които смяташе, че са необходими за колонията. Защото, първо, дисциплината беше твърде лоша. Фортът трябва да бъде поставен на военни начала; това ще кали мъжете, ще ги направи по-издръжливи на трудностите. Второ, колонизаторите бяха много либерални в отношенията си с поухатаните, твърде свободни в даването на сечива и оръжия срещу храна. И, трето, той искаше да изследва съкровищниците на Поухатан в Утамусак.

Изминалото лято беше първото, на което колонизаторите наистина се радваха. Великият вожд беше изпращал войните си във

форта само да търгуват. Братята на Покахонтас бяха научили англичаните на лов и риболов, а Покахонтас беше научила жените да напътстват мъжете си при отглеждането на царевица и зеленчуци. „Вирджиния Къмпани“ продължи да изпраща хора от Англия. Последният кораб „Феникс“, с капитан Нелсън на щурвала, пристигна от Англия в един светъл ден в края на пролетта. Заселниците се развълнуваха, когато разбраха, че освен „Сюзън Констънт“ и други кораби бяха тръгнали за Новия свят.

Смит беше изпълнен с щастие, докато наблюдаваше как няколко високи мъже слизат от „Феникс“. Той и съветът на Джеймстаун бяха изпратили писмо до „Вирджиния Къмпани“ и сър Едуин Сандис, специално искайки мъже с ръст колкото поухатаните, високи шест и повече фута. Както каза на Нюпорт, беше им омръзнало да ги гледат отвисоко, а поухатаните трябваше да знаят, че някои англичани са високи колкото тях.

„Феникс“ също донесе писмо, очертаващо план, предложен от „Вирджиния Къмпани“ за крал Поухатан, като символичен цар на Англия. Смит каза на Пърси:

— Не мога да повярвам, че Лондон е толкова глупав да мисли, че може да застави горд мъж като Поухатан да бъде коронован за крал на друга държава. Но крал Джеймс хареса идеята и си внуши, че това ще привлече Поухатан по-близо до англичаните и ще го направи податлив да приеме повече заселници. Нюпорт трябва да пристигне всеки момент и той ще донесе принадлежностите със себе си. Ще му бъде заповядано да извърши церемонията веднага щом пристигне. Мога да гарантирам, че този проект ще бъде пълен провал. Той може дори да разруши всичкото добро, което Покахонтас така внимателно планира.

Именно Покахонтас беше донесла благоденствие и мир. Тя държеше Поухатан в залива. Беше спечелила ценно време за колонизаторите. Винаги, когато говореше за Покахонтас, Смит наблюдаваше внимателно да види дали другите англичани знаеха за близостта му с принцесата. Но никога нямаше признак, че колонизаторите подозират нещо между тях.

Нюпорт пристигна на „Мери Маргарет“, носейки богато украсено с дамаска легло с балдахин и завеси, разкошно украсени с извивки и златни пискюли, легло, предназначено за коронована глава. Подаръците за Великия вожд завършваха с мантия от пурпурно кадифе

и корона. Короната беше изработена от мед, метала, който поухатаните ценяха най-много.

Смит прецени стоките и измърмори на Пърси:

— Цялата идея е гротескна. Наистина кралски украшения! Те никога няма да заблудят Поухатан. Той е прекалено проникателен.

Часовоят в една от кулите на форта съобщи:

— Принцеса Покахонтас.

„Тя може да има идея как да получи аудиенция с баща й“ — помисли Смит.

Избърза към нея и обясни нуждата на колонизаторите да се срещнат с баща й и да уредят церемония по коронясването. Тя беше удивена, после й стана забавно.

— Той вече е Велик вожд — каза тя. — Но ще уредя среща.

След три дни Смит трябваше да напусне форта. Тя ще го посрещне заедно с мъжете му извън палисадите на Веровокомоко и ще ги придружи вътре. Каза, че баща й е на път за вкъщи от Утамусак и обикновено е в добро настроение, след като е посетил съкровищата си.

Осемдесет англичани изразиха желание да отидат до Веровокомоко и те тръгнаха, пеейки от радост. Всяка смяна на ограниченията и ежедневието на Джеймстаун беше добре дошла и повдигаше духа им.

Когато свърнаха зад завой близо до местоназначението, изведнъж на пътя пред тях се изправи Покахонтас. Даде знак на Смит, че за тях има почерпка и че трябва да я последват в съседната долчинка. Тя затанцува пред тях, очевидно в добро настроение, и ги заведе до огъня. Каза им да седнат и да затворят очи. Те добродушно се съгласиха.

— Обещавам, че е безопасно, в противен случай ме убийте! — засмя се тя.

Поставиха мускетите си в скута и зачакаха, докато Покахонтас изчезна в гората. Да накара мъжете да седнат на вражеска територия, беше проверка на вярата им в нея.

Изведнъж от гората се чу грохот от смразяващи кръвта крясъци. Мъжете започнаха да се изправят на крака, със заредени мускети. Засада ли беше това?

От гората изтичаха тридесет жени. Техните силни млади тела бяха голи, с изключение на листите между краката им. Бяха

изрисувани със сложни завъртулки от глава до пети в различни ярки цветове — червено, синьо, зелено, жълто. Еленови рога, цветя и други предмети украсяваха главите им. Като амазонките всяка носеше оръжие — лък и стрела, тояга, сабя. Беше многообразие от цветове и шум, докато викаха и пееха с пълни гърла, танцувайки в кръг около огъня.

Колонизаторите бяха изумени. Те никога не бяха виждали подобно изпълнение и погледнаха смаяни Покахонтас. Тя се засмя на тяхното учудване и им викна да седнат.

По-малка група момичета излезе от гората, като подскачаха наоколо, носейки гърмящи змии, барабани и флейти. Те бързо се настаниха да свирят на инструментите си.

Сега другите жени започнаха сериозно да танцуват, сладострастен ритуал, който би възпламенил и камък. Телата им се въртяха в открито похотливи движения, стегнатите им гърди и твърди задници се движеха с покана първо към мъжете, после назад. Оркестърът започна да свири бавно и стигна до възбуда от предизвикателството. Телата трепереха, зърната на гърдите се втвърдиха и жестовите изразяваха всичко.

Лицето на Смит се вкамени от неодобрение. Дисциплината между мъжете му беше изчезнала. Погледна към Покахонтас, чието лице беше концентрирано. Изведнъж той се зачуди: „Може ли да е капан?“. После се сети, че това е нейният подарък. Мъжете бяха самотни и зажаднали за ласки. Този танц беше символ на нейната култура и още един нейн опит да сближи двата народа. Вижда ли тя по-широко обвързване? Мисли ли, че ако много от поухатанките сключат брак с англичаните, това ще открие път за баща ѝ да приеме техния съюз? Смит не знаеше, но наистина не одобряваше. Той се намръщи: „През остатъка на деня мъжете са загубени за мен. Ако сега ни нападнат, ще бъдем разгромени“.

Жените прекъснаха танца си така внезапно, както бяха започнали и се втурнаха в гората. Върнаха се, носейки подноси с вкусна храна. Мъжете вече бяха в такова състояние, че не се нуждаеха от окуражаване, за да бъдат отведени един по един до близките къщи на града.

Смит беше сигурен, че Покахонтас никога няма да направи нещо, което е неприемливо за Поухатан. Докато стояха сами в края на

града, той каза:

— Какъв е рангът на тези жени?

— Те са дъщери на фермери, точно за твоите работници и войници. Този танц трябва да завърши с правене на любов — каза тя. — Няма нищо тайно в него и мъжете ще си тръгнат сутринта. Това не е продължителна връзка.

Смит реши, че никога напълно няма да разбере тези хора и не показва неодобрението си, защото видя, че Покахонтас се гордее с усилието си. При постоянното напрежение от дебнещата от всички страни опасност, мъжете ще бъдат доволни от облекчението. Когато се върнат във форта, ще имат дълги истории за разказване на своите другари, които ще им завиждат.

В средата на следващия предобед Великият вожд и свита от двеста воини тръгна с кану надолу по реката от Утамусак. Поухатан беше в най-доброто си настроение, след като беше преброил богатствата в съкровищниците си. Той се усмихна доброжелателно на всички, докато пристъпи от екипажа си от четиридесет мъже и продължи бавно през чакащата тълпа към къщата на съвета и своите нетърпеливи съпруги. Смит и мъжете му стояха отстрани, но дори и те получиха царски поздрав и усмивка.

— Покахонтас беше умна да подсказе да дойдем днес.

— Царят е в отлично настроение — отбеляза Смит с надежда в гласа.

След като чакаха няколко часа, дванадесет от най-високите мъже на поухатаните дойдоха да извикат Смит при царя. Смит беше ядосан. Той беше среден на ръст и винаги, когато беше на територията на Поухатан, Великият вожд го обграждаше с мъже, които бяха много по-високи от него. Това беше един от многото номера, които Поухатан използваше, за да го изнервя. „Този път обаче доведох няколко мои високи мъже“ — помисли със задоволство англичанинът.

Със сладкодумието, което беше успял да усвои и с помощта на преводача Томас Сейвидж, Смит каза на Поухатан, че кралят му отвъд океана се възхищава от него и го цени толкова високо, че иска да провъзгласи Поухатан за крал на Англия. После той описа церемонията и покани царя в Джеймстаун за коронясването.

Поухатан седна назад върху кожата си, а съпругите му се скупчиха около него. Погледна студено към Смит с присвити очи. След

момент отговори:

— Аз също съм цар, а това е моята земя. Ако твоят крал ми е изпратил подаръци, аз ще чакам само осем дни, докато ги получа. Вашият Нюпорт трябва да дойде при мен, не аз при него в твоя форт, нито ще се хвана на въдицата.

Покахонтас беше влязла в стаята на съвета и се опита да умиловисти баща си:

— Тасентасите искат да ти окажат голяма чест, татко. Обичай е за церемонията да се отиде в техния форт.

Поухатан беше непреклонен. Нито молбите на Покахонтас, нито пламенната реч на Смит можеха да го накарат да отстъпи. Не желаше да мръдне от Веровокомоко и даде ясно да се разбере, че никак не се интересува от това да бъде коронован за крал на Англия. Подаръците обаче бяха друга работа. Щеше с радост да ги разгледа. Смит и мъжете му напуснаха стаята, докато радостните викове на съпругите, отървали се най-сетне от червенокосия, ехтяха в ушите им.

— Нямаме повече работа тук. — Смит стоеше с ръце на кръста под топлото слънце. — По дяволите Лондон! Веднага ще тръгнем за Джеймстаун и ще се върнем с подаръците и короната. Трябва по някакъв начин да сложим короната върху главата на Поухатан, за да удовлетвори крал Джеймс.

Смит се обърна към Покахонтас:

— Опитай се да убедиш баща си, че е голяма привилегия да бъде провъзгласен за крал на Англия. Поне да изтърпи церемонията.

В течение на два месеца Покахонтас пътуваше напред-назад между хората си и Джеймстаун. Баща ѝ упорито отказваше да бъде коронясан, докато накрая обещахото, че ще получи оръжия, го накара да каже неохотно „може би“. Колонизаторите определиха ден за пътуване до Веровокомоко. Коронацията, ако наистина се състои, трябва да бъде там, където посочи Поухатан. Нямаше никакво намерение да идва в лагера на презрените странници. Тежките подаръци — голямото легло, наметалото, короната и оръжията, за които се споразумяха, бяха транспортирани върху „Мери Маргарет“ с Нюпорт по заобиколен речен път. Два дни по-късно Смит и петдесет мъже тръгнаха по суша.

Този път нямаше красиви момичета, чакащи да прелъстят англичаните, нито голяма група придружители, които да ги поздравят и

придружат до града. Вместо тях ги чакаха шестима мъже, най-ниските мъже, които Смит беше виждал досега сред поухатаните. Великият вожд показваше открито презрението си към церемонията по коронацията. Но когато корабът доплува по-късно през деня, Поухатан изпрати сто воители в пълни отличителни знаци да го поздравят заедно с товара му от подаръци и оръжия. Великият вожд беше заинтригуван от огромното легло и богатите му украшения, което веднага беше отнесено в жилището му. Кралският диван стоеше високо над земята и Поухатан призна на Покахонтас, че то изглежда повече като трон, отколкото като място за спане. Няколко от съпругите му подскачаха буйно върху него и се чудеха дали няма да прекарват половината от времето си, падайки на пода.

Англичаните чакаха търпеливо на големия централен площад на града. Те стояха във военен ред. Беше ясен ден, по-топъл от обичайното за ноември. Смит и мъжете му се бяха преоблекли в най-хубавите си дрехи, джентълмените — в кадифе и шапки с пера, Нюпорт — в униформата си на адмирал от флота. Моряк носеше медната корона, която блестеше на слънцето, положена на кадифена възглавница. Друг мъж държеше кадифената мантия. Нейният пурпур разпръскваше живи цветове над сцената. На моряците на борда беше заповядано да бъдат с униформи, тъй като всички се надяваха коронацията да се състои. Нюпорт носеше пистолет, както и сабя. Трябваше да стреля, когато короната бъде поставена върху главата на Поухатан, а стрелците да дадат двадесет и един изстрели с пушки от „Мери Маргарет“. Англичаните бяха решени да придадат тържественост на церемонията, независимо от презрението на Поухатан.

Докато чакаха, Покахонтас, с щастливо лице от новината, която носеше, доближи Смит и Нюпорт и каза, че леглото е предизвикало триумф. Баща ѝ толкова го харесал, че ще се съгласи с желанието на колонизаторите да поставят чужда корона на главата му, но трябва бързо да свършат тази работа, защото няма време за губене.

Мина още един час. Внезапно на фона на шума от удари върху направен от необработена кожа барабан се появи Великият вожд с невъзмутимо лице. Той беше заобиколен от воините си, които се смееха и шегуваха, докато гледаха любопитно към англичаните. Но воините бяха тежковъоръжени, в случай че има признак за измяна.

Покахонтас се присъедини към съпругите на Поухатан от едната страна на площада. Те всички бяха облечени в меки кожи — катеричка, червена и сребърна лисица, опосум, блестяща норка, бялка и видра. Съпругите бяха станали по-толерантни към грозните същества от чуждата страна, но идеята, че техният всемогъщ бог-цар щеше да стане крал на още едно царство, ги забавляваше и възбуждаше любопитството им.

Нюпорт пристъпи напред и показа пурпурната мантия със серия бързи жестове. Поухатан даде знак на воин да вземе собствения му дълъг шлейф, направен от необработена кожа, и позволи на Нюпорт да преметне мекото кадифе през раменете му. На шивачите в Лондон беше предадено, че той беше повече от шест фута висок, така че гънките падаха до земята в кървавочервени отблясъци. По лицето на Великия вожд премина проблясък на удоволствие и всички наблюдаващи мислеха колко великолепно изглежда той.

Тълпата беше притихнала. Закачките отшумяха. Двама джентълмени пристъпиха и помолиха Поухатан да коленичи и да наклони главата си. Томас Сейвидж преведе.

— Не прекланям глава пред никого. — Великият вожд беше неподвижен.

Англичаните бяха поставени натясно. Нямаше достатъчно висок англичанин, който да постави короната върху главата на Поухатан, докато той стоеше прав. Последваха консултации, после демонстрации. Даже Нюпорт клекна на едно коляно и сведе глава, за да покаже на царя какво е необходимо. Англичаните опитаха ласкателство, придумване, даже уловки, но могъщият цар на Седемте царства беше непреклонен. Той не би приклепнал пред никой смъртен.

Една мисъл хрумна на Смит, когато погледна към Покахонтас, стояща до своята хрътка. Той пошушна на Нюпорт, който се придвижи с короната по-близо до царя. После поговори кратко с Покахонтас, която отиде до баща си, водейки за нашийника кучето си Кинт.

Поухатан обичаше кучето и се наведе да го погали. В този момент Нюпорт грабна короната и бързо я постави на главата на Великия вожд. Поухатан бавно се изправи с намръщено лице. Дали да хвърли короната на земята? Патриотизъм изпълни англичаните. Все пак, беше символът на страната им. От гърлата им се разнесе мощно ура и разкъса тежката тишина. Поухатан се втренчи в тях и после

лицето му бавно се отпусна. Изражението му като че ли казваше: „Нека глупаците се радват“. После Нюпорт извика:

— От името на английския края Джеймс аз те провъзгласявам за крал на Англия във Вирджиния!

Той стреля с пистолета си и поухатаните несъзнателно подскочиха. Веднага „Мери Маргарет“ започна салюта от двадесет и една пушки. Беше коронясан нов крал на Англия.

Короната стоя само няколко секунди върху главата на Поухатан, преди той да я подаде на един от придворните си. Смит не се съмняваше, че тя ще се превърне в огърлици за любимите му съпруги. Беше ясно, че вниманието на Великия вожд беше привлечено от рева на оръдията. Тук имаше нещо, което беше от истинско значение за Поухатан и беше лесно да се види, че пътят към него не беше чрез корони и почести, а чрез оръдия и мощта, която те биха му дали.

Обаче Великият вожд, царят на Седемте царства и крал на Англия, си припомни маниерите. Той взе собствения си тежък плащ, избродиран със стотици перли и раковини, символизиращи неговото богатство, и го даде на Нюпорт.

— За вашия крал — каза той. — Подарък от Поухатан, владетеля на Седемте царства.

Никой англичанин не пропусна да забележи, че той предложи своята дреха, а не една от короните си от пера или други украшения за главата.

Смит предаде командването на един от лейтенантите. Той искаше да отплува с Нюпорт, за да обсъдят планове, които имаше за колонията, и да има време да ги изложи. Нощното плаване беше идеално и за двете цели. Но първо искаше да напише писмо до крал Джеймс и „Вирджиния Къмпани“ в Лондон, съобщавайки им, че коронацията се е състояла. Веднага щом се качи на борда, той седна в каютата си и написа: „Високоблагородни дами и господа, аз точно следвах указанията ви, изпратени по капитан Нюпорт, въпреки че бях решително против. И макар да се страхувам, че това ще бъде риск за всички нас, който сега е извършен и вече е много късно, аз коронях Поухатан според вашите инструкции. За коронацията на Поухатан и за подаръците; които му изпратихте за тази церемония, бих искал да ви кажа, че се опасявам от неприятности, преди отново да получим вест от вас“.

Смит знаеше, че това е грубо писмо, но искаше да внуши на хората в Лондон, че беше почти невъзможно да диктуват политиката от няколко хиляди мили разстояние за неща, които не познаваха.

Привършвайки писмото, което щеше да изпрати по първия кораб до Англия, и преди да говори с Нюпорт, на Смит му остана време да мисли отново за Покахонтас. Това, което беше извършила за Англия и колонията, беше неоценимо. Без нея колонията би била пометена и изследователите — толкова обезкуражени, че дълго време би бил невъзможен друг опит, ако изобщо беше направен. Французите или испанците щяха да успеят да се придвижат и да завладеят територията на Вирджиния и Новия свят.

„Тя е истинска героиня, въпреки че е последният човек, който би помислил за себе си в такава светлина.“

Веднъж тя му каза, че в началото само е искала да сближи двамата мъже, които означават всичко за нея, Поухатан и Смит. Но след като ги опозна, чувствата ѝ към англичаните бяха нараснали и сега тя искаше да види хората от двата свята да живеят в хармония.

„Да, тя е забележителна, но как ще влезе в моя живот? Тя е не само принцеса от чужда земя, а сега вече и принцеса на Англия. Нечувано е за човек с моя ранг да се ожени за толкова високопоставена жена. И какъв живот мога да ѝ предложа в Англия? Как ще свикне с него? Ще се чувства ли притеснена след свободата на гората?“ Това бяха мисли, които отдавна кръжаха в главата му, но те все още го измъчваха, нерешени. Защото неговото намерение беше да се върне в Англия, след като беше осигурил бъдещето на Джеймстаун.

Само да не изпитваше тази страст към нея! Той стана от масата и отиде към амбразурата. „Малка част от мен е нетърпелива и сърдита за времето, което прекарвам в тревога и копнеж за нея. То ме откъсва от задълженията ми, от нещата, които искам да постигна, и това ме кара да се чувствам виновен.“ Той се върна назад и ядосано удари масата с ръкавицата си. „Само да не я обичах! По дяволите, наруших моето собствено строго правило: Никога не се обвързвай сериозно с жена; това носи само беди. По дяволите, по дяволите!“

Покахонтас дойде в Джеймстаун на петия ден от завръщането на Смит. Тя му каза, че баща ѝ не приема плащането, което Смит предлага за още царевица и храна. Каза, че Поухатан губи търпение и е уморен да ги снабдява с храна от своите собствени запаси. Досега е трябвало

да си отгледат своя храна. Покахонтас го погледна с желание да се извини, но и неспокойно.

— Баща ми току-що получи новини за скорошното ти пътуване по Чезапеаке, когато трима от твоите мъже са се разболели от треска и шарка. Открихме, че цялото селище е боледувало от същата болест. Тя сниши гласа си: — Всички умрели. Даже жреците нямали магия да се излекуват. Това много разстрои баща ми, а жреците му са във фурор. Те не обичат да се мисли, че някои от тях са безпомощни. Казвам ти това, за да те предупредя. Не знам какво смята да предприеме баща ми.

ГЛАВА 16

Утамусак, януари 1609

Смит и Пърси се притискаха един към друг под одеялото. Те избраха дълбоко дърво, за да се скрият, преди да разузнаят за съкровищниците още четири мили навътре в сушата. Двамата мъже бяха казали на Нюпорт за плана си да нахълтат в съкровищницата на Великия вожд. Тримата се съгласиха тайната да остане между тях. Ако останалите от форта научеха за съкровището, щеше да настъпи паника.

— Не мога да си спомня колко мъже пазят всяка от къщите — каза Смит, — но не е важно. Като започнем да гърмим, всички ще се разпръснат. Тези пазачи никога не са чували изстрели от пушки и фойерверки и успехът на нашия план зависи от това.

Въпреки че по земята имаше слана, Смит едва чувстваше студа. Той знаеше, че го има, но не страдаше така, както преди две години. „Ставам издръжлив като туземците“ — помисли той. Въпреки това се чудеше как ли се чувства Пърси. Той беше верен приятел, какъвто човек трудно намира, но физически не беше силен.

Веднага щом се стъмни, щяха да пропълзят по-близо до Утамусак и да оставят барута и принадлежностите. Когато той избухне с трясък, туземците от Вирджиния ще избягат в паника към горите, убедени, че боговете си отмъщават и идва краят на света. Рискът на плана беше след колко време ще се върнат обратно. Дали Смит и Пърси ще имат време да преценят богатствата? Дали ще могат да отнесат част от тях?

— Имаме само една възможност за това — каза Пърси с нисък глас. — Барутът ще ги изплаши само първия път.

Хората в Джеймстаун мислеха, че Смит и Пърси отиват да търсят храна. „Господ знае, че се нуждаем от нея. Имахме най-лошия късмет. Прибрахме добри запаси, но плъховете изядоха всичко. Никой не беше предполагал, че плъховете ще преминат от корабите и ще се размножат толкова бързо“ — каза си Смит.

— Ако ни хванат, няма да има милост — промълви Смит. — След коронацията Поухатан стана дори по-арогантен, ако това изобщо е възможно. Никак не съм изненадан.

— Защо не унищожи селището ни? — Пърси леко потрепери. Усещаше студа и придърпваше жакета около себе си. Бяха оставили ризниците си. — Той може да събере войска от две-три хиляди души за една нощ.

— Нямам отговор, освен че той се е въздържал да ни атакува поради застъпничеството на дъщеря си. Виж, светлината намалява.

Двамата мъже се втренчиха през горите, които се разпростираха по хълмовете. Тъмнината беше започнала да замъглява очертанията на дърветата.

— Ще чакаме още няколко минути; после ще тръгнем — каза Смит. — Запомни, че разполагаме с кратко време, за да изтичаме до първата съкровищница, да я отворим, да нагребем толкова злато и скъпоценности, колкото можем да носим, и после да си проправим път до лодката. Няма смисъл да се опитваме да държим мускетите си заредени. Ще бъде много опасно, защото ръцете ни ще са заети. — Смит се изправи и се протегна. Мускулите му се бяха схванали.

Мъжете се движеха крадешком през гората. Смит беше усвоил индианския обичай да прикрива следите си и да се движи тихо. Пърси не беше толкова добър, но двамата се движеха бързо с торбите, пълни с барут и възпламеняващи материали.

Съвсем се беше стъмнило, когато достигнаха толкова близо до селището, колкото се осмелиха. Щеше да бъде тъмна нощ, по-тъмна отколкото Смит би желал, но вече нямаше връщане назад. В далечината той чу викове и крясъци на вълци, докато хорът затихна до тъжен плач. Сърцето в гърдите му започна да думка като барабан.

Докато пълзяха напред, мъжете чуваха високите гласове на туземците; някои си почиваха около огъня, а други пееха песни и разказваха истории. Смит си спомни думите на Покахонтас, че никой досега не се е осмелил да доближи съкровищниците. Страхопочитанието им към техния добър бог беше твърде силно. Във всеки случай смърт чрез продължително мъчение очакваше всеки, който бъде заловен.

Тихо и пъргаво Смит и Пърси изпразниха торбите си и натрупаха купчини принадлежности и барут върху място от двадесет и пет фута,

като прикрепиха всичко на една линия, за да предизвикат серия експлозии. После се доближиха още по-близо до селото. С бърз поглед един към друг, като се прекръстиха и се притискаха със свободните си ръце, те запалиха фитила. И двамата се молеха, докато чакаха няколко секунди първата експлозия.

Със свистене първата купчина се възпламени и отекна силно в тихата гора. Гората стана светла като в летен ден. За секунда настана зловеща тишина. После демоните бяха пуснати. Шумът беше оглушителен. Всяко живо същество в гората се включи в грохота. Когато Смит и Пърси сграбчиха торбите и побягнаха към съкровищниците, те видяха как туземците се разпръскват на всички посоки. Мигновено селото опустя като град на мъртъвци.

Като стигнаха до първата голяма съкровищница, мъжете отвориха дървените капаци, които скриваха вратата, и се втурнаха в дългата сграда. Спряха изведнъж. Вътре, от двете страни на входа, се извисяваха дървени статуи: едната — на дива котка, другата — на гигантски гущер. Двете заплашителни стражи гледаха към тях. Факла мъждееше зад всяка статуя, придавайки ѝ още по-зловещ вид.

— Боже мили — измърмори Пърси, докато се взираше в съществата, от които го побиваха тръпки.

— Побързай, трябва да намерим златото. — Смит дръпна Пърси за ръката.

Мъжете избързаха надолу по пътеките през купчини кожи от най-различен вид. Купчини върху купчини хиляди кожи, лъкове и стрели, стотици избродирани наметала, дузини и дузини медни предмети и ковчежета с перли. Но никакво злато или други скъпоценни камъни.

— По дяволите, къде държат златото си? Къде са рубините и диамантите? — Смит се втурна нетърпеливо към края на сградата.

Двамата мъже се повдигнаха леко нагоре, иззад купчините стоки при задния вход на храма. Отново имаше две високи дървени статуи: този път мъж и мечка ги гледаха намръщено.

— Още от боговете им — извика Смит. — Тук няма нищо, трябва да видим в другите храмове. Бързо!

Те излязоха от хранилището към изоставения град, изтичаха до следващия храм и блъснаха раменете си в дървената бариера при входа му. Сега не се изненадаха, като видяха точно на входа озъбени дървена

дива котка и огромно влечуго. Те пробягаха по дължината на сградата от осемдесет фута; тази съкровищница беше препълнена с храна: зърно, сухо еленско месо, риба, орехи и други храни, планини от тях, взети насила като данъци от подчинените на Великия вожд.

— Съкровището трябва да е в третия храм, трябва! — извика Смит на Пърси, докато двамата мъже бягаха, като че ли дробовете им ще се пръснат, и достигнаха последната сграда. Изкъртиха вратата. Те ругаеха от бързина и нетърпение, докато тичаха по дължината на храма. Нищо ново. Не се виждаше самородно злато или смарагд.

Под злоещото око на дървена мечка с блестящи зъби мъжете се спряха с разочаровани лица.

— Нищо! Абсолютно нищо! — извика Пърси.

— Трябва да се връщаме в гората. Бързо! Бързо! Пазачите ще се върнат само след секунди — подтикваше Смит, докато излизаха отново от града.

Селото беше все още безлюдно, въпреки че набегът беше отнел повече време, отколкото очакваха. Двамата мъже тичаха към дърветата, като че ли всички богове бяха по петите им. Не спряха да тичат, докато не изминаха две мили извън града. Накрая рухнаха.

— Имахме късмет — каза Смит. — Излязохме навреме. Но, Пърси, изглежда невероятно, че Поухатан няма богатства.

— Всички тези стоки са богатства за него, Джон. В неговия свят, който сега е наш, той е извънредно богат.

— Ба!

— Една година ние можем да издържаме няколко градове, пълни с хора, с храната, която той има там.

— Вярно, но се надявах, че ще можем да изпратим обратно в Англия същия вид съкровища, каквито испанците откриха в Новия свят.

— Те срещнаха друга цивилизация на юг от нас. Имам чувството, че единственият начин да намерим злато и скъпоценни камъни е да ги плякосаме от испанските кораби откъм сушата.

— В действителност вече изпратих писмо до Лондон, отчитайки тази възможност — отговори иронично Смит.

Изведнъж Смит сграбчи ръката на Пърси:

— Шшт. Чуваш ли птици?

— Да.

— Това е една от най-тъмните нощи. Не може да са птици!

Смит продължи уморено напред, Пърси — по петите му. Всеки слаб шум, който причиняваха върху твърдата земя, се усилваше двадесет пъти във въображението им. Всяка форма изглеждаше заплашителна.

— Трябва да се опитаме веднага да стигнем до лодката. Не можем да почиваме — прошепна Смит.

Мъжете се движеха толкова тихо и бързо, колкото можеха. Те изминаха още около миля и половина. Изведнъж трела на птича песен прозвуча почти в ухото на Смит. „Те са над нас“ — помисли той и косата му настръхна. Извади мускета си и показа на Пърси да направи същото. „Гледай! А аз помислих, че сме избягали!“

Мъжете се движеха през мъртвата тиха гора. Чу се друга трела от птича песен и отговори от всички посоки около тях. „Играят си с нас — кипеше отвътре Смит. — Ако искат да ни убият, защо не свършват с това?“

Беше трудно да се види нещо в дълбоката тъмнина. Сега вече Смит знаеше, че само чудо би ги спасило и се почувства несигурен, че Бог пак би му помогнал.

Рамото му докосна дърво, а клонка закачи жакета му. Когато се обърна, за да се освободи, видя, че дървото има дебели ниски клони. Постави ръка зад себе си, за да хване Пърси, и прошепна в ухото му:

— Туземците са навсякъде около нас. Ако се качим на това дърво, навярно ще можем да ги застреляме един по един.

Смит се изтегли нагоре, Пърси го последва. Дървото имаше много клони и Смит се изкачваше лесно. Тъмнината на нощта сега беше още по-голяма и той трябваше опипом да намира пътя. Една последна стъпенка, но когато се набра нагоре, ръката му се хвана за човешки крак. В същия момент усети ръка да го сграбчва за косата.

В същия момент Пърси каза тихо:

— Те сграбчиха крака ми.

— Хванаха ме за косата — отговори високо Смит.

Изведнъж гората се изпълни с гласове. Пърси и Смит бяха блъснати от дървото. Беше очевидно, че трябваше да ги хванат живи и невредими и въпреки че туземците бяха груби, те не бяха брутални. „Искат ни живи за изтезанието“ — помисли Смит.

Докато туземците ги водеха през гората, Смит долови достатъчно от разговора им, за да разбере, че войниците знаят кой е той. Когато се пукна зората, групата от двадесет туземци спря да се изкъпе набързо в реката. После те хапнаха малко царевица и сушено еленско месо, преди да се качат на канутата за Веровокомоко. Смит разбра, че с Пърси ще бъдат заведени при самия Поухатан. Беше разделен от приятеля си, така че нямаше възможност да обсъди как да се държат на срещата с Великия вожд. Вярваше обаче, че Пърси ще го остави той да води разговора. Смит удари с юмрук по дланта си, обхванат от безсилие. До гуша му беше дошло да го влачат до Веровокомоко по една или друга причина, а този път не за награда. Толкова усилия и цяла година чакане и планиране, а в съкровищниците нямаше никакво самородно злато или поне един скъпоценен камък.

Укроти неприятните си чувства, когато ги събраха отново с Пърси пред Великия вожд. Поухатан обаче не скри своя яд и презрение. Той също беше раздразнен, че трябва отново да се срещне с червенокосия капитан.

Не си направи труда да започне с встъпителни шеги и за да бъде сигурен, че е добре разбран, отново помоли Томас Сейвидж да превежда, тъй като Покахонтас не се виждаше наоколо.

— Веднага след големия огън — каза Поухатан — мъжете ми откриха тока от обувката ти в село Утамусак.

— Да, търсихме село, което би разменяло за храна — отговори Смит.

Пърси остана безмълвен.

— А когато идвате да разменяте, обичай ли е да изпращате огнена магия, която прави нощта светла като ден?

— Магията ми излезе по погрешка. Имахме намерение да я пуснем в реката, за да убием риба за складовете ни.

Поухатан сви скептично устни.

— Не ти вярвам — каза Великият вожд. — Твоите хора не говорят истината. Когато хората ти дойдоха за пръв път до нашите брегове, ти каза, че е само за кратко време, че бягате от друго племе воители, испанците и че скоро ще напуснете. Това беше много отдавна. Вие сте все още тук и дори идват още от вашите хора. Вие се опитвате да завладеете страната ми за вас и вашия крал. Нито аз, нито жреците

ми харесваме някого от вас. Аз се отървах от такива като вас преди много години, на юг и не ви искам тук сега. Лъжеш.

Разговорът беше опасен. Смит се опита да го разнообрази с това, от което Поухатан се интересуваше най-много.

— Ние все още сме тук, защото страната ти е много красива. Бихме искали да останем на твоята земя. Искаме да разменим някои пушки и саби и някои от другите ни магии. Искаме да живеем в мир с вас.

Проблясък на интерес разчупи намръщаното лице на царя. Той все още не беше получил сабите си. Смит разпали любопитството му и навлезе във възможностите да разменя за храна. Докато двамата се пазаряха, Смит се почувства вътрешно облекчен, че е пренесъл разговора далеч от присъствието на колонизаторите върху земята на Вирджиния. Обаче беше смутен от признанието на Поухатан, че той е отговорен за смъртта на други англичани на юг. „Навярно говори за Ралей“ — помисли Смит. За пръв път царят открито заявяваше, че е против англичаните. Това беше сериозно.

След час разгорещен разговор Смит и Пърси бяха откарани в стаята за гости извън града. Беше вече тъмно, а царят постигна споразумение с тях за размяната на саби. Смит повярва, че Поухатан е изхвърлил от ума си тяхното нарушаване на границите. Поне изглеждаше, че това не го засяга много.

— Мисля, че лесно се измъкнахме — каза Пърси, когато вече бяха сами.

— Съгласен съм, но само за момента. Сега, след като царят открито заяви своята нетърпимост към англичаните, той ще действа. Навярно избликът дойде поради това, че не може да ме понася. Това, което ме безпокои, е, че може да съжали за казаното и ако е така, няма да сме толкова незаменими.

— А споразумението за сабите? — попита Пърси.

— Той може да преговаря за това с когото и да е от колонизаторите с помощта на Покахонтас. Учуден съм, че тя не беше там.

И двамата бяха уморени. Не бяха спали в продължение на двадесет и четири часа. Бързо изядоха месото и сиренето, оставени за тях, и потънаха в дълбок сън.

Смит почувства леко докосване по рамото. Скоси на крака с ръка върху кинжала.

— Тихо, моля те. — Мекият глас на Покахонтас идваше от тъмнината. — Не вдигай шум. Дойдох да ви помогна.

Смит потисна учудването в гласа си, когато я поздрави. Но докосна окуражително ръката ѝ в тъмнината.

— Трябва да бягате — продължи гласът ѝ. — Баща ми смята да ви убие. Скоро ще пристигне пратеник и ще ви помоли да отидете с него на друга среща с баща ми. Вместо това ще ви заведат при жреците да ви подготвят за мъчения.

Двамата мъже останаха тихи, докато гласът ѝ, почти шепот, продължи:

— Докарах кану, скрито зад мястото за къпане на жените. Сега ще ви заведе там. Трябва да пътувате надолу по реката през нощта и да се скриете през деня, докато стигнете до брат ми Починс в Кекофтан. Оттам можете да се върнете обратно във форта.

Смит не беше учуден от новината ѝ, а по-скоро от равната интонация на гласа ѝ и студения делови начин, по който беше уредила бягството им, без да се страхува за себе си.

В дълбоката тъмнина на стаята тя се докосна до Смит, докато се приготвяха да тръгват. Той постави ръка върху гърдите ѝ и те останаха неподвижни за няколко секунди. После тя се отстрани и каза:

— Сега е новолуние. Ще бъде много тъмно. Трябва да се движим, докосвайки се един друг, но тихо, моля ви. Всяка стъпка може да е опасна.

Нощта беше по-студена от предишната. Смит благодари на Бога, че още не беше паднала слана. Те се движеха бавно от дърво до дърво. Понякога чакаха малко и слушаха далечното бухане на бухал или песента на славей. Това разсейваше Смит, който се оказваше притиснат силно до Покахонтас под някое дърво. Тя го прегръщаше покровителствено. Смит се усмихна уморено. При това положение тя изцяло беше господар на положението.

Те се придвижиха на известно разстояние от къщата за гости, когато изведнъж Покахонтас спря с напрегнато тяло. Ослуша се. Този път за момент свободно се притисна до Смит, обърна се тихо, без звук, и погледна обратно към къщата. Смит се изнервяше от това, че индианците можеха да чуват и виждат толкова по-ясно от него.

Понякога можеше да открие слаб шум в тихата нощ или заглъхващото бухане на бухал, но туземците много по-добре тълкуваха звуците. Знаеше, че са му необходими години, за да усвои техните познания за гората.

Сега постави устни до ухото му и с шепот каза, че ще се върне за малко в къщата за гости. Те трябваше да я чакат и да не се движат.

Тя се измъкна тихо. Страхуваше се да ги остави сами, но някой се движеше към къщата. Трябваше да разбере кой е и какво ще прави. Някой толкова близо до тях би причинил неприятности, а вдигането на тревога е въпрос само на минути. Тя докосна кинжала в колана си. Смит ѝ го подари и тя се гордееше с него, защото беше много по-ефикасен от малкия ѝ кремъчен нож.

„Сигурно е пратеникът — помисли тя, — дошъл да отведе мъжете.“ Сега тя се движеше леко, тихо, но бързо. Трябваше да открие мъжа. Да го намери, преди да си тръгне. Въздухът беше чист, но тя не усети мирис. Трудно виждаше, но земята беше толкова позната, че остави инстинктът да ръководи стъпките ѝ — тук повдигнато място, там, до малка канавка — купчина листи. „А, ето го, леко смрадливият мирис на мъж. Наблизо е. Трябва да го убия. Нямам избор. Ами ако е някой, когото добре познавам?“ Почувства как сърцето ѝ се сви от погнуса. Но в следващия момент прогони това чувство. „Не мога да мисля за това. Трябва да спася Джон Смит. Аз реших да се противопоставя на баща си заради него и трябва да поема риска.“

Тя пропълзя, лукава като котка, след плячката си, напълно концентрирана върху мисията си. Чу стъпка. Тя беше толкова слаба, че едва се усети, но беше на около двадесет и пет фута от нея. Мирисът му се изгуби, тъй като миризмите на гората се усилиха от лекия вятър — парлива орлова папрат, плесента на сухи листи, влажното богатство на кората. Само да имаше пълнолуние! Ослуша се. Чу се стъпка върху друга повърхност. Пазачът или пратеникът навярно влезе в къщата. Или е убиецът! „Да, баща ми е изпратил някого да ги убие, докато мисли, че са заспали дълбоко.“ Това обяснява колко лесно беше да се мине покрай обичайната група пазачи около къщата. Те навярно са отпратени.

Покахонтас премина тичешком последните ярдове до къщата. Трябваше да гадае дали неканеният гост е вътре. Всеки момент той можеше да се появи, узнал, че затворниците са избягали. Тя се

притисна до стената на къщата и се насили да поеме кратък, дълбок дъх. Сега чу как мъжът се движи по-самоуверено. Мислеше, че е сам. Но после чу как стъпките му внезапно секват. Дали усети мириса ѝ? Трудно би я усетил, докато е в стая, изпълнена с различни миризми. Но навярно я е чул. Умел мъж може дори да е чул вдишването ѝ, независимо колко слабо беше то. Всичките ѝ сетива бяха опънати като струна. Ушите ѝ шумяха от напрежение. Къде е сега той? Не се чуваше звук; нощта беше мъртвешки тиха. Дори нормалният шум на нощните животни не достигаше до нея.

Длан сграбчи ръката ѝ; тя се завъртя. Беше Раухант, довереният воин на баща ѝ, един от старшите му съветници, мъж, когото познаваше откак се помни.

— Защо, Покахонтас? Защо си тук?

Само с едно сигурно движение Покахонтас заби кинжала си дълбоко в гърдите му, между ребрата. Беше моментално убит, а докато се свличаше на земята, на лицето му се появи питащ поглед.

С друго бързо движение Покахонтас се наведе, избърса ножа върху кожата си и го сложи на кръста. Сблъсъкът трая само няколко секунди.

Шмугвайки се от дърво на дърво толкова бързо, колкото се осмеляваше, тя се присъедини към двамата мъже. Шепнешком им каза, че е нямало нищо, после ги поведе внимателно към скалистото заливче и кануто.

Тя постави устни до ухото на Смит:

— На дъното на кануто има малко храна. Придържайте се към бреговата линия поне час. После преминете от другата страна и продължете към Кекофтан.

Тя стисна ръката му и прекара устни по лицето му. Едва го виждаше в тъмнината. После ги напусна.

На зазоряване Веровокомоко беше обърнат с главата надолу. Великият вожд беше заповядал бой с камшици за пазачите, които не са изпълнили дълга си и са позволили на мръсните тасентаси да избягат, а един от най-доверените му мъже, Раухант, да бъде убит. Нямаше значение, че на пазачите беше заповядано да се оттеглят. Беше им казано да са благодарни, че няма да ги изтезават до смърт.

На следващия ден Покахонтас се изкъпа сутринта както обикновено, след като видя, че Смит и Пърси отплуваха. Този път тя

стоеше близо до другите жени. Ушите ѝ бяха глухи за клюките. За нея беше огромно усилие да прави каквото и да е. След като двамата тасентаси тръгнаха, тя се върна в града и припадна до мястото, където държаха животните за жертвоприношения. Никога не беше убивала човек, а от спомена за учуденото лице на Раухант от предната нощ ѝ се повдигаше. Едно нещо беше да убиеш животно или даже враг, но приятел, някого, който винаги е бил толкова мил с нея — съвсем друго нещо! Въпреки че трепереше от глава до пети, тя знаеше, че трябва да се върне в леглото си, да кротува, а после да посрещне утрото със спокойно лице. Беше благодарна, че Кокум няма да се върне от лов до обяд. Дали сестрите ѝ ще я предадат? Не знаеше. Те бяха свикнали на нейните разходки през нощта и рано сутрин. Може би са спали, когато тя влезе.

Сутринта Великият вожд извика дъщеря си. Покахонтас се смрази. Тя знаеше, че срещата ще бъде ужасна, но не беше подготвена за яростта, с която баща ѝ се нахвърли върху нея от новия си трон: английското легло, отрупано с кожи.

Баща ѝ каза, че не е сигурен каква е била ролята ѝ в изчезването на мръсните хора и е убеден, че тя няма нищо общо със смъртта на неговия верен Раухант, но никога повече не иска да види тасентас. Лицето му стана твърдо като камък, когато изрично ѝ забрани, с угроза за живота ѝ, да ги вижда отново. Въпреки че за всички беше съвсем ясно, че тя е все още плоска като девица, сватбата с Кокум ще се състои при следващото пълнолуние. Тя беше непокорна, неблагодарна дъщеря и за известно време той предпочита да не я вижда. Той повтори, така че да ѝ стане ясно:

— Помни ми думата, ако отидеш при тасентасите или се срещнеш отново с тях, ще умреш.

Покахонтас знаеше, че баща ѝ няма да прави повече изявления. Почувства се вкочанена. Толкова много неща се случиха през последните двадесет и четири часа. Беше се противопоставила на баща си. Любимият ѝ беше загубен за нея. Беше убила приятел и беше осъдена да прекара остатъка от живота си с мъж, когото мразеше. Крилата на враната бучаха в ушите ѝ. Тя едва се помръдна, крайниците ѝ бяха толкова тежки.

Някак успя да изкара деня. Изтърка тялото си с пепел от скръб за Раухант. Наложил си да се присъедини към другите жени, оплакващи

тялото му, докато собственото ѝ сърце се разкъсваше заради двуличието ѝ. Известно време се люлееше в унисон със сестрите си, с празна глава. Нейната вина, нейната загуба, нейните разкъсани чувства, безнадеждността на бъдещето препълниха мозъка ѝ и незнайно колко време тя се движеше в полусъзнателен транс.

Накрая Мехта силно я мушна. Стъмваше се и оплакваните се разотиваха по къщите си. Тя погледна към Мехта, която изведнъж беше надебеляла. Покахонтас се учуди дали е бременна. От кого? Тя се надяваше да е от Кокум! Но не, това няма да промени нищо. Каквото и да е положението, баща ѝ никога няма да отстъпи.

Тази нощ Кокум я отведе и тя го последва, „като обучено куче“, помисли тя горчиво. Сега нямаше съюзник. Не можеше да протестира пред гражданите и баща си. Когато я сложи върху кожата и постави ръката си върху гърдите ѝ, умът ѝ се върна към предната нощ, към ласката на Джон Смит. Изведнъж помисли: „Не трябва да се приспособявам към този мъж сега“. Когато лицето и тялото му я доближиха, тя се изплю с все сила в лицето му.

Той избърса слюнката и после заговори със загрижен глас:

— Скръбта ти за Раухант не трябва да те смазва. Моите ласки ще ти помогнат да забравиш.

Тя го погледна с ненавист. С всичка сила го блъсна и го ритна. Но той беше много силен, а тя беше изтощена. С утешителни думи той влезе в нея отново и отново през нощта. Накрая тя отговори на вече познатото усещане. Тя отговори! Ужасът от всичко това почти я накара да си загуби ума.

ГЛАВА 17

Джеймстаун, юни 1609

Новата година и пролетта бяха напрегнати. Сега, когато Поухатан отказа да дава храна на колонизаторите, Смит трябваше да изпраща навън групи от около стотина мъже, за да ловят скариди и риба. Той ги караше да се установяват в лагери на групи от по двадесет или четиридесет и да стоят там, където е храната, докато им изпрати съобщение да се върнат. Едва тогава успяваше да нахрани останалите колонизатори, които бяха главно работници. Те бяха на намалени дажби, но все пак успяха да разширят форта и да изкопаят по-голям и по-дълбок кладенец за вода. Освен това Смит изпрати хора да почистят полетата и да сеят. Двама пленени поухатанци бяха накарани да обучат новите колонизатори как да засяват царевица, а по-късно — тикви и боб. Когато джентълмените, които пристигнаха през януари на кораб от Англия, се оплакаха от своите пришки след първата си среща с ръчния труд, Смит ги закали и прекрати оплакванията им, като накара войници да изливат студена вода върху китките им. Като президент на колонията, той караше всички да работят.

По време на реконструкцията на форта туземците бяха странно тихи. Смит очакваше Великият вожд да изпрати бойни групи, които да безпокоят колонизаторите, но времето беше наистина мирно. Не беше сигурен как да се доближи отново до Поухатан и реши, че най-добре е да остави нещата да улегнат известно време, въпреки че отчаяно искаше да види Покахонтас. Беше изпратил затворен за кражба туземец обратно във Веровокомоко със съобщение за нея, но не получи отговор. Той непрекъснато се безпокоеше, че е била заловена в нощта, когато те избягаха, и е била наказана, даже умъртвена! Всеки път, когато го спохождаше тази мисъл, той се успокояваше, че тя беше прекалено скъпа за баща си, за да загуби живота си. Но се нуждаеше от нея. Искаше да я види и да почувства стегнатото ѝ тяло до своето. Как да се свърже с нея? Как да я срещне? Неговото отчаяние го караше да работи дори по-усърдно. Единственото му утешение през тези месеци

беше, че Джеймстаун беше укрепен и готов да приеме голям брой нови колонизатори.

В нощта, когато капитан Самюел Аргъл пристигна от Лондон с екипажа си, наранен и съсипан от тежкото пресичане на океана върху „Елизабет Ан“, Смит се почувства щастлив, когато седна на капитанската маса да даде приличен отчет за напредъка на колонията.

— Аз също имам новини за теб, Смит — каза Аргъл. — В Лондон бе учредено ново дружество за твоята рискована работа. Управителният съвет се нарича Държавен ковчежник и компания за приключенци и плантатори от Лондон за първата колония във Вирджиния и той ще ръководи Вирджиния от Лондон. Така че старият съвет повече не съществува. Управителят на колонията ще заема поста до живот и като такъв беше назначен лорд Де ла Уар. Той пристига тук след няколко седмици заедно с Гейбриъл Арчър, Джон Ратклиф и девет кораби, пълни с колонизатори.

Споменаването на имената на Арчър и Ратклиф накара Смит да се намръщи. „Тези двама негодници направиха всичко, за да очернят името ми в Лондон, но без успех. Моят доклад доказва, че те грешат, благодаря на Бога за това.“

— Така че аз няма да съм вече президент на съвета — отвърна Смит.

— Страхувам се, че е така, независимо че сега всички признават добрата работа, която свърши.

„Добре, логично е — каза си Смит. — Аристократ с връзки, които са по-големи от моите, е очакван избор за управител на колонията сега, когато толкова се разшири.“

— Аргъл — каза той, — нямам желание да работя с Арчър и Ратклиф или с Де ла Уар, въпреки че съм сигурен, че той е подходящ. Но както знаеш, аз обичам да командвам по мой начин. Ще предам президентството веднага на Джордж Пърси, който е способен мъж.

Въпреки че Самюел Аргъл спори и протестира, Смит остана непоколебим. Той остави своя следа в колонията, беше я прекарал през най-тежките дни и сега беше време да отстъпи управлението, преди да започне борба за власт с Арчър и Ратклиф.

После Аргъл попита за новини за Покахонтас. Той също се разтревожи, когато чу, че Поухатан е отговорен за смъртта на

колонията на Ралей. Никой от мъжете не можеше да разбере защо не беше атакувал Джеймстаун по същия начин.

— Навярно красивата му дъщеря му е попречила. — В очите на Аргъл се появи блясък, докато говореше. — Признавам, че това, което чувам за нея, е наистина много привлекателно. Тя е направила неизмерими услуги на колонията.

Смит запази любезния си глас:

— Не съм я виждал, откак ме спаси за трети път. Бих искал да се свържа с нея, но досега не успях.

— Веднага щом Де ла Уар пристигне, той ще изпрати кораб и няколко мъже при Поухатан да види дали те биха преговаряли за още храна — каза Аргъл. — Сега ще имаме нужда от много повече провизии и ще му предложим сабите, които иска. Тогава ще изпратим по някакъв начин съобщение и на принцесата. Бих искал отново да я видя.

Нетърпението в гласа на Аргъл накара Смит да се почуди дали единствената причина, поради която искаше да се срещне с Покахонтас, беше за доброто на колонията, но той отхвърли тази ревност като типична за разстроен любовник. Само споменаването на името ѝ караше тялото му да се изпълва с копнеж. Изправи се.

— Ще кажа веднага на Пърси за нашето решение. Сега, след като съм освободен от задълженията си, ще взема Намон и ще изследвам отново надолу по реката. Имам идея да си построя собствена къща върху земята на Починс.

Това беше не напълно оформила се мисъл, но при новото управление като че ли беше правилното решение за бъдещето му. Напоследък мисълта за връщане в Англия беше станала по-малко привлекателна. Да бъде независим и да търси собствено съкровище в Новия свят, вълнуваше Смит.

Смит и Намон избраха кану, за да изследват надолу по реката. Те спряха първо в Кекофтан и се насладиха на няколко нощи хубава храна и нежно внимание от страна на градските момичета. Вместо да притъпят желанието му към Покахонтас, нощите, прекарани в меките им ръце, само засилиха копнежа му към нея.

По време на пътуването Смит взе решение. Ще си построи къща, даже беше избрал име за нея, нямаща подобна на себе си, и щеше да се опита да уреди да се ожени за Покахонтас. Знаеше, че ще бъде

изключително трудно начинание, защото Поухатан щеше да изложи всевъзможни пречки, но сега Смит нямаше реални проблеми. Доброто на колонията повече не зависеше от него. Ще си уреди собствен живот във Вирджиния с Покахонтас. Няма защо повече да мисли за непознатия живот, който тя трябва да води, ако отиде в Лондон.

Изведнъж се почувства щастлив и свободен. Всичките му притеснения щяха да се разрешат. Беше свършил добра работа за колонията и сега беше освободен от отговорност. Като че ли желанието Покахонтас да бъде негова съпруга не изглеждаше невъзможно. Но как да се добере до нея? Не беше сигурен, че открито доближаване чрез Де ла Уар и неговата експедиция ще бъде правилния начин. Трябва сам да си уреди среща. След като намери място, на което да си построи къща, Поухатан ще види, че той има дом за Покахонтас и намеренията му са сериозни. Ще се опита пак. Ще бъде търпелив. Не му беше лесно да чака; винаги решаваше проблемите чрез незабавно действие.

Двамата мъже гребяха надолу по широката река през ленивите, топли юнски дни, изпълнени с аромата на орлови нокти. Те спираха на различни места, докато търсеха място за бъдеща плантация. Той искаше земя, която беше високо над реката с много паша за животните, които скоро ще бъдат изпратени от Англия и полета, в които да сяди тютюн и царевица. Смит беше убеден, че тези две култури могат изгодно да бъдат откарвани с кораби у дома. Плантацията щеше да бъде база за Смит. Той нямаше намерение да спира изследователските си експедиции. Все още искаше да намери водния път към Индия и Индокитай и всичкото злато, подправки и скъпоценни камъни, които означава той. Богатствата трябва да са навътре в сушата; трябваше да съществуват и каквото откриеше, щеше да бъде негово.

Накрая той избра място на десет мили от Кекофтан. Реши, че има предимства да е до приятелски град; ще бъде приятно и за Покахонтас, която би могла да посещава приятелите и роднините си там.

Разкри пред Намон плановите си за ферма и дом и каза, че там вижда Покахонтас заедно със себе си. Намон замълча. Смит помисли, че това означава одобрение, и беше окуражен да го попита дали ще отнесе съобщение на Покахонтас да се срещнат на тайно място на територията на баща ѝ. Искаше да обсъди с нея бъдещето. За радост на Смит, Намон се съгласи. Смит ликуваше от щастие. Тази нощ той спа върху зелената трева на собствената си земя, вдишвайки аромата на

своите ливадни цветя, сигурен в чувството, че бъдещето му е наистина обещаващо.

Покахонтас се движеше като сомнамбул през първите дни, след като уби Раухант и спаси Смит и Пърси. Последното изненадано изражение на Раухант продължаваше да я преследва на най-неочаквани места. То много я безпокоеше. Появяваше се, докато се взираше в огъня или когато плуваше в ранна утрин, водата изведнъж отразяваше лицето му. Тя отлично знаеше, че ако се изправи отново срещу дилемата, ще действа по същия начин, но я смущаваше фактът, че беше извършила такова крайно и унищожително дело. Молеше се пламенно на Ахоне да не се сблъсква отново с такъв проблем, а пред хората беше със спокойно усмихнато лице. Не оставаше сама даже нощно време, когато Кокум изпитваше неутолим сексуален глад към нея.

Тя виждаше баща си само когато минаваше покрай него, но той беше добър и тя знаеше, че скоро напълно ще възстанови разположението си към нея. Разбираще реакциите му към нейните действия и копнежи, но потреперваше, като си мислеше какво щеше да направи, ако знаеше степента на нейната нелоялност. Тази способност да разглежда нещата от повече гледни точки беше начин на мислене, който беше усвоила от тасентасите. Не беше сигурна, че това беше сила. Тя въздъхна. „Само да мога всеотдайно да преследвам собствените си желания.“ Но това беше невъзможно. Нямаше никой от нейния свят, при когото можеше да избяга, и място да се скрие. Даже Починс може да не я защити от баща ѝ. Нямаше никой, при когото да отиде във форта, без да донесе насилие върху главите на всички. На моменти изпитваше такова отчаяние, че мислеше да заплува в реката надолу към морето, докато се спусне под подводно течение.

Мехта, очевидно бременна, беше омъжена след три дни тържества и ритуали за млад, но смел боец, който беше доказвал себе си много пъти в опасни набези срещу монаканите. Веднъж преди ѝ бяха предложили сина на вожд от северната част на Седемте царства, но тя беше непреклонна в желанието си да не напуска свитата на баща си.

След месец, при по-тиха церемония Покахонтас беше омъжена за Кокум. Точно преди ритуала Великият вожд извика настрани Кокум и според обичая му даде възможност да отхвърли Покахонтас, тъй като

не беше бремна. Успокои се, когато разбра, че Кокум няма никакво желание да се отказва и беше доволен най-после да бъде приет в семейството на Великия вожд. Кокум каза, че е сигурен, че скоро ще имат много деца. Покахонтас беше нетърпелива да тръгне из царството да събира данъци — нещо, мислеше тя, което да я откъсне и да ѝ ангажира времето, но баща ѝ искаше да стои във Веровокомоко.

Великият вожд се усмихна на любимата си дъщеря и каза:

— Страхувам се, че много те използвах, като те изпращах напред-назад толкова често при мръсните хора. Това размъти мозъка ти и те преумори. Погледни сестра си. Тя си остана спокойно вкъщи и сега е бремна. Същото ще се случи и с теб.

Понякога Покахонтас мислеше, че от безсилие би си заскубала косата в средата на града. С течение на времето тя започна отново да ходи на лов. Търсенето, концентрирането върху жертвата ѝ я разсейваха. Прекарваше дните си в преследване и се връщаше при залез-слънце изморена, но някак си спокойна. Що се отнася до нощите, тя се споразумя с Кокум. Каза му, че заради здравето си трябва да спи повече и че два пъти в началото на нощта му е достатъчно, за да забременее. Знаеше, че в молбата ѝ има логика, тъй като баща ѝ се тревожеше, че не забременява, но Покахонтас въздишаше с облекчение всеки път, когато тръгваше към стаята на жените.

Когато слънцето започна да грее високо и палецо в небето, а нощите станаха кратки и пълни с цвъркане на жътвари, Намон се върна на гости. Той веднага отиде да поднесе почитанията си на Великия вожд и да му разкаже за тасентасите, но нямаше за разказване нищо ново, което Поухатан вече да не знае от шпионите си. Във всеки случай, след като беше живял с тасентасите толкова дълго време, Намон изпитваше симпатия към тях и се въздържаше да казва всичко, което знаеше. Беше му трудно, но направи каквото можа.

Покахонтас видя, че Намон понякога я наблюдава, и не беше изненадана, когато той ѝ предложи да излезе с нея в полето, докато тя проверява реколтата от тютюн.

— Вождът на тасентасите, Смит, иска да те види — каза той.

Сърцето на Покахонтас затупка силно, докато тя се огледа наоколо. Наблизо нямаше никой — само едно плашило за птиците.

— Забранено ми е, с цената на живота ми, да го виждам, Намон. Не само че ще изгубя живота си, но знам, че баща ми ще насъска

воините си срещу форта. Ще стане ужасно кръвопролитие.

— Но Смит вече не е с народа си — каза Намон. — Той сега се движи сам. Скоро във форта ще дойде нов велик вожд заедно с много други тасентаси.

Очите на Покахонтас се разшириха, когато погледна към Намон.

— Ако той е сам, няма защо да се страхувам за живота си, но къде мога да го видя?

— На тайно място близо до границата на земята на Починс. Безопасно е. Ще бъде там след три слънца. Аз ще ви пазя, докато сте заедно. — Намон набързо описа мястото и колко време е необходимо, за да стигне до него.

— Намон, ще се опитам, ще се опитам. — Лицето на Покахонтас сияеше от щастие, докато се отдалечаваше. Не се обърна да погледне към Намон, който я гледаше разтревожен.

През следващите два дни Покахонтас се мятеше между радост при мисълта, че ще види отново Джон Смит и отчаяние как ще му каже, че вече е омъжена и принадлежи на друг мъж. Тялото ѝ отново почувства такова желание, че не можеше да контролира страстта през нощта и отвърщаше на атаките на Кокум по начин, който го учуди. Тя се удиви, че той предпочита обикновената ѝ пасивност и отпуснатост пред страстта ѝ.

На сутринта, когато щеше да се види със Смит, тя тръгна по обичайния си път, когато ходеше на лов. Остави хрътката Кинт с Мехта и си взе лъка и стрелите. Затича се покрай реката с бързи като на сърна крака. Сребърносиньото на водата танцуваше и искреше на слънчевата светлина, разплитаща се пред нея като чиле, в края на което ще намери любимия си. Помисли, че никога няма да стигне мястото, където ще я чака Намон, за да я заведе при Смит в скривалището му. Времето течеше толкова бавно, че тя се почуди в един момент, дали не е подминала мястото за среща, но опитното ѝ око познаваше дърветата и променливия релеф на почвата и скоро разбра, че нетърпението ѝ устройва шеги.

Изведнъж Намон застана пред нея със сериозно продълговато лице. Той ѝ даде знак да го последва. Те пропълзяха близо до погъстите храсти на брега. Намон се движеше толкова бавно, че на Покахонтас ѝ се стори, че времето е спряло. Те стигнаха до внезапна стръмнина в дълбоко дере и там, на входа на малка пещера, стоеше

Смит. Тя се откъсна от Намон и побягна към него с разперени ръце. Не се интересуваеше какво вижда Намон; в този момент не се интересуваеше от нищо, освен от Смит. Всичко, което искаше, беше неговата прегръдка.

— Искам да дойдеш да живееш с мен. — Гласът на Смит беше дрезгав от чувства, когато собственически я притисна.

Когато тя се опита да отговори, устата му се впи в нейната и те паднаха в облак от желание и страст. Покахонтас нито чуваше, нито виждаше. Тялото ѝ, хиляди чувствителни и жадни точки, се почувства като че ли ще премине през кожата му и ще се слее с неговото. Страстта им погълна възприятията им, докато Покахонтас започна да губи съзнание. Техният плътски екстаз съвпадна с отдаването им един на друг.

Измина дълго време, преди да се разделят, изтощени от силата на чувствата си.

Смит отново зашепна настойчиво в ухото ѝ, че тя трябва да дойде с него. Каза ѝ, че е намерил място, на което да построи къща. Щеше да е щастлива там, защото щеше да бъде близо до Починс. Смит каза, че ще уреди някак нещата с баща ѝ.

Настъпи моментът, от който се страхуваше Покахонтас, но той я обсипа с целувки, когато се подвоуми и отново се изгубиха в страстта.

Накрая, когато се отпуснаха, тя се обърна към него и каза с насълзени очи:

— Баща ми никога няма да ми позволи да живея с теб, а освен това...

В този момент Намон ѝ извика отвън:

— Побързай, Покахонтас, приближава ловна група, може да са братята ти!

Смит леко я бутна:

— Ще се срещнем тук след седем слънца, любов моя. Тогава ще те отведа.

Покахонтас се изкатери обратно към пътеката точно навреме, за да види група ловци, включително братята си Памоуик и Секотин, идващи към нея. Дали техните предни скаути бяха видели нещо? Тя се надяваше да не са. Тези дни тя често ходеше сама на лов и братята ѝ го знаеха. Няма да се усъмнят. Тя им махна и бързо се запъти към брега на реката. Трябваше да се гмурне във водата, преди мъжете да я

настигнат, защото в противен случай веднага щяха да разберат, че е била с мъж, и при това с един от мръсните. Ядоса се, че не може да върви, задържайки върху тялото си аромата на любовника, докато стигне до покрайнините на Веровокомоко.

Какво да прави? Как да каже на баща си, че ще отиде да живее с вожда на тасентасите? Защото тя щеше да отиде да живее с него. Тя щеше да се срещне със Смит след седем дни, но ако кажеше за това на баща си, щеше да я затвори. Не можеше да рискува. Последната съпруга на Починс беше избягала от предишния си съпруг и не беше наказана. Но тя не беше предала собствения си народ. Не, Покахонтас трябваше просто да избяга. Смит беше всичко за нея. Тя ще напусне своя свят и ще прегърне неговия. Нищо не може да я задържи далеко от него, нищо.

Когато Смит се върна в земята си, сто и петдесетте акра, които купи от Починс за сто саби, той откри група посетители от Джеймстаун, връщащи се от лов. Поканиха го да се върне с тях във форта; заедно с Де ла Уар от Лондон бяха пристигнали материали, които щяха да са полезни за строежа на къщата му. Смит изчисли, че може да вземе провизиите си и да се върне след три-четири дни, достатъчно време, преди да се срещне с Покахонтас и да я отведе със себе си в „Нямаща подобна на себе си“.

На следващата сутрин, след вечер на въодушевено празненство, докато отбелязваха основите на новата къща, мъжете се приготвиха да тръгнат по вода за Джеймстаун. Смит се съгласи да превози барута на ловците в кануто си. Когато взе двете торби с барут, за да слезе по брега към лодката си, искра от лагерния огън прескочи до барута, той избухна и експлозията разцепи тишината. Изригна език от оранжева светлина, последван от силен трясък. Смит като че ли изчезна в облак от пушек. Мъжете неистово се втурнаха напред, опитвайки се да гледат през парливия облак, като кашляха и ломотеха. Те откриха Смит в безсъзнание, но все още дишащ. Беше лошо обгорен от дясната страна на тялото, където беше поел главния удар на експлозията. Когато се съвзеха от шока, мъжете разбраха, че той е полужив. Намон, най-силният гребец, избра най-силните англичани. Заедно те избутаха Смит с кануто до Джеймстаун, опъвайки до изтощение мускулите си.

Изминаха три дни, докато Смит дойде в съзнание. През тези дни в делириума си той викаше името на Покахонтас отново и отново.

Новопристигнал от Лондон лекар, който се грижеше за него, не можа да разбере за какво говори и си помисли, че странното име, което повтаря, е на някого, когото е познавал при пътуванията си на Балканите. Намон често го посещаваше, за да види дали оздравява. Ужасен да вижда силния си приятел в полусъзнание и стенещ от болка, той се опита да го разхлади със студени компреси. Накрая, на четвъртия ден, Смит отвори очи и проговори. Намон едва го чуваше, но разбра, че казва нещо за Покахонтас. Дали иска тя да дойде тук?

— Моля те, не се тревожи, капитане — молеше се Намон, разтревожен от ужасната слабост на своя добър приятел. — Ще се опитам да доведа Покахонтас, но не вярвам баща ни да я пусне да дойде в Джеймстаун.

Смит се опита да каже още нещо, но не можеше да контролира гласа си. Трябваше да каже на Намон да се срещне с Покахонтас в дерето и да ѝ каже за годежа. Но болката го обзе с поглъщащи вълни, и го оставяше без дъх, стенещ при най-малко усилие.

На петия ден треска и инфекция обхванаха тялото му. Новият пристъп понякога докарваше Смит в безсъзнание, а друг път го оставяше силно да трепери. По-слаб мъж не би издържал. Намон толкова се разстрои от агонията на Смит, че взе нещата в ръцете си и изпрати поухатан, който ловуваше близо до форта, до Веровокомоко за специални билки, за да наложи раните му.

Първия човек, когото видя ловецът, когато влезе в града, беше Секотин. Той му каза, че не знае кой тасентас е обгорен, но че брат му Намон иска билки, за да го лекува. Секотин знаеше, че баща му няма да позволи нещо да бъде изпратено в лагера на тасентасите, така че реши да запази тайната и сам да вземе билките. Любопитството му беше възбудено.

Намон беше дълбоко благодарен, когато Секотин пристигна в Джеймстаун. Той стри билките и приготви паста, която веднага наложи върху тялото на Смит. После свари други билки и насили Смит да ги изпие. Колонизаторите бяха скептични по отношение на тези процедури, но видяха, че пускането на кръв преди два дни не помогна на Смит, така че Пърси ги накара да опитат с лекарството на туземците.

След два дни Смит започна да говори на пресекулки. И Намон, и Секотин го посещаваша и го налагаха с още билки, а Смит се мъчеше

да ги разпознае. Със слаб глас запитва за Покахонтас.

— Добре е, има съпруг — отговори Секотин, докато Намон побърза да сложи ръка на неговата, като че ли да го спре.

— Съпруг? — Гласът на Смит затрепери като на старец. Но той не можа да го овладее. Лицето му се сбръчка, като че ли нова експлозия беше разкъсала тялото му.

— Да, те се ожениха в началото на сезона на новите цветове.

Тази нощ Смит отново изпадна в полусъзнание и колонизаторите помислиха, че това е последната му нощ. Намон стоеше до него и ги караше да му помагат да загръща Смит в билки, които те смениха три пъти през нощта. До сутринта нямаше подобрение и Намон започна да се отчайва. Най-после вечерта треската премина и силното тяло на Смит започна да се съвзема. Но изминаха още две седмици, преди да стане от леглото и да направи няколко олюляващи се крачки.

Седемте слънца, през които Покахонтас трябваше да чака, преди да се срещне със Смит, отново ѝ се сториха безкрайни. Помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие и непрекъснато се страхуваше, че ще издаде новото си настроение и ще възбуди подозрение. Не ѝ се ходеше на лов, но тичаше надалеч с Кинт, бягайки пред нея, за да изразходи малко от енергията си. С облекчение разбра, че независимо от мъката, която все още изпитваше за Раухант, лицето му повече не ѝ се привиждаше.

Единственият ѝ проблем беше Кокум. Тя знаеше, че тасентасите отдаваха голямо значение да имат жена само за себе си, която не е била с друг мъж и горещо желаше тасентасите да мислят като нейния народ, че известно време с друг мъж не е толкова важно. Разбира се, Кокум не беше случаен опит, но жените действително понякога изоставяха съпрузите си, а сигурно и при тях се случва, помисли тя. Със сърцето си усещаше, че единственото важно нещо е да бъде в обятията на Смит. После ще му обясни всичко.

В един от дните, през които чакаше, когато небето беше покрито с тежки и черни буреносни облаци, Мехта роди момиче. Имаше тържества и подаръци, а Кокум доказа, че е доведен брат за пример, интересувайки се от детето и водещ празничния танц в нейна чест. Той дори измисли красиво име за бебето, Левея, което Мехта и съпругът ѝ харесаха.

Покахонтас продължи да чака с достигнало до краен предел търпение. Накрая настъпи денят, в който трябваше да се срещне със Смит. Тялото ѝ трепереше от очакване и тя трябваше да се преструва пред Кокум, че се е преуморила от тържествата предния ден. Предната вечер пожела на баща си особено сърдечно лека нощ. Реши да вземе Кинт със себе си; преди много време баща ѝ беше признал, че хрътката в действителност е нейното куче и наистина щеше да ѝ липсва.

Огледа се наоколо в чистата сутрешна светлина и усети, че нищо от царството на баща ѝ няма да ѝ липсва. Никога повече нямаше истински да принадлежи на живота, който оставяше зад себе си, след всичко, което беше научила от колонизаторите. Беше отдала сърцето и ума си за нов живот. Не беше съвсем сигурна, че напълно ще принадлежи на света, който прегръща, но желаше и се нуждаеше от предизвикателството. Във всички случаи ще последва Смит в челюстите на злия бог Океус, ако той иска това от нея.

Чувстваше, като че ли върви по облаци от щастие, докато следваше пътеката към дерето към пещерата на Смит. Дърветата изглеждаха по-зелени, цветята — по-ярки, а птичата песен отразяваше вика на сърцето ѝ. Цялото страдание от изминалите месеци изчезна. Когато се смъкна радостно към дерето, а оттам в пещерата, тя разбра, че е подранила. Смит не беше пристигнал. Направи си сухо място с листи и клонки и седна да чака, притиснала колене до гърдите си, чудейки се щастливо какво планира Смит за бъдещия им живот. Кинт чакаше търпеливо в краката на господарката си.

Когато слънцето превали, тя се зачуди да не би Смит да се е изгубил, но това не беше възможно, защото сигурно Намон ще бъде с него. Тя наблюдаваше как птиците отлитат към гората по време на обедната жега, а над главата си чу морски чайки, които грачеха, летейки към реката. Слънцето безжалостно измина своя път по небето и Покахонтас започна много да се тревожи. Когато сенките се уголемиха, тя разбра, че е сгрешила деня. „Да, сигурно това е причината. Грешно съм преброила слънцата — дните, както ги наричат тасентасите.“ Ще се върне при хората си и ще дойде по същия път, когато пак се зазори.

Тя се прибра тъжно вкъщи, върна се на следващия ден и отново на третия и четвъртия. Беше обхваната от такава тъга, че едва си влачеше краката по пътя обратно към Веровокомоко. На петата сутрин,

когато отиде да се къпе, я обхвана пълно отчаяние. Тя се молеше на богинята на реката Ахоне да ѝ прости. После се приготви да плува до средата и да остави течението да свърши своето. Но когато влезе в студената вода, нослето на Кинт докосна ръката ѝ. Кучето никога преди не беше влизало в реката, но през последните пет дни никога не я изоставяше. Като че ли усещаше отчаянието ѝ. Сега, когато погледна към хубавата му глава, видя, че кафявите му очи се молят с нея. Тя се присегна и дръпна ушите му. Това я ободри. Навярно не трябва толкова бързо да се предава. Може би Смит ще дойде все пак. Беше чакала преди. Трябва да се опита и пак да чака.

В Джеймстаун Смит лекуваше раните си, но знаеше, че ще изминат много месеци, преди да може отново да води активен живот. Сигурно няма да може да си построи къща и сега, след като нямаше с кого да живее в нея, загуби всякакъв интерес. Опитваше се да не мисли за Покахонтас. Ако не брат ѝ, а някой друг му беше казал новината, той нямаше да повярва. Женитбата ѝ му причини рана, която дори не беше започнала да заздравява. За да оживее и да си възвърне силите, той заключи чувствата си и всяка мисъл за нея. Джордж Пърси го караше да си отиде вкъщи в Лондон. Нуждаеше се от добър лекар, който да го лекува правилно и винаги можеше да се върне във Вирджиния, след като се възстанови.

След дълго обмисляне Смит реши да се откаже от мечтата си да намери пътя за Индокитай и големите богатства. Ще се върне в Англия и ще вземе със себе си верния Намон. Двамата мъже отплуваха на „Сокол“, когато листата на дърветата започнаха да падат.

ГЛАВА 18

Веровокомоко, септември 1609

Докато Покахонтас вървеше през редовете с тютюн и проверяваше листата, тя забеляза, че земята изглежда изтощена. Растенията не бяха толкова силни, колкото трябваше да бъдат. Беше време да се преместят в Расаурак за няколко сезона и да се даде възможност на земята тук да почине. Баща ѝ се радваше на този вид капитал, който даваше плодове всяка година, и смяната го развесели. Расаурак беше близо до Утамусак и Великият вожд щеше да прекарва времето си между богатствата си.

Да, трябва да види баща си при залез-слънце, защото тя имаше и друга вест. Две луни изминаха, откак за последен път беше в къщата за жените. Тя се чувстваше по-дебела и беше абсолютно сигурна, че носи бебето на Джон Смит. Даже не допусна възможността бебето да бъде от Кокум. Сърцето ѝ знаеше с пълна сигурност, че последната среща със Смит ѝ донесе детето, което носеше сега. Не беше сигурна, че бременността ѝ ще бъде новина за баща ѝ. Той навсякъде имаше шпиони и обслужващите къщата на жените биха били поласкани да спечелят положение, казвайки му моментално новината за нейното отсъствие. Наистина напоследък баща ѝ беше мил и щедър, въпреки че беше зает да посещава вождове, но не губеше настроението си. Нещо ужасно ще се случи, когато роди бебе с цвета на слънцето. Жреците ще искат жертвоприношение на дете и нейното бебе ще бъде избрано за олтара за жертвоприношения. По някакъв начин трябва да спаси детето си.

Имаше план. Ще прекара следващите няколко седмици като палава и очарователна дъщеря, каквато беше, и това ще омае баща ѝ. Ще го накара да я изпрати за известно време заедно с Кокум в една от северните територии, тъй като отиваше във втората си столица. Тя искаше да е до Кокум, когато той се бие срещу монаканите. Освен това никога не беше виждала тази част от царството.

Поухатан реши, че това е отлична идея и я одобри още първия път, когато тя намекна за нея. Баща ѝ имаше още една причина тя да бъде между патавомеките по река Потомак. Добре е любимото му дете да е там, за да им напомня за техния силен вожд. Напоследък той не пътуваше толкова често дотам.

Кокум също беше ентусиазиран от пътуването, макар да се учуди, че Покахонтас иска да отиде на север. Мехта не загуби нито минута да получи позволението на баща си да придружи сестра си, която сигурно ще се нуждае от нея през месеците на очакване. Съпругът ѝ беше на скаутски експедиции на юг и няма да може често да я посещава, но това не ѝ пречеше. Щяха да минат обаче поне две луни, преди да тръгнат.

Останалата част от плана на Покахонтас беше проста. След като роди детето, ще прекоси река Потомак и ще се остави на милостта на съседите сускуехани. Въпреки че бяха седем фута високи, те не бяха агресивни и тъй като не се интересуваха много от поухатаните, ще я защитят от тях. Оттам по-късно би разговаряла с баща си за своето червенокосо бебе, което ще държи в ръце. След като веднъж баща ѝ даде дума, че двамата няма да бъдат наказани, той няма да се върне отново към това. Това, което я плашеше, беше първата му реакция, когато нямаше да има време за размисъл. Не беше възможно да отиде до Джеймстаун и да се остави заедно с детето на тяхната милост, излагайки ги на цялата ярост на баща си. Така че този план беше единственото решение.

От момента, в който се отказа да се дави, Покахонтас си наложи да вярва, че един ден Смит ще ѝ изпрати съобщение. Тя непрекъснато се молеше на бога на небето и на Ахоне, богинята на реката, отново да ги събере. Когато откри, че е бременна, тя усети, че молитвите ѝ са частично чути и всеки ден правеше малко жертвоприношение от благодарност и с молба.

Често мислеше да изпрати съобщение за детето на Смит в Джеймстаун, но се опасяваше, че той може да предприеме действия, които ще навредят на всички. По-добре да чака, докато се роди бебето, а после ще реши какво да прави. Беше сигурна дълбоко в сърцето си, че Смит много ще се зарадва на детето. Въпреки това би искала да се посъветва с някого за проблема си, но нямаше доверие в никого. Беше чула, че в Джеймстаун има вече англичанки и тя се самозалъгваше,

като си мислеше колко би било хубаво, ако една от тях ѝ стане приятелка.

През последната година и нещо Покахонтас започна да се чувства като чужденка между своя народ. Тя знаеше, че това е така, защото беше започнала да мисли като тасентасите. Тя някак постави преграда между себе си и семейството и приятелите. Не беше съзнателно решение, а естествен резултат от новите ѝ ценности и желания. „Истината е, че сега не принадлежа на никой народ. Но докато съм тук, трябва да се опитам да бъда по-доволна от света на баща ми.“

Човекът, когото често срещаше, беше Томас Сейвидж, момъкът почти на нейната възраст, когото адмирал Нюпорт остави при Поухатан. Томас беше голям успех за Поухатан. Той даже се хранеше от чинията на вожд. Момчето бързо научи езика, но с Покахонтас говореше почти изцяло на английски; тя искаше да усъвършенства езика колкото е възможно повече. На свой ред понякога тя вземаше Томас на лов, но те никога нямаха успех. Той беше прекалено тромав и както тя нежно му каза, всяка стъпка, която правеше, би събудила цялата гора.

— Отивам в Джеймстаун — каза ѝ Томас в една хладна утрин, когато листата бяха нападали по земята. — Баща ти иска да отнесе съобщение на Джордж Пърси. Изпраща ме с пуйка, еленово месо и царевица. Заселниците са гладни. Те не могат да ходят на лов или да отглеждат растения, защото местните вождове пак се готвят за война.

Покахонтас за стотен път се подвоуми дали да изпрати съобщение на Смит. Не, по-добре, не. Тя рядко говореше на Томас за заселниците, защото се страхуваше, че може да каже на баща ѝ някакъв случаен коментар, който да събуди подозренията на Поухатан. Но защо изведнъж баща ѝ изпращаше тези храни на омразните тасентаси? Той навярно е отговорен за нещастията, което им причиняваше сега южният фланг на Седемте царства.

— Защо ще се срещаш с Пърси, а не със Смит? — попита Покахонтас.

— Почти преди два месеца Смит отиде в Англия с Намон, заедно с двадесет пуйки и две летящи катерици като подаръци за крал Джеймс.

Покахонтас се почувства, като че ли Томас Сейвидж я удари в стомаха. За момент не чуваше гласа му. Лицето ѝ сигурно изразяваше шока, защото почувства ръката му върху дланта си и отвори очи, за да види как загрижено я гледа.

— Нищо ми няма — каза тя. — Като че ли щях да припадна.

Покахонтас знаеше, че не е убедителна, но Томас ще приеме това, което му каза. Той бързаше, физически тя се чувстваше зле, но нямаше да се предаде. Имаше нужда от сила, сега не само за себе си. Но отново и отново през главата ѝ минаваше един и същ въпрос: защо е заминал, без да ѝ се обади? Как можа да направи това?

— Смит каза, че може да се върне след година — продължи Томас. — Но веднага след като замина, чикахомините и уеаноките атакуваха форта.

„Разбира се. Единственият човек, когото баща ми уважаваше, беше Смит. Сега той ще използва южните си армии, за да прегазят тасентасите.“

— Кажи на хората си да внимават. — Покахонтас не посмя да каже нещо повече. Тя отиде вкъщи и лежа с лице към стената през остатъка от деня. Никой не я обезпокои, защото почти цялото селище знаеше, че е бременна.

Томас Сейвидж се върна след две седмици и каза на Поухатан, че тасентасите са приели поканата на Великия вожд да дойдат във Веровокомоко да търгуват за храна. Ще изпратят войски след месец.

Когато наближи времето за пристигането на тасентасите, Покахонтас много искаше да ги види, да наблюдава движенията им и да си спомни за щастливото време, което прекара с тях. Тя можеше да наблюдава пристигането им, докато се връщаше от лов. Проправи си път през гората към мястото за посрещане. Когато видя корабите на колонизаторите да се движат нагоре по реката, тя се изкачи на висок бряст, защото искаше да наблюдава церемониите по посрещането от скрито място. Така никой нямаше да забележи явната ѝ радост.

Двеста воини в свежи бои чакаха отдолу. Перата в края на стрелите им трепереха в нежния бриз, докато воините стояха в очакване, без да говорят. Корабите спряха и добре познатите гласове на тасентасите прозвучаха през реката, изричайки команди. Колонизаторите се скупчиха отстрани на корабите и бързо се събраха

на палубата. Покахонтас можа да види от високото място на дървото, че те бяха около шестдесет, броните им блестяха на слънцето.

Тасентасите пристъпиха уверено напред между двата фланга воини поухатани. Покахонтас се взираше с копнеж в лицата им, опитвайки се да види дали има някой, когото познава. Да, ето, имаше няколко, които познава добре. Развълнува се при мисълта, че по-късно може да говори с тях и се усмихна вътрешно, докато чакаше войните да хвърлят лъковете си високо във въздуха, за да поздравят гостите си с викове за добре дошли. Но вместо това внезапно въздухът се изпълни със стрели. Техният специфичен звук на летене и свистене и виковете на умиращите мъже разби тишината на гората. След минути не беше останал нито един жив тасентас.

Покахонтас не можа да повярва на очите си. Всичко се случи за част от секундата. Мъжете, които се гърчеха долу на полето, бяха приятели, с изключение на един, когото мразеше, Ратклиф. Взирайки се с ужас, тя почти се хвърли от дървото, за да протестира срещу клането, но разумът надделя. Самата тя ще бъде убита, защото като дъщеря на баща си щеше да извърши предателство. Противоречиви мисли се блъскаха в главата ѝ. Беше шокирана от подлостта на баща си и дълбоко разстроена, че изпитва съчувствие и към двете страни във внезапната атака. Това беше още един симптом на ужасното ѝ чувство на двойственост. Тя се промъкна тихо към къщи, без да я видят.

След два дни при зазоряване небето беше тежко и сиво. Томас Сейвидж тръгна пак към Джеймстаун, придружен от двама воини, за да се грижат за безопасността му. Той обеща на Поухатан да се върне до месец. Великият вожд знаеше, че ще се върне, ако не за друго, поне заради храната, защото англичаните гладуваха. Воините на Поухатан успешно бяха обсадили колонизаторите зад техните палисади. Шпионите му докладваха, че мръсните хора са потиснати и гладни.

Денят ставаше все по-влажен. Първо задуха вятър, а после дърветата започнаха да стенат и да се люлеят. Покахонтас чу барабаните на жреците, докато биеха яростно, и разбра, че богът на небето е ядосан. Когато той беше толкова вбесен, цели градове можеха да бъдат изравнени със земята и големи пространства дървета повалени. Много от жителите бързаха да съберат принадлежностите си и се втурваха към близки пещери или дерета, които биха ги защитили. Покахонтас се присъедини към баща си, който изпрати воин да я

доведе. Той имаше свой собствен подземен тунел, който съществуваше, откак тя се помнеше. През годините той беше претъпкван всеки път, когато ядосаният бог заплашваше. Този път на Кинт му беше разрешено да влезе с тях, но Покахонтас вървеше неохотно, защото след клането не можеше да погледне Поухатан в очите. Къде беше Мехта? Дойката и детето ѝ бяха с тях, но никой не беше я виждал.

Дъждът се изля в остри студени иглички. Богът на небето даваше воля на гнева си в края на сезона. Обикновено това се случваше при по-топло време, когато той прорязваше небето с огнени проблясъци и обсипваше земята с гърма на гласа си. Сега, когато духнеше, високите дървета се скланяха до земята като тръстики. Това беше едно от най-лошите проявления на гнева му, които Покахонтас беше преживяла.

Не преди зазоряване жителите започнаха да се връщат в жилищата си. Даже и тогава това бяха само няколко смелчаци, защото повечето знаеха, че измамният бог на небето може изведнъж да се върне. Покахонтас излезе от тунела. Тя обичаше да се разхожда в гората, когато богът беше малко ядосан, когато шумът и светлината отговаряха на копнежа в сърцето ѝ.

Пътеката към града беше покрита с вейки, счупени клони и тук-там изкоренено дърво, а въздухът все още беше тежък и богът на небето издаваше далечни шумове на неудоволствие.

Чу се остър прациящ шум. Покахонтас усети ужасен натиск, при който дъхът ѝ спря, а после настана пълна тъмнина.

Усещаше талази от болка. През сивотата, която я измъчваше като задушаваша кожа, тя чу някъде наблизо монотонното пеене на жреците. Когато се опита да отвори очи, зърна старата си дойка, вярната Вовока, която я направляваше в детството ѝ. Значи беше в своето селище, в собственото си легло. Но защо чувстваше агонизираща болка? Тя простена и отново ѝ причерня.

Когато дойде в съзнание, болката беше преминала, но тя се чувстваше не на себе си, бледа и слаба. Чу ясно гласа на баща си, но той изглеждаше далечен. Все пак видя, че той стои до леглото ѝ.

— Почивай, Покахонтас — каза той. — Беше ударена от клон на дърво.

— Загубила съм детето! — Това беше болката, това беше слабостта ѝ. Покахонтас се опита да седне.

— Да, загуби детето. Сега трябва да изпълняваш това, което казват жреците, така че да се справиш. — Поухатан ѝ подаде кратуна, пълна с билков сироп, за да пие.

Покахонтас усети сълзи да се стичат по лицето ѝ, но беше прекалено слаба, за да ги спре.

— Откога съм тук? — попита тя.

— Две слънца — каза Поухатан. — Жреците казват, че утре ще си по-добре.

През следващите няколко дни беше направено всичко възможно, за да се чувства Покахонтас удобно. Много хора оставиха дарове пред вратата ѝ, а баща ѝ се грижеше всяко нейно желание да бъде удовлетворено.

Когато стана по-силна, баща ѝ дойде отново да я види. С толкова нежност, колкото той притежаваше, ѝ каза, че Кокум е бил убит. Беше се случило в бурята. Не ѝ каза, че някои от жителите го бяха намерили в пещера на доста разстояние от града, докато те търсеха закрила от проливните дъждове по време на голямата ярост на бога на небето. Кокум беше убит откъм гърба със стрела, пронизала сърцето му. Бяха открили и Мехта, коленичила над тялото му, ридаеща от мъка. От този ден съпругът на Мехта изчезна и въпреки че никой не говореше за това, жителите знаеха, че накрая той беше открил, че детето ѝ не беше негово, нещо, което се знаеше от всички. Допуснаха, че се е върнал при хората си на север.

Покахонтас нямаше сърце да каже на баща си, че Кокум не ѝ липсва. Не му позволи да види блясъка на облекчение, който се появи в очите ѝ. Поухатан беше добър с нея, независимо от нейната нелоялност към него. И тя разбра веднага щом видя Мехта, че смъртта е възникнала поради нещо, случило се между Мехта и Кокум. Тя не го спомена на никого, защото за нея нямаше значение. От самото начало знаеше, че Кокум беше всичко за Мехта. Испита съжаление към нея, но беше сигурна, че скоро в живота ѝ ще има някой друг. Тихата радост на Покахонтас, че не е зависима от Кокум, беше погълната от мъката за загубата на детето ѝ.

По време на болестта и възстановяването Покахонтас остана дълбоко смутена от клането на шестдесетте колонизатори, които дойдоха, поканени и доверчиви, за да търгуват за храна. Понякога верността ѝ се разделяше и ужасът на драмата, разиграла се пред нея, я

зашеметяваше. Едва сега, докато лежеше, за да се възстанови, тя разбра, че подлостта на баща ѝ събуди съмнения за него в сърцето ѝ и отвори очите ѝ за един по-различен мъж от бащата, когото винаги беше обичала. За известно време имаше нужда да живее отделно от него. Да отиде някъде, където ще е независима от Поухатан и агресията му срещу тасентасите. На някакво място, където може да води свой собствен живот.

Жителите пристигнаха в Расаурак веднага щом прибраха реколтата. Когато по земята паднаха снегове, Томас Сейвидж се присъедини към тях от форта в Джеймстаун и се помоли на Поухатан да даде царевица и провизии за хората му.

— Те няма да преживеят зимата — каза той.

Великият вожд обаче беше непоколебим.

— Нямам достатъчно храна за моя народ. Нямам излишна храна.

Томас знаеше, че съкровищниците бяха препълнени със запаси и че къщите с реколтата преливаха, но не може да каже нищо повече. Отличните му взаимоотношения с Поухатан бяха твърде ценни, за да рискува, и сега той се нуждаеше от специалното си положение повече от всякога. Както каза по-късно на Покахонтас:

— Колонизаторите умират. Те нямат кураж след клането и нямат никаква храна. Един мъж убил жена си и я осоллил. Другите колонизатори се чудели защо той не слабее като тях и открили, че се храни с нейното месо. Обесиха го.

Томас не добави, че малко след това, когато колонизаторите убиха атакуващ веанок, моралът не им попречи да го опекаат и да го изядат. Томас дори се страхувал за собствения си живот поради възмущението, което изпитваха колонизаторите към него за това, че не може да се застъпи за тях и да накара Великия вожд да им даде провизии.

Сърцето на Покахонтас я болеше за хората, страдащи във форта, но тя нищо не можеше да направи за тях. Баща ѝ беше решен да приключи с колонизаторите и всичките ѝ минали опити да ги запази, като че ли нямаха смисъл. Поухатан мислеше, че лошото ѝ настроение се дължи на загубата на съпруга и реши, че тя трябва да се върне към задачата си да събира данъци. Пътуването и тържествата ще разведрят

сърцето ѝ и тя скоро ще си намери нов съпруг. Той имаше предвид един нов брак със син на вожд в една от северните територии на Седемте царства, но първо трябваше да се разсее от мъката си.

Покахонтас пътува от Расаурак три-четири дни, за да събира данъци, после се върна да си почине няколко дни. Веднага щом се почувства сигурна в новите си задължения, тя реши, че ще отиде далеч и ще живее сама. Навярно може да отиде при Починс. Междувременно тя се страхуваше от пътуванията на Томас Сейвидж до Джеймстаун, защото всеки път той носеше все по-тъжни новини. До сезона на новите цветове населението във форта беше намаляло от четиристотин и деветдесет на шестдесет души. Хората умираха от болест, глад, студ и подли атаки на уеаноките и чикахомините.

Един ден, когато беше започнало да се затопля, Томас Сейвидж се върна от форта и отведе Покахонтас настрани.

— Колонията вече не съществува — каза той. — Пристигнаха два нови кораба, но бяха слисани от големите загуби и решиха да изоставят форта. Вчера те прибраха нещата от жилищата и ще тръгнат утре.

Покахонтас го погледна студено, обзе я отчаяние. Никога не беше ѝ минавало през ум, че тасентасите ще напуснат. Те бяха толкова силни; имаха такива чудни неща, с които да работят и да се бият. Но въпреки всичко баща ѝ беше спечелил. Неговият начин за справяне с положението се оказа по-ефективен. Сега Джон Смит никога няма да се върне. Тя се бе уповавала толкова силно на своята крехка мечта, но сега тя също си беше отишла.

Лондон, 1609

През март Джон Смит и сър Едуин Сандис решиха да се срещнат в любима лондонска механа, „Чешъ чийз“, на половината път между Уестминстърския дворец и пристанището близо до Тауър, където беше офисът на Смит. Той пристигна пръв, усмихна се на знака навън, рекламиращ питие или тютюн за шест пенса, после седна на дървена маса и поръча две чаши загрято и подправено вино. Съвсем малко хора в препълнената стая използваша новия тютюн, забеляза той, и облаците пушек се смесваха с пушека от огъня. Когато слабата дневна светлина навън угасна, всеки път, когато вратата на таверната се отваряше, за да

пропусне нов клиент, влизаше мъгла, която се добавяше към смрачаващия интериор. Смит махна с ръка, за да разчисти въздуха около себе си, и се зачуди дали тютюнът поевтиня, след като търговията от Вирджиния се увеличи.

Навън по шумната флотска улица се чуваше врявата от копита по калдъръма и Смит различи шума на спиращ кон. Това навярно е приятелят му Сандис. Високата фигура на сър Едуин се наведе, докато минаваше под ниския трегер на вратата на таверната.

— Много тютюн има тук! — Сър Едуин хвърли ръкавиците си на масата, седна и се присегна за чашата си.

— Във Вирджиния все още експериментират; това е суровина от Тобаго. Но мога да гарантирам, че след като веднъж започнем да го отглеждаме във Вирджиния, той ще заеме пазара — отвърна Смит.

— Де ла Уар реши най-после да отложи пътуването си до колонията, но Нюпорт и сър Томас Гейтс, заместник-управителят, трябва вече да са стигнали. С девет кораби, пълни с нови заселници, фортът ще бъде достатъчно силен, за да устои на всички затруднения, създавани от поухатаните. Сега добре сме се разположили, за да успее усилието ни, Смит — каза Сандис.

— Раните ми са по-добре. Мислех, че ще се върна след около шест месеца. Все още имам желание да открия пътя за Индия — отговори Смит.

— Надявам се, че ще премислиш. Имаме нужда от помощта и съветите ти тук, в Лондон. Тютюнът е важен, но не можеш да построиш империя върху пушек. Трябва да поставим основите на повече градове по крайбрежието на Вирджиния и навярно да се заселим и на север. За да бием испанците, се нуждаем от здрава ръка върху цялата брегова линия. Славата на Англия зависи от тези авантюри.

Пушекът обви мъжете, които, наведени над масата, крояха планове за Новия свят.

В испанското посолство в Лондон посланик Педро де Зунига, разкошен в жакет от зелено кадифе, чакаше своя пратеник от крал Филип III Испански. Подчинявайки се на изричните заповеди на краля, неговите шпиони в Лондон през последните няколко години водеха внимателно бележка за всеки кораб, който тръгваше за Вирджиния, неговите оръдия, какви товари носи и кой беше на борда. Те

докладваха също и по какъв път тръгва всеки кораб. Снощи Зунига беше чул добра вест.

Когато сънародникът му беше въведен и седна, а между тях беше поставена бутилка шери, посланикът заговори:

— Трябва да те помоля веднага да се върнеш в Испания. Негово Величество ще е доволен да чуе, че английската колония във Вирджиния се е провалила. Един от нашите кораби се върна тази седмица от Флорида с добър попътен вятър. Изглежда, че индианците успешно за обсадили и блокирали английския форт. За колонизаторите е било невъзможно да си набавят храна и сега те се хранят с мъртвите. Броят им толкова е намалял, че са останали само няколко от стотиците, които съставляваха населението миналото лято. Новината ми е отпреди два месеца. Навярно вече всички са мъртви или твърде слаби, за да могат да се сражават.

Посланикът прокара пръсти през островърхата си брадичка.

— Знам, че деветте кораба, изпратени да ги освободят преди година, никога не пристигнаха. Ако сега изпратим няколко кораба, вярвам, че можем да приключим с това, което е останало от колонията, и да установим ново селище от тази страна на крайбрежието. По мое мнение време е да се преместим от нашите южни завоевания. Скоро целият Нов свят ще бъде под испанско владение!

Двамата мъже се усмихнаха и вдигнаха чаши за тост.

ГЛАВА 19

Расаурак, юни 1610

На раменете на Расптанзе, високия вожд на патавомеките, бяха кацнали извити крила на лебед. Той дойде на посещение два дни след като Томас Сейвидж каза на Покахонтас за отпътуването на тасентасите. Покахонтас почувства, че вождът е човек, на когото може да се довери. Той беше любезен и хората му бяха известни с добрите си обноски. Не бяха обаче силни в битките и Поухатан често трябваше да изпраща малки армии от млади мъже от южните си племена, за да защитават селището на Расптанзе и северната граница на царството от планинските племена отвъд. Това каляваше младите воини на Поухатан, за да бъдат готови за битки по границата срещу монаканите.

Покахонтас трябваше непременно да отиде някъде далеч. Беше отчаяна. Когато срещна Расптанзе, веднага реши, че ще отиде да живее при патавомеките. Тя събра нещата си и каза на баща си, че ще отиде с вожд и групата му, когато тръгнат към земите си по реката Потомак. Поухатан не възрази. Покахонтас знаеше, че през последните луни той беше изморен от нейната непрекъсната заядливост заради отношението му към тасентасите и за възможностите, които е изпуснал, като не е научил как да си служи с техните сечива и оръжия. Тя знаеше, че баща ѝ смята, че е намусена и тъжна заради загубата на съпруга и детето си, и той ѝ прости. В същото време не можеше да търпи лошия ѝ характер.

Поухатан не знаеше, че през последните два дни Покахонтас беше преживяла агония, разбирайки, че тасентасите са си заминали завинаги. Беше толкова безнадеждно! На моменти изпадаше в пълно отчаяние. Черните криле на враната като че я удряха безжалостно, а нощите ѝ бяха потопени в пот на безнадеждност, която зееше като празнота навсякъде около нея. Тя едва хапваше залък хляб и знаеше, че лицето ѝ изглежда сбръчкано, но не можеше да контролира настроението си. Всеки път, когато искаше да излезе от къщата, хората

толкова настоятелно я връщаха обратно вътре, че любезността им я довеждаше до сълзи.

Тя се опита да се моли на бога на небето. Но кога, о, кога ще спре да я наказва! Смит беше заминал, загуби бебето си, тасентасите заминаха. Беше платила предостатъчно за лошите си постъпки. Нито за секунда не допускаше да мисли за физическата си страст към Смит; това я караше да стене силно от болка. Тя трябваше да се вкопчи за нещо, каквото и да е, което би я измъкнало от тази пълна безнадеждност. Когато патавомеките дойдоха, това като че ли беше сигнал за спасението ѝ, даден от боговете.

Поухатан я изпрати с кучето, трима слуги и Памоуик и Секотин, които да я наглеждат. В последната минута Томас Сейвидж и неговият приятел Хари Спелман, който остана, когато другите колонизатори си тръгнаха, казаха, че искат да тръгнат с нея. Те бяха дълбоко впечатлени от любезността на вожда Расптанзе и заинтригувани от разказите за планинската местност, в която живееше. Планираха да избягат, защото познаваха Поухатан, който гледаше на Томас като на свой син и никога нямаше да им позволи да тръгнат. Покахонтас беше твърде много разстроена, твърде много нещастна, за да им обърне внимание, така че се съгласи с плана им. Но на петата миля от пътя Томас Сейвидж се изплаши и се затича бързо към безопасното си убежище при Поухатан. Беше с него твърде дълго време и не искаше да изневери на чувството си за вяност. Хари Спелман остана с Покахонтас и гостувалите патавомеки.

Пътуването, няколко дни, които бяха необходими, за да се настани в новия си дом и смяната на обстановката разсеяха малко Покахонтас. Братята ѝ опитаха всичко, за да я развеселят. И въпреки че Покахонтас беше все още твърде унила, за да се усмихва вяло, тя оцени усилията им. Трябваше да изпълни задълженията си, защото баща ѝ искаше веднага да започне да събира данъците в областта. От известно време никой не беше работил в северната територия и той смяташе, че не получава дължимото.

В началото всяко усилие я смазваше, но тя трябваше да действа пред любопитните патавомеки, които я придружаваха и наблюдаваха всяко нейно движение. По време на суетнята за събиране на богатства от околността, умът ѝ се връщаше към Джон Смит.

Въпреки че беше невъзможно да понесе загубата му, тя страдаше и от това, че не може да наблюдава начина на живот на тасентасите и да научи повече за тях. Даже когато не беше с тях във форта им, поне знаеше, че те са там. „Видях друг свят, който харесвам и искам да споделя, а никога няма да мога да го видя отново.“ Понякога Покахонтас чувстваше, че нейната позната вселена беше дълбок тунел без слънчева светлина в края. Да беше й останало поне детето. То щеше да бъде връзката ѝ с другия ѝ живот. Щеше да поддържа живи спомените за чудесното време, прекарано с тасентасите.

След като изминаха няколко луни, Покахонтас разбра, че трябва някак да изживее живота си. Започна да изпитва радост, говорейки с Хари Спелман. Научи още няколко английски думи, въпреки че все още разговаряше на смес от знаци и английски или поухатански. Започна да ходи и на лов, защото вече можеше да се концентрира върху жертвата си. А скитането в новата околност с Кинт ѝ доставяше удоволствие. Тя беше много по-планинска от южната част на царството и особено ѝ хареса начинът, по който реката се спускаше шумно между стръмните скали, образувайки искрящи водопади и водовъртежи. С настъпване на по-студеното време апетитът ѝ се подобри и тя възвърна нормалното си тегло.

Една студена сутрин, когато последните листа падаха от дърветата, а пушекът от къщите се издигаше високо в неподвижния въздух, пристигна Томас Сейвидж, придружен от двама воители на Поухатан.

Бяха изминали почти шест месеца, откакто говори за последен път с него в Расаурак и Покахонтас за първи път от доста време се почувства радостна да види някого. Пратениците на Поухатан идваха редовно с кану да откарват данъците, събрани от богатите поданици. Тогава те питаха за здравето и живота на Покахонтас, но никога не ѝ носеха клюки и новини. Дългото пътуване в залива отне три слънца.

Развълнувани от срещата си, Покахонтас и двете момчета, Хари и Томас, говореха едновременно на смесица от английски и поухатански. Секотин и Памоуик се присъединиха към тях около огъня и тя плесна с ръце, давайки знак на слугата да им донесе билково питие. После запита за новини за народа си. На английски Томас ѝ каза, че след следващата есенна реколта градът се връща обратно във Веровокомоко. Мехта се омъжила отново и пак чакала бебе. А

Поухатан загубил двадесет мъже в битка близо до форта в Джеймстаун.

— Но аз мислех, че баща ми живее в мир на юг и че не води войни — каза Покахонтас.

— Той винаги се бие с англичаните — отговори Томас.

— Англичаните не са вече там — каза Покахонтас с равен глас.

— Англичаните никога не са напускали, освен може би за няколко часа.

Покахонтас не беше сигурна, че чу добре, и повтори въпроса си на поухатански.

— Последните колонизатори заедно с група, която пристигна да се присъедини към тях, след като претърпяла коработопанение в Бермуда, акостираха в Джеймстаун — обясни Томас. — Първата нощ те хвърлиха котва на остров Малбъри, точно при устието на залива, планирайки да тръгнат към Атлантическия океан при изгрев-слънце. Следващата сутрин се събудили и видели три кораба да се движат към тях срещу вятъра. Бил Де ла Уар, возещ мъже и провизии от Лондон. Тогава той ги върнал и оттогава е в Джеймстаун. Какво ще кажеш за късмета на англичаните?

Покахонтас застина, но радост и надежда пронизаха тялото ѝ. „Значи англичаните са били там през цялото време! Джон Смит може да се върне. Може вече да се е върнал!“ Въображението ѝ литна. Тя едва чу останалите думи на Томас.

— Де ла Уар, като върховен губернатор на колонията, прави всичко възможно, за да доведе до успешен край Джеймстаун. Трябва да дойдеш и сама да видиш. Можеш ли да го посетиш? Чух, че Де ла Уар и капитаните разговарят за теб. Ти си известна в Англия и губернаторът иска да те види.

Покахонтас завъртя глава в отказ. Трябваше да зададе един въпрос:

— Върнал ли се е някой от първите капитани? Нюпорт или Смит?

— Нюпорт се върна, но не и Смит.

„Не е важно“ — каза си тя. Беше се научила да се абстрахира от лошите новини и да се хваща за нещо, което е обещаващо. Беше достатъчно да знае, че англичаните са там и че Смит може да се върне всеки момент. Тя притисна ръцете си в несъзнателен жест на надежда.

Английските момчета продължиха да бъррят. Решиха, че когато Томас се върне в Джеймстаун, Хари Спелман ще тръгне с него. Томас каза, че сега предпочита да живее с поухатаните, но му харесва от време на време да посещава колонизаторите. Той запита Покахонтас дали възнамерява да живее отново с баща си. Когато тя не отговори, той повтори въпроса.

Покахонтас скочи, после се замисли, поглеждайки към Секотин, седнал безучастно до нея:

— Харесва ми тук сред това племе. Много е спокойно. Навярно ще се върна по-късно.

„Докато баща ми не ми позволява да посещавам Джеймстаун — по-добре да остана тук, далеч от конфликта. Не мога да издържам на продължаващата война и ужасния натиск, който баща ми оказва върху тасентасите. Навярно един ден баща ми ще се умилостави, ще спре войната и ще ми позволи отново да ги видя. Тогава ще се върна във Веровокомоко, а дотогава навярно Джон Смит ще е дошъл в Джеймстаун.“ Тя се сгуши и се опита да скрие надеждата, след като чу новините от Томас.

Сезоните отминаваха. Болката ѝ се притъпи. Покахонтас водеше спокоен живот сред патавомеките, въпреки че ѝ се оказваше цялото внимание, което заслужава любимото дете на най-могъщия Поухатан. Все по-често баща ѝ изпращаше перспективен съпруг, за да се срещне с нея, но след кратко ухажване тя твърдо, но любезно отказваше на воина. Баща ѝ не я насилваше, защото помнеше загубения съпруг и дете. От своя страна, чрез контактите си във Веровокомоко, тя узнаваше понякога дали баща ѝ е променил решението си за нейните посещения във форта. Той оставаше непреклонен.

Хари Спелман се върна на север, защото бе започнал да харесва живота с туземците, но щеше да посещава понякога своя народ в Джеймстаун и да носи новини. Чрез него Покахонтас можа да научи за напредъка на колонията и да чуе за новия губернатор.

Де ла Уар бил строг човек. Карал мъжете да работят по шест часа на ден, на две смени. Те се оплаквали, че се отнасят лошо с тях, но обществените сгради били отново построени и обзаведени. В неделя имало пищни служби в църквата, която сега непрекъснато била пълна с диви цветя. При церемониите Де ла Уар председателствал от стол, богато щампован с кадифе, с възглавнички за краката от червено

кадифе. След това той се връщал на кораба си, наречен „Де ла Уар“, и забавлявал няколкото щастливци, които били поканени да се присъединят към него.

Покахонтас беше очарована да научи, че губернаторът беше изоставил общото стопанство и беше дал на всеки мъж своя собствена земя, която да обработва. Поухатаните винаги работеха съвместно, за да произведат култури, които се разпределяха по равно за всички. Какво би се случило, ако всеки отглежда само за себе си? Това беше друга странна идея на тасентасите.

Някои новини бяха тревожни. Хари беше чул капитаните да обсъждат възможността за отвличане децата на Поухатан и изпращането им в Англия, освен ако Великият вожд не прекрати непрекъснатата война. Чу също, че нейната леля, вероанскуа, беше накарала двадесет от момичетата си да прелъстят двадесет англичани и след това да убият мъжете в леглата им. Тасентасите си отмъстили, като изгорили селището ѝ и на негово място, върху пепелта, започнали строителството на свое собствено, наречено Бермуда сто. Покахонтас въздъхна. Войната никога ли няма да свърши?

На места река Потомак беше толкова широка, че Покахонтас трудно виждаше до отсрещния бряг, когато отиваше на сутрешната си баня, но днес, за пръв път откак напусна баща си, видя кораб. От вълнение краката ѝ се разтрепериха. Дали Джон Смит е на борда? Дали не идва да я търси? Не смееше да се надява и отхвърли тази мисъл. Погледна към платната на кораба на фона на червената зора. Нямаше да пристигне в пристанището им, докато слънцето е високо в небето, така че тя ще има време да принесе жертва на злия бог Океус. Трябва да бяга бързо. Той трябва да бъде умиловителен. Трябва да е сигурна, че няма да се случи някакво зло.

Когато се върна от жертвоприношението си, останала без дъх, Распанзе, войните му и Хари Спелман чакаха на пристанището, докато корабът хвърляше котва. Сърцето на Покахонтас затупка от щастие, когато полъхът на вятъра донесе аромата на тасентасите, мирис, който не беше усещала от толкова време. Как го мразеше някога! Спомените нахлуха в главата ѝ, докато почувства, че ще припадне от близостта, която мирисът ѝ напомни. Тя погледна с търсещи очи към мъжете на палубата. Не смееше да се надява, че Смит е на борда, но не можеше да не го търси. Всеки път, когато видеше

червенокоса глава, пулсът ѝ се ускоряваше, но когато мъжете започнаха да слизат, разбра, че го няма. Почувства силна пронизваща болка, но тя бързо отмина. Водачът на мъжете говореше на Распанзе, използвайки Хари за преводач. Всички гледаха към нея и тя пристъпи напред.

— Капитанът иска да се срещне с теб — каза Хари. — Слушал е много за теб. Исква да знае защо не посещаваш вече Джеймстаун.

Покахонтас отговори на поухатански:

— Кажи му, че баща ми забранява, но бих искала да изпратя поздрав на хората от форта, които познавам.

— Капитанът ще каже на хората в Англия, че те е срещнал и че аз оставам тук с теб. Той казва, че англичаните ще се успокоят, като разберат, че дъщерята на всемогъщия вожд Поухатан не желае да води война като баща си, а дава подслон на англичаните. Това ще поощри хората да дойдат във Вирджиния.

Тази нощ имаше пиршество, а от планината духаше хладен бриз. Танцьори в брилянтни цветове се въртяха и подскачаха с облекчение след жежкия слънчев ден. Когато дойде време посетителите да се оттеглят с жени по техен избор, Покахонтас видя, че капитанът, който се нарече Аргъл, я гледа с копнеж. Распанзе също забеляза, а Покахонтас знаеше, че той чака знак от нея. Той си мислеше, че като вдовица тя жадува за ласки и тасентас с различен от нейния ранг може да представлява интерес за нея. Тя се усмихна приятно, но си тръгна сама. Имаше само един тасентас, когото можеше да докосва.

13 април, 1613

Панаирът обещавахе да е вълнуващ. Капитан Аргъл се върна отново на кораба си, за да посети северните земи на Поухатан. По време на приветствията той каза, че ще добави някои от своите вещи, които ще се продават на тържествата.

Докато Покахонтас вървеше през гората към сергиите, тя изведнъж си даде сметка, че са изминали три снежни сезона, откакто дойде на север и срещна за първи път Аргъл с кораба му „Търпение“. Времето минаваше толкова бързо, но тя почувства, че почти се е излекувала от тъгата си. За пръв път започна да се замисля как ще живее по-нататък.

Баща ѝ предложи да я направи вероанскуа със собствена земя, тъй като тя продължаваше да отказва да се омъжи. Трябва скоро да реши.

— Покахонтас, ти обеща да дойдеш с мен на панаира — каза Расптанзе. — След това сме поканени на борда на голямото летящо кану!

Расптанзе каза, че ще се грижи за нея, защото братята ѝ бяха тръгнали сутринта, за да предвождат група млади воини от юг в първата им битка по границата. Спазвайки протокола, Расптанзе често придружаваше Покахонтас на празненства. Тя забеляза, че Расптанзе и Аргъл бяха погълнати в разговор през по-голямата част от вечерта. „Сигурно не обсъждат военен план — помисли тя. Расптанзе беше мил човек, който не би обявил война, ако Великият вожд не му заповяда. — Не, те навярно планират някакъв вид търговия.“ Тя се усмихна, когато красивият братовчед на баща ѝ Расптанзе застана пред нея. От дълго време той беше неин добър домакин.

— Купи моята огърлица! — провикна се някой от сергия на панаира.

— За три раковини ще получиш най-хубавия чифт мокасини в Седемте царства!

На брега виковете на продавачите едва се чуваха над глъчката на смесената тълпа. Поздравления, прегръдки и повишено настроение, придобито от добра сделка, бяха в пълен ход. Деца тичаха наоколо, сграбчвайки понякога дреболийка, без да ги е грижа дали ще ги хванат и ще им ударят плесница. Неженени младежи носеха най-фините си шарки и пера, защото на яркото слънце можеше да се покаже нещо повече от стока.

Расптанзе беше до рамото на Покахонтас, който я водеше първо към една купчина стоки, после към друга. Той я насочваше към най-фините кожи, откриваше най-бялата огърлица от раковини, но бързо я оставяше, защото тя му изглеждаше жълта на фона на бляскавите ѝ зъби, когато се усмихнеше. След като бяха разгледали всички стоки на търговците, той напълни кошницата ѝ с печено месо, хляб, ягоди, цариградско грозде и къпини.

— Сега ще отидем на кораба, Покахонтас. Англичаните желаят да те забавляват, защото си героинята на форта им!

Покахонтас се подвоуми. Не беше прекарвала толкова забавно от много, много луни. Навярно баща ѝ няма да има нищо против това кратко посещение на плуващия остров. Точно такова посещение не беше ѝ забранявал. Ще бъде безобидно и особено голяма наслада след приятния ден.

— Да, да, ще дойда — каза тя, — но само за няколко минути.

Распанзе се усмихна, когато протегна ръката си. Със съпругата му, която стоеше от другата страна на Покахонтас, те тръгнаха към пристанището. Вождът извика на гребца, който чакаше в малката лодка. Покахонтас разбра, докато наблюдаваше движенията им, че екипажът е бил сигурен, че тя ще ги посети. Хората изглеждаха подготвени. Буквално след минути тя беше на палубата на „Търпение“.

— Принцеса Покахонтас! — извика пазачът.

Капитанът застана до нея, преди тя да успее да се обърне. Самюел Аргъл имаше черна коса и гъвкаво високо тяло. Той знаеше, че притежава чар и щедро го използваше. Бързо покани тримата към каютата си на долната палуба.

— Оказваш ми голяма чест, принцесо — каза той, канейки ги да седнат.

Очите ѝ блеснаха от вълнение, породено от необичайността на обстановката в стаята. Любопитството ѝ към всичко около нея, толкова дълго потискано, се върна като изгубен отдавна приятел. Мозъкът ѝ заработи живо и бързо като колибри, скачащ от една мисъл към друга. „Само да можех да говоря гладко езика им“ — ядоса се тя. Говорейки несигурно на английски и със знаци, тя разпита за форта, за хората, които познаваше, и за Хенрико и Бермуда сто, новите градове, за които беше чула. Питаше за всичко, което виждаше — мебелите, навигационните инструменти, картите. Беше толкова погълната от задаването на въпроси и вежливите отговори на Аргъл, че навън притъмня, преди да забележи, че тя и Аргъл бяха сами в капитанската каюта. Къде беше Распанзе? Изправи се.

— Седни, моля, принцесо; мисля, че те напуснаха кораба.

— Но аз също трябва да тръгвам. Как е възможно да тръгнат без мен?

— Те не възнамеряваха да те вземат със себе си.

Покахонтас се уплаши.

— Не разбирам.

Лицето на Аргъл остана нежно, когато отговори:

— Възнамеряваме да те задържим за известно време. Можеш да го наречеш посещение.

— Баща ми ще се разгневи и ще изпрати войните си. Не разбирате ли? Той ще изгори градовете ви и ще ви върне в морето!

— Мила принцесо, надеждата ни е, че докато си с нас, ще принудим баща ти да преустанови атаките си.

Ярост обзе Покахонтас. Очите ѝ заблестяха и се смалиха от ярост. Тя удари по масата със свити в юмруци ръце. Извика на дрезгав поухатански:

— Взехте ме за заложница!

Аргъл седна, силно учуден. Това не беше нежното създание, за което беше чувал.

— Моля, не се разстройвай — помоли той. — Никой няма да ти направи нищо лошо. Ще се отнасят добре с теб.

Покахонтас остана безмълвна. Стана и започна да крачи из каютата. Как могат да я отвлекат, нея, дъщерята на най-могъщия мъж в света? Трябва да избяга от този кораб. Трябва да изпрати съобщение на Расптанзе. Той ще изпрати войни, които веднага ще я освободят. Пъргаво тръгна към вратата, но Аргъл я настигна и махна ръката ѝ от резето. С бързо като мълния движение Покахонтас го удари по врата. Аргъл я дръпна от вратата и я задържа здраво в ръцете си, докато тя се бореше.

— Ти си луда — каза той с устни само на няколко милиметри от ухото ѝ. Прилоша ѝ от мириса му. Тя се отпусна, но Аргъл я задържа. — Ти си красиво същество. Не трябва да се паникьосваш; никой няма да ти направи нищо лошо. — Постави ръка върху гладката ѝ черна коса и я задържа там. Беше почти милувка. После я освободи.

Покахонтас застана пред него със свити юмруци и каза на своя завален английски:

— Не се страхувам от теб. Искам само да говоря с вожд, Расптанзе.

— Страхувам се, Покахонтас, че това няма да ти помогне. Той е този, който ни помогна да те задържим тук.

Покахонтас потрепери, като че ли я бяха ударили. Расптанзе, милият и верен вожд, я беше предал! Не вярваше на ушите си. После си спомни изминалата вечер и тайния разговор между двамата мъже.

Значи това замисляха те. От яд сърцето ѝ започна силно да думка като барабан. Знаеха ли братята ѝ за измамата му? Те трябваше да я пазят. Дали и те я бяха предали? Или бяха тръгнали на север с младите новобранци, без да знаят за нейния плен? Аргъл стоеше, чакайки вежливо. После се поклони и каза:

— Мога ли да ти покажа къде ще спиш? Утре ще отплуваме за Джеймстаун.

Устата ѝ беше суха, а гласът ѝ — рязък от яд.

— А какво ще стане с дрехите и кучето ми? — попита тя.

— Те пътуват към форта с Хари Спелман.

Бяха помислили за всичко. Очевидно нещата бяха внимателно планирани.

Аргъл удари с чукче по месингов гонг. Веднага се появи моряк; навярно пазеше на изхода на каютата.

Капитанът каза:

— Заведи принцеса Покахонтас в другата каюта. Тя ще живее там през останалата част от престоя си с нас.

Покахонтас мина покрай моряка към съседната каюта със затаена ненавист в очите. Огледа малкия си затвор и кръстоса ръце, когато усети силния мирис на мъжете и кораба им. Как ще издържи в този затвор? Те бяха жалки страхливци, всички те, нейните мъже и мръсните мъже, защото я затвориха, нея, жена с толкова висок ранг.

Огледа леглото, в което трябваше да спи. То гъмжеше от дървеници, затова сграбчи чаршафите и ги изхвърли през люка. Докато пристигнеха нейните вещи, ще спи на дървената маса. Чу почукване.

Моряк с приятно лице застана до вратата и каза:

— Капитанът иска да знае дали ще му правите компания за вечеря.

Покахонтас отговори с кратко не. Морякът излезе, но скоро се върна с купа, пълна с нещо, което изглеждаше невъзможно да се яде; постави я на малката дървена маса под люка. Маса, стол и сандък изпълваха малкото пространство. Но дори в яда си Покахонтас прояви интерес към тази мебели. Доста време не беше виждала подобни вещи.

Тя помириша храната и веднага извика моряка да я изнесе. После седна на пода и се облегна на дървената стена, разделяща двете каюти. С острия си слух тя чу говор на мъже в капитанската каюта, но беше прекалено ядосана и уморена, за да се концентрира върху английските

думи. Денят беше изтощителен. По-късно, когато се стъмни, морякът отново почука и донесе запалена свещ, която постави на масата и излезе. Тя стана, отиде до масата и яростно я угаси.

ГЛАВА 20

На борда на „Търпение“, 14 април 1913

Покахонтас се събуди на зазоряване, след сън на пресекулки на твърдия под. Не беше възможно да не усеща миризмите на кораба.

Донесоха закуска и тя отново върна храната, но морякът почти веднага се върна с малко сушени плодове. Запита се дали не са от запасите храна на Распанзе. Мисълта я накара да избута настрани чинията.

Тя се чувстваше унижена като любимо зайче, за което се пазарят и което покровителстват. Чувстваше се и безпомощна. Настроението ѝ се променяше от яд до тъга и обратно, но не се страхуваше. Каза бърза сутрешна молитва на Ахоне и на бога на небето, но не и на злия бог Океус. Сега беше насочила гнева си към него, защото чувстваше, че той е отговорен за нейните беди. Какво повече можеше да ѝ се случи, освен мъчение и смърт. Злината на злия бог беше проникнала и разрушила части от живота ѝ, независимо от всичките ѝ молитви и жертвоприношения. Ако жреците знаеха какво мисли за Океус, ще я прокълнат, дори може да я принесат в жертва, защото те получаваха своята ужасна сила от злия бог, а той изискваше подчинение. Не, ще се моли само на бога на небето и на Ахоне, богинята на реката.

Тя чу топуркане от тичащи крака, когато корабът заскърца и забоботи. Независимо от чувствата си тя изпита любопитство към това, което ставаше на кораба. Чу непознато пърхане и помисли, че това сигурно са белите знамена, които слагаха, за да хванат вятъра. После корабът започна бавно да се клати от едната на другата страна. Почувства дори леко облекчение, когато погледна през люка и видя как речният бряг се движи бързо. Тя беше толкова високо, като че ли пътуваше на върха на дърво и се чудеше дали някой от народа ѝ преди е пътувал толкова високо и толкова бързо. Леко потрепери от вълнение.

След доста време морякът се върна и я попита дали би искала да излезе на палубата да подиша малко чист въздух. Прекара деня облегната на перилата на кораба, мекият вятър рошеше косата ѝ, а

слънцето леко стопяваше гнева ѝ. Беше топло и пътуването по течението на река Потомак беше приятно. Към залез-слънце Аргъл заповяда на мъжете си да пуснат котва, преди да влязат в непредсказуемите води на залива. Докато Покахонтас вечеряше с Аргъл и двама от офицерите му в капитанската каюта, настроението ѝ се подобри. Тя установи, че вежливите маниери и готовността на Аргъл да отговаря на многото ѝ въпроси са приятни и през дълги промеждутъци от време тя почти забравяше, че е в затвор. През деня реши, че не се сърди на тасентасите, а на своите хора. Тасентасите я използваха, за да спрат войната и да установят мир, докато Расптанзе я беше предал. Поради каква причина, тя не можеше да отгатне.

Когато се върна в каютата си, си спомни, че искаше да прекара живота си с англичаните. Тя беше опитвала през много луни да накара баща си да я пусне да отиде във форта. Това не беше начинът, който тя би избрала, за да се събере отново с хората, от които беше започнала да се възхищава, но нямаше избор и наистина трябваше да благодари на боговете, че има възможност да бъде известно време с тасентасите. „Сигурна съм, че когато баща ми ме освободи, той никога няма да ми разреши да се върна отново при тях.“

Чу мъжки гласове в съседната стая. Преди не беше обърнала внимание на разговора; трудно беше да долови думите им, без да вижда израженията им, но изведнъж чу името на баща си, споменато няколко пъти.

— Поухатан може да не прекрати войната заради дъщеря си, но поне ще разбере колко сме силни. Сега ние разширихме планете си за създаване на селища на двеста мили на север и на юг от форта.

— Да, но освен това трябва да направим Вирджиния привлекателна за повече колонизатори. Тази разрушителна война с Великия вожд трябва да спре.

— Лесно пленихме принцесата. Просто обещахме на Расптанзе, че ще му бъдем съюзници във всяка битка срещу Поухатан, която Великият вожд би повел срещу него и ще му дадем бакъра, който иска.

„Расптанзе ме е предал за бакър!“ Покахонтас не повярва на ушите си. „Бакър“ беше една от първите думи, на които я бе научил Джон, спомни си тя, докато мисълта ѝ се върна към залята от слънце ливада и жизнеността на мъжа с червено-русата коса. Тя обгърна с ръце тялото си и се заслуша.

— Ще държим принцесата на борда или в Джеймстаун, докато се споразумеем с баща ѝ. Това може да продължи месеци.

Покахонтас не искаше повече да слуша. Ще се остави на съдбата си, но не и на факта, че Распанзе я беше предал за бакър. Тя се разсърди. Дълго време не можа да заспи и се чудеше как може Распанзе да се отнесе толкова подло с нея. „Навярно някой друг стои зад този план — помисли тя. — Секотин?“

Призори грохотът от тичащи стъпки върху палубата отгоре събуди Покахонтас. Стъпките се движеха с различно темпо. Бяха по-бързи и по-тежки. После на вратата на каютата се почука силно.

— Капитанът те поздравява с добро утро — каза морякът. — Искане веднага да се срещне с теб на палубата.

Слънцето току-що изгряваше, денят беше топъл, но с хубав бриз. Малката група мъже около капитана се разделиха, когато тя се доближи до мостика. Забеляза с изненада, че други два кораба стояха на котва далеч в залива.

— Добро утро, принцесо — каза Аргъл. — Знаем, че твоят народ има по-силно зрение от нашето. Можеш ли да ни кажеш какви са знаците и цветовете на тези кораби на хоризонта?

Покахонтас напрегна очи в развиделяващия се ден. Небето беше изпъстрено със златно и розово, но все още беше сиво от остатъците на нощта. Тя успя да различи цветовете и знаците на по-големия кораб, но не видя нищо на по-малкия. Описа флага.

— Холандски — каза един от офицерите. — Навярно с плячка или с друг холандски кораб.

— Изпратете най-голямата лодка, за да ги поздравим. Трябва да сме дружелюбни — заповяда Аргъл. — Кажи на екипажа да спре успоредно на по-малкия кораб на адмирала, не на адмиралския.

Докато слънцето се издигна високо, голямата лодка беше достигнала до по-малкия кораб, но мъжете не слязоха. Вместо това те оставиха греблата си, а офицерът закрепил здраво крака в люлеещата се лодка и поздрави непознатите. Тези, които чакаха върху „Търпение“, с изумление видяха как той внезапно седна, а моряците спуснаха гребла и започнаха яростно да гребат към собствения си кораб. Изстрели от пистолет процепиха въздуха. От водата около голямата лодка излизаха пръски, които падаха върху бързащите мъже, съсредоточени в греблата

си. Двата страни кораба вдигнаха платна и се насочиха към „Търпение“.

— Испанци! — извика офицерът, когато голямата лодка се изравни с „Търпение“, обстреляна от куршуми. — Няма ранени!

Мъжете се втурнаха да скрият лодката и започнаха да се катерят ожесточено по въжените стълби и на борда на кораба.

Със смразяващ вик испанските кораби откриха огън срещу 160-тонния „Търпение“. Около тях се вдигаха гейзери вода, а гилзите падаха обратно в морето.

— Коварните испанци! — извика Аргъл на офицерите си. — Вдигнете платната!

— Вицеадмиралът е откъм щирборда! — извика някой. — Заредете оръдията!

Покахонтас никога преди не беше чувала гърмежа на толкова много големи пушки. Залпът от испанския кораб я втрещи. Тя не знаеше, че е възможен такъв шум, даже от бога на небето. С ръце върху ушите си, тя се сви, забравена.

— Имат двадесет и две оръдия на единия кораб и шестнадесет на другия — извика Аргъл, докато събираше мъжете си. — Огън!

Шумът като че ли възвестяваше края на света. Покахонтас не можа да сдържи лек вик. Тя се сви до преградата. Мисълта, че трябва да слезе в каютата, премина като светкавица през главата ѝ, но тя веднага я отхвърли. Знаеше, че там ще се чувства като в капан.

Видя, че огънят от „Търпение“ беше улучил по-малкия кораб и му бе пробил големи дупки от едната страна. Корабът на вицеадмирала се завъртя и потъна във водата. По-големият кораб забави движението си към тях от наветрената страна, свали холандските си знамена и издигна испанското знаме. И двата кораба бяха спрели огъня.

Той доближи успоредно на „Търпение“ и испанският капитан поздрави англичаните. Каква работа имат и закъде са тръгнали? Аргъл отговори, че те са на път към своята законна територия в Джеймстаун и че са във водите на краля на Англия. Тогава испанският капитан заяви, че водите принадлежат на Испания и поиска англичаните да свият платната си в чест на крал Филип.

— Не ви желаем нищо лошо и ще продължим в мир — извика Аргъл, — но това са английски води и ние смятаме да продължим към нашата територия, наречена на името на крал Джеймс.

Англичаните наблюдаваха, докато капитанът на другия кораб изчезна под палубата с няколко от мъжете си. След минути те отново се появиха. Тогава испанците откриха огън с тежките си оръдия, последван от залп от малки оръдия. Мъжете им крещяха всякакви ругатни към изумените англичани.

„Търпение“ беше обвит в пушек, докато двата кораба се обсипваха със залпове. За пръв път Покахонтас изпита страх. Тя не знаеше къде да отиде; нямаше убежище. Трябваше да издържи върху обсипвания с огън кораб или да скочи във водата, която се белееше от падащите гилзи. Испанският кораб с две счупени и смешно изкривени мачти тръгна успоредно на „Търпение“ и се приготви да го превземе с абордаж. Пушекът от оръдията беше толкова гъст, че гърлото ѝ дращеше и едва виждаше. Палубите бяха розови от кръв и черни от барут, когато мъжете от двата кораба се скупчиха над перилата за ръкопашен бой. Аргъл беше навсякъде, със сабя в ръка, и постоянно окуражаваше мъжете си. Битката продължи ожесточено, но никоя страна нямаше превес, докато един англичанин не изрева:

— Капитанът им падна. Капитанът им падна!

Испанците отстъпиха към кораба си, а англичаните ги последваха. Покахонтас се осмели да вдигне глава и да изпълзи от ъгъла си. Няколко мъже лежаха наблизо, гърчещи се от болка. След като изтича за кофа вода, тя се опита да облекчи и превърже раните им. Не можа да направи нищо повече, освен да спре изтичането на кръвта им и да постави за момент ръка върху челото на един мъж, за да го успокои. Тя самата беше извън строя, с уши, оглушали от оръдията, и глава, пръскаща се от гледката, на която току-що беше свидетел.

След известно време, което ѝ се стори безкрайно, звуците на боя заглъхнаха и английските моряци започнаха да се връщат на „Търпение“.

По-малкият испански кораб, лошо ударен, беше успял да се измъкне.

— Убихме повечето от мъжете на този кораб — извика един от офицерите, като слагаше сабята си в ножницата.

— Занесете пленените долу в адмиралската килия. Оставете наш екипаж на борда, а ние ще го теглим до Джеймстаун. Няма съкровища, но има достатъчно техни вещи. Когато изпъдим тези испанци към

Индокитай, ще разказват кой управлява моретата в тази част на света. — Гласът на Аргъл беше триумфиращ, но изтощен.

Изведнъж видя Покахонтас.

— Боже мили! Какво правиш тук? Трябваше да стоиш долу.

— Трябваше да помогна — отвърна Покахонтас с лице, изцапано с барут!

— Тук е много тежко за теб. — Гласът на Аргъл стана нежен. — Моите мъже ще се погрижат за ранените. Имаме късмет. Загубихме само няколко. Ти си смела жена, но сега, моля те, върни се в каютата си. Мъжете са изтощени и не бива да се безпокоим и за теб.

Моряк придружи Покахонтас до каютата ѝ, където тя се отпусна тежко на пода. Ушите ѝ бучаха от шума на оръдията и тя почувства, че никога повече няма да е същата. Беше наблюдавала много мъчения и жертвоприношения, но никога — битка, и откри, че последното много по-трудно се издържа. Беше прекалено непредвидимо. В даден момент всичко можеше да се случи. Колко смели бяха англичаните! По-малко на брой и с по-малко оръдия те спечелиха с умение, кураж и само няколко загуби.

Два дни бяха необходими, за да бъдат отстранени пораженията на „Търпение“. Накрая той заплува към залива с добър вятър, като влачеше испанския кораб. Когато се подготвяха да заобиколят нос Камфърт на път за Джеймстаун, по-тежкият испански кораб с продължително скърцане заседна опасно ниско във водата. Екипажът и затворниците бяха бързо евакуирани. Златото, среброто и скъпоценните камъни вече бяха донесени на „Търпение“. Аргъл крачеше по палубата гневен, че не може да стигне до форта с този трофей от битката. Направи маневра с двата кораба в по-спокойната река Джеймс и сръза въжето за влачене. Реши, веднага щом стигнат в пристанището, да изпрати обратно кораба с екипажа, за да видят какво може да се спаси.

Напредваха бавно, но синята вода искреше на слънцето и морски чайки кацаха на релинга на кораба и се спускаха към морето. Покахонтас стоеше до носа на кораба, нетърпелива първа да зърне форта. Беше толкова отдавна. Навярно Джон Смит се е върнал от Англия! Тази надежда винаги живееше в нея. Ако не беше там, тя си обеща да не се разочарова и да помни, че винаги има и следващ ден.

Независимо от това тя знаеше, че ще продължи да чувства болезнена празнота.

Докато приближаваха форта, тя се учуди, защото видя нещо, което изглеждаше като стрела, насочена към небето. Тя се вкопчи в ръката на офицер, докато той весело ѝ обясняваше, че това е върхът на новата църква. Сградата беше огромна. И толкова много хора се тълпяха наоколо! Сега във форта имаше толкова жители, колкото в Кекофтан, най-големия град в Седемте царства. Пристанището беше претъпкано от блъскаща се тълпа, докато „Търпение“ правеше маневра, за да се насочи към кея.

Покахонтас разглеждаше тълпата и търсеше познатата червена коса. Даде си сметка, че лицата, обърнати към тях, бяха нови. Къде са хората, които познаваше? А, имаше и жени, забеляза тя и очите ѝ бързо оглеждаха странните дрехи, които носеха.

Изведнъж се чу глас:

— Вижте, принцесата! Дъщерята на Поухатан!

Покахонтас махна на един от дърводелците, когото познаваше от старите дни.

Той извика:

— Тя ни носи късмет! Тя винаги ни е носила късмет! Три пъти ура за принцесата!

Те се радваха да я видят! Хора, които не я познаваха, махаха и викаха ура, въпреки че беше заложница. Но все пак сърцето ѝ се стопли, като разбра, че тасентасите я помнят след толкова време. Сети се за многото пътувания, които беше извършила през двата сезона на снегове с провизии и съобщения или да преговаря и изглажда нещата, така че двата народа да могат да живеят в хармония върху една земя. А сега, след шест сезона на снегове, след шест години, баща ѝ все още води война срещу тях. Тя въздъхна.

Изведнъж очите ѝ откриха в тълпата Хари Спелман. Той държеше кучето ѝ! Пътуването им по суша сигурно е било кратко, но те не бяха забавени от мародерите испанци. Почувства дланта на капитан Аргъл върху ръката си, докато той ѝ даваше знак, че могат да напуснат кораба. Докато се смесваха с тълпата, той ѝ каза, че я води при заместник-губернатора, сър Томас Гейтс. Ще бъде под негово покровителство, докато баща ѝ преговаря за нея.

Хората от града се притискаха към нея, възхитени от известната индианска принцеса. Много от тях бяха там заради Покахонтас. Приказките, които бяха чели и чували за нея и нейната любезност, ги бяха убедили да предприемат опасното пътуване към Новия свят. Те докосваха полата ѝ и се опитваха да почувстват косата ѝ, докато Аргъл прекрати това. Но Покахонтас беше разсеяна, защото към нея се приближаваше Хари с бялата ѝ хрътка. Беше трудно да се каже кой беше по-щастлив да я види, кучето или младият Спелман. За пръв път от много дни Покахонтас отново се чувства като преди.

Сър Томас Гейтс беше сух мъж, но успя да се усмихне студено, когато красивата заложница беше въведена при него. Той беше с колонизаторите, откакто дойде да ги спаси след тежка зима на глад преди три години; а сега притежаваше най-силното — принцеса като заложница, за да преговаря за край на постоянните битки. Той я поздрави с добре дошла.

— Принцесо — каза той, — ще изпратим един от нашите затворници, един от мъжете на баща ти, до Великия вожд, за да иска връщането на нашите мъже, които той плени, и оръжията и инструментите, които бяха откраднати през последните месеци. Ще моли и за мир между нашите народи. Ако Великият вожд се съгласи, ще те освободим.

Сър Томас наблюдаваше реакциите на затворницата. Знаеше, че тя самата умее умело да преговаря.

Покахонтас се чувства на позната територия. Беше ново извъртане на старата история между тасентасите и нейните хора.

— Вярвам, че баща ми ще приеме исканията ви — отговори тя, като си мислеше, че Поухатан ще отстъпи по всички точки, освен по въпроса за прекратяването на войната. Но колонизаторите нямаше да узнаят това, докато тя не се върне във Веровокомоко.

Сър Томас се обърна към капитан Аргъл:

— Уредих принцеса Покахонтас да остане при преподобния мистър Александър Уитъкър във фермата му близо до Хенрико. Тя е заобиколена от четири форта, така че е изключително сигурна. Ако си така любезен да я придружиш дотам, тя може да чака съобщенията на баща си под закрилата на мъж, служещ на Господа и на своята съпруга.

ГЛАВА 21

Рок Хол, Хенрико, април 1613

— Повтаряй след мен, Покахонтас: „Отче наш, който си на небето, нека бъде свято твоето име“.

Тя повтори внимателно. Преподобният мистър Уитъкър беше неотстъпчив в обучението ѝ в християнската вяра, а на Покахонтас ѝ беше интересно това, на което я учеше. Но умът ѝ беше прекалено изпълнен с новите събития, за да възприеме всичко.

Покахонтас прекара пръсти по дрехата, която носеше. Не можеше да свикне с материята; беше мека, но нямаше плътност, не приличаше на нейните кожи. Тя се почувства по-различна, облечена с рокля, и в същото време по-скована. Интересно, когато облече еленовата кожа в уединението на своята стая, тя усещаше старото чувство на свобода. Най-хубавата ѝ рокля, тази, за която казаха, че е за специални случаи, шумолеше. Свистящият звук, който издаваше, я караше да се чувства важна.

— „Дойде твоето царство, ще царуваш и на земята, както на небето“ — продължи преподобният.

„Те се молят по-често на своя бог, отколкото ние се молим на нашите богове — помисли Покахонтас, — но не правят жертвоприношения!“ Тя успя да принесе само една крастава жаба на богинята на реката Ахоне за осемте дни, през които беше със семейство Уитъкър в Рок Хол, но беше сигурна, че Ахоне я разбира. Покахонтас не искаше да обиди домакините си и си спомни ясно ужаса на преподобния мистър Хант, когато тя принасяше жертви през тази далечна пролет, когато колонизаторите стъпиха за пръв път на тази земя.

Покахонтас не каза на семейство Уитъкър, че по всяко време може лесно да се измъкне невидима в гората, защото те и английските войници бяха лоши пазачи, а в гората се чувстваше като у дома си. Стоеше, защото също искаше войната да спре и защото новият ѝ живот

беше забавен. Всеки ден ѝ предлагаше толкова много нови неща, които да научи.

— „Днес ни дай насъщния хляб и ни прости греховете, както ние прощаваме на тези, които грешат спрямо нас.“

Тя се радваше да има собствен стол, маса и сандък в малката стая, която ѝ дадоха. Леглото ѝ беше толкова удобно, колкото нейното ложе от кожи вкъщи. Храната беше лоша, но тя помагаше на мисис Уитъкър, слаба, мила жена, и на слугинята ѝ в кухнята и те възприемаха някои нейни предложения, няколко основни неща, научени, докато наблюдаваше готвачите във Веровокомоко. Безвкусната храна не беше всъщност тяхна грешка, защото те никога преди не бяха виждали домати, картофи, царевица, тикви и пуйки. Мисис Уитъкър каза, че в Англия няма такива храни.

— „Не ни въвеждай в изкушение, а ни избави от злото.“

Покахонтас завърши молитвата след домакина си и зачака прилежно за урока по английски, който щеше да последва. За нея това беше любимата част от деня. Свещеникът, по чиито кръгли бузи имаше постоянни червени петна, ѝ каза, че тя има дарба за английския език, което я окуражи. Учеше молитвите си наизуст и се наслаждаваше на предизвикателството на новите думи така, както когато Джон Смит ѝ беше учител. Тя знаеше, че откакто се беше върнала в колонията, започна да говори по-гладко.

Изведнъж чу копита на кон, които спряха пред вратата, и силно дърпане на звънеца. Прислужницата припна да отвори вратата и видя на прага капитан Аргъл. Той се втурна с поздрави към двете.

— Покахонтас, имаме новини от баща ти. Той е дълбоко натъжен, че си наша заложница, и ни умолява да се държим добре с теб. Как си, принцесо?

— Добре, капитане.

— Поухатан ме помоли да отида с кораба си в неговите води, където той ще изслуша исканията ни за връщането на нашите мъже и оръжия и ще ни даде царевица. След като свършим това, той очаква да те закарам при него.

Покахонтас кимна в отговор.

— Ако си готова, принцесо, ще тръгнем сутринта.

Покахонтас наведе глава, за да скрие ужаса си. Толкова скоро! Та тя току-що пристигна! Мислеше, че баща ѝ дълго време ще се пазари

за нейното връщане. Как ще може отблизо да следи движенията на корабите и да чака вероятното завръщане на Джон Смит? През ума ѝ мина мисълта, че през целия си живот е била пленница на исканията и ограниченията на баща си. Тя беше приела дълга си към своя могъщ родител, но сега разбра, че при англичаните, където действително беше пленница, имаше повече свобода отпреди.

Лицето ѝ излъчваше обикновеното спокойствие, докато двамата мъже разискваха последните новини в колонията и слуховете от писмата, пристигнали с кораб преди няколко дни. Входният звънец отекна отново.

— А, Джон Ролф идва за вечеря.

Мистър Уиткър стана да поздрави госта си. Покахонтас беше прекалено заета с мислите си, за да му обърне внимание, но видя висок мъж на около двадесет години с чуплива кестенява коса и силно лице.

По време на вечерята, докато Ролф седеше до нея, тя излезе от унесеността си, когато той я запита за тютюна. Като фермер той отглеждаше тази култура и искаше да знае мнението ѝ колко често земята трябва да се оставя на угар. Тя му разказа за методите на народа си и откри, че е увлекателно да разисква качествата на неговия метод за отглеждане на тютюн, и да го сравнява с този, който ѝ бе познат. Не ѝ хареса, че си тръгва в края на вечерта, и му го каза, но той я увери, че ще се отбива често.

— Утре се връщам при баща си — отговори тя с равен глас.

Съпругата на свещеника настоя Покахонтас да вземе слугинята ѝ Кари до Джеймстаун. „Не е прието — каза тя, — царска особа да пътува без придружител.“ Покахонтас и Кари се качиха на „Търпение“ веднага щом пристигнаха във форта и Кари ѝ предложи да облече роклята от шумяща тафта за срещата и обяда със сър Томас Гейтс и сър Томас Дейл, губернатора на колонията.

Роклята беше бледосиня, украсена с бяла дантела. Покахонтас се смути, когато видя как блеснаха очите на двамата мъже, когато я видяха, и всеки от тях се поклони ниско. Зарадва се, че разреши на прислужницата да вдигне високо косата ѝ, въпреки че би желала да носи някои от собствените си перли.

Тя беше благодарна и за това, че свещеникът и съпругата му я бяха научили да използва приборите за хранене. Въпреки че на моменти се чувстваше неловко, тя знаеше, че прави добро впечатление.

Сега мъжете бяха заинтригувани от нея повече като личност, отколкото като пионка в играта им с баща ѝ. „Трябва да помня — каза си тя — колко е важно да се представям добре и да усвоя обичаите на моя домакин.“

И двамата кавалери я разпитваха подробно за престоя ѝ при семейство Уиткър и тя не можа да скрие ентусиазма си от временния си дом. Очите ѝ блестяха, когато отговаряше, че току-що е започнала да изучава християнството и Светото писание и им каза колко много се е обогатил речникът ѝ. Беше сигурна, че ще се научи да говори перфектно, ако няколко седмици има възможност да общува с англичаните.

Следващата сутрин тя си облече еленовата кожа. Като се връщаше във Веровокомоко, знаеше, че позволява да ѝ бъде затворена вратата. Можеше само да се надява и да се моли, че вратата няма да е вечно затворена. Докато напускаше малката каюта и се качваше на палубата, почувства краката си тежки като олово.

— Принцесо, имам новина, която може да не ти хареса. — Лицето на Самюъл Аргъл беше загрижено, когато я поздрави. Направи движение, като че ли да докосне ръката ѝ, но не успя. — Снощи, след разговор с Гейтс, сър Томас Дейл реши, че няма да е разумно да те вземам днес със себе си. Не сме свършили преговорите с баща ти и за да се избегнат недоразумения или инциденти, другите ръководители на колонията желаят да останеш тук още известно време. Ще уредят да те изпратят при семейство Уиткър, където са разбрали, че се чувстваш удобно.

Той не добави, че Гейтс и Дейл са поразени от възможностите, които им предлагаше Покахонтас. Ако станеше християнка, какъв принос би било това към обединението на двата народа! Това можеше да приобщи целия народ на Поухатан към християнството и да докаже факта, че английските протестанти, а не испанските католици, са дошли да живеят във Вирджиния. Бяха решили, че ако Великият вожд не изпълни всичките им искания, те ще задържат Покахонтас. Освен това не искаха тя да пътува с Аргъл от страх, че хората на Поухатан може да се опитат да я освободят.

Покахонтас беше толкова щастлива, че пътуването се отменя, че с луд ентусиазъм се нахвърли на работата си във фермата в Хенрико. Тя шеташе бързо и с радост изпълняваше поръчки. След седмица

научи всички английски думи, свързани с домакинството. Тя се задълбочаваше в Библията и катехизиса с болезнена енергия, опитвайки се да дешифрира думите и обръщаше голямо внимание на уроците си два пъти на ден. През деня тя задаваше въпрос след въпрос.

Мисис Уитъкър беше любезна и търпелива като съпруга си. И двамата разбираха, че тяхната гостенка-зложница е изключителна и ѝ обръщаха внимание като на своя дъщеря. И двамата бяха благодарни, че поръчението им беше да се грижат за любещо момиче.

Беше вече месец май и ароматът на орлови нокти проникваше във всеки ъгъл на къщата, когато пристигна пратеник с писмо от Аргъл, което прочетоха на Покахонтас. Баща ѝ беше върнал половината оръжия и повечето английски затворници, но не беше предал откраднатите инструменти и не беше дал царевица. Дейл и Гейтс изразяваха съжалението си, че при тези обстоятелства Покахонтас трябва да остане на грижите на англичаните по-дълго време.

Няколко дни по-късно се върна Джон Ролф. Той се зарадва да види отново Покахонтас и те възобновиха разговорите си за отглеждането на тютюн и се хвърлиха с увлечение в спор за качествата и използването на различни билки. Когато Ролф се върна след седмица, той не се съгласи с нейните методи за лов на птици и елени. След два дни той я посети отново и те поспориха за най-добрия метод за лекуване на кожни болести.

През юни свещеникът реши, че е време Покахонтас да отиде с тях на църква. Тя можеше да каже по памет няколко молитви и щеше да следва службата. Като повечето поухатански жени тя имаше хубав глас. По време на службата семейство Уитъкър бяха горди, чувайки гласа ѝ да се извисява в песен.

Джон Ролф, който седеше зад семейство Уитъкър, установи, че гласът на Покахонтас го разсейва от молитвите му. Той беше благочестив човек и религиозните думи, изпети от екзотичната млада туземка, предизвикаха раздвоение в сърцето му. Трябваше да признае, че беше силно привлечен от милата дъщеря на дивите земи. Реши, че в бъдеще, когато посещава свещеника, ще помага на Покахонтас да учи Библията. Щеше да стори добре, ако ѝ помогне по пътя към християнството.

Докато песента ѝ се извисяваше над главата му, той се опита да се помоли за душите на своята млада съпруга и новороденото бебе, които бяха умрели близо до Бермуда. Докато тримата пътуваха към Джеймстаун, по време на силна буря корабът им претърпя корабокрушение. През последните седмици болката от тази нощ преди три дълги години, когато държеше съпругата си в ръце, докато умираше, беше намаляла.

Мислеше да пише на семейството си у дома, Хичъм Хол в Норфолк, за да помоли баща си да му намери подходяща годеница, но не се решаваше. Имаше неприятното чувство, че той отчасти е виновен за това, че поведе съпругата си към нейната ненавременна смърт. Неговият дядо, богат човек, беше помогнал да финансира нови кораби на старата кралица за разбиването на испанската армада и не можеше да разбере защо Джон тръгна към непозната земя, когато у дома имаше достатъчно семейни дела. Освен това, каквато и годеница да изберат, тя може да не му хареса, а животът в Новия свят беше прекалено труден, за да рискува допълнително. Но Ролф почувства, че може да е добър към бога и църквата и да компенсират миналите грешки, ако отделя малко от свободното си време за разговор с езичник.

Пролетта премина в лято, лятото — в есен. От Поухатан нямаше съобщение. Дейл изпрати писмо до Покахонтас в Хенрико, и ѝ съобщи за мълчанието на баща ѝ, но Покахонтас беше го узнала сама. Един ден, когато беше сама в полето до Рок Хол, тя чу познатата песен на птица с липсващ полутон — семейния им сигнал. Навлезе в гората и срещна Памоуик. Той беше изумен от дрехите ѝ, от това как изглежда.

— Покахонтас, татко иска да разбереш, че знае, че за теб се грижат добре и не си в опасност. Но той не смята да сключва мир с тасентасите. Все още възнамерява да ги изгони. Ще му кажа, че си щастлива. Моля те, не казвай никому, че съм бил тук.

Брат и сестра размениха кратки новини и клюки и после Памоуик изчезна така бързо, както се беше появил.

Когато сланата позлати листата, Покахонтас за пръв път установи, че очаква посещенията на Джон Ролф. Все още усещаше тъпа празнота в сърцето си, когато мислеше за Джон Смит, но чувствата ѝ към него бяха толкова объркани и толкова дълбоки, че всеки път, когато се събуждаше, го чувстваше до себе си. Беше ѝ станало навик да мисли, че той би харесал това или не би одобрил

онова. Всичките ѝ постижения бяха положени в краката му и всяка нощ молитвите ѝ на неговия език я съединяваха с него. Тя се слушваше за новини за пристигането му, защото със сигурност знаеше, че някой ден той ще се върне за нея.

Посещенията на Джон Ролф бяха важни за Покахонтас. Той четеше и ѝ разясняваше Светото писание и тя постепенно започна да схваща величието и красотата на историята, която изучаваше. Въпросите ѝ бяха безкрайни, но Ролф търпеливо отговаряше на всички. Постепенно, чрез молитвите си към новия бог, тя изпита спокойствието, което никога преди не беше изпитвала. Новият бог, почувства тя, беше много мил, разкривайки същността си пред нея. Тя каза на Джон Ролф, че въпреки че вече не се моли на бога на небето и на богинята на реката Ахоне, смята, че бог проявява разбиране за годините, през които тя ги е боготворила, защото те наистина са били част от единствения и истински бог. Джон Ролф се усмихна на теорията ѝ, но се съгласи напълно с нея по въпроса за злия бог Океус: злото се явяваше под различни форми.

Когато дърветата се оголиха и снегът покри ливадите, една сутрин Покахонтас се събуди от познатия мирис на печен царевичен хляб. За миг помисли, че е в леглото си от кожи във Веровокомоко. Седна рязко в леглото си. Запали дънерите в огнището и коленичи за сутрешните си молитви, после усърдно прочете няколко Параграфа от Библията. Когато завърши със задълженията си, тя се отпусна. Какво ще стане с нея, когато баща ѝ окончателно уреди враждата си с англичаните по мирен път или със сила? Тя беше прогонила този въпрос от главата си, но сега трябваше да се изправи пред него. Ще трябва да се върне във Веровокомоко, но животът ѝ ще продължи да бъде ръководен от единствения и истински бог. Дали ще я преследват за това? В най-добрия случай ще я изолират. Нямахте да може да се моли с народа си на фалшиви богове, не можеше да прави жертвоприношение — основен грях — и сигурно нямаше да може да се моли и на злия бог в лицето на Океус. Нито ще можеше да учи народа си да чете, въпреки че сега написаната дума беше ключът ѝ към много магически светове, източникът на енергия за ума ѝ. Навярно ще може да се върне като ученик на Христа, но колко дълго жреците ще ѝ

позволят да преподава новата религия? Дори и дъщерята на най-могъщия Поухатан няма да преживее яростта им заради заплахата за основите на тяхното общество и източника на тяхната мощ. За момент усети познатите криле да бият над главата ѝ. Опитва се да прогони страха си с молитва. След малко се почувства отново силна и помисли, че трябва да се посъветва с Джон Ролф. Той беше истински приятел и навярно ще знае как да постъпи тя.

Докато тя и мисис Уитъкър се върнаха от посещение на приятелка с новородено бебе, настроението ѝ се оправи. Във всеки случай тя се радваше, когато Джон Ролф идваше на вечеря, а той очакваше тази вечер.

Когато след вечерята привършиха да четат Светото писание, Покахонтас се зачуди защо никога преди не беше обърнала внимание колко приятен глас има Джон Ролф. Тя му каза за мислите, които я смутиха по-рано, и докато говореше, забеляза, че очите му първо станаха загрижени, после светнаха. Те бяха сиви, оградени с черни мигли. Никога преди не беше виждала очи с такъв цвят.

След като тя спря да говори, той взе ръцете ѝ в своите и каза:

— Не бива да се тревожиш. Ти много бързо се справи с изучаването на християнството и можеш да бъдеш кръстена след два месеца. Тогава, скъпа Покахонтас, ти ще бъдеш поухатанска принцеса и едновременно с това — християнка. Ще бъдеш една от нас. Няма нужда да се връщаш при баща си, ако не желаш.

— Но моят баща може да изиска връщането ми като част от условията му за мир.

Джон Ролф се замисли за момент, широките му рамене се сведоха напред.

— Той ще настоява ли да останеш при него, когато знае кого боготвориш и как мислиш?

Покахонтас издърпа ръцете си и помисли: „Как да обясня мощта на баща ми, любовта си към него и задължението към народа си? Мога да остана тук, но аз ще бъда една сама жена. Не мога да остана да живея вечно със семейство Уитъкър“. Пръстите ѝ се сплетоха, докато мислеше: „Истински аз не принадлежа на никой от двата свята“.

— Да, предполагам, че мога да се върна. — Гласът ѝ едва се чу.

След като Ролф напусна Рок Хол, той препусна в галоп. Имаше нужда да чувства вятъра върху лицето си, за да притъпи силното си

желание да прегърне Покахонтас. През изминалите месеци той се влюби отчаяно в поухатанската принцеса. Опитва се да пренебрегне копнежа си, но повече не можеше да сдържа силната си страст към нея. Господ на небето знае, че той опита всичко, за да потисне желанията си. Бог знае също, че той се държеше добре с нея. Той ѝ помогна да стане християнка, и то добра християнка. Той препускаше срещу вятъра, като пришпорваше коня си. „Не копнея само за тялото ѝ. Не, това е и очарованието да виждам как се разтваря умът ѝ, да я водя към нови знания, да се запозная със силата и гъвкавостта на нейния характер. Може ли тя да ми стане съпруга? Смя ли да мисля за нея като за другар и сродна душа пред Христос и в живота ни заедно? Съществува разлика в ранга, но тя не се ли балансира от факта, че доскоро беше неверница извън църквата?“ Гласът му отново се извиси в тъмнината. „Бог трябва да знае, че чувствата ми към нея са на честен, здрав християнин. Искам това красиво същество до себе си, да ражда синовете ми и да бъдем благословени от църквата.“ Той почти отпусна поводите на коня, докато една мисъл премина през главата му: „А тя дали ще ме иска? Знам малко за живота ѝ. А е толкова млада; на не повече от осемнадесет години“. Все пак той се почувства уверен.

След една неспокойна нощ Ролф откри, че решението му се е затвърдило. Ще иска разрешение да се ожени за Покахонтас. Сър Томас Дейл беше човекът, към когото ще се обърне. Ролф ще обмисли решението си двадесет и четири часа и после ще пише на Дейл.

ГЛАВА 22

Джеймстаун, март 1614

Покахонтас отслабна и пребледня. През изминалите два месеца тя хиляди пъти прехвърля различните мисли, които минаваха през главата ѝ. Когато Джон Ролф ѝ предложи да се омъжи за него, беше удивена. Разбира се, знаеше, че той я харесва, но никога не си беше дала сметка за силата на чувствата му. Знаеше също, че въпреки че не беше влюбена в него, тя много го харесва и уважава. Той представляваше за нея силата и сигурността и най-важното, можеше да ѝ предложи живота, който желаше. Ако се омъжи за Джон Ролф, тя наистина ще принадлежи към англичаните. Не можеше обаче да му разкаже за Джон Смит, не можеше да му каже, че нейната кръв, кожа, всяка нейна част е проникната от същността на Смит. В продължение на много години той беше неин любовник физически и духовно, а не можеше да забрави и изгубеното бебе.

Джон Ролф не желаше да слуша за Кокум. „Това е бил друг живот — каза той, — и каквото се е случило, е засягало друго същество.“ Той ѝ каза, че когато се покръсти, всичките ѝ грехове от миналото ще бъдат заличени. В очите на Бог тя ще започне нов живот. Покахонтас беше благодарна за великодушието и прошката на истинския Бог. Всъщност тя се почувства по-привилегирована от англичаните, които бяха израснали с Исус Христос като техни Спасител. Помисли, че те навярно го възприемат като някой, на когото принасят жертви и му се молят, треперейки от страх, като пред злия бог Океус. Но именно Джон Смит и нейната вяра в него обърка чувствата ѝ. Тя знаеше, че някой ден той ще се върне, но дали все още ще иска да се ожени за нея? Може ли да се омъжи за друг мъж, когато изпитва такива чувства към Джон Смит? Не, не може. Ако се омъжи за Джон Ролф, тя трябва напълно да изхвърли Джон Смит от съзнанието си. Може ли да направи това след всичките тези години? Тя започна да гледа на Ролф по различен начин, като на съпруг. Колкото повече

мислеше за него по този начин, толкова повече осъзнаваше, че той ще е добър към нея и за нея, но мъката за Смит остана.

Джон Ролф беше търпелив и любящ през седмиците на нейната нерешителност. Един ден той каза:

— Не бива да се безпокоиш как ще те приемат жените от Джеймстаун, защото те много те обичат и уважават.

Покахонтас се обърна към него с протегнати ръце. Неговата загриженост и внимание я накараха да се почувства дори по-виновна спрямо Смит. А чувстваше ли вина спрямо Ролф? Чувствата ѝ бяха объркани.

Тя се моли горещо и продължително. След няколко седмици щеше да бъде кръстена и беше решена да влезе в църквата с чисто съзнание, с уреден път в живота.

Беше ранна пролет. Гората наоколо беше вълшебна приказка от бели цветове на кучешкия дрян. В ясното утро Покахонтас влезе в стаята си и изведнъж реши да съблече муселинената рокля и да облече еленовата си кожа. Не беше я обличала от месеци. Измъкна се от къщата и бързо пресече полето към вълнообразната ливада наблизо. Седна, облегна се на лакти и се загледа в небето. Беше безоблачно синьо с малки бели облачета тук-там. Тя се молеше, докато наблюдаваше движението на малките облаци, молеше се на истинския Бог, но със сърцето си чувстваше, че той беше и богът на небето. Молейки се, разреши дилемата. Под спокойствието и безоблачието на сините дълбини тя разбра, че ще се омъжи за Джон Ролф, и след като направи това, чувствата ѝ към Джон Смит навярно ще избледнеят и изчезнат. Смит винаги ще бъде част от нея като останалата част от миналото ѝ, но чувствата ѝ към него няма да попречат на женитбата ѝ или да отменят решението ѝ да бъде добра съпруга на Джон Ролф. Почти се беше стъмнило, когато се върна в къщата. Трябваше да прекара дълго време в ливадата, за да изрази благодарността си към единствения Бог.

Когато Покахонтас съобщи на Джон Ролф, че ще се омъжи за него, той засия от щастие. Каза ѝ, че веднага след приемането ѝ в Англиканската църква той ще обяви имената им за встъпване в брак.

— Междувременно — каза той, — ще изпратя писмо до губернатора. — След като напрежението от отминалите седмици премина, чувствата му избликнаха. Той вдигна Покахонтас високо и я

завъртя из стаята, докато съпругата на свещеника дойде, тичайки, да види какво става.

Сър Томас Дейл не можеше да повярва на добрия си късмет, когато получи писмото на Джон Ролф, който искаше разрешение да се ожени за Покахонтас. Той веднага побърза да се консултира с Гейтс.

— Никога не съм вярвал, че именно Джон Ролф, от древна и известна фамилия, ще бъде първият, който ще се ожени за поухатанка, независимо дали е принцеса или не. Смятах го за прекалено консервативен.

— Съгласен съм — каза Гейтс, — но по-добро не може да се случи. Изпрати съобщение на Ролф, че от все сърце одобряваме решението му. После иди и посети него и принцесата, за да им предадеш нашите благопожелания.

— Как предлагаш да преговаряме за мир?

— Ти и сгодената двойка трябва да отпловате до Веровокомоко и да се срещнете с Великия вожд — обясни Гейтс. — С принцесата до теб и защитен от войници и допълнителни оръдия, искай връщането на нашите затворени мъже, оръжията и инструментите ни и запознай Поухатан с предстоящата женитба. Искам да вярвам, че този съюз ще донесе мир.

— А ако царят отхвърли исканията ни и се опита да отвлече Покахонтас?

— Не вярвам, че Поухатан ще нарани любимото си дете, своята „наслада и съкровище“, или ще я откъсне от избрания ѝ съпруг. Това е шанс, който трябва да използваме. Тази женитба трябва да се осъществи, Дейл. Тя ще заздравя веднъж завинаги положението ни в Новия свят и после никога повече няма да се безпокоим за испанците. Вирджиния, от Флорида до Нова Скотия, ще бъде призната от целия свят като принадлежаща на Англия.

— Принцесата оправда най-големите ни очаквания — каза Дейл, — а с мълчанието си царят игра за нас. Ето ти чаша. Да пием за нейното здраве и щастие — и за Ролф!

— И за най-важното от всичко, Дейл, за успеха на срещата с Поухатан. — Те чукнаха чаши.

Покахонтас, семейство Уиткър и Джон Ролф пътуваха към внушителната нова църква в Джеймстаун за кръщавката. Това беше важен момент както за англичаните, така и за Покахонтас. Мисис

Уитъкър ѝ беше дала да облече бяла димитена рокля и целият Джеймстаун беше там да наблюдава тържественото събитие. Толкова много надежди се възлагаха на тъмнокосата Покахонтас. Тя се поклони пред свещеника, за да получи причастието и приеме английското име Ребека. Жителите на града се молеха тя да бъде първата от още много от нейния народ, които ще приемат тяхната религия. Управителният съвет се помоли нейната предстояща женитба да донесе мир.

Когато церемонията свърши, преподобният мистър Уитъкър усмихнато съобщи имената на двамата, които щяха да сключат брак. От събраните хора се чу всеобща въздишка и се надигна шепот, преминаващ във възбуден говор, докато хората излизаха в струящата слънчева светлина и се събираха на групи. Други се скупчиха около Покахонтас, за да ѝ пожелаят щастие.

— Как може Ролф, човек без благородническа титла, да се ожени за принцеса? — попита един от войниците.

Хората на Джеймстаун, с изключение на водачите, бяха раздвоени в чувството си дали този брак е подходящ. Не се сетиха за по-големите усложнения от женитбата. Те се безпокояха, че Джон Ролф се надценява, като избира Покахонтас за жената, за която иска да се ожени. Човек не трябва да забравя ранга си. Даже мъж от добра стара фамилия, ако не е благородник, не трябва да се стреми да се жени за принцеса. Такъв брак практически не беше позволен и съвсем малко от гражданите приеха нещата за нормални.

Джеймстаун вреше от клюки и разговори, както и градовете Хенрико и Бермуда сто. Новината веднага се разнесе към седемте форта. От дълго време не се беше случвало толкова вълнуващо събитие. Не ставаше въпрос да бъде критикувана Покахонтас, защото тя се ползваше с популярност сред всички. Отнасяше се за Джон Ролф, който беше центърът на малката буря, но тъй като и той беше уважаван в цялата колония, беше трудно за тези, които не одобряват този брак, да изразят мнението си.

Докато полемиката се вихреше над главите им, годениците, слугинята на Покахонтас, мисис Уитъкър като придружителка, Дейл и сто и петдесет войници отплуваха от Джеймстаун със Самюъл Аргъл и тежковъоръжения кораб на Негово Величество за Веровокомоко. Пленен поухатански войник беше освободен и изпратен у дома, за да извести Поухатан за тяхното предстоящо посещение.

„Колко различно е днес пътуването ми на «Трежърър» в сравнение с пленничеството преди година“ — помисли Покахонтас.

Тя се връщаше във Веровокомоко за пръв път от четири години и се връщаше християнка със своя годеник-християнин. Не знаеше как ще я посрещне баща ѝ и как ще приеме предстоящата ѝ женитба за един от омразните англичани. Само в едно нещо беше сигурна — той веднага ще усети дълбоката промяна в нея. Никой от двамата не беше и сънувал, докато в продължение на толкова много години тя се молеше да я пусне при тасентасите, че ще стане една от тях. Осланяше се на бога, че срещата с Поухатан ще премине добре.

Когато „Трежърър“ направи завой в реката и приближи Веровокомоко, Покахонтас нетърпеливо огледа речния бряг и почувства внезапен шок. Петстотин от войните на баща ѝ бяха струпани на брега. През годините, в които беше далеч от народа си, тя беше забравила ярките цветове на поухатаните. Оръжията, многоцветните пера, сложните украшения за главите, вихрушката от цветове, блестящата черна коса оформяха панорама, която я зашемети като удар. „Колко са красиви“ — помисли тя.

Офицерите на палубата на „Трежърър“ се посъветваха. Демонстрацията на сила от страна на Поухатан беше заплашителна.

— Не се безпокойте — каза Покахонтас. — Баща ми е изпратил тези мъже да ме поздравят и да ме придружат.

За сигурност Аргъл заповяда оръдията да бъдат заредени. Когато корабът направи маневра в пристанището, Покахонтас пристъпи напред в синята си тафтена рокля. Тя реши да облече английски дрехи, за да засили факта, че вече е християнка. Знаеше, че шпионите на баща ѝ са му донесли новината за нейното кръщение. Когато пристъпи напред по мостчето, следвана от офицерите и войниците, войните на Поухатан хвърлиха оръжията си във въздуха със силен вик. Покахонтас почувства гордост, че могъщият ѝ баща я посреща по начин, който обикновено пазеше за най-важните си вождове. Това също беше добра възможност да покаже голямата си мощ и англичаните бяха впечатлени. Повечето от тях никога преди не бяха посещавали селищата на Великия вожд.

Поне хиляда войни се събраха около външната страна на дългата къща за срещи в селището на Поухатан, а други се блъскаха вътре.

Покахонтас никога не беше виждала толкова много воини и реши, че много от тези мъже са изпратени от съседните вождове.

Бърборенето спря и настъпи тишина, докато тя премина по дължината на стаята, за да поздрави баща си. С угризение на съвестта забеляза, че той още повече е посивял, но си припомни, че кара шестдесет и петата си година. „Непрекъснатата война го е изморила“ — помисли тя. Поздравиха се официално и тя представи Джон Ролф и сър Томас Дейл. Забеляза, че зад Поухатан стоят дузина нови съпруги, още по-нежно накичени с перли и пера, отколкото коя да е от предишните му съпруги. „През последните си години баща ми много ги глези“ — помисли тя.

Великият вожд протегна ръка към дъщеря си и се обърна към англичаните:

— Секотин, мой син и верен лейтенант, ще ви предаде нашите искания. Сега бих искал да говоря с дъщеря си, която не съм виждал отдавна.

Англичаните станаха неспокойни, а Джон Ролф пристъпи внимателно напред. Воини бързо му дадоха знак да се отстрани. Покахонтас го погледна успокоително и стаята започна да се изпразва, за да остане насаме с Поухатан. Баща ѝ я покани да седне до него и веднага пожела да научи за живота ѝ между англичаните. Докато с шумолене нагласяше полите си, тя забеляза, че излизащите съпруги изгаряха от любопитство, докато я гледаха през рамо.

Тя разказа на баща си за изминалата година:

— Татко, те са много мили с мен. Имам всичко, от което се нуждая, но важното нещо от живота ми с тях е, че започнах да се интересувам и да боготворя техния бог. Те имат само един бог, но той е мил и добър.

Баща ѝ я наблюдаваше внимателно. Неговото любимо дете щеше да напусне народа си и да се омъжи за един от враговете и освен това, предпочиташе техния бог пред боговете, с които беше закърмена. Покахонтас видя, че той е смаян.

— Ще дойдеш ли на сватбата ми, татко?

— Скъпо дете, в момента хората ми преговарят с англичаните за нещата, които искат обратно. Смятам да сключа мир с тях. И губя дъщеря си, която ще се омъжи за един от тях. Моля те, не очаквай да присъствам на церемонията!

Покахонтас се усмихна на сарказма на баща си. Тя разбираше неговото състояние на двойственост. Потупа ръката му.

— Значи не си нещастен, че ще се омъжа за един от странниците?

— Дъще, виждам, че добре си се устроила.

— Ще мога да те посещавам. А някой ден трябва да дойдеш и да видиш дома ми в Джеймстаун.

Поухатан кимна, но тя знаеше, че той никога няма да я посети. Тя трябваше да идва при него. Освен това почувства, че баща ѝ е омекнал. „Навярно е от възрастта му — помисли тя с любов. — През изминалите години толкова се карахме заради англичаните, но сега вече нещата между нас се промениха. Отношенията ни са както преди идването на тасентасите.“

Великият вожд отказа да се срещне отново с англичаните и да ги изпрати заедно с Покахонтас до кораба им, със сто воини придружители. За англичаните беше ясно, че независимо че Поухатан върна пет от мъжете им и някои от инструментите, той не би отстъпил повече. Бяха обаче успокоени и щастливи, че той даде съгласието си за женитбата на дъщеря си с Джон Ролф.

След един ден, докато корабът бавно плуваше покрай нос Камфърт по пътя си към Джеймстаун, на брега, близо до малко селище от половин дузина поухатански къщи, настъпи внезапно вълнение. Воините размахваха лъковете си и правеха знаци. Покахонтас се обърна към Дейл и каза:

— Искат да спрем. Имат съобщение за нас.

Докато „Трежърър“ спусне котва, няколко канута като птици се насочиха към кораба, без да оставят дори вълничка след себе си. Когато се доближиха, беше спусната въжена стълба и Секотин и Памоуик хванаха хлъзгавия коноп и се изкачиха безмълвно на кораба. Други канута чакаха.

— Дойдох като пратеник на баща си. — Секотин погледна надолу към Дейл от височината си от шест фута и четири инча. Той не носеше украшение на главата си или друг знак за ранга си.

Дейл покани в каютата двамата и Покахонтас като преводач. Покахонтас наблюдаваше двамата си красиви братя, толкова чужди сред тясното пространство, но именно Секотин беше този, когото огледа критично. Беше очевидно, че той беше достигнал близко до

баща им положение, за което винаги беше мечтал. Той беше иззел привилегированите функции, които тя би изпълнявала като най-верен лейтенант на баща си. Докато го наблюдаваше, се чудеше дали съдбовните обрати в живота ѝ, които ѝ струваха такава сърдечна болка и я доведоха до християнството, не бяха измислени от нейния амбициозен брат. Никога нямаше да разбере, но в сърцето си беше убедена, че инстинктът ѝ не я лъже. Сега за нея това нямаше значение. Животът ѝ беше тръгнал в посока, която тя никога не си беше представяла в дните, преди да дойдат англичаните. Никога не можеше да се отърси от резервите, които чувстваше към него през годините. Сега той изобщо не можеше да ѝ повлияе, въпреки че беше дясната ръка на баща ѝ, а тя му дължеше уважението си. Секотин отказа да седне, а остана прав в каютата и заговори кратко на Покахонтас. Тя превеждаше на Дейл.

— Моят баща изпраща добрите си пожелания и иска да знаеш, че е много доволен, че твоите хора ме направиха щастлива — каза тя. — Той се е консултирал с жреците си и е взел решение. Чувства, че съюзът между дъщеря му и англичанин е символ. Той каза, че желанието му е да няма повече война. Вече е стар и би желал да завърши жизнения си път в мир. Каза, че ако го нападнете, неговата страна е достатъчно голяма, за да избяга от вас. Добавя, че се надява това много да успокои теб, неговия брат.

Англичаните не се опитаха да скрият своето ликуване. Дейл помоли Секотин да предаде на Великия вожд неговото голямо уважение и добри пожелания.

— Кажи на моя брат, че от страна на англичаните няма да има война. Ние ревностно ще съблюдаваме мира. — После Дейл помоли Секотин да изпрати един от воините си и един английски войник, за да занесат бързо на народа в Джеймстаун новината, че най-после ще настъпи мир.

На палубата Секотин и Памоуик се обърнаха към сестра си и я прегърнаха. Никой не продума, докато тя прегръщаше силно всеки един от тях. И тримата почувстваха безвъзвратността на момента. Тя завинаги напускаше общия живот с тях, но като правеше това, тя променяше посоката не само на своя, но и на техния живот.

Завръщането в Джеймстаун беше шумно. По протежение на няколко мили, преди корабът да пристигне в пристанището, хората

бягаха по брега, като махаха, викаха и дори се премятаха. Всяко съмнение в изгодата от женитбата на Покахонтас за Ролф изчезна в еуфорията на празненството. Когато двойката слезе от кораба, беше почти вдигната на ръце от радостната тълпа.

— Тази женитба ни донесе мира! Тази женитба! — викаха те, докато се блъскаха, танцуваха и пееха около двойката.

Докато си проправяха път към къщата на Дейл, Покахонтас пожела Смит да може да види екзалтацията на тълпата. Той беше първият англичанин, който се разбираше с Поухатан и тя знаеше, че баща ѝ уважаваше най-много именно него. Смит много би се зарадвал на днешните събития. Всичко, към което се беше стремил, вече беше реалност. Тя потрепери, когато познатата болка стегна гърлото ѝ, после каза бърза молитва на разкаяние и хвана по-здраво ръката на Джон Ролф.

Покахонтас се премести от къщата на Уитъкър, Рок Хол, в дома на сър Томас Дейл близо до църквата и до тържествата, които хората от Джеймстаун бяха планирали за нея и Джон Ролф. Настъпи утрото на нейната сватба. Тя се измъкна от леглото и отиде в полето. Искаше да набере малко диви цветя за църквата. По-късно дузина жени щяха да напълнят църквата с цветове, но искаше тя да занесе първите цветя сама в тишината. „Колко е хубаво — помисли тя, — че нося цветя, а не мъртво животно.“ Тя молеше Бог да ѝ прости, че умът ѝ все още беше зает с Джон Смит, но и благодари на Бога, че все по-рядко се сещаше за Смит през тези напрегнати дни. И се молеше да бъде най-добрата съпруга за Джон Ролф, която той би си пожелал.

Починс пристигна пръв. Не беше изпълнил желанията на Покахонтас, и бе дошъл скромно облечен, за да предаде годеницата, но войните му, около сто, блестяха от пера и шарки. Не носеха оръжия; бяха ги оставили пред форта. С по-малка група от Веровокомоко пристигнаха Секотин и Памоуик и отидоха направо към къщата на сър Томас Дейл. Те предадоха даровете от Поухатан на дъщеря му — първия, разкошна перлена огърлица, всяка перла с размер на яйце, а втория подарък — хиляди акра земя.

До обяд ливадата недалеч от църквата заприлича на панаир. Масите бяха натрупани с еленово месо и цвъртящи пуйки, пирог, плодове и качета с бира. Живеещите в други градове и фортове

прииждаха в Джеймстаун и се блъскаха да си осигурят място в църквата доста преди церемонията.

Когато булката се показва от къщата на губернатора на път към църквата, тълпата притихна. Нейната тъмна красота се подчертаваше от бялата туника от най-фин муселин и богатата мантия от бял сатен. Малко момиче, родено в Джеймстаун преди четири години, държеше дългия ѝ воал, който беше закрепен на главата ѝ с бели цветове. До нея вървеше крал Починс, величествен и тържествен.

Церемонията беше проста и кратка; булката и женихът дадоха съгласието си със силни, ясни гласове. По-късно, в къща, наета за нощта, Покахонтас каза на съпруга си, че освен религиозните обреди, които са я трогнали дълбоко, гледката на всички колонизатори с вдигнати за тост чаши в тяхна чест я е развълнувала най-много.

В малките часове на утрото Покахонтас се отпусна върху възглавницата си и погледна към спящия си съпруг. Той не притежаваше нито дяволски красивото лице на Джон Смит, нито идеалната симетрия на Кокум, но приятният му вид, любезност и благородство предизвикваха у нея дълбока нежност. Даже във връхната точка на страстта си през тази тяхна първа нощ той беше нежен и раздаващ се по начин, който тя никога не беше срещала преди. Тя повтори горещо сватбените клетви с тих шепот, докато наблюдаваше скулите на лицето му.

ГЛАВА 23

Лондон, май 1614

Той я плесна леко по стегнатото дупе. Тя обърна глава върху възглавницата — очите ѝ бяха свирепи, русата ѝ коса — разрошена, и го ухапа по рамото. Джон Смит се засмя. Беше благодарен, че поне едно от момичетата на Рейнолдс не се беше омъжило.

— Мери, сутринта отивам да се срещна с баща ти. Той навярно ще се опита да ме ожени за теб. — Смит седна в леглото със закачливи очи.

— Нещастник! Не бих те взела за всичките богатства на Индия! — Смит хвана възглавницата, която тя хвърли към него. — Това му казах преди и ще му го повторя.

Смит се измъкна от леглото и пресече бързо студения под, за да вземе дрехите си. Погледна назад и видя, че Мери е дръпнала завивките до брадичката си и го наблюдава с опасен блясък в очите. От самото начало ѝ беше казал, че никога няма да се ожени. Животът му на изследовател и авантюрист беше твърде рискован, за да помоли съпругата си да го сподели с него, но връзката им беше толкова лека, толкова приятна, че те често се дразнеха по този въпрос. Той не желаше, разбира се, да добави, че веднъж беше искал да се ожени.

Настроението му изведнъж се промени, докато оправяше панталона и закопчаваше туниката си.

— Още един кораб е пристигнал от Джеймстаун — каза Смит. — Ето защо сър Едуин Сандис е свикал събрание на „Вирджиния Къмпани“ тази сутрин.

— Връщаш ли се в колонията?

— Да, след около година. Планирам да пътувам по крайбрежието от Джеймстаун до Нова Скотия.

— О, вземи ме със себе си! Ще бъде такова приключение!

Смит се усмихна. Мери беше една от най-разглезените жени в Лондон. Кракът ѝ никога не беше докосвал мокър калдъръм.

— Твоята красота ще бъде твърде разрушителна за екипажа — каза той. — Експедицията ще бъде провалена, преди да излезем от териториалните води.

Успокоена, тя сви пръсти и му изпрати целувка. Той ѝ се усмихна от прага.

Джон Смит си проправи път по улица „Бишъпсгейт“, покрай църквите „Вси светии“ и „Свети Петър“, надолу по улицата покрай Темза и до кея на „Паула“, където сър Едуин имаше канцелария. Там той беше свикал събрание на офицерите от „Вирджиния Къмпани“ и нейната дъщерна компания, „Сомърс“, за да консолидират дълговете на „Вирджиния Къмпани“. „Сомърс Къмпани“ беше сформирана да събира пари за предприятието и да го поддържа платежоспособно. Тя защитаваше интересите на новосъздадената класа в Лондон — търговците. Кралят имаше твърде много дългове, за да харчи пари за Новия свят. Смит пристигна последен и Сандис го запозна с новините.

— „Трежърър“ е пристигнал от колонията и аз получих писмо от Джон Ролф, нашия специалист по тютюна в Новия свят. Той смята, че най-после може да получи добра смес. Ще изпрати мостра по следващия кораб. Съпругата му много е помогнала в делото му. — Сандис направи знак на Смит да седне на близкостоящ стол.

— Мислех, че съпругата на Ролф умря в Бермуда. — Смит седна и кръстоса крака.

— Наистина. Той се ожени за принцеса Покахонтас. Техният брак накара Великия вожд накрая да коленичи. Най-после във Вирджиния настъпи мир.

Смит усети, че пребледнява. Как може Покахонтас да се омъжи? Тя вече имаше съпруг — поухатан. Смит поклати глава, като че ли да я избистри. Всичко се случи толкова отдавна. Беше заключил в сърцето си този период от живота си. От тази страна на Атлантика нямаше нищо около него, което да му напомня за страданието и загубата, която беше претърпял тогава. В началото, когато започна да копнее за нея, той отхвърли чувството с желязната дисциплина, която беше силата в живота му. Дългото пътуване към къщи постави началото на процеса на лечение и засили усещането му за голямото разстояние между него и Вирджиния. Развлеченията на Лондон и жадните ръце на Мери още повече притъпиха тъгата му, но тази новина беше като удар в сърцето му. Не беше ли подценил Покахонтас? Дали не му беше съобщена

погрешна новина в онзи далечен ден на болничното му легло в Джеймстаун? За момент неговите зашеметени сетива извикаха толкова живо във въображението му Покахонтас, като че ли този ден тя беше слязла от „Трежърър“.

Сър Едуин Сандис продължи:

— Преди да дойдеш, Смит, обсъждахме възможността да гласуваме стипендия за принцесата. Тя поддържаше жива колонията по време на най-тъмните дни и сега осигури мира с баща си. Тя е героиня. — Сър Едуин постави пачето перо на дъбовата маса и огледа дузината мъже: — Ще гласуваме ли?

Вотът беше ентусиазиран и единомушен.

Сър Едуин каза, че от лотария, проведена миналия месец в двора на „Свети Павел“, е събрана значителна сума пари за предприятието „Вирджиния“; била е толкова успешна, че от нея се родила идея да се съберат още пари за училище за религиозно обучение на английските и индианските деца в Джеймстаун.

— Моят приятел с богато въображение Уилям Шекспир направи предложение — каза графът на Саутхемптън. — Ще поканим красивата принцеса, лейди Ребека, да посети Лондон заедно със съпруга си. Приела християнството, тя би могла да помогне за увеличаване на средствата за училището.

— Отлична идея. — Ентусиазиран, сър Едуин удари по коляното си. — Тя би могла да съдейства и за училището, и за целия проект за Вирджиния!

Другите членове започнаха да правят предложения: на лейди Ребека трябва да ѝ бъде нарисован портрет; Бен Джонсън да напише поетична драма; вложители могат да развличат Покахонтас; тя би могла да разкаже за баща си в парламента; кралят и кралицата може да я приемат.

Досега членовете говореха едновременно в желанието си да планират посещението. Само Джон Смит не каза нищо. Чувства, които той смяташе погребани отдавна, стегнаха гърдите му. Беше се заклел да не казва за връзката си с Покахонтас, а последните събития — женитбата и покръстването, само засилиха това решение. Беше наложително да запази хладно и безпристрастно изражение, независимо колко уязвим се чувстваше.

— Нищо ли няма да кажеш по въпроса, Смит? — попита Саутхемптън.

Смит прочисти гърлото си:

— Съгласен съм с всички предложения.

Сандис сви устни.

— Мисля, че двама от нас трябва да помолят да бъдат приети от краля, за да го уведомят за последните новини и да искат одобрението му. Трябва да съобщим и в парламента. Смит, ще ме придружиш ли?

Смит кимна. Мъжете завършиха работата си, на която възлагаха големи надежди.

Сър Едуин Сандис и Джон Смит стояха тихо и почтително с група придворни в присъствието на крал Джеймс в двореца „Свети Джеймс“. Кралят заговори:

— Предател! Как може британец да се ожени за дъщерята на вражески цар?

Крал Джеймс умишлено не каза „англичанин“. Знаеше, че неговият личен съвет мрази думите „британец“ и „Великобритания“, термини, които той измисли, за да обозначи съюза на Шотландия, неговото родно място, с Англия. Той стоеше пред тях, слабите му крака висяха, подозрителните му очи се стрелкаха. Знаеше, че фигурата му на крал буди съжаление и че винаги го сравняваха, не в негова полза, с истинската величественост на старата кралица Елизабет. Той нямаше доверие в никого от мъжете, седящи пред него.

— Сър, нито принцеса Покахонтас, нито нейните наследници ще наследят във Вирджиния имение, принадлежащо на короната — каза графът на Девон.

— Как можем да бъде сигурни?

— Баща й, цар Поухатан, й даде огромни площи земя. Семейството Ролф имат своя къща, Варина и стопанство — отговори графът на Дорсет. — Във всеки случай ние изпратихме указ, забраняващ прехвърляне на кралски субсидии на лейди Ребека.

— Все още съм ядосан, че Ролф ще се жени за враг — каза кралят.

— Сър — каза един от придворните, — може ли да ви представя сър Едуин Сандис, който носи новини за колонията?

Сър Едуин се поклони. Обясни, че войната между индианците и англичаните е прекратена. Цар Поухатан се съгласил да прекрати

нападенията след брака между дъщеря му и Джон Ролф.

— Правим ли нещо, за да заздравим този мир? И преди бяха прекратени битките — попита кралят.

Кралят се чувстваше неловко, когато се занимаваше с колонията. От една страна, той харесваше допълнителната мощ, която му осигуряваше позицията в Новия свят. От друга страна, испанците се сърдеха, че англичаните са развалили плановете им да доминират над целия район. Джеймс искаше да омъжи сина си Чарлс за инфантата на Испания и така се чувстваше непрекъснато раздвоен по отношение успехите на подчинените си във Вирджиния.

Сър Едуин продължи:

— Сигурни сме, че този мир е завинаги, Ваше Височество, но смятаме да прилъжем различните крале, които са подчинени на Поухатан. Сър Томас Дейл договаря отделни договори за мир с всеки от тях. Искаме да ги снабдим с червени мундири и лика на Ваше Височество върху мед, която те много ценят, с верижки, които да носят около вратовете си. После ще ги наречем благородници на крал Джеймс. — Сър Едуин наблюдаваше реакцията на своя владетел.

Кралят леко се усмихна. Смит се зачуди дали вече е изпил едно от многото си питиета за деня.

— Получих едно след друго папски послания, провъзгласяващи Вирджиния за испанска. — Гласът на краля беше ядосан.

Джон Смит заговори:

— Ако смея да кажа, Ваше Височество, сега ние сме сигурни, че Вирджиния е ваша.

— Да, да, добре, така да бъде. — Кралят се извърна, силите му се изчерпаха. Смит и Сандис излязоха от стаята за срещи.

Докато излизаха към улица „Свети Джеймс“ през коридорите на двореца „Свети Джеймс“, сър Едуин каза:

— Виждаш защо трябва да работим много, за да поддържаме ентузиазма за авантюрата във Вирджиния. Кралят е раздвоен. Той е другата причина, поради която искам да видя индианската принцеса тук, в Лондон. Разбрах, че е така красива, както и чаровна. Може да е неоценима за напредъка на каузата ни с краля.

— Кога смяташ да поканиш семейство Ролф? — попита Смит.

— Не веднага. Те току-що се ожениха. Навярно трябва да чакам година. Ще дам на лейди Ребека време напълно да се образова. Чувам,

че сега желае да учи латински, след като усвои английски език. Не я ли познаваш, Смит? Никога не си споменавал името ѝ, но ако вярно си спомням, ти ми писа за нея през 1608 и 1609 година.

— Разбира се, че я познавах. — Гласът на Смит се сниши. Внезапно го обхвана тъга.

— Тъй като си един от малкото хора, които я познаваха в началото на нашата авантюра във Вирджиния, всички ние ще искаме да бъдеш в страната, когато Покахонтас пристигне. Важно е за всичките ни усилия, особено по отношение на Короната. — Сандис наблюдаваше Смит, докато говореше. — Кралят не е напълно убеден във верността на семейство Ролф — продължи Сандис. — От заговора в парламента преди около десет години той подозира конспирация под всяко легло. Мисля, че той се страхува от господството им в свое собствено царство и от привличането на много от нашите хора за тяхната кауза. Разбира се, за тях ще бъде изключително лесно да направят това.

Смит поклати глава.

— Чували са кралят да казва, че конституцията, която написах миналата година за „Вирджиния Къмпани“, е много демократична — каза Сандис. — Казаха ми, че според него, семейство Ролф ще я използват, за да се провъзгласят за крал и кралица на отделен щат във Вирджиния.

Смит се усмихна. Покахонтас би била красива кралица, но заговор? Той поклати глава.

Двамата мъже излязоха изпод галерията с колони на двореца и застанаха в калта, която беше новата улица „Свети Джеймс“. Докато чакаха да докарат конете им, група от дрипави хлапаци се скупчиха наоколо. Те подскачаха, викаха и просеха с протегнати мръсни ръце.

— Тези са бездомни деца като много други из целия град. Техните бащи фермери са изгонени от работа в околностите. Отчаяни, те продават децата за няколко пенса, а купувачите ги изоставят, защото не могат да ги изхранят. — Сър Едуин хвърли няколко пенита във въздуха и сред децата настана ужасна блъсканица.

— Трябва да подбереш най-добрите деца, да ги измиеш и да ги откараш в Новия свят. — Смит посегна към поводите на коня си.

— Смятаме точно това да направим. Ще се срещнем по-късно в двореца Уестминстър.

Стаята на съвета в Камарата на общините беше претърпана. Всеки член се беше отбил за разговор за новата колония, а на няколко посетители беше позволено да присъстват на специалната сесия. Дебелите стени на Уестминстърския дворец бяха все още студени след зимата, което беше благодат в този топъл майски ден. Зад дълбоките каси на прозорците Темза течеше примамливо. Случайна лодка по реката, напълнена с продукти или пътници, плуваше по пътя си към село Челси или по-нататък, към Хемптън Корт.

Сър Едуин повтори на своите другари — членове на парламента новината за сватбата на Ролф и последвалия мир. По-нататък той ги запозна с планове за посещението на принцесата в Лондон. Новините за отдалечената колония изглеждаха прекалено екзотични за тези мъже, които прекарваха деня си, като се занимаваха с огромния дълг, направен поради прахосване на пари за лекомислените постъпки, които кралят и неговата датска кралица Ана бяха извършили. Ушите им се наостриха при новината за мира.

— Означава ли това, че туземците няма да предизвикват повече войни? — запита някой.

— Защо не установим мир веднъж завинаги чрез изстребване на туземците? — предложи друг.

Няколко други членове изказаха съгласието си.

Един член на камарата запита защо англичаните ще се занимават да умиротворяват прост народ, който се намесва с планове за установяване на колония.

— Те убиваха и оставяха нашите хора да гладуват в продължение на почти десет години. Имаме нужда от земя, за да се разширим. Имаме нужда от наши хора там, за да разширим пазара си за нашите стоки.

Смит и Сандис спориха убедително за мир. Членовете на комитета се разделиха в мненията си, но накрая бяха убедени да дадат шанс на примирието. Докато напускаше камарата, Смит помисли: „Глупците нямат никаква представа колко е трудно да се води война срещу смелите и решителни поухатани“.

ГЛАВА 24

Хенрико, октомври 1615

Покахонтас погледна към малкия си син в люлката. „Вярно е, той вече прилича на мен, а не на Джон.“ Още преди неговото раждане тя беше решила да се отнася към него като към английско бебе. През първите месеци не го повиваше здраво в кожи като поухатанските деца, за да имат силни прави гърбове. Но това не беше от значение, защото момчето и така беше изправено като стрела. Почти всички в Джеймстаун се отбиха за кръщенето му, когато беше наречен Томас на името на сър Томас Дейл. Все още усещаше топлина в сърцето си, когато се сещаше за грижите и вниманието, които всички оказаха на детето. Знаеше, че това е отчасти защото той беше живият символ на хармонията между поухатаните и англичаните.

„Как ли щеше да изглежда другото ми дете? Дали то също щеше да прилича на мен, или щеше да има блестяща коса и очи с цвета на небето?“ Сега все по-рядко мислеше за Смит, а болката в сърцето ѝ беше намаляла, но все още не беше сигурна в поведението си, ако някой ден той слезе от кораба.

Тя остави детето и отиде до прозореца. Беше чудесна утрин, небето беше тъмносиньо, а дърветата блестяха в червено и жълто. Реколтата от тютюн беше отлична и тя стоеше с гордост до съпруга си, докато балите тютюневи листа бяха натоварени на кораб и изпратени в Лондон. Тя даде важни съвети при отглеждането на новия сорт. Сега установи, че всички в колонията идваха при нея за помощ не само по селскостопански въпроси, но също и за съвет при лов и риболов. Заселниците знаеха, че когато тя не беше сигурна в отговора си, се допитваше до семейството си или до друг поухатан. Входният звънец във Варина никога не спираше да звъни. Звънна и сега.

На прага стоеше съпругата на Починс, Наха.

Покахонтас знаеше, че Наха веднага ще пожелае да облече английските си дрехи. Докато беше в Джеймстаун, тя харесваше да води английски начин на живот. Копираше дрехите на Покахонтас, но

отказваше да има нещо общо с английския бог. Тя беше щастлива с Ахоне и злия Океус и продължи да им принася жертви. „Все пак — каза тя, — те ми изпратиха Починс.“

Наха обичаше да придружава Покахонтас, когато тя посещаваше приятелите си в Хенрико или Бермуда сто. Покахонтас насърчаваше посещенията ѝ, защото Наха беше единствената от нейния народ, която идваше да посещава англичаните за известно време. От друга страна, англичаните често бягаха и отиваха да живеят с поухатаните. По време на посещенията си Наха седеше тихо и наблюдаваше, като копираше английските маниери и се опитваше да разбере за какво се говори.

Покахонтас ѝ каза, че когато английските ѝ приятели чули, че ще идва, те се състезавали помежду си за привилегията да я приемат.

— Научих, че в тяхната страна англичанките нямат същата свобода като нас — каза Покахонтас на Наха. — Тук те виждат колко сме независими, каква голяма власт имаме, как работим рамо до рамо с мъжете си и даже ги ръководим. Това ги кара да харесват нашата земя и започват да ни подражават. Мъжете не смеят да се оплачат, защото има много малко жени.

Наха забеляза, че на жените им беше приятно да приемат Покахонтас, защото беше принцеса. Те я обичаха заради нейната любезност, но от значение беше и рангът ѝ.

На всеки няколко седмици Покахонтас молеше един от посетителите от Веровокомоко да уведоми баща ѝ, че иска да го посети. Баща ѝ пращаше делегация, Покахонтас обличаше дрехите си от еленова кожа и отиваше с бебето да посети Поухатан за няколко дни. Великият вожд вземаше малкия Томас веднага щом пристигнеше внукът му, и не го изпускаше от поглед през остатъка от престоя му. Той даде на детето индианско име, Пепсиконемех, защото каза, че боговете ще се обидят, ако момчето няма поухатанско име. Великият вожд каза на Покахонтас, че се чуди какъв ще бъде резултатът от смесването на два вида кръв. Дали ще бъде като смесването на солта от морето с чистите води на реките?

Покахонтас се засмя.

— Само добро ще излезе от всичко това — отговори тя.

Тя се връщаше от тези посещения, като бягаше пред свитата си през гората и с чувството, че е отново младо момиче. Отваряше вратата във Варина и викаше Джон Ролф. Понякога той я измъчваше,

като я караше да го търси из къщата: в гардеробите, зад вратите и в оборите. Тя започна да обича съпруга си и да харесва живота си с него. Той беше нежен, религиозен човек с вътрешна сила, на която се беше научила да разчита и от която да бъде ръководена.

Ролф беше учил в Кеймбридж. Когато преди три години за пръв път срещна Покахонтас, веднага разбра, че тя има вроден усет към езиците. Сега той внимателно я въвеждаше в латински и гръцки, които тя учеше с такова старание, че той се безпокоеше за зрението ѝ, защото вечер на светлината на свещи тя преуморяваше очите си над книгите. Беше заинтригуван, че тя не се интересуваше особено от история. Когато я запита защо, не можа да му отговори. Той помисли, че навярно за нея беше много рано да свързва миналите събития с култура, която беше все още толкова жива за нея. А нейният народ нямаше традиция за създаване на устна или писмена история.

Покахонтас се гордееше с къщата си. За семейството си Ролф беше построил красива тухлена сграда и нейно копие беше построено за Поухатан във Веровокомоко. Слуги, изпратени от баща ѝ, поддържаха дома на Покахонтас чист. В това красиво утро тя ги събра всички заедно, за да им каже, че сър Томас Дейл ще дойде на вечеря. На няколко седмици той напускаше Джеймстаун и обхождаше различните фортове и градове, за да се увери, че законите, които беше въвел в колонията, се спазват и се поддържа възпроизводството. Покахонтас се радваше, че вратата ѝ е отворена за всички приятели и роднини, но особено се радваше на посещенията на Дейл, защото той често разказваше за Лондон. Тя въздъхна и се завъртя из къщата.

— Лондон! Не мога да повярвам, че съществува място като Лондон!

За вечеря бяха сервирани скариди със сос, приготвен от хрян от тяхната английска градина и домати от поухатанските градини. Следваха вкусно изпържени раци, уловени, преди да се оформят черупките им, както ги обичаха поухатаните.

Сър Томас се обърна към домакинята и каза:

— Принцесо, от цялата колония при теб храната е най-хубава, но и хората ти са изкусни готвачи.

Покахонтас се усмихна. Сър Томас никога не я наричаше лейди Ребека, както някои от англичаните, нито пък мисис Ролф.

— Опитвам се да смесвам моята родна храна с ястията, които научих от приятелите си в Хенрико — отвърна тя.

— Ролф, ти си късметлия, че имаш такава красива и способна съпруга!

Печен горски бекас с гъби, пуйка със сос от скариди и рядко удоволствие — овнешко в сос от джоджен, бяха сервирани като основно ястие. Говеда и овце бяха отскоро доведени в колонията и не ги колежа, докато остарееха толкова, че да не могат повече да се възпроизвеждат. Сладки картофи, бамя и водно зеле бяха поднасяни към основното ястие.

Сър Томас продължи да говори на Покахонтас.

— Аз също бих желал да си взема съпруга от твоя народ. Откак живеем в мир, разбрах колко весели, внимателни и горди са поухатаните. Най-важното, виждам колко си подходите с Джон Ролф. Но, боже, страхувам се, че няма да имам късмет за такава женитба.

Покахонтас и Ролф учудено се спогледаха.

— Изглеждате удивени, но разбира се, не сте чули, че изпратих пратеник при баща ти, с молба да ми даде за съпруга твоята млада полусестра Куимка. Но баща ти ми отказа.

Покахонтас беше повече от учудена; тя беше изумена. Знаеше, че Дейл има съпруга в Англия и че християните нямат повече от една съпруга. Дали англичаните не искаха да подражават на вождовете тук? Тя промърмори неясен отговор, заета с отрязването на хапка от пегаса си.

— Баща ти отговори, че е уредил женитбата на Куимка за вожд, който живее на три дни път от него. Добави, че ние, англичаните, вече сме взели неговата дъщеря, която му е толкова скъпа, колкото собствения му живот. Въпреки че има много деца, той не обича никого повече от теб. — Сър Томас удостои Покахонтас с една от редките си усмивки.

Дейл се облегна назад в стола си и постави лакти на страничните облегалки.

— Получих писмо от „Вирджиния Къмпани“. Отскоро те се наричат „Сомърс Къмпани“.

Семейство Ролф инстинктивно оставиха ножовете и вилиците си.

— Вашият приятел сър Едуин Сандис кани двама ви да пътувате до Лондон като гости на „Сомърс Къмпани“. Смята, че големият

интерес на лондончани към принцеса Покахонтас ще съдейства за идването на нови изследователи във Вирджиния.

В стаята настъпи тишина.

— Разбира се, не трябва да тръгвате преди пролетта, след като преминат зимните бури. Ще ви придружа до Лондон. — Дейл взе ножа и вилицата си и изяде последното парче овнешко в чинията си.

Покахонтас се развълнува. Лондон! Почти в същия момент буца заседна на гърлото ѝ. Джон Смит! Тя се опита да контролира изражението си. Противоречивите чувства на очакване и страх я накараха да онемее, но знаеше, че очакват да каже нещо.

— За мен ще бъде чест — каза тя почти с шепот.

— Много мило от страна на Сандис — каза Ролф. — Мисля, че предложението завари неподготвена съпругата ми. Естествено, трябва внимателно да обсъдим предложението. И двамата сме поласкани, че Лондон ни цени толкова високо. — Той погледна загрижено към съпругата си. Беше очевидно, че новината я притесни.

— Принцесо — каза Дейл, — градът ще ви приеме с отворени обятия. За вас са планирани много тържества. Моля внимателно да обмислите доброто, което ще сторите на съпруга си и интересите му, както и на всички ваши приятели тук, в Новия свят.

Дейл не спомена, че през последната година беше писал няколко писма до монарха, опитвайки се да успокои нелепия страх на крал Джеймс, че заедно с Ролф принцесата може да основе своя собствена империя и да подлъже колонията да се отдели от Англия. Сър Томас беше решен да направи всичко възможно да накара Покахонтас да пътува до Англия.

Покахонтас се опита да се съсредоточи върху пудинга от тиква и пирога с консервирани ягоди, които тя и слугите ѝ бяха приготвили. Не можа да хапне и залък. Остави вилицата и се обърна усмихната към сър Томас.

— Предложението е толкова неочаквано. Много бих искала да посетя Лондон, но той изглежда толкова далеко!

— Е, значи е уредено! — С облекчение Дейл вдигна чашата до устните си.

Но Джон Ролф знаеше, че нищо не е уредено. Когато донесоха портвайн и пури, даде знак на Покахонтас да го остави насаме с Дейл. Тя с радост напусна масата и се втурна към стаята на сина си, за да

погледа малката му спяща фигура. Жадуваше да го грабне в ръце и да го притисне, за да почувства успокоението на топлото му телце. Животът ѝ беше толкова приятен, толкова спокоен, а сега това предизвикателство се изправи заплашително пред нея. Никога не беше и помисляла, че ще види чудния Лондон, блестящия град на своите мечти. Никога истински не беше вярвала, че тя ще бъде тази, която ще отиде там, където живее Джон Смит. Винаги той беше този, когото си представяше, че се появява внезапно от идващ от океана кораб, за да се сблъска с нейните отдавна погребани чувства. Но дали бяха погребани? Сега нямаше никаква представа как би реагирала, ако го види. В Хенрико поне можеше да се скрие зад начина си на живот. Щеше да се владее. „В Лондон съм загубена. Всичко ще бъде толкова странно, толкова различно. Няма да знам как да направя и една крачка. Седмици на трудности и пътуване през океана ще ме разделят от удобството и спокойствието на познатото. А там той непременно ще се появи в живота ми. Хората в Лондон ще си спомнят ранните дни на изследователите, когато Смит беше основна фигура.“

— Толкова се страхувам — прошепна тя. — Толкова се страхувам, че само след един негов поглед ще пропадна в ада.

Коленичи до леглото на бебето и сплете ръце за молитва, със съзнанието, че нейният нов бог, истинският бог, не беше толерантен към слабостта на плътта както нейните стари богове. Зачуди се дали беше грях, че сърцето ѝ започна ускорено да бие, когато се сети, че в Лондон ще срещне Джон Смит. Нямаше кого да попита.

По-късно, чула стъпките на съпруга си по стълбите, тя се изправи и го посрещна в хола. Почувства се по-спокойна. Молитвите ѝ вляха сила и тя си спомни напътствията на съпруга си. Трябва да се остави в ръцете на бога, да му се довери да я напътства и да прави това, което се очаква от нея. Хвана съпруга си за ръка и му се усмихна с лъчезарна усмивка.

Имаше дни, в които Покахонтас изпълняваше задълженията си, развълнувана от мисълта за предстоящото пътуване до Лондон, но имаше и други дни, когато я обхващаше безпокойство. Подготвяше се да действа решително срещу личните си тревоги. Припомни си, че е задължена да се държи добре по време на пътуването. Със сълзи в очи каза на съпруга си, че няма да тръгне за Лондон без Томас. Ролф се

съгласи с нея и въздъхна облекчено, убеден, че е разбрал какво я тревожи.

Беше паднал първият сняг, когато тя направи поредното посещение на баща си във Веровокомоко. Отпусна се сред цветовете и топлотата на своя народ с песните, добрата храна и щастливата атмосфера. Малките номера, които Томас усвои по време на това пътуване, изглеждаха особено привлекателни. За да почувства сигурността на своя живот, тя се остави детството ѝ да я обгърне и беше ободрена от бягството назад в по-ранния си живот, когато чувствата ѝ бяха прости, необвързващи.

Не се изненада, като разбра, че Великият вожд изцяло не одобрява пътуването. Той ѝ изнесе дълга лекция, че тя ще се движи в непозната земя от другата страна на морето, където зад всяко дърво дебне враг. Неговата загриженост стопли сърцето ѝ и когато тя и синът ѝ казаха „довиждане“ на Поухатан, обещаха скоро да дойдат на гости.

След четири седмици обаче, когато Покахонтас се приготвяше да посети отново баща си, получи от него съобщение, с което ѝ казваше в никой случай да не ходи. Когато бързоходецът продължи разказа си, недоумението на Покахонтас се превърна в ужас. Приносителят каза, че ужасна болест се е разпространила в няколко поухатански градове близо до крайбрежието, включително Веровокомоко. Някои възрастни и много деца се почувствали уморени, после вдигнали температура, а по целите им тела се появили червени петна. След няколко дни много от тях умрели, включително двете деца на полусестра ѝ Мехта и красивата Сача, блудната съпруга на Поухатан, която била открита, слаба и остаряла, в изгнание. Бързоходецът увери Покахонтас, че самият Велик вожд се чувствал добре. Каза ѝ, че въпреки ужасната напаст, неумението на жреците да я прогонят, е уплашило хората толкова, колкото и самата болест. Никога досега не се било случвало жреците да не могат да използват успешно магията и лекарствата си. Великият вожд беше забранил на всички да пътуват към или от заразените градове, така че злите духове да не могат да прескачат от тяло на тяло. Вестоносецът каза, че южната част на Седемте царства била обхваната от отчаяние.

Когато Покахонтас се посъветва с приятелите си в Хенрико, те разказаха, че понякога техните деца страдат от подобна болест, но

повечето от тях са оздравели. Знаели за два случая в Джеймстаун преди няколко седмици, но болестта не се била разпространила.

В продължение на седмици Покахонтас наблюдаваше Томас. Често го къпеше, търкаше го силно, докато започне да крещи. След това му даваше допълнителна храна и се молеше.

Когато се появиха първите нарциси, започна подготовката за пътуването на семейство Ролф до Лондон, защото оставаха само няколко седмици. Покахонтас смяташе да вземе със себе си дузина слуги, включително Мехта и съпруга ѝ, Томоко. Когато Покахонтас можа отново да посети баща си, Поухатан каза, че пътуването ще ободри Мехта, а смяната на обстановката може да насърчат нея и съпруга ѝ да имат още деца. Покахонтас се съгласи и каза, че тя също има една специална молба — Памоуик. Великият вожд се съгласи неохотно, свил скептично устни, и я прегърна, когато си тръгнаха.

Покахонтас не затвори очи през нощта преди отпътуването им за Стария свят. Странното легло в къщата на сър Томас в Джеймстаун, вълнението, очакването и малката заплаха ѝ попречиха да заспи, но когато видя познатия кораб „Трежърър“, подновен и тежко натоварен със стока за пътуването обратно към Англия, всичките ѝ съмнения се разсеяха. Пристанището беше изпълнено с изпращачи, пожелаващи добър път. Всеки, който можеше да напусне работата си, беше там и молеше за божията благословия над младата принцеса, на която колонизаторите отново се уповаваха. До момента, когато корабът напусна мястото за акостиране, Покахонтас се надяваше, че може да види баща си или поне негов пратеник, защото при последното ѝ посещение във Веровокомоко той изглеждаше нетърпелив да я види отново, преди да тръгне. Голямото ѝ разочарование донякъде намаля, когато видя Наха и Починс на пристанището. Наха дори беше подхвърлила идеята да тръгне за Лондон, но Покахонтас знаеше, че тя никога няма да се отдели от Починс за толкова продължително време.

Самюъл Аргъл водеше кораба в широката около миля река в лекия бриз през топлата вода. Когато завиха при устието на реката близо до залива, наблюдателят извика:

— Малка флота!

Всички се втурнаха към перилата. Пред тях от бряг до бряг реката беше пълна с канута като букет от блестящи цветя. Покахонтас сграбчи ръката на малкия си син, докато той пищеше от удоволствие,

когато воините в пълни бойни шарки и украшения за главите подеха морска песен. Великият вожд беше дошъл да ги изпрати. Поухатан не би стъпил там, където живееха тасентасите, но реката беше негова и той не пусна кораба да мине, докато не каза „довиждане“ на дъщеря си и внука си.

След първата вечеря в морето Дейл извади писмо от туниката си.

— Принцесо, сър Едуин Сандис изпраща съобщение от Лондон по „Трежърър“, за да каже, че старият ви приятел Джон Смит ще напише от ваше име писмо до двореца. Сандис е сигурен, че кралят и кралицата ще пожелаят да ви забавляват.

Гняв обхвана Покахонтас. „Току-що започна пътуването, а вече негодувам от себе си. Не мога да допускам спомените така да се месят в живота ми!“ Тя се извини и напусна масата, качи се на леко люлеещата се палуба и застана до перилата, загледана във фосфоресциращата диря. „Не мога да се чувствам в капан като животно — ядоса се тя. — Трябва да съм по-силна!“

ГЛАВА 25

Лондон, юни 1616

Покахонтас се наслаждаваше на слънцето, което падаше в струя топла светлина върху леглото. Тя ликуваше от радушния прием по улиците и в балните зали. Удивително беше, че хората са така очаровани от нея. Покахонтас разбра, че различните групи, които я обсипваха с покани, се интересуват не само от нея, но и от Новия свят, когото представлява. Дори и така, беше вълнуващо да се чувства толкова важна. Тя изпита дълбоко задоволство, че може да предложи нов живот на толкова много бедни и бездомни лондончани, като им съдейства за отиване до Вирджиния.

Беше утрото на третия ѝ ден в Лондон, в странноприемницата, осигурена от „Вирджиния Къмпани“ за семейство Ролф и тяхната свита. Тя разпери широко ръце при спомена как беше омаяна от всяко кътче на Лондон от деня, в който слязоха на сушата. Вече миризмите не ѝ правеха толкова силно впечатление. Те бяха малката цена, която трябваше да плаща за привилегията да види високите бели сгради, парковете, пълни с птици и цветя, и най-вече, хората — бърборещи, шумни, блъскащи се тълпи, които изпълваха тесните улици. Тя харесваше оживлението — трополенето на колелата на каруците, виковете на носачите на столове-носилки, мученето на говедата по пътя към пазара и пискливите викове на уличните продавачи. На моменти всичко ѝ се струваше прекалено вълнуващо, за да е истина, но трябваше само да надникне през прозореца на странноприемницата „Бел Совидж“, за да бъде въвлечена във водовъртежа от звуци и движение по улиците долу. Уличните сцени бяха толкова забавни, че понякога тя с часове забравяше за почукването по вратата, от което се страхуваше.

В началото съдържателят на странноприемницата се уплаши от поухатанските слуги, които изглеждаха толкова зловещи в туземските си дрехи и които изтъркаха всичко наоколо с ярост, която го накара да се уплаши при мисълта как биха използвали тази енергия, ако са

ядосани. Но когато мишките и плъховете изчезнаха, той реши, че имаше какво да се разказва за техните странни методи. Каза на сър Едуин, че толкова много е обикнал малкото момче на принцесата, че по изключение придружаващите могат да останат в странноприемницата толкова дълго, за колкото сър Едуин желае да плати.

Сър Едуин Сандис заповяда на Покахонтас да си почине след обяда. Поредицата от балове, приеми и благотворителни срещи в нейна чест и за благо на Вирджиния биха я изтощили, ако тя сама не намали темпото. Нямаше нужда да ѝ напомня, че са били изразходвани време, енергия и пари, за да я доведат тук да продава Вирджиния на перспективни заселници и изследователи. Тя правеше това, което ѝ казваха, защото започна много да харесва своя енергичен и очарователен спонсор.

Мислеше мързеливо за шумоленето и пращането на светлолилавата, тафтена бална рокля, която беше облякла предната нощ, и за говорителя, който извикваше имената им със силен глас, когато те влизаха във всяка стая:

— Мисис Ролф, принцесата Покахонтас, и Джон Ролф, генерал във Вирджиния.

С удоволствие си спомни любувашите погледи на съпруга си, когато изпълни без грешка сложните стъпки на танца, с ръка върху покритото със сатен рамо на принца на Уелс. Принц Чарлс я беше обсипал с въпроси за баща ѝ и народа ѝ. Той беше очарован от всичко, свързано с Вирджиния, и гневен, че не му позволяваха сам да отиде и види Новия свят.

— Казват, че все още не е безопасно да се пътува дотам — каза той. Неговото красиво младо лице изразяваше презрение към плахостта на старейшините.

Покахонтас изведнъж седна в леглото и рязко отхвърли завивките при спомена за предната вечер. Забавата беше дадена от сър Томас Лег, сериозен инвеститор в авантюрата във Вирджиния, в градската му къща, обкичена с брюкселски гоблени. Доста пари бяха хвърлени за купища студена съомга, изобилно полята с гарафи бяло рейнско вино. На масата на домакина Покахонтас с удоволствие си хапваше ягоди със сметана, докато слушаше учтиво топчестия млад министър на външните работи, седнал от дясната ѝ страна.

— В тези трудни за Вирджиния времена ти си щастлива, че си се омъжила за един от нас. Останалите твои хора може да не са така защитени. — Министърът се усмихваше, докато говореше, но в гласа му имаше острота, която загатваше за сериозно начинание.

През останалата част от вечерта, докато ѝ бяха представени различни хора, забележката на министъра отекваше в главата ѝ, но когато по-късно в странноприемницата сподели опасенията си с Джон Ролф, той ги отхвърли като празни приказки. Все пак това не беше нещо, което можеше да пренебрегне, и на следващия ден тя реши да продължи разговора със сър Едуин.

Обаче по време на сутрешното посещение Сандис беше пряк:

— Знам, че някои членове на Парламента смятат, че англичаните трябва да заемат всички земи по крайбрежието във Вирджиния и ако е необходимо, да използват сила, за да изтласкат поухатаните към вътрешността.

Покахонтас каза на Джон Ролф, че трябва да направят нещо, за да спрат веднага това намерение. Не разбират ли какви последствия може да има, ако баща ѝ пусне цялата си мощ и ярост срещу заселниците?

Джон Ролф я прегърна и заговори с устни, докосващи косата ѝ:

— Току-що пристигнахме, така че не трябва да обръщаме внимание на слухове. Ще се погрижа за това по-късно. Ако има неразбиране у някои от буйните мъже, ще направим всичко възможно да го отстраним. Междувременно ще държим ушите си отворени, за да разберем дали намерението за война е действително. Не чух да се говори нищо за война в групата, подготвяща заселване във Вирджиния.

За момент успокоена, Покахонтас насочи вниманието си към планираните за нея развлечения и си спомни, че този следобед ще бъде много специален — първото ѝ посещение в театър. Тя грижливо облече рокля от зелена коприна, но не с голи рамене, каквито рокли дамите носеха даже през деня. Тя би искала да има смарагди, но се успокои, съзнавайки, че нейните перли правеха голямо впечатление. Във всеки случай те подхождаха на изражението ѝ, коетобудеше открито възхищение.

Беше предизвикателство да отиде на театър. Много от мъжете, които стояха зад авантюрата във Вирджиния, не одобряваха театъра.

— Място без морал — мърмореха те.

Но кралят и кралицата имаха други разбирания. Театрите в градовете трябваше да продължат да се развиват. Актьорите трябваше да усъвършенстват таланта си, така че да могат да играят добре в двора. Покахонтас настоя да отиде и спонсорите изпълниха прищевките ѝ. Хенри Кондъл, собственик на театъра, щеше да бъде част от тяхната компания. Сандис ѝ напомни, че Уилям Шекспир е помогнал при организирането на пътуването ѝ до Лондон. Той беше починал преди няколко месеца. Неговата пиеса „Бурята“, която щяха да гледат тази вечер, имаше за сюжет коработрещението, което бе преживял Джон Ролф в Бермудите.

Покахонтас ахна, когато влезе в театър „Глоуб“. Тя никога не беше виждала толкова много хора, събрани в такова малко пространство. Балконите бяха на четири етажа, почти до небето! За нея беше чудо, че цялото здание не се сгромоляса под теглото на зрителите. Мълвата, че групата ѝ е вече на път, ги беше изпреварила и когато беше поведена към мястото си в предната част на партера, цялата публика изкриви и проточи шии, за да види екзотичната принцеса.

— Но те са толкова шумни — изрази протеста си тя пред Кондъл, докато хората викаха и говореха по време на представлението, като чупеха лешници с уста и хвърляха безразборно черупките. Тя си спомни пълната тишина сред народа си, когато се изпълняваше танц или се произнасяше реч.

— В тази страна редовните посетители на театър не са много почтителни и за тях не се пише лесно — отговори Кондъл с кисела гримаса.

Вълнението на драмата, разиграваща се на сцената, допирът на топли тела, седнали глава до глава, електрическият стол от първични човешки емоции, украсените със скъпоценни камъни рокли на жените в публиката, възхищаващите се погледи на мъжете, всичко това предизвика у Покахонтас удоволствие, каквото тя не смяташе, че може да изпита. Облегна се назад в стола си и се отдаде на гледката около себе си.

— Не е много вълнуващо — извика редовен посетител в задната част на партера, докато последваха мяукания и подвиквания.

— Забелязвам, че поне съпругът ти е погълнат от пиесата — промълви Кондъл на Покахонтас.

Тя погледна съпруга си и видя, че той се беше облегнал напред със сълзи в очите. „О, той преживява отново всяка минута в Бермудите“ — помисли тя. Почувства силна болка, като помисли за съпругата и детето, които в този момент са в ума му.

Понечи да сложи ръка върху ръката на Ролф, когато изведнъж почувства, че тези моменти бяха лично негови. Не само пиесата, която играеше пред тях, влияеше на съпруга ѝ, но и връщането в Лондон и всички свързани с това спомени, които го обземат. Тя почувства болка, когато си спомни, че той беше живял щастливо, преди да я срещне. „Бракът им не е бил като моя с Кокум — помисли тя. — А, ами Смит?“ — прошепна тих глас в нея. Тя се чудеше дали посещението на театър винаги ще провокира такива силни чувства в нея. Насочи вниманието си към драмата на сцената.

В късния следобед, след като се върна от театъра, за пръв път се почувства странно срамежлива със съпруга си, докато бързаше за вечерните тържества, облечена в рокля от прасковен сатен. Не знаеше как да наруши неговото мълчание и реши да остави вечерта да мине, знаейки, че след като столовете носилки пристигнат да ги откарат на забавата, по-нататъшен разговор ще бъде невъзможен. Тревожеше се не само защото носачите могат да подслушват, а защото всяко пътуване беше съпроводено с любопитните погледи на безброй очи, надничащи в прозорците; армии просеци хлапаци, които ги следваха; плъзгави камъни под краката, движението по които причиняваше несигурно наклоняване на столовете носилки и съвкупност от миризми, толкова силни, че по време на целия път тя държеше до носа си кърпичка, напръскана с парфюм. Само очите ѝ се радваха на гледката от елегантни църкви при всеки уличен ъгъл и грандиозността на сградите и дворците.

Тази вечер на бала тя беше доволна, че Кондъл беше първият, който я покани да танцуват куранта. Тя му каза, че пиесата дълбоко е затрогнала и двамата и преди да напусне страната, има желание да види още от пиесите на Шекспир. Той на свой ред навярно повече би харесал поухатанските танци.

— Поухатаните като нас ли се движат?

Покахонтас се усмихна, като се поклони и посочи пръста на крака си по време на танца.

— Понякога, но по-често, те са много по-живи, а най-хубавите танци се изпълняват без дрехи. — Тя отново се засмя, когато очите на партньора ѝ се разшириха от учудване.

Когато танцът свърши, тя се обърна и видя Джон Ролф, проправяйки си път между танцуващите, а зад него — сър Едуин.

— Принцесо — каза Сандис, — тази вечер съпругът ти е загрижен за теб. Той се страхува, че се безпокоиш от политическа клюка, отнасяща се до баща ти. Би ли искала сама да говориш пред Парламента?

Покахонтас стисна ръката на съпруга си с благодарност за неговата грижовност. Той, изглежда, беше преодолял лошото си настроение. Тя се обърна към сър Едуин. Мислеше, че той ще представи случая заради нея. Изведнъж се почувства уморена. Толкова дълго време беше пренасяла съобщения. Даже пътуването ѝ до Лондон беше просто още едно съобщение.

— Ще ми позволят да говоря?

— Сигурен съм, че членовете на Парламента ще проявят интерес към думите ти. Ти си тук като представител на тяхната колония и ти си дъщерята на царя, когото те искат да изместят. Мисля, че е много подходящ момент да им разкажеш за действителността в Новия свят.

Покахонтас знаеше, че независимо колко много се страхува, тя трябва да произнесе реч. Въздъхна, докато се взираше в блестящата бална зала. Вместо студените стъкла с рейнско вино, покритите с перуки глави и блестящите скъпоценни камъни, които я заобикаляха, тя виждаше само месеците и годините, през които се беше борила за мир във Вирджиния, многото мили, които беше извървяла, пренасяйки предложения, компромиси и напътствия между англичаните и поухатаните. Да, тя отново трябва да бъде миротворецът.

Каза на сър Едуин, че не желае да чака. Тя искаше да говори пред недоволните членове на Парламента, преди да се затвърдят мненията им. Знаеше точно какво иска да каже. До няколко седмици той обеща да уреди нещо.

Когато разрешиха на сър Уолтър Ралей да излезе от затвора си в Тауър, за да посети Покахонтас в странноприемницата, те проведеха дълъг разговор за развитието на колонията. Той беше само един от многото благородници, които молеха за възможност да я посетят. Слушаше я с голямо желание и тя разбра, че той носи тъгата на мъж,

чиято съдба оставаше нереализирана. Дванадесетте години в Тауър след обвинението, че заговорничи с испанците да постави на трона Арабела Стюарт, бяха взели своя дан. Тя му каза за своята предстояща реч. Той ѝ напомни, че членовете на Камарата на лордовете идваха от графствата на Англия само за няколко месеца от годината и бяха под постоянен натиск да събират пари. Крал Джеймс харчеше много, за да задоволи своите скъпи вкусове. „Членовете на Парламента са добри хора — каза ѝ той, — но уморени от проблемите с данъците. Повечето от тях никога не са били извън Англия и вълнението от една далечна война беше развлекателно за тях.“

— Мога ли да те посъветвам, принцесо, да говориш просто и описателно?

Когато сър Едуин пристигна да я отведе до Парламента, Покахонтас беше облечена в тъмночервено — „цветът на смелостта в нейната страна“ — с усмивка каза тя на Сандис. Над рюша косата ѝ беше навита на кок и върху шапката ѝ се въртяха като венче три златни ленти.

— На чужденци не е разрешено да говорят в камарата, където заседават членовете на Парламента — каза сър Едуин. — Ти си поканена в една от стаите на комитета, където те чакат тридесет мъже.

Каретата на сър Едуин спря с трясък пред Уестминстърския дворец и той ѝ помогна да влезе под каменните сводове на двореца.

Дъждът удряше върху високите прозорци с изглед към сивата река. Всички замлъкнаха, когато Покахонтас влезе. В началото нейният мек глас с акцент едва се чуваше. Тя им разказа за своята красива страна, ценна с природни богатства; после описа своя народ и добродетелите му. Тя не им спести нищо от ужасните битки, които водиха англичаните, докато се установят.

Разказа им и за враждебността на туземците и за седемте дълги години, които бяха необходими, за да спечели доверието и мирът между двата народа. Обясни, че нейният баща е честен човек, който държи на думата си, и добави:

— Но ако ни бяха атакували и мирът, на който той се съгласи, беше нарушен, той щеше да се бие. И оставайки верен на миналото, никога не би се предал, той би хвърлил всички сили за прогонване на англичаните, а баща ми има хиляди мъже и много от вашите пушки и саби. Англичаните никога не биха могли да имат постоянни доставки

на храна и мъже, идващи навреме от далечна Англия, за да снабдят обсадените ви фортове. Аз настоятелно ви моля да не предизвиквате отново кръвопролитие между два народа, които сега живеят в трудно извоювано разбирателство.

Тогава сър Едуин Сандис се изправи и заговори:

— Това, което принцеса Покахонтас не ви каза, е, че именно тя, любимото дете на баща си, го възпря от войните в ранните дни на установяването на Джеймстаун. Любовта ѝ към нашите хора и нейната дипломатичност и умение при водене на преговори направиха възможно важното английско присъствие в Новия свят.

Тази вечер на банкет, даден от кмета в Гилд Хол, Сандис ѝ каза, че в разговори след речта ѝ членовете на Камарата на лордовете най-сетне са разбрали непрактичността на своята идея. Той каза, че присъствието ѝ като английска съпруга и дъщеря на поухатански цар им е направило голямо впечатление. Покахонтас се почувства толкова облекчена и доволна, че когато се върна в странноприемницата, съблече жълтата си бална рокля и затанцува из стаята по своя най-предизвикателен и темпераментен поухатански маниер, докато накрая Джон Ролф я хвана и я обсипа с целувки.

Хемптън Корт, юни 1616

Въпреки че времето беше станало хладно и мъгливо, дамите и джентълмените от двора бяха решени да се наслаждават на летните удоволствия. Пасторалните кралски пикници, често провеждани на ливадите на двореца, бяха просто преместени вътре, а покритият тенискорт беше пълен с летни цветя и малки дървета, за да напомнят за природата вън. Това хареса на Покахонтас. Всичко беше ново и понякога откриваше, че би желала да прекара остатъка от живота си, като си губи времето за удоволствия и се радва на благоволенieto на новите си английски приятели.

След първата си среща с краля и кралицата тя започна да харесва и двамата, особено грозния дребен крал. Когато той я спираше в градините или по коридорите на обширния дворец Хемптън Корт и я заговаряше, Покахонтас разбра, че е много интелигентен мъж. Всеки разговор допринасяше още повече за доброто му мнение за нея и тя повярва, че всичко е наред и че той я харесва. Тя беше благодарна,

когато в деня на бала в средата на лятото кралят изведнъж се появи пред нея на пътеката в градината със своя фаворит, лорд Бъкингам. Тя му каза, че отива да посрещне посетители от Лондон, които търсят съвет за Вирджиния.

— Принцесо, аз те наблюдавах — каза кралят с усмивка. — Всеки ден ти уреждаш срещи. Моите хора отнемат много от времето ти, защото ти си довереница на всички мечти и аспирации на моите амбициозни мъже, живеещи на острова, на мечтите им за Англия и мога да добавя, за тях самите в Новия свят. Казах на Дейл, че ти си добро олицетворение на техните надежди.

Тази вечер на бала голямата зала блестеше от светлината на стотици свещи и факли. Канделабрите бяха водопади от пламък. Светлината се отразяваше от сребърните свещници и осветяваше богатите брокатени завеси по стените. Стаята беше смесица от цветове на дрехи на мъже, смесвайки се с копринените и сатена на жените, във всеки оттенък от бледорозово и жълто до наситеночервено и синьо. Според модата на деня, гърдите на дамите бяха напълно открити, зърната им бяха розови и понякога заобиколени от стъклени скъпоценности, залепени върху бялата плът. Но това бяха единствените фалшиви скъпоценности. Рубини, смарагди и сапфири, натрупани от богатата търговия с Индокитай, изобилно украсяваха и мъже, и жени. Техните кринолини се люлееха опасно, докато дамите се движеха през стаята като малки кораби по блестящото море.

За момент принцесата се поколеба при входа на залата. Затвори очи; тя започна да свиква с вълната от аромати, която я заливаше. Поклащайки леко глава, тя влезе бавно. Беше облечена в бледозелена сатенена рокля, покрита с разпръснати перли. Черната ѝ коса беше завита и прибрана високо с блестящи перли и диаманти, мушнати тук-там. Около врата и през гърдите ѝ лежеше оплетена лента с перли, а от ушите ѝ висяха перлени капки. Втикнат дълбоко между гърдите ѝ, святкаше малък диамантен кръст, подарък от „Вирджиния Къмпани“. Зад нея вървяха трима от нейните слуги от Вирджиния, сега облечени в сатен и ламе и следвани от верния сър Дейвид, прикрепения ѝ придружител.

Стаята утихна, когато всички очи се обърнаха да погледнат към чуждоземната принцеса. Въпреки че тя посещаваше двора от една седмица, все още имаше много, които не бяха я виждали. Слуховете за

нейните всекидневни бани, постоянните ѝ разходки при всяко време, влиянието ѝ върху Чарлз, очарования Уелски принц, предизвикваха непрекъснати разговори. Говореше се и за речта, която беше изнесла в Парламента.

Очите ѝ пробягаха през стаята. Трудно виждаше през блъскащата се тълпа, но не видя нито едно познато от миналото лице. Покахонтас се разкъсваше между облекчение и мъка. Тя се усмихна с благодарност, когато видя шута на краля, който подскачаше към нея, като проправяше пътека сред гостите и ги развличаше със странично премятане и гримаси, пощипване нечия гърда или подръпване нечия брада. Беше началото на вечерта, той можеше да пристигне всеки момент.

Шутът скачаше, правеше кръгове и танцуваше пред нея, свирейки с въображаем тропет, докато тя пристъпваше към тълпата.

— А, принцеса Ребека! — Сър Едуин Сандис се усмихна и се поклони.

Тя видя, че този висок елегантен мъж с остри сини очи е бодър и отново изпита благодарност към този забележителен човек, пълен с идеи, толкова уважавани сред благородници.

Той я погледна и помисли: „Кралицата и нейните дами са прави: тук тя се държи по царски от всеки друг. Тя надмина и най-смелите ми очаквания. Даже Негово Височество е впечатлен и издаде декрет тя да използва пълната си титла“.

Той забеляза, че в ъгълчетата на очите ѝ имаше бръчки от напрежение.

— Ела — каза той. — Ще мине поне час, преди кралят да пристигне и да започнат танците. Нека да поседнем в една от съседните стаи далеч от шумотевицата.

Те избраха една от малките всекидневни на кралицата, облицована в тъмночервено кадифе с дъбови столове и маса, разположена пред голяма камина, в която огънят се поддържаше, за да предпази от вечерния хлад.

— Съжалявам да чуя, че съпругът ти не се чувства добре — каза Сандис.

— Само лека настинка, но гърдите му са много чувствителни. Утре ще бъде с нас.

Докато сър Едуин и Покахонтас говореха за надеждите си за Вирджиния, той наблюдаваше нейните бавни, елегантни движения. Когато тя стана, се чу слабо прашчане на тафтена ѝ подплата и лек, много слаб аромат на цветя. Това беше аромат, непознат за сър Едуин. Той се зарадва на нейната изтънченост.

На вратата леко се почука. На прага стоеше сър Едуин. Той изпита облекчение, когато ги видя, но в гласа му имаше колебание.

— Търсих те навсякъде, принцесо. Зная, че ще искаш да ти съобщя, че капитан Джон Смит е тук и иска да те види.

Покахонтас едва се надигна от стола си. Погледна към сър Едуин, като трудно си поемаше дъх.

— Да го покания ли, принцесо? — попита сър Дейвид.

Сър Едуин видя, че лицето ѝ стана тебеширенобяло и все пак очите ѝ странно блестяха. Сети се, че за последен път видя такива очи на убито при лов животно.

Тя кимна почти неразбираемо, обхваната от безпокойство.

Сър Дейвид се обърна и остави вратата отворена. Смит влезе в стаята и стоя дълго време, взирайки се в Покахонтас. После се поклони дълбоко и леко поднесе ръката ѝ към устните си. Ако Смит каза нещо, Покахонтас не го чу. Тя само разбра, че при неговото докосване всичко се сгромоляса и когато погледна в очите му, богът на небето беше все още там, а останалата част от живота ѝ не означаваше нищо.

— Не можех да те намеря, Покахонтас.

Тя понечи да заговори, но нито дума не излезе от устата ѝ.

— Принцесо, добре ли си? — Сър Едуин застана до нея.

Тя се опита да каже нещо, но все още не можеше да говори.

— Ще отида да донеса малко вино. — Сър Дейвид бързо се обърна и излезе през вратата.

— Ела и седни — каза Смит, докато двамата със сър Едуин я заведоха до стола ѝ.

Мъжете бяха мили. Тя чуваше загрижените им гласове, но въпреки че искаше да говори, не можеше. Положи усилие да каже дума, но нищо не излезе от устните ѝ. Знаеше само, че очите на Джон Смит и докосването му я бяха омаяли и нищо друго нямаше значение.

ГЛАВА 26

Дворецът Хемптън Корт, юли 1616

Тя седеше в креслото до прозореца на спалнята си в двореца Хемптън Корт и гледаше през прозореца утринната мъгла, вдигаща се над реката, където един от кралските лебеди се протягаше и чистеше перата си с клюн. От снощи тя не можеше да се храни и да говори. „По-лошо е, отколкото си представях. Какво да правя?“ Беше се молила цяла нощ, но за пръв път не почувства облекчение. Тя беше толкова нова за християнската религия, че имаше още много неща, в които не беше сигурна, но знаеше, че това, което чувства сега, е грях не само според нейната нова вяра, но също и според народа ѝ. Когато сутринта Джон Ролф се опита да я накара да закуси, щеше почти да припадне от угризение на съвестта, когато той се наведе над нея, верен и загрижен. Когато запита дали тя ще се чувства по-щастлива в странноприемницата в Лондон, тя бързо кимна. „Поне странноприемницата е моят дом в тази страна и там ще мога по-добре да се владея“ — помисли тя. Щеше да избяга от двореца и от Смит, но, разбира се, той щеше да я последва. Тя си спомни вниманието и решителността в очите му. Желание отново обхвана тялото ѝ и страстта я накара да потрепери.

Едва вечерта, когато Мехта доведе малкия Томас да я посети, видът на любознателното му лице накара Покахонтас да проговори, за да отвърне на неговите въпроси. Поухатаните и близките до тях придворни въздъхнаха с облекчение, че принцесата проговори. Те си казаха, че навярно напрежението от това посещение в Англия е прекалено за нея.

Следващата сутрин, когато свитата се качи в чакащите карети за пътуване обратно към странноприемницата в Лондон, всичко изглеждаше нормално за махащите членове на двора, включително принца на Уелс, който дойде да ги изпрати. Семейство Ролф бяха поканени да дойдат отново след няколко седмици, за да празнуват завръщането му в Уиндзор. Въпреки че още не можеше да се храни,

Покахонтас се усмихваше и с благодарност каза „довиждане“ на тези, които бяха гостоприемни към нея и семейството ѝ.

Следващият следобед в странноприемницата пристигна съобщение. Сама, Покахонтас го отвори с треперещи ръце. Беше от Смит. Той искаше да я посети същата вечер. Тя поръча на приносителя да му каже, че не е вкъщи. Смачка бележката и я хвърли през масата. Ядосано закри из стаята със стиснати юмруци. Викаше Господ да прогони Смит заради това, че разкъсва сърцето ѝ и го умоляваше да ѝ даде съвет, да има милост към нея.

Изведнъж поиска да избяга. Само да можеше свободно да се движи, тя би могла да мисли ясно. С копнеж си спомни за горите във Вирджиния. В Англия жените с висок ранг не се движеха пеш, а само в карета или стол-носилка, но тя можеше да се поразходи сега, преди Джон да се върне от събрание. Тя сграбчи леко наметало с качулка, за да се скрие и излезе неузнаваема от стаята. „Мога да избягам за час. Всички мислят, че си почивам.“

От вход от другата страна на улицата Джон Смит я видя как се измъква от странноприемницата. Той би разпознал нейните гъвкави движения под всякаква маскировка, но къде отиваше тя без придружители, без транспорт? Той изруга, последвайки я по улицата. „Като животно съм — помисли той, — следващо сляпо следата. Ако знаех, че видът ѝ ще събуди такова желание у мен, никога не бих отишъл в Хемптън Корт. Животът ми беше приятен, споменът за нея беше избледнял, а сега отново съм завладян от страстта си към нея. Трябва да докосна косата ѝ и да почувствам тялото ѝ до своето. Трябва да разбере защо се е омъжила във Вирджиния. Боже, сега има и втори съпруг, защото е омъжена за Ролф, мъж, когото уважавам.“ Докато си проправяше път през движението, Смит знаеше, че когато я срещне насаме, нищо няма да бъде от значение. „Аз я преследвам — помисли той — както елен следва кошута, а улиците на Лондон са моята територия.“ Той нахлупи още по-ниско шапката си.

Слаб летен дъжд придаде на калдъръма оловен блясък и го направи хлъзгав. Покахонтас се блъскаше между хората, забързани по различни задачи. Имаше търговци и слуги, но само няколко жени, забеляза тя, докато се промъкваше между каруци, столове-носилки, конници и случайна карета. Беше трудно да върви бързо в оживените улици, но от движението, виковете и крясъците на уличните продавачи,

ревовете на деца, молещите ръце на просящите, почти веднага забрави грижите си. Забрави всичко, докато беше отнесена по една улица нагоре, после по друга надолу, докато те завиваха, някои толкова тесни, че къщите с черни греди, покрити с бяла мазилка, почти се срещаха отгоре. Беше вървяла около час, преди да усети, че би трябвало отдавна да се е върнала в странноприемницата. Но как да се върне обратно? Изведнъж разбра, че не знае къде се намира. Покахонтас никога през живота си не беше се изгубвала, но това беше различен свят. Знаците, които биха я направлявали във Вирджиния, не съществуваха тук. „Всичко е все още толкова непознато за мен.“ После си спомни реката. Ако стигнеше до Темза, тя щеше да върви по нея до някое познато място. Обърна се към жена, продаваща цветя до една врата и я попита къде е реката. Жената се усмихна беззъбо и махна към друга улица, но след дълго ходене тя все още не беше стигнала. Семейството ѝ ще се разтревожи за нея, а тя не желаше да им причини мъка. Започваше да се здрачава, а улиците ставаха безлюдни. Всички нормални хора отиваха да вечерят. Тя стигна трима улични хлапаци, които се шляеха до ръчна количка, и ги помоли да я упътят.

— Госпожата търси реката — каза единият.

— Тя не е госпожа. Тя е странна жена — извика другият. Той взе камък и удари обувката на Покахонтас.

— Виж как скача! — извика третият.

Когато хукна да бяга, момчетата хвърляха още камъни и се втурнаха след нея, като се кискаха. Покахонтас зави зад ъгъл, подхлъзна се на мокрия калдъръм и падна на колене. Ядосана и мокра, тя почувства ожулването от камъните по ръцете си. После чу мъжки глас, който пропъжда хлапациите, и видя ръка, която се протяга да ѝ помогне да стане.

Странникът изтупа наметалото ѝ и я попита дали е добре. Очите на Покахонтас светеха ядосано от лице, покрито с кал.

— Търсех реката.

Мъжът забеляза гласа ѝ с лек акцент и нейния естествен маниер да командва.

— Преживяхте шок и се извинявам заради глупавите момчета. Нека да ви отведе до кръчмата на две къщи оттук, където може да се измиете. Имате нужда и от нещо за пийване.

Тя се съгласи да тръгне с него. Чувстваше се тежка и жадна и поради любезността му се почувства сигурна, че той ще ѝ посочи нейната странноприемница.

Въпреки че публичният дом беше препълнен, Покахонтас веднага видя, че постоянните клиенти са мъже на бизнеса. Сърцето ѝ се стопли и тя въздъхна с облекчение, поемайки оловна чаша с вино. Поднесе виното към устните си и усети, че някой я наблюдава. От вратата към нея бавно идваше Джон Смит, на лицето му беше изписан ужас. Чашата, която държеше, падна с удар на пода.

Тя не помнеше нищо, когато си възвърна съзнанието на горния етаж в спалня над кръчмата и почувства нежните ръце на Смит, докато той миеше калта от лицето ѝ и целуваше устните и клепачите ѝ. Знаеше, че повече не може да се бори. Отново щеше да му принадлежи.

През целувките тя му каза, че трябва да се върне при семейството си, защото близките ѝ ще полудеят от безпокойство.

Той отговори, че е изпратил човек със съобщение, че тя е на безопасно място и ѝ е поръчал стол-носилка. После ръцете му станаха нетърпеливи и тя нямаше желание да ги спре. Почувства, че Бог я е изоставил. Защо от всички кръчми в Лондон Смит беше попаднал точно в тази кръчма? Докато отговаряше на ласките му, тя почувства, че сигурно дяволът се е вселил в нея, защото тялото ѝ подивя, още веднъж действайки, независимо от разума ѝ. Той я желаше и тя го посрещна, и потъна в яростната радост, която преминаваше ритмично през тялото ѝ, за да достигне кресчендо. Те се разделиха, но копнежът все още съществуваше.

— Последвах те — каза той. — Трябваше да ти припомня какво сме един за друг. Не можех да те оставя да си отидеш просто така.

Покахонтас се облегна тежко на ръката му, докато Смит я подкрепяше по тесните стълби надолу към двора и я настани в стола носилка. Докато той крачеше редом с нея в тишината на нощта, а телата им бяха препълнени с любов, тя най-после запита защо той я е изоставил в един ден преди много време. Накрая недоразуменията бяха изяснени. Те само се гледаха в очите и се чудеха какъв щеше да бъде животът им, ако той не беше ранен, а тя не се беше омъжила за Кокум.

Тя обеща на Смит, че ще се срещат отново, но не толкова често, защото имаше много работа в Лондон. Не му каза, че е затворник на

собствените си чувства, че той беше обсебил любовта ѝ на такава възраст, че беше станал част от нея. Избор на душата ѝ. Защото именно заради него и чрез него животът ѝ се беше развил така. Нито му каза, че се страхува от чувствата си.

Животът ѝ беше толкова напрегнат, пълен с посещения, балове, вечери, че Покахонтас се вживя с цялата си енергия в ролята си на представител на Новия свят. Тя говореше, танцуваше и в най-подходящите моменти проявяваше своя стар дяволит маниер, отивайки от среща на прием. От активен живот не ѝ оставаше време да се самонаблюдава, така че, когато погледнеше в очите на съпруга си, тя можеше да задуши съвестта си. И печелеше време, за да победи страховете си.

Смит очакваше следващата среща, но не получаваше съобщение. Тогава той ѝ изпрати тайна бележка. Беше предадена любезно, но това беше всичко. После съвсем неочаквано те се срещнаха на бал с маски. Той седна колкото се осмели по-близо до нея. Погледна високите ѝ кръгли гърди под руша и това беше всичко, което можа да направи, а му се искаше да ги хване с ръце и да ги вдигне до устата си. Разяждан от ревност, той наблюдаваше Ролф и се чудеше дали той също познава необуздаността, която се крие под външността на тази изискана жена. Беше нечестно, че на един далечен бряг той беше погребал спомена за милата, дива принцеса, облечена в кожи, само за да я открие отново в Лондон, признат дипломат и героиня, облечена в сатен и скъпоценности, говореща три езика и отзоваваща се на всяка покана. А за него нямаше време.

Когато музиката спря, той ѝ донесе вечеря. Помоли за среща.

— Отивам за кратко време до родното място на съпруга си в Норфолк — каза му тя. — Когато се върнем след няколко седмици, ще ти се обадя. — В очите на Покахонтас пробягна мъка, когато се обърна настрани.

Ролф беше решил през есента, след посещение на семейните му владения, всички да отидат в Брентфорд. Когато Покахонтас загуби гласа си, той се разтревожи, че от „Вирджиния Къмпани“ я карат да работи твърде много. В Брентфорд въздухът е чист и те ще бъдат малко по-далеч от неизбежните покани. Той самият искаше да си отдъхне от Лондон, защото посещението на Покахонтас беше успех и той се

дразнеше от постоянните въпроси защо се беше оженил за жена с толкова по-високо от неговото положение.

По време на едноседмичното пътуване през сочната зеленина към Хичъм в Норфолк прахът от пътя образуваше постоянен облак над каретите на семейство Ролф. Покахонтас мислеше, че пътуването никога няма да свърши. Далеч от развлеченията на Лондон, тя мислеше за Смит. Тяхното физическо привличане се беше възобновило, като че ли миналите години не съществуваха. Тя не се изненада, защото винаги го беше желала, но след щастливия си брак беше сигурна, че ако не се срещнат отново, слабостта ѝ към него ще умре. Спомни си първата си среща с Кокум в Кекофтан, когато желанията току-що се събуждаха. Докато танцуваше в тази топла нощ на прага на зрелостта, имаше предчувствие, че в живота си ще бъде пленник на своето тяло. Страхуваше се от себе си.

Тя се възползва и от дългите, усамотени часове на пътуването, за да се моли, въпреки че се чудеше дали Бог все още го е грижа за нея, след като беше прегрешила. Мислеше за „Вирджиния Къмпани“ и отговорностите ѝ пред нея; ако някой знаеше, че тя е прелюбодейка! Потрепери.

Отдаде се изключително на грижите на семейството си, обсипвайки го с внимание, в усилие да компенсира факта, че копнее за друг мъж. Винаги, когато каретата спираше и те излизаха, за да се разкършат, тя виждаше, че наоколо има изключително много синьо небе. За нея това беше голяма утеха и ѝ се прииска да легне в някоя ливада.

Когато каретите най-после спряха, цялото семейство Ролф стоеше на стъпалата на Хичъм Хол. За Джон Ролф това беше радостна среща, а новото му семейство беше прието много радушно. От първата вечер на дълги тостове и разкошна гъска за вечеря Покахонтас се почувства, като че ли цял живот е била част от семейството. Тяхната любезност предизвикваше у нея угризения на съвестта, когато се сетеше за своето лицемерие.

Слънчевите дни следваха един след друг, а малкият Томас се чувстваше толкова щастлив, че каза на майка си и баща си, че никога не иска да напуска това място. Чичовци, лели, баба и дядо го обсипваха с любов и изпълняваха всяко желание на екзотичния млад принц. За пръв път Покахонтас научи за английското потекло на сина

си, което се простираше векове назад към норвежките завоеватели. Детето принадлежеше толкова на Англия, колкото и на Вирджиния. Тя веднага се съгласи да нарисуват портрет на двама им. Семейството щеше да го има като спомен до следващото пътуване на семейство Ролф от Новия свят.

Тези дни Покахонтас наблюдаваше Томас заедно с роднините му. Тя разисква с Джон Ролф план да го оставят да учи в Англия. Но след като две седмици живяха с тази мисъл, те и двамата решиха, че мястото му е във Вирджиния, за да расте и преуспява с тях сред предизвикателствата на новия континент. Дълбоко в себе си тя дори пожела няколко години да остане в Лондон с Томас, за да отдели малко време за тайни срещи със Смит. Но вече не даваше воля на желанията си, разбираше, че дългът ѝ беше с Джон Ролф във Вирджиния.

ГЛАВА 27

Хичъм Хол, Норфолк, юли 1616

Седмиците, изпълнени с любезността на семейство Ролф, отлетяха като минути. Топлите слънчеви утрини започваха мързеливо, докато жените от къщата си ходеха на гости в една или друга стая, преди да слязат за обяд. В следобедите имаше чай заедно с децата и веселие върху зелените ливади. После идваха дългите вечери, които продължаваха почти до сутринта, с прегръдки на приятели и опиянение. На Покахонтас ѝ се искаше тези дни никога да не свършват, фигурата ѝ се позаглади от богатата сметана, която се появяваше почти във всяко ястие. Но нейната отговорност към „Вирджиния Къмпани“ не можеше да бъде пренебрегната и настъпи утрото за целувки за сбогом, сълзи и обещания.

По време на седмиците, в които беше обвита от семейна любов, тя започна да мисли без страх. Първоначално само копнееше да се върне при Джон Смит. Тя реши, че гладът в тялото ѝ не бива да бъде пренебрегнат. Беше смесен с любовта, която изпитваше към него, и дългите години на раздяла. Тя трябваше да го има, само за малко. Първите нощи в Хичъм Хол бяха пълни с кошмари и Джон Ролф нежно я разхождаше из спалнята, докато спре да трепери.

Но спокойното ежедневие в провинцията омекооти яростните колебания в нейните чувства. Докато дните минаваха, тя започна да вижда, че макар и повечето от зрелия ѝ живот да е потопен в страст към Джон Смит, тя трябва по някакъв начин да се откаже от него. Когато наблюдаваше сина си да се търкаля и да играе в краката на баща си, тя знаеше, че дълбоката привързаност и преданост също са силни чувства и са достатъчни за нейния бъдещ живот, защото тя беше щастлива. Знаеше също, че задължението и отговорността бяха така дълбоко насадени в нея, че ако ги пренебрегне, сигурно би разрушила самата себе си така, както би изстреляла стрела през сърцето си. Тя знаеше всичко това, докато стигна бавно до решението си, но как ще постъпи, когато види Смит?

Бренфорд беше достатъчно отдалечен от центъра на Лондон, така че семейство Ролф можеха да водят спокоен живот до връщането им в Лондон в късна есен. Но дори и там, почти всеки ден от седмицата сгорещени и мръсни посетители галопираха до вратата на тяхната къща. Ролф не престана да се учудва как Покахонтас използва своите дипломатически умения, за да задоволи техните въпроси и интерес към Новия свят.

Веднъж на тържество близо до тяхното село, Покахонтас видя от разстояние Смит. С туптящо сърце, тя издърпа разочарования Томас от шутовете, които го очароваха, и го вкара в каретата им. Беше сигурна, че Смит не я е видял. Изпитваше непрекъснат страх, че неочаквано, когато е беззащитна, ще налети отново на него и тогава ще бъде загубена.

Кралят и кралицата летуваха през лятото с двора си в близкия Уиндзорски дворец. Желаяйки пак да видят своята екзотична посетителка, те я поканиха на бал. Минутата, в която Покахонтас погледна към кралския пратеник, който ѝ донесе вестта, тя разбра, че скоро ще се срещне със Смит. Кралицата беше вежлива домакиня и се стараеше да кани хора, които имаха общи интереси.

В деня на бала семейство Ролф отседнаха в странноприемница в Уиндзор. Покахонтас се облече внимателно в рокля от жълта коприна. Пръстите ѝ трепереха, докато помагаше на прислужницата да нагласи хладните перли около врата ѝ; беше благодарна, че съпругът ѝ не беше много наблюдателен. Той не усети, че гласът ѝ е напрегнат.

Вечерта беше достатъчно топла, така че тя се нуждаеше само от леко наметало за близкото пътуване до двореца. Всяка друга нощ тя би се зарадвала на гледката от бърборещи гости в техните многоцветни коприни, които се движеха като цветя, накланящи се от вятъра.

Покахонтас го видя веднага, когато влезе в балната зала. Танците вече бяха започнали и Смит партнираше на слаба дама, чиято коса беше сламеноруса. Докато те се движеха в такта на танца, Покахонтас помисли, че трябва веднага да избяга, защото никога не беше го виждала толкова красив, толкова желан. После очите им се срещнаха. Когато по-късно в галиарда ръцете им се докоснаха, устата на Покахонтас беше толкова суха, че не можеше да преглътне. Докато бавният танц продължи и за кратко време отново бяха партньори, Смит попита бързо дали да ѝ донесе малко вино. Нейното кимване беше

достатъчно поощрение, така че когато се върна, я помоли да се разходят заедно из градините. Докато вървяха по пътека извън двореца, Покахонтас постави ръка на устните му, за да спре думите му, и избърбори с дрезгав от усилие глас:

— Не мога да продължавам да се срещам с теб. Не мога да бъда твоя съпруга, а не мога отново да мамя съпруга си.

Гърлото ѝ беше все още много сухо и тя започна да кашля. Когато Смит я прегърна през раменете, топлината на тялото му почти напълно я обезкуражи. Тя бързо се отдръпна и продължи:

— От детството ми ти си част от мен, в моята кръв, в моето сърце и почти във всяка моя мисъл. Израснах чрез теб, борих се за теб и убих заради теб. Аз те обичах по начин, по какъвто никога няма да мога да обичам друг мъж, но сега ти казвам, че не мога отново да се срещам с теб, никога.

Покахонтас се обърна, но Смит я задържа и я притисна до себе си. Когато лицето му се доближи до нейното, болката в сърцето ѝ беше толкова силна, че тя едва помръдна. Успя да се откъсне от него и да избърза към двореца.

Следващата сутрин тя не си спомни нищо от остатъка на вечерта. Знаеше, че сигурно е танцувала и говорила както обикновено, защото съпругът ѝ беше весел, хвалеше я цялата вечер и я обсипваше с комплименти.

Когато сервираха закуската, той каза:

— Сандис ми каза, че Джон Смит е говорил снощи с него. Той е променил плановите си и ще тръгне почти веднага за Новия свят. Искате да изследва Вирджиния между Джеймстаун и Нова Скотия.

Някак си Покахонтас успя да изкара остатъка на месеца в Бренфорд, но когато тя и Ролф накрая се приготвиха за връщането си в Лондон, тя знаеше, че никога повече няма да чува името Бренфорд, без да чувства меланхолия. Не само сърцето ѝ беше разкъсано, но Томас си поряза крака и раната се възпали. Когато ги посети лекар и искаше да пусне кръв на Томас, Покахонтас и Мехта молиха Ролф да не му позволява. Казаха, че това би развалило доброто му настроение. Тогава поухатаните потърсиха билки от местния пазар. Всеки ден правеха пластир от пресни билки и го налагаха на крака на детето ден и нощ. Не след дълго малкото момче се възстанови.

Когато семейство Ролф се върнаха в Лондон, Покахонтас хвърли цялата си енергия да произнася речи и да посещава вечери. Тя се опитваше да не откаже посещение, независимо колко беше трудно, защото искаше да е заета. Сър Едуин Сандис даде бал в Гилд Хол за всички търговци и аристократи, които бяха инвестирали във „Вирджиния Къмпани“ и за бъдещите инвеститори. Покахонтас предизвика сензация, когато слезе по стълбите, облечена в бяло кадифе, бял рюш, перли и диаманти. По-късно кралят и кралицата организираха бал с маски, а клюките отбелязаха, че кралицата танцува всички танци с херцога на Бъкингам, а Уелският принц се навърта около екзотичната чужда принцеса, която блестеше в смарагдовозелено.

Бен Джонсън дойде да ги посети в странноприемницата „Бел Совидж“. На рамото си носеше копие на торбата на Томоко, която висеше от два ремъка. Изработена от сатен вместо от кожи, тя беше настоящата лондонска мода. Покахонтас беше чувала за брилянтността на Джонсън, неговото място за срещи в кафенето и способността му да се колебае. Той беше толкова очарован, че седя четиридесет и пет минути, без да свали очите си от нея. Покахонтас каза по-късно на Ролф:

— Изтърпях го заради усилията му за авантюрата във Вирджиния, но къде остана знаменитият му език?

Покахонтас не забрави по-малко щастливите си приятели. Тя отиде до Тауър, придружена от сър Уолтър Ралей, за да посети своя приятел, затворника граф Нортхамбърлънд, по-големия брат на Пърси. Сърцето ѝ се сви, когато видя студената каменна стая и се зачуди как някой може да съществува жестоко затворен година след година, без право да излиза навън.

— Никога не свикнах с това, скъпа лейди, но гледката е забавна — каза застаряващият аристократ, като махна с ръка към тесния процеп на прозореца, гледащ към река Темза.

Графът беше толкова трогнат от нейното внимание, че я помоли за перлените обици, които носеше, така че да може да приспособи за тях сребърни халки, използвайки оръдията, с които правеше забележителните си опити, докато е в Тауър. През зимата тя го посети три пъти и с графа го насърчиха да направи още едно пътуване до

Вирджиния, след като бъде освободен от крепостта. Тя каза на изследователя, че това ще бъде отплата за загубените в затвора години.

Един студен ден през декември, когато мъглата прииждаше от реката и поухатаните палеха огньовете в удобните стаи на странноприемницата, Джон Ролф дръпна настрани Покахонтас.

— Време е да се връщаме във Вирджиния и живота ни там — каза Ролф. — Едуин Сандис ми каза, че посещението ни тук е увеличило стотици пъти интереса към колонията. Трябва да се върнем къщи и да се подготвим за вълна от емигранти.

— Знам, че отсъствахме от земята си много дълго, но не желая да напусна този красив град! — Покахонтас скръсти ръце в скута си, взирайки се в огъня.

— Предлагам да тръгнем с кораба на Нейно Величество „Джордж“, който тръгва през март. Ако желаеш да останеш още малко...

— О, не! — Покахонтас не искаше да рискува да остане сама в град, където може да срещне Джон Смит.

— Джеймстаун ще изглежда тих след вълненията на живота ни тук — отговори Ролф, — но навярно отново ще ни поканят след няколко години. Във всички случаи аз ще те доведа.

Покахонтас се усмихна.

Бяха последните седмици от посещението им в Лондон. Кралят прие Покахонтас на аудиенция, за да говори за нейната успешна колония, а сър Едуин даде в нейна чест прощален прием. Пред гостите, най-богатите търговци на Лондон, Сандис благодари на нея и съпруга ѝ за изключителните усилия, които те положиха от името на „Вирджиния Къмпани“.

Преди да пристигне през юли, тя никога не беше и сънувала, че толкова ще се привърже към Лондон. Тя, разбира се, беше любопитна и малко уплашена; дойде в Лондон да изпълни дълга си и да присъства на церемония, но пътуването ѝ не беше нито едно от двете. Беше превратен момент в живота ѝ и когато тя стъпи далеч от английската земя, ще остави завинаги назад младото момиче, което предложи живота и любовта си на Джон Смит. Тя знаеше, че някой ден ще се успокои. Болката за Смит ще престане и нежността и привързаността, която изпитва към Джон Ролф, ще се задълбочат. Ще има и други деца, защото тя искаше да има голямо семейство. След като разбра, че ще

идва на посещения в Лондон, тя с нетърпение зачака да се върне в любимата си Вирджиния със своите съпруг и син. Имаше толкова много да постига, още толкова много да учи, толкова много, за което да живее.

ГЛАВА 28

Грейвсънд, Англия, март 1617

Първите минзухари избиваха весело през зелената трева, когато Покахонтас, семейството ѝ и слугите им се качиха на каретите за Грейвсънд, където „Джордж“ чакаше отлива и вятър за Вирджиния. Необичайно за сезона, времето беше меко и правеше март подходящ месец за пътуване по море.

Покахонтас почувства лек хлад и се загърна в палтото си, докато поздравяваше капитана. Тя обясни, че работата в последната минута е задържала за кратко Джон Ролф в Лондон. После тя и другите поухатани се настаниха на борда. Покахонтас хареса каютата си, защото леглото ѝ имаше хубав изглед през люка към морето и небето.

Следващата сутрин тя се събуди с кашлица и треска. Помоли Мехта за малко от нейните билки и взе силна доза лайка. До следобедния чай обаче треската ѝ се увеличи и Мехта помоли капитана да изпрати някого за Джон Ролф. На двама посетители от Камарата на общините, които в последната минута имаха молба към принцесата, беше казано, че тя не се чувства добре, и бяха върнати. Тя хапна лека вечеря и остана в леглото. Прегърна Томас нежно, но кратко, целуна го за лека нощ и се порадва на неговата сила и красота.

Следващия следобед Покахонтас нямаше апетит и все още имаше треска. Джон Ролф се разтревожи. Той изпрати пратеник при Сандис с молба за лекар. Следващата сутрин сър Едуин пристигна с личния доктор на кралицата, но когато поиска да пусне кръв на Покахонтас, Мехта силно се възпротиви.

Покахонтас знаеше, че те се тревожат за нея, но би желала да не се безпокоят. След един-два дни тя щеше да се почувства по-добре и междувременно беше добре да лежи кротко и да се взира през люка към небето и облаците. Откак пристигнаха в Грейвсънд, нямаше нито един мрачен ден. Тя се чудеше дали тялото ѝ я предава, като се разболя, когато напускаше Англия. Жреците във Веровокомоко биха предположили това. Тя заспа и когато се събуди, устата ѝ беше суха.

Джон Ролф я молеше да пийне малко вода. Беше толкова мил и добър съпруг. Тя се почувства по-силна само като хвана ръката му. Искаше да не ѝ е толкова горещо; беше като през най-горещите дни във Веровокомоко, когато поради топлината се дишаше трудно.

„Баща ми ми се усмихва. Казва ми, че топлината скоро ще премине.“ О, пак беше нощ. Тя чуваше звуците на гората около себе си, бухането на бухала, мекото пълзене на змия, горска мишка, минаваща под близък лист. Трябваше да бърза, трябваше да се срещне с Джон Смит, скоро ще почувства ръцете му около себе си, но първо трябва да пийне малко студена вода, защото отново грееше слънце и някой ѝ говореше.

„Гласът на Джон Ролф е толкова нежен. Бих искала да му кажа, че съм добре и че ги чувам. Те изпращат за жреците, но жреците вече не принадлежат към живота ми. Аз съм в ръцете на истинския бог и той се грижи за мен. Чувствам, че сега той е с мен. Трябва да кажа на съпруга си да не се безпокои. Ето, Джон се навежда над мен. Дали се тревожи за Томас? Трябва да му кажа: «Не се тревожи. Имаме сина си».“

Покахонтас се усмихна. „Те всички ще се почувстват по-добре, също и аз, сега, когато лежа в моята ливада. Чувствам бога на слънцето; той ме взема в ръцете си, моят истински бог. Очите му са толкова сини. О, това е Джон Смит. Той се опитва да ми каже нещо. Толкова съм щастлива. Синьото е навсякъде около мен и е едно цяло с мен.“

Тя протегна ръце към бога на небето.

ЕПИЛОГ

Грейвсѐнд, Англия, март 1635

Мартенският вятър блъскаше дъжда около главата на Томас Ролф, докато той гледаше към надгробния камък в малкото гробище. Той едва си спомняше един друг март много отдавна, когато майка му го напусна завинаги. Спомни си колко беше объркан, но той самият беше толкова болен, че всичко му беше като в мъгла. Когато корабът достигна Портсмут, баща му се разтревожи как ще пресече океана и изпрати за свой братовчед, сър Люис Стакли, който взе Томас и го възпита според желанията на баща му. В следващите години почти всеки кораб донасяше от Вирджиния дълги и любещи напътствия от Ролф, но писмата спряха след ужасното клане през 1622 година. Великият вожд Поухатан беше умрял скоро след като научи за смъртта на любимото си дете и водачеството беше преминало към брат му Опечанканоуф, който беше решен най-после да прогони англичаните в морето. Той не успя, но цената беше ужасна: бяха убити стотици от двете страни. Томас загуби своите майка, баща и дядо, преди да бъде достатъчно голям, за да пътува обратно до Вирджиния, за да вземе своите обширни пространства земя и стопанството, което пазеха за него.

Сега напускаше Англия; корабът му трябваше да отплува на следващия ден. Докато се взираше в гроба на майка си, той държеше в ръка книгата, която четеше, за първите дни на Джон Смит във Вирджиния. Никога не беше чувал, че майка му е спасила Смит неведнъж, а три пъти. Когато се обади на Смит, възрастен ерген, той го запита защо не е писал за преживяванията си преди 1625 година. Смит беше поразен от Томас, защото той толкова много приличаше на майка си, и накрая отговори, че му е било трудно да си спомня онези ужасни години в колонията.

Дълго време Томас прекара в молитви, коленичил до гроба. Той се чудеше дали майка му би предпочела да лежи в земята на Вирджиния, но никога нямаше да разбере. Изправи се и каза няколко

прощални думи. Знаеше, че никога няма да се върне да живее в Англия. Много отдавна беше решил да се възползва от възможността, която му предлагаше наследството му в Новия свят. Вдигна ръка за сбогом, после се обърна и побягна нетърпеливо към реката и чакащия кораб.

ПОСЛЕСЛОВ

Много скоро след смъртта на Покахонтас Джон Ролф се върна във Вирджиния. Пишеше редовно на сина си, който беше оставен на грижите на братовчед му, сър Люис Стакли, и по-малкия брат на Ролф, Хенри. Ролф се интересуваеше от образованието на Томас и от това наследството му да остане непокътнато. За последното той писа на своя стар приятел сър Едуин Сандис, с молба стипендията на Покахонтас от „Вирджиния Къмпани“ да бъде продължена за благополучието на нейния син. Писа на сър Едуин и за огромната мъка и траур във Вирджиния, когато заселниците и туземците научили за смъртта на Покахонтас. Ролф пътувал навътре в земята, за да каже на Поухатан за дъщеря му, а старият цар бил толкова разстроен, че отстъпил трона на брат си Опитчапан и отишъл да живее с патавомеките, народа, който живеел най-далеко от англичаните. Независимо от това умрял през следващата година.

Ролф продължи да усъвършенства отглеждането на тютюна, докато той станал основен износ на колонията. Той продължи обемистата кореспонденция със сър Едуин Сандис, който на свой ред набра стотици нови колонизатори за Новия свят.

Опечанканоуф, който след четири години наследи брат си Опитчапан, не беше толкова умен владетел, колкото Поухатан. Напрежението между англичаните и поухатаните се засили, достигайки своята кулминация в кърваво въстание и клане през 1622 година. Триста колонизатори били убити, включително Джон Ролф.

През 1635 година младият Томас Ролф се върна във Варина, къщата, в която беше роден. Поухатаните му бяха запазили многото хиляди акри наследство от тяхната принцеса, както и тези на дядо му, цар Поухатан. Джон Ролф беше запазил правата си върху тези земи, вземайки за сина си кралски патент от английския крал. Въпреки че понякога Томас посещаваше поухатаните, той живееше с англичаните и се омъжи за английско момиче „с хубава външност“, Джейн Поултрис. От този брак последваха много поколения държавници,

законодатели, преподаватели и министри, главно от три изтъкнати семейства във Вирджиния — Рандолф, Болинг и Блеър.

През 1619 година Джон Смит се върна веднъж в Нова Англия, за да прави изследвания. После се върна в Англия, където умря през 1631 година. Никога не се ожени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.